

WILBUR SMITH

deniz kadar aç

www.eskikitaplarim.com

Çeviren: Gülten Suveren

Yayın Yılı: 2010

Orjinal Adı: Hungry As The Sea

ISBN:9752112452

(C) Copyright: Wilbur Smith / ONK Ajansı /

ALTIN KİTAPLAR / 1980

Nicholas Berg projektörlerle aydınlatılmış rıhtımda taksiden inerek durup bir süre Büyücü'ye baktı. Deniz yükseldiği için gemi taş iskelenin oldukça yukarısında kalıyordu.

Bu yüzden tepesindeki kule gibi vinçler bile onu cüceleştirememişti. Kafasını bulutlandıran, kaslarının tutulmasına neden olan yorgunluğa karşın, yine de gemiye bakarken o eski gururu duydu adam. Büyücü yüksek burnu, uyumlu hatlarıyla daha çok zarif, tehlikeli bir savaş gemisini andırıyordu.

Kasara çelikten ve kırılmaz camlardan oluşmuştu. Bu camların arkasında pırıl pırıl ışıklar yanıyordu. Kaptan köprüsünün geriye doğru uzanan biçimli kanatlarının üstü en acımasız havalarda, en öldürücü denizlerde çalışması gereken adamları korumak üzere kapatılmıştı. İkinci kumanda köprüsü de kış güverteye bakıyordu. Usta bir gemici, oradan büyük vinçleri, çelik halat makaralarını yönetebilir, hidrolik sistemle çalışan palamarları kontrol edebilirdi. Yalpaya düşen bir tankeri ya da fırtınada ağır hasara uğramış bir transatlantiği çekebilirdi.

Geminin karanlık gökyüzüne doğru yükselen çift kulesi, eski tip kurtarma teknelerindeki yassı bacaların yerini almıştı. Üst güvertedeki yangın topları da teknenin bir savaş gemisine daha da benzemesine neden olmaktaydı. Bu toplarla yanan bir geminin üstüne saatle bin beş yüz ton su sıkılabiliyordu. Kulelerden uzatılan kurtarma merdivenleri sayesinde gemiciler kolaylıkla bir başka tekneye geçebilirlerdi. Kulelerin gerisinde de küçük helikopter alanı vardı. Karınaya güverteler, yani geminin tamamı ateşe dayanacak biçimde kaplanmıştı. Böylece gemi, kazaya uğramış bir tankerin tutuşan petrolünün neden olduğu cehenneme dayanabilirdi.

Nicholas Berg umutsuzluğunun, ruhunu kaplayan bitkinliğin biraz hafıflediğini hissetti ama vücudu hâlâ sancıyor, iskeleye doğru giderken yaşlı bir adam gibi yürüyordu.

Hepsinin belasını versin, diye düşündü. Onu ben yaptım. Güçlü ve iyi bir gemi...

Saat gece yarısını geçmişti fakat Büyücü'nün mürettebatı bulabildiği her yerden dışarısını

gözetliyordu. Yağcılar bile haberi alınca makine dairesinden ayrılıp yukarıya çıkmışlar, kıçtaki güvertede dolaşıyorlardı.

David Allen yanında baş makinistle, camlı kaptan köşkünde duruyordu. Elinde bavuluyla gölgeli rıhtımda ilerleyen yalnız adama bakmaktaydı. David hayranlık ve saygı dolu bir sesle, «Demek bu adam o,» dedi. Güverte birinci subayı güneşten sararmış saçlarıyla bir okul çocuğuna benziyordu.

Baş makinist Vinny Baker düşmekte olan pantolonunu iki dirseğiyle yukarıya çekti. «Tanrının belası bir film yıldızı.» Büyük bir hor görüyle, «Burnu havada bir züppe,» diye söylendi.

David yine hayranlığını belirten bir tavırla, «Jules Levoisin'in birinci süvarisiymiş,» dedi. «Üstelik de oldukça eski bir gemi kurtarmacı.»

«O dediğin on beş yıl önceydi.» Vinny Baker dirseklerini pantolonundan çekip gözlüğünü burun köküne doğru itince pantolonu yine aşağıya doğru kaydı. «Ondan sonra da Tanrının belası yakışıklı bir kaptan ve mal sahibi oldu.»

«Evet,» diye karşılık veren David Allen'in çocuğumsu yüzü biraz kırışır gibi olmuştu. Süvari ve mal sahibi denilen iki efsane yaratığının tek bir canavarda birleşmesini düşünüyordu. Şimdi o canavar Büyücü'nün iskelesine tırmanmak üzereydi.

Vinny, «Gidip onu yumuşak yerinden öpmelisin,» diye söylenerek uzaklaştı. İki güverte aşağıda kendi makine dairesi vardı. Orada ne süvariler, ne gemi sahipleri kendisine ilişebilirdi. Hemen oraya gidiyordu.

David Allen giriş kaportasına eriştiğinde yüzü kızarmış, soluk soluğa kalmıştı. Yeni kaptan iskelenin ortasına geldiği sırada başını kaldırdı. Güverte birinci subayına bakarak ilerleyip gemiye girdi.

Nicholas Berg ortadan biraz uzundu. Fakat çok uzunmuş izlenimini veriyordu. Mavi kaşmir ceketin altındaki omuzlar geniş ve güçlüydü. Şapka giymemişti; çizgisiz geniş alnından geriye doğru taranmış koyu renk saçları çok gürdü. Burnu irice, yüzü kemikli, çenesi küttü. Gözleri biraz çukura kaçmış, altlarında mavimsi gölgeler belirmişti. Fakat David. Allen'i asıl şaşırtan adamın soluk yüzü oldu. Sanki şahdamarı kesilip kanı akıtılmıştı. Ancak öldürücü bir hastalığa yakalanan ya da çok bitkin düşen birinin rengi bu denli solgun olabilirdi. David, Christy Nakliyatın Altın Prensinin böyle olacağını ummamıştı. Dünyanın dört köşesindeki gazete ve dergilerde resimlerini gördüğü yüz değildi bu Şaşkınlığı yüzünden âdeta dili tutulmuş bir halde durup ona baktı.

Nicholas Berg hafif sesle, «Allen?» dedi. Sesi yumuşak ve düzgündü. Vurgusuz konuşuyordu. Bu seste şaşılacak bir derinlik ve titreşim vardı.

«Evet, efendim. Gemiye hoşgeldiniz, efendim.»

Yeni kaptan gülümseyince yüzündeki hastalık ve yorgunluğun neden olduğu çizgiler silindi. Eli serindi ama el sıkışı David'i şaşırtacak kadar güçlüydü.

David onun elindeki Louis Vuitton bavulu aldı. «Size yerinizi göstereyim, efendim.»

Nick Berg, «Yolu biliyorum,» diye cevap verdi. «Bu geminin planını ben çizdim.»

Kaptan gündüz kamarasında dururken ayaklarının altında güvertenin oynadığını hissetti. Oysa Büyücü iskeleye bağlı ve sabitti. Bacak kasları titriyordu. «Cenaze töreni iyi oldu mu?»

«Cesedi yaktılar, efendim. Kendisi öyle istemişti. Küllerin eve, Mary'e gönderilmesi için gerekeni yaptım. Mary onun karısıydı, efendim.»

Nick Berg, «Biliyorum,» diye cevap verdi. «Londra'dan ayrılmadan önce onu gördüm. Vaktiyle Mac'le aynı gemide çalışmıştık.»

«Bana anlatmıştı. Bununla övünürdü.»

Nick süvari dairesine göz atarak, «Onun bütün eşyalarını topladınız mı?» diye sordu.

«Evet, efendim. Burada hiçbir şeyi kalmadı.»

«İyi bir insandı.» Nick ayakta sallanarak özlemle divana baktı. Fakat yatacak yerde iskele tarafına gidip rıhtıma bir göz attı. «Bu iş nasıl oldu?»

«Raporumda...»

«Anlat!» Nicholas Berg'in sesi bir kırbaç gibi şaklamıştı.

«Ana çekme halatı ayrıldı, efendim. O kış güvertedeydi. Halat bir kamçı gibi inerek başını uçurdu.»

Nick bir an sessiz durdu. Bir çekme halatının gerilim yüzünden ayrıldığını bir kez görmüştü. O olayda üç adamı öldürmüştü halat. «Pekâlâ.» Bir an durakladı. Bitkinlik onu ağırlattırılmış, yumuşamasına neden olmuştu. Mac'in yerine başka birini yollayacak yerde neden kendisinin geldiğini anlatmak istiyordu. Yenilmiş, dizüstü çökmüş ve ruhunun derinliklerine kadar yorulmuştu. Biriyle dertleşmenin yararı olabilirdi. Tekrar sallandı, sonra kendisini zorlayarak bu istekten vazgeçti. Ömründe hiç anlayış isteyerek sızlanmamıştı.

«Pekâlâ,» diye yineledi. «Lütfen subaylarından benim için özür dile. Son iki haftadır pek uyuyamadım. Heathrow'dan buraya uçakla gelmek de her zamanki gibi bir felaketti. Onlarla sabah konuşacağım. Aşçıya bir tepsiyle yemeğimi yollamasını söyle.»

Aşçı kar gibi beyaz önlükle sahneye yakışacak bir şef bonesi giymiş dev gibi bir adamdı. Nick yanındaki masaya tepsiyi bırakan aşçıya bakakaldı. Adam omuzlarına kadar inen, berberde yapılmış saçlarını sağa toplamış ve delik olan sol kulak memesine küçük bir pırlanta küpe takmıştı. Tepsinin üstündeki peçeteyi bir erkek gorilinki kadar kıllı olan eliyle kaldırdı. Fakat sesi genç bir kızinki gibi tatlıydı; uzun, kıvrırcık kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu.

«Nefis bir çorba ve bir pot-au feu yaptım. Özel yemeklerimden biri. Bayılacaksın.» Geri çekilerek kocaman ellerini kalçalarına dayayıp Nick Berg'i süzdü. «Ancak gemiye ayak bastığın an sana baktım ve neye gereksinmen olduğunu anladım.» Bir sihirbaz gibi önlüğünün cebinden küçük bir şişe viski çıkardı. «Yemeğinle bundan biraz iç. Sonra da girip yatağına yat, zavallı şekerim.»

O güne dek hiçbir erkek Nicholas Berg'e 'şekerim' dememişti, Ama aşçıya karşılık veremeyecek kadar ağırlaşmıştı dili. Uzaklaşan adamın arkasından bakarak bitkin bitkin gülümsedi, sonra elindeki şişeyi tarttı. «Allah kahretsin, buna gerçekten ihtiyacım var,» diye mırıldanarak bir bardak bulmaya gitti. Bardağa yarısına kadar içki doldurup kanepeye döndü. Viskiye yudumlarken çorba kasesinin kapağını açtı. Yemeğin mis gibi kokusu ağzını sulandırmıştı. Midesindeki sıcak yemek ve içki son gücünü de yok etti. Nicholas Berg ayakkabılarını çıkarıp sendeleyerek gece kamarasına gitti.

Uyandığı zaman öfkeliydi. Sen iki haftadır hiç kızmamıştı ve bu da ne denli umutsuz olduğunu gösteriyordu.

Tıraş olduğu zaman aynadaki çok soluk ve çökük yüz ona hâlâ yabancıydı. Lombozdan süzülen güneş ışığı şakağına vurunca ilk kez kır telleri fark etti. Belki o güne dek saçlarına dikkat etmemiş ya da bunlar yeni belirmişti. Kırk, diye düşündü. Gelecek haziranda kırkıma basacağım.

Bir erkeğin kırkına gelmeden önce büyük dalgayı yakalayamazsa bir daha bunu başaramayacağına inanırdı.

Bu durumda, otuzundan önce büyük dalganın üstünde hızla ilerleyip yükselen ve kırkına varmadan aşağıya, kaynayan suların içine düşen bir adam için kurallar neydi? Nick aynada kendisini süzerken içindeki öfkenin biçim değiştirdiğini, yönelip işe yarar hal aldığını hissetti.

Duş yapıp giyinerek özel merdiveninden üst güverteye çıktı. O anda hızla esen rüzgâr ıslak saçlarını yüzüne yapıştırdı. Güneydoğudan gelen rüzgâr beş kuvvetindeydi; kentin ve limanın tepesinde kalan dağın üstünden esiyordu.

Nick üstü düz dağa bakarak, «Fırtınalar Burnu,» diye mırıldandı. Bu korunan rıhtımdaki sular bile kaynayıp beyaz beyaz köpürüyordu.

Afrika'nın güney ucu dünyanın en tehlikeli sularından birine doğru uzanmaktaydı. Burada iki okyanus, Point Burnunun kayalık tepelerinin orada hızla birbirine gidiyor, sonra dalgalar halinde Agulhas kıyısına çarpıyordu. Burada rüzgârla akıntı sonsuza dek sürüp giden bir savaşa tutuşmuştu. Beklenmedik dalgaların doğduğu yerdi burası. Gemiciler buna 'yüzyılık dalga' derlerdi. Çünkü istatistiklere göre bu dalganın yüzyılda bir gözükmesi gerekiyordu. Fakat yüzyıllık dalga doğmak için her an Agulhas kıyısının açığında rüzgâr ve akıntının uygun şekilde birleşmesini beklemekteydi. Dalga boyu otuz, otuz beş metreye varırdı.

Nick bu sularda pek çok geminin kaybolduğunu biliyordu. Bununla birlikte dünyanın en kalabalık su yollarından biriydi bu. Tankerler Basra Körfeziyle batı dünyası arasında durmadan işlerlerken bu kayalık burnu dönüp geçiyorlardı. Oysa ne denli büyük olurlarla olsunlar, o süper tankerler kadar zayıf tekneler bulunamazdı. Bunlar çok büyük, hantal, zayıf ve değerliydi. Nick farkına varmadan

dudaklarını yaladı. Yüklü büyük bir tankerin değeri otuz milyon dolardı. Bu yüzden Büyücü'yü Kap'a getirmişti. Birden güçlendiğini, heyecanlandığını hissetti.

Evet, o büyük dalgadan aşağıya düşmüştü. Artık yukarıda değildi, yarışmıyordu. Köpüklü, beyaz suların içine düşmüştü. Ama başı suyun üstüne çıkmıştı ve bir dalganın yaklaştığını hissediyordu. Onu yakalayıp üstüne çıkacağını, yarışacak güce hâlâ sahip olduğunu biliyordu.

Yüksek sesle, «Bunu bir kez yaptım,» dedi. «Allah kahretsin bir kez daha yapabilirim.» Sonra kahvaltı için aşağıya indi.

Yemek salonuna girdiği an kimse onu fark etmedi.

Adamlar bir konuya dalmışlardı. Baş makinist, Lloyds Listesi'nin eski bir sayısını bulmuş, baş sayfadaki yazıyı yüksek sesle okuyordu. Nicholas onun bu eski gazeteyi nereden bulduğunu merak etti.

«Yeni yönetim kurulu başkanı ve üyeler yazılı bir bildiriye bulunarak Christy Nakliyata on beş yıl sadakatle hizmet eden Mr.Nicholas Berg'i övmüşlerdir.»

Beş subay kahvaltıyı unutmuş, heyecanla dinliyorlardı ama David Allen başını kaldırınca, kapıda duran adamı gördü. «Sayın süvarimiz,» diye bağırarak ayağa fırlarken, Vinny Baker'in elindeki gazeteyi de çekip masanın altına soktu. «Efendim, size Büyücü'nün subaylarını tanıtmama izin verin.»

Genç subaylar sıkılıp çekinerek Nicholas Berg'in elini sıktılar, sonra soğumuş kahvaltılarını sessiz sedasız yemeye koyuldular. Nick Berg o kasvetli sessizlikte uzun masanın başındaki yerini aldı. David Allen de buruşmuş gazetenin üstüne oturdu.

Kamarot yemek listesini yeni süvariye verip kısa süre sonra elinde haşlanmış meyve dolu bir kâseyle döndü. Nick yumuşak sesle, «Ben haşlanmış bir yumurta istedim,» diyecek oldu. O anda bembeyaz önlüklü, boneli aşçı kuzine kapısında belirdi.

«Denizcilerin baş derdi kabızlıktır, kaptan. Ben subaylarıma iyi bakarım. O meyveler hem lezzetli, hem de sana iyi gelecek. Şimdi yumurtalarını yapıyorum, Şekerim ama önce meyvemi ye.» Adam gözden kaybolurken kulağındaki pırlanta parladı.

Nick o tatsız sessizlikte adamın arkasından bakakalmıştı.

Altında Lloyds Listesi hışırdayan, beyaz yüzü kızarmış David Allen, «Fevkalade bir aşçı,» diyebilirdi. «Angel istediği transatlantikte iş bulabilir.»

Başmakinist tehdit eder gibi söylendi. «Büyücü'den ayrılacak olursa mürettebatın yarısı da onunla birlikte gidecektir. Ben de öyle.»

Nick Berg konuşmayı izlemek için nazik bir tavırla başını çevirdi.

David Allen baş makinistle konuşuyordu. «Doktor sayılır o.»

Baş makinist ciddi ciddi, «Edinburg Tıp Fakültesinde beş yıl okumuş,» diye başını salladı.

«İkinci subayın bacağına nasıl alçıya aldığını anımsıyorsun, değil mi? Gemide bir doktor bulunması çok yararlı.»

Nick kaşığına alarak meyvedan bir parça tattı. Bütün subaylar dikkatle onu süzüyordu. Nick bir lokma daha aldı.

David Allen sonunda ona hitap etti. «Onun reçellerini yemelisiniz. Tam anlamıyla Cordon Bleu.»

Nick, «Bu öğütleriniz için teşekkür ederim, beyler,» diye gülümsedi. «Fakat biriniz lütfen Angel'a söylesin. Bir daha bana 'şekerim' diyecek olursa o acayip bonesini kulaklarına geçiririm.»

Subaylar rahat soluk alarak gülüşürlerken Nick, David Allen'e döndü. «Liste'nin eski sayısı ile işin kalmadı sanırım. Ona bakmama izin verir misin?»

David istemeye istemeye doğrulup gazeteyi aldı. Nick ifadesiz gözlerle buruşmuş sayfalardaki başlıklara bakarken yine gerilim dolu bir sessizlik oldu,

CHRISTY NAKLİYATIN ALTIN PRENSİ TAHTINDAN İNDİRİLDİ

Nicholas bu addan nefret ederdi. İhtiyar Arthur Christy on iki yıl önce gemilerinin adlarının başına 'altın' sözcüğünü eklemeyi uygun bulmuştu. Bu yüzden aynı adı Nick'e de takmışlardı.

CHRISTY'NİN YÖNETİM KURULU BAŞKANLIĞINA ALEXANDER GELDİ

Nick o adama duyduğu nefretin şiddetine şaşıtı. Sürünün başına geçmek isteyen iki boğa gibi çarpışmışlar, Duncan Alexander taktikleri sayesinde kazanmıştı. Arthur Christy vaktiyle, «Günümüzde kimse bir şeyin doğru olup olmadığına aldırıyor,» demişti. «Sadece işe yarar mı ve bu numarayı yapabilir miyim, diye düşünüyorlar.» Duncan için bu numara işe yaramış ve bunda1 çek da başarılı olmuştu.

«Mr Nicholas Berg genel müdürü olduğu Christy Nakliyatı küçük bir çekme ve kurtarma şirketi olmaktan çıkarıp dünyanın beş büyük gemi taşımacılığı şirketinden biri haline getirmiştir. 1968'de Arthur Christy ölünce, Mr.Nicholas Berg onun yerine yönetim kurulu başkanı olmuş ve şirketi inanılmayacak şekilde büyötmeye devam etmiştir. Günümüzde Christy Nakliyatın sahip olduğu şilep ve tankerlerin tonilatosu 250.000'i geçmektedir. Bu arada şirket. 1.000.000 tonluk dev tanker Altın Şafak'ı ela yaptırmaktadır. Bu, suya indirilen en büyük gemi olacaktır.

Mr.Nicholas Berg, Mr Arthur Christy'nin tek çocuğu olan Miss Chantelle Christy'le evliydi. Fakat evlilik geçen eylülde boşanmayla sonuçlanmıştır. Eski Mrs. Berg de Christy Nakliyatın yeni yönetim kurulu başkanı Mr.Duncan Alexandere evlenmiş bulunmaktadır.»

Nick yine midesinin bulandığını hissetti ve gözlerinin önünde o kadın belirdi. Artık onu düşünmek istemiyor fakat hayalini bir türlü kovamıyordu. Chantelle bir alev kadar parlak ve güzeldi. Tıpkı bir

alev gibi onu tutmaya olanak yoktu. Kadın giderken her şeyi ama her şeyi alıp götürmüştü. Ondan nefret etmesi gerekirdi. Nick'in yaşamına anlam veren işini ve çocuğunu götürdü. Nick çocuğunu anımsayınca kadından nefret eder gibi oldu. Gazete elinde hafifçe titredi. Sonra beş erkeğin kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Yüzünden duygularının okunmadığını anlayınca da şaşmadı. On beş yıl dünyanın en yüksek talih oyunlarından birinde oynayan kimse için yüzden duyguların okunmaması gerekliydi.

Şirketten ayrılırken Duncan Alexander onun elindeki 100.000 Christy Nakliyat hissesini istemişti. Bu kadar hisseyle şirketi kontrol etmek olanaksızdı. Chantelle'in bir milyon hissesi vardı. Yine babasının kurduğu tröst şirkete bir milyon hisse bırakmıştı. Nick'in elindeki hisse büyük değildi ama bu sayede sesini doyurabiliyordu. Hem bunların hepsini de kendi parasıyla almıştı. Ömründe ona hiç kimse bir şey vermemişti zaten. Aylıklarını, aldığı ikramiyeleri bu hisselerle yatırmıştı. Şimdi bunların değeri üç milyon dolardı. Baba Christy ve kızının Altmış milyon dolar kazanmasını sağlayan biri için bu pek küçük bir ödül sayılırdı.

Duncan onun hisselerini alabilmek için bir yıl uğraşmış, soğuk bir nefretle pazarlık etmişlerdi. Daha Duncan, Leadenhall Caddesindeki Christy binasına geldiği gün birbirlerinden nefret etmişlerdi. İhtiyar Christy'nin son dâhi çocuğuydu o. Duncan, International Electronics Şirketinin mali danışmanı olarak büyük zafer kazanmıştı.

Sonunda Duncan Alexander, Nick'in hisse senetleri dışında, her şeyi kazanmış, güçlü duruma erişince de bunları almak için pazarlığa girişmişti. Christy Nakliyatın bütün yedek akçesini harcayıp Nick'i zor duruma düşürmüş, yavaş yavaş gerilemesini sağlamıştı. Sonunda Nick yenilip hisse senetlerine karşılık tehlikeli bir işi, Christy Nakliyatın bir yan kuruluşu olan Christy Çekme ve Kurtarma Şirketini kabul etmişti. Kendisini on beş round dayak yiyen bir boksör gibi hissediyordu ama yeterince dayanabilmiş, sonunda da sadece kendisine ait bir şeyle ayrılabilmişti.

Nicholas Berg gazeteyi indirince subaylar telaşla kahvaltılarına devam ettiler. «Bir subay eksik.»

Dave Allen, «Sadece Trog, efendim,» diye açıkladı.

«Trog mu?»

«Telsizcimiz, efendim. Speers... Kendisine Troglotid adını taktık..»

«Bütün subayların hazır bulunmasını isterim.»

Vinny Baker, «O hiçbir zaman mağarasından çıkmaz,» diye açıkladı.

«Pekâlâ. Onunla daha sonra konuşacağım.»

Beş genç adam hevesle beklemeye başladı. Hatta sert Avusturyalı rolü yapan Vinny Baker bile ilgisini gizleyemedi.

«Size yeni durumu anlatmak istiyordum. Baş makinist herhalde bir yıl önce haberi alamayanları

düşünerek size bu yazıyı okumak lütfunda bulundu.»

Kimse bir şey demedi. Vin Baker kaşığıyla oynuyordu.

«Artık Christy Nakliyatla ilginiz kalmadığını biliyorsunuz. Christy Çekme ve Kurtarma Şirketi bana ait şimdi. Bu tümüyle bağımsız bir şirket oldu. Adını da değiştirdim. Okyanus Çekme ve Kurtarma Şirketi olarak bilinecek.»

Bunun için ağır, hem de çok ağır bir bedel ödemişti. Üç milyon değerindeki Christy hissesi karşılığında ne aldığını sadece Tanrı biliyordu. Ama ölecek kadar yorulmuştu.

«İki gemimiz var. Altın Büyücü ve henüz tersanede olan kardeşi Altın Cadı.»

Şirketin bu iki gemi yüzünden ne kadar borca girdiğini de biliyordu. Uykusuz geçen uzun gecelerde bu borçları düşünüp üzülüyordu. Kağıt üstünde şirketin net değeri dört milyon dolardı ama bu kazanç sadece kâğıt üstünde kalıyordu. Şirketin borcu dört milyon dolara yakındı. Eğer bu borçların faizlerini ödemeyi bir ay geciktirecek olursa... Bu düşünceyi hemen kafasından kovdu. Çünkü o zaman gemiler satılır, şirket beş para etmez, kendisi de iflas ederdi.

«İki geminin adı da değişti. Bunlar sadece Büyücü ve Deniz Cadısı. Bundan böyle Okyanus Kurtarmada ‘altın’ pis bir söz sayılacak.»

Adamlar güldüler ve sıkıcı hava dağıldı. Nick krokodil tabakadan siyah bir yaprak sigarası alarak yaktı. «Deniz Cadısı sefere başlayana dek bu gemiyi ben yöneteceğim. Kardeş gemi yakında sefere girecek. O zaman terfi edenler olacak. Büyük bir petrol donanımını çekme işi var. Avusturalya’da Bight’den donanımı alıp Güney Amerika’ya götüreceğiz. Hepiniz bu büyük işin içindesiniz.»

Adamlar heyecanla kımıldandılar. Kazanacakları ödülün böyle üstü kapalı söz edilmesi bile onları canlandırmıştı.

«Evet, durumumuz?..» Nick baş makiniste baktı. Adam bu soru bir hareketmiş gibi hızla burnunu çekti.

Sonra aynı anda pantolonunu çekip gözlüğünü itmeye çalışarak konuştu. «Her bakımdan denize hazırız.»

Nick, David Allen e baktı. Güverte birinci subayının çocuksu yüzüne henüz alışmamıştı. Onun on yıldır açık deniz kaptanı olduğunu biliyordu. Allen otuzunu geçmişti. Hem Büyücü’nün eski süvarisi Mac Donald onu kendi eliyle seçmişti. Bu yüzden işinde iyi olmalıydı. Fakat çabuk kızaran, çizgisiz beyaz yüzü ve karışık sarı saçları ona bir kolejli havası veriyordu.

David atıldı. «Bazı kumanyaları bekliyorum, efendim. Bugün teslim edeceklerine söz verdiler. Fakat hiçbiri pek önemli sayılmaz. Gerekirse bir saat içinde yola çıkabilirim.»

«Pekâlâ.» Nick ayağa kalktı. «Gemiyi tam dokuzda teftiş edeceğim. Kadınları teknedan indirseniz

iyi olur.» Kahvaltı boyunca mürettebat kamaralarından gelen hafif kadın seslerini duymuştu.

Nick salondan çıktığı sırada Vin Baker onun duyması için sesini iyice yükseltti. Sözde Kraliyet Donanmasındakilerin vurgusuyla konuşuyordu. «Dokuzda, dostlarım. Aman ne harika değil mi?»

Nick adımlarını ağırlaştırmadan ilerlerken kendi kendine güldü. Bu Avusturalyalılara özgü bir adetti. Sonuç alana dek insanı iğnelerlerdi. Bunda bir kötülük yoktu. Sadece karşılaştıkları erkeği tanımak isterler, yumruklar ve tekmeler durunca ya tam anlamıyla dost ya da düşman olurlardı. Çoktandır sert erkeklerle, oyun ve numaraya yanaşmayan dürüst, haşin erkeklerle karşılaşmamıştı. Bu yenilik onu canlandırıyor. Belki de ona gerekli olan deniz ve gerçek erkeklerle dostluktu. Bir kavgayı hayal edince birden cesaretlendiğini, adımlarının sıklaştığını hissetti.

Basamakları üçer üçer atlayarak yukarıya çıkıp kaptan köprüsüne gitti. Ansızın kendi dairesinin karşısındaki kapı açıldı. Oradan ucuz Hollanda purolarının pis kokusu gelirken, tarih öncesinden kalma bir sürüngeninkine benzeyen bir baş uzandı. Bu yüz çok soluk, çizgili ve kırışıktı. Gözler de bir deniz kaplumbağasının gibi küçük ve parlaktı. Açılan telsiz edasının kapısıydı. Bu, kaptan köprüsüyle de bağlantılı ve süvarinin gündüz kamarasının iki adım ötesindeydi.

Nick, Mac'in telsiz subayı hakkında söylediklerini anımsadı. «Onun kadar insanlardan uzak duran bir herifçioğlu daha görmedim. Fakat aynı anda sekiz değişik frekansı dinleyebiliyor. Bunu uykusunda bile yapabilir. Namussuzun teki ama denizde dolaşan en iyi telsizci.»

Trog ince, yakınır bir sesle konuştu. «Kaptan, 'bütün gemilere işareti' veriliyor.»

Nick ensesinde tüylerin diken diken olduğunu hissetti. «Enlem ve boylam neymiş?»

«72 derece 16 dakika güney ve 32 derece 12 dakika batı.»

Nick kalbinin deli gibi çarptığını duyuyordu. Bu yüksek enlem derecelerinde göz uzanabildiğine giden boş yerler vardı. Bu rakamlar bile korkunç ve meşum geliyordu insana. Hangi gemi orada olabilirdi? Geminin Ümit Burnunun güneybatısında, Gough ve Bouvet Adasının gerisindeki, Weddell Denzinde olduğu anlaşılıyordu.

Trog'un peşi sıra telsiz odasına girdi. Bu parlak, güneşli, rüzgârlı günde kamara bir mağara kadar karanlık ve kasvetliydi. Lombozların kalın, yeşil perdeleri kapatılmıştı. Tek ışık aygıtlardan geliyordu. Burada Christy Nakliyatın serveti sayesinde satın aldığı en modern aygıtlar, yüz bin dolarlık elektronik sihir vardı.

Trog döner koltuğuna oturup yaşlı bir cin gibi düğmeJeri çevirdi. Parazitler arasından morsun yüksek sesini duydular.

Nick, «Kopyasını ver,» deyince, Trog ona bir bloknot uzattı. Nick hemen okudu:

«GTMZ. C603 GSA 72 DERECE 12 DAKİKA G. 32 DERECE 12 DAKİKA B. Yardım edecek durumdaki bütün gemiler lütfen cevap verin. CTMZ»

Nick'in 'CTMZ' sinyalinin kime ait olduğunu anlaması için telsiz rehberine bakmasına gerek yoktu. Dev bir yumruk gibi göğsünü bastıran şeyden kendisini kurtarmak için büyük çaba harcadı. O anı daha önce de yaşamış gibiydi.

Her şey inanılmayacak kadar uygundu? Sezgisine güvenmekten vazgeçerek kafasıyla karar verebilmek için kendini zorladı. Arkada subayların sesini duydu. Kumanda köprüsündeki sesler hafif olmakla birlikte gerilim doluydu.

Adamlar yemek salonundan çıkıp gelmişlerdi. Nick, Tanrım, diye düşündü. Nasıl anladılar? Çabucak... Sanki gemi ayaklarının altında canlanmış, beklenti içinde heyecanla titriyordu.

Kumanda köprüsünün kapısı yana kayarak açıldı. David Allen elinde bir Lloyds Gemi Kayıt kitabıyla eşikte belirdi. «CTMZ Altın Maceracı'nın sinyali, kaptan. 1975'de Bermuda'ya kaydettirilmiş, yirmi iki bin tonluk. Sahibi Christy Nakliyat.»

Nick başını salladı. «Teşekkürler.» O gemiyi çok iyi biliyordu, kendisi ısmarlamıştı. O zaman transatlantik tam Altmış iki milyon dolara mal olmuştu. Sen derece güzel ve zarif bir tekneydi. Zengin müşterileri dünyanın egzotik köşelerine taşıyordu. Altın Maceracı. Geopagos Adalarından, Amazon'a, Pasifik Adalarından Antartika'ya gidiyordu. Gemide gidilecek yerlerle ilgili konuşmalar yapan bilimadamları da bulunurdu. Hâlâ kazanç getiren pek az transatlantikten biriydi ve şimdi yerdim istiyordu.

Nicholas, Trog'a döndü. «Gemi bu istekten önce sinyal verdi mi?»

«Gece yarısından beri şirketine şifreli mesajlar yolluyor. Devamlı sinyal verdiği için onu izledim.»

Nick, «Bunları banda aldın mı?» diye sorunca, Trog telsize bağlı teypi çalıştırdı. Telsiz odasında gece yarısından beri kaydedilen şifreli mesajlar yankılanırken, öte yanda bir makinenin tuşlar: hareket etti ve üstünde yazılar olan ince bir kâğıt şerit ortaya çıktı.

Duncan Alexander, Christy Nakliyatın şifresini değiştirmiş miydi? Nick bunu merak ediyordu. Aslında gemileri bilen biri için böyle olması gerekirdi. Bir şirket önemli bir adamını kaybedince hemen şifreyi değiştirirdi. Duncan da Nick Berg'i kaybetmişti. Onun için şifreyi değiştirmiş olması gerekirdi. Arno Duncan denizci değildi. O sadece hesap ve kâğıt üstündeki işlemleri bilen biriydi. Sayıları düşünür, çelik ve deniz suyundan anlamazdı. ?

Duncan şifreyi değiştirmişse bunu asla çözemezlerdi. Hatta ellerindeki Decca'yla bile bunu yapamazlardı. Aslı altı harfe bağlı olan bu şifreyi Nick yapmıştı. Her kullanışta harflerin değerinin değiştiği, başkalarının çözemeyeceği bir şifreydi bu.

Nick elinde şifre kâğıdıyla karanlık, pis kokulu telsiz odasından fırladı. En modern aygıtlarla donanmış olan kumanda köprüsünde durdu. Burada eski tip dümenin yerini tek bir çelik kol almıştı. Ayrıca dümen otomatik pilota da bağlanabiliyordu. Dümenci, kumanda köprüsünün istediği yerinde durup gemiyi yönetebilirdi.

Işıkli göstergeler süvariye geminin o anda içinde bulunduğu durumu ayrıntılarıyla açıklıyordu. Dipte, baş ve kış arasındaki hız, baş ve kış arasında sudaki hız, rüzgârın yönü ve gücü, yani gemiyle ilgili tüm bilgileri bu göstergelerden anlamak olasıydı. Nick bu gemiyi Christy'nin, parasıyla yaptırmış ve hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Nick büyük Decca Satellite Navaid bilgisayarı çalıştırdı. Şifrenin altı harften oluşan aslını bilgisayara verdi. Bunu elindeki şifre izledi. Decca şifreyi çözmeye hazırdı artık. Ama Duncan mutlaka şifreyi değiştirmiş olacaktı. Sonra aygıttan çıkan kâğıda baka kaldı:

« Maceracı'nın süvarisinden Christy Nakliyata. 2216 GSA. 72 DERECE 16 DAKİKA G. 32 DERECE 05 DAKİKA B. Geminin sancak tarafında, ortada, su altında aysberg hasarı oldu. Önlem olarak ana makineleri durduruyorum. Hasarı incelerken yardımcı jeneratörler çalıştırıldı. Ayrılmayın.»

Demek Duncan şifreyi değiştirmeye gerek görmemişti. Nick krokodil tabakasını araştırdı. Yaprak sigarasını yakarken eli hiç titremiyordu. Hoş kokulu dumanı ciğerlerine çekti.

Arkasından David Allen, «Yer saptandı,» dedi. Güverte birinci subayı Antartika'nın haritasını açıp konumu işaretlemişti. David Allen o anda usta bir profesyonel olmuş, yanakları kızaran kolejliden eser kalmamıştı.

Nick haritaya bir göz atınca Maceracı'nın bulunduğu yerin üstünde kalan noktalarla işaretli buz hattını gördü. Antartika buz ye kayalardan oluşmuş acımasız parmaklarıyla gemiyi yakalamaya çalışıyordu.

O sırada Decca yanıtı da çözerek verdi:

«Christy Nakliyattan Maceracı'nın süvarisine. 2222 GSA Bekliyoruz.»

Bunu izleyen mesaj hemen hemen iki saat sonra verilmişti:

« Maceracı'nın süvarisinden Christy Nakliyata. 0005 GSA. 72 derece 18 dakika G. 32 derece 05 dakika B. Suya engel olundu. Ana makineleri yeniden çalıştırdık. Yeni rotamız CAPETOWN.. Hız 8 mil. Ayrılmayın.»

Dave Allen elinde gönye ve benzerleriyle çalışıyordu. «Transatlantik ana makineleri durdurduğu zaman güney güneydoğuya doğru otuz dört deniz mili kadar sürüklenmiş. Orada korkunç bir rüzgâr ya da büyük bir akıntı olmalı.» «Diğer güverte subayları sessiz ve endişeliydi. Hiçbiri Decca'nın başındaki süvariye yaklaşmaya cesaret edemiyordu ama rütbelerine göre kumanda köprüsünde sıralanmış, hasar gören büyük geminin dramını izliyorlardı.

Daha sonraki haber saatler sonra verilmesine karşın bilgisayardan hemen çıktı:

«Maceracı'nın süvarisinden Christy Nakliyata. 0543 GSA. 72 derece 16 dakika G. 32 derece 12 dakika B. Su alan kısmında patlama. Bütün makineler durduruldu. Su alıyoruz. 'Bütün gemilere

sinyal' için iznini istiyorum. Ayrılmayın.»

«Christy Nakliyattan Maceracı'nın süvarisine. C547 GSA. Sinyal verebilirsiniz. Christy Nakliyata bildirmeden çekme ya da kurtarma gemileriyle bağlantı kurmayın. Karşılık verin.»

Duncan bu telsizde 'İnsan hayatı tehlikeye girmesi dışında' sözlerini kullanmaya bile gerek görmemişti. Bunun nedeni de belliydi tabii. Christy Nakliyat kendi sigorta şirketini kurmuştu. Gemilerini de yine kendi şirketi sigortalamıştı. Londra ve Avrupa Sigorta Şirketini kurmayı ve kendi gemilerini buraya sigorta ettirmeyi de Christy Nakliyata gelince düşünmüştü Duncan. Nick Berg bu plana şiddetle karşı çıkmıştı. Şimdi düşüncesinde haklı olduğunu anlayacağı benziyordu.

David Allen hafif sesle sordu. «Ona sinyal verecek miyiz?»

Nick sinirli sinirli söylendi. «Telsiz susturulacak.» Sonra kumanda köprüsünde dolaşmaya başladı. Altın Maceracı. Cape Town'in iki bin küsur mil güneyinde kalan buz alanına doğru sürükleniyordu. Büyücü beş gün, beş gece tam yol alarak oraya erişebilirdi. Bunu yapmaya karar verirse oraya vardığında transatlantiğin hasarı gidermiş olarak yola çıkmış olduğunu da görebilirdi. Transatlantik çaresiz durumda da kalsa kendisi oraya gidene kadar başka bir kurtarma gemisi yardıma yetişebilirdi.

Nick telsiz odasının kapısına giderek hafif sesle Trog'la konuştu. «Telexi aç ve Bermuda'da Bach Wackie'yi ara. Listeyi versin.»

Nick geri dönerken, uyduyu bağlı teleks sistemini gemiye koydurmuş olduğuna seviniyordu. Böylece Bermuda'daki acentasıyla ya da diğer teleks istasyonlarıyla hemen bağlantı kurabilirdi. Bu sayede açık frekanslarda haberleşmeye gerek kalmıyor ve yolladığı haberleri bir rakibi ya da ilgilenen başka biri dinleyemiyordu.

Nicholas beklerken endişeliydi. Gitmeye karar verirse Esso'nun petrol donanımını çekmekten vazgeçecekti. Oysa bu işten alacağı para onun için gerekliydi. İki yüz yirmi bin Sterlinle Altmış gün içinde üç aylık faizi ödeyecekti. Bunu yapamazsa... Esso donanımını çekmesi gerekliydi. Buna büyük gereksinimi vardı!

Trog seslendi. «Bach Wackie cevap veriyor.»

Nick dönüp yaklaştı. Atılgan, becerikli biri olan Bach Wackie'yi Okyanus Kurtarmaya acenta seçmişti. Kolundaki Rolex Oyster'a bakınca Bermuda'da sabahın ikisi olduğunu anladı. Ama yine de büyük rakipleriyle ilgili bilgiyi hemen veriyorlardı:

«Bach 'Wackie'den Büyücü'nün süvarisine. Son haber verilen konumlar. John Ross, Durban'da kuru havuzda. Woltema Wolteraad bir Esso donanımını Torres geçidinden Alaska'ya götürüyor.»

Böylece iki dev kurtarma ve çekme gemisinin yeri anlaşılmıştı. Rakiplerin yarısı bu yarıştan çekilmiş durumdaydı.

«Witterzee Shell petrol araştırması için Galveston'can Kuzey Denize gidiyor. Graatzee, Brest de yatıyor...»

İki Hollandalı da uzaktaydı. Büyücü için tehlikeli sayılacak diğer kurtarma gemilerinin konumları veriliyordu.

Bunlardan hepsi de uzakta, yaralı gemiye yetişecek durumda değildi.

«La Mouette.» Nick kâğıtta bu adı görür görmez yumruğunu sıktı. «La Mouette, Brazgas için çektiği yükü 14'ünde Golfo San Jorge'a bıraktı. Buenos Aires'e doğru yola çıktığı bildirildi.»

Nick belden aşağıya yumruk yiyen b/r boksör gibi ses çıkararak aygıttan uzaklaştı. Kumanda köprüsünün açık kısmına çıktı. Rüzgâr saçlarını, üstündekileri uçurmaya çalışıyordu. Hiç kuşkusu yoktu. Jules Levoisin av kokusu almış bir tazı gibi hızla güneye doğru iniyordu. Jules malı üç gün önce Güney Atlantik'te teslim etmişti. Onun Comodoro'da ikmal yaptığından emindi. Nick, Jules'un kafasının nasıl çalıştığını biliyordu. Depolarını doldurmadıkça rahat etmezdi kurt denizci.

La Mouette'e on sekiz ay önce yeni makineler takıldığını da biliyordu. Bunu Lloyds Listesi'nde okurken ani bir özlem duymuştu. Ama dokuz bin beygir gücü bile o güdük teknenin on sekiz milden fazla yapmasını sağlayamazdı. Nick bundan da emindi. Ancak Büyücü'nün hızı fazla olmakla birlikte. La Mouette bin mil ilerideydi. Hem La Mouette kuzeye dönüp Atlantik'ten yukarıya çıkacak yerde Horn Burnuna doğru inmiş de olabilirdi. Bu durumda da kendisinden çok ileride sayılırdı.

Jules Levoisin'den başka biri olamaz mıydı sanki, diye düşündü. Oh Tanrım,, hem neden şimdi? Maddi ve manevi bakımdan çaresiz kaldığım bir anda hem. Ah Tanrım neden şimdi oldu bu?

Sabah hissettiği canlılık ve neşe kaybolmuştu. Yine kendisini korunmasız, hasta ve bitkin hissetti. Kendi kendine, «Hazır değilim,» dedi. Sonra belki de ömründe bu sözü kendine ilk kez söylediğini anladı. Her şey için hep hazır olmuştu. Fakat şimdi, bu kez değil. Birden korkmaya başladı. O zamana dek hiç böyle korkmamıştı. Bomboş olduğunu hissetti. İçinde ne güç, ne güven, ne kararlılık vardı. Duncan Alexander tarafından yenilmek, sevdiği kadının kendisini reddetmesinin neden olduğu umutsuzluk onu kırmıştı. Korkusunun dehşete dönüştüğünü hissetti. O dalga geldiğinde kendisini sürükleyip götürecekti, çünkü üstüne çıkacak gücü yoktu.

İçgüdüğü ona bunun son dalga olduğunu ve arkadan başkasının gelmeyeceğini söylüyordu. Gidemeyeceğini, Jules Levoisin'e karşı gelemeyeceğini, eski süvarisine kafa tutamayacağını da biliyordu. Esso'dan alacağı işi, bu gerçeği reddedip gidemezdi. Tek bir zar atarak her şeyi yitirme tehlikesini göze alamazdı. Çok büyük bir kayba uğramıştı. Aynı şeyi göze alamazdı. Kamarasına gidip ranzasına uzanmayı, uyumayı... unutmayı istiyordu. Umutsuzluk yüzünden dizleri bükülüyor, uyuyup her şeyi unutmayı arzuluyordu.

Dönerek gündüz kamarasına sığınmaya giderken, uzun komuta konsolunun yanından geçti ve dayanamayarak durdu. Subayları gerilim dolu bir sessizlik içinde ona bakıyorlardı.

Bir sesin sakın sakın konuştuğunu duydu. «Makine dairesi.» Bu ses kendisine ait olamazdı. «Ana

makineleri çalıştırın.»

Güverte subaylarının eski zamanlarda ganimet düşünen korsanlar gibi korkunç bir neşeyle gülümsediklerini, sanki pek uzaklarda durmuş gibi gördü. O yabancı ses kulaklarında çınlıyordu. «Güverte subayı, liman şefinden limandan hemen ayrılmak için izin iste. Lütfen Altın Meceracı'nın son bildirilen konumuna göre rotayı da sapta'»

Göz ucuyla bakınca David Allen'in telsiz telefona koşmadan önce güverte üçüncü subayının omzuna neşeyle yumruk attığını gördü.

Nicholas Berg birden kusmak istedi. Onun için de seyir konsolunun yanında dimdik ve hareketsiz durarak mide bulantısının geçmesini bekledi. O sırada subayları görevlerine koşuyorlardı.

Nick'in tepesindeki hoparlörden bir ses geldi. «Köprü. Ben baş makinist. Ana makineler çalışıyor.» Bir sessizlik oldu ve bunu Avustralyalılara özgü onay izledi. «Güüzeel!»

Büyücü'nün yanları, geniş burnu önündeki suları yaracak ve itecek şekilde yapılmıştı. 40 derece boylamın altında kalan sularda yaşlı bir erkek susamuru gibi büyük hızla güneye gidiyordu. Bu soğuk, açık denizlerde dalgalar birer dağ gibi yükselmekteydi. Ama Büyücü sancağını bu dalgalara dönmüştü. Sular yüksek burnu aşarak ön güverteyi yıkıyor ve baştan kıça, kadar gidiyordu. Geminin burnu sulara dalınca demir, bronz karışımı çift uskuru yukarıya çıkıyor fakat sarsıntıyı teknedeki modern dengeleyici gideriyordu. Uskurlar da yine sulara dalıyor ve çift Mirrlees dizel motorları tekneyi daha ilerideki dalgaya doğru götürüyordu.

Her kez tekne üstüne doğru gelen dağ gibi suyun karşısında vaktinde doğrulamayacakmış gibi gözükiyordu. Güneşsiz, gri gökyüzünün altında sular siyahtı. Nick tayfun ve Karayipler'in kasırgasını görmüş ama bu denli korkunç ve acımasız sulara hiç rastlamamıştı. Dalgaların arasına girince rüzgâr önleniyor ve tuhaf bir sessizlikle karşılaşıyorlardı. Bu tüyler ürperten sessizlik, dağ gibi yükselen suyun tehlikesini daha belirgin hale getiriyordu.

Nick kumanda köprüsündeki brandadan yapılmış kaptan koltuğuna oturmuştu. Dalgalar tekneye vururken bir deve sürücüsü gibi sallanıyor, siyah yaprak sigaralarını sessiz sedasız içerken birkaç dakikada bir başını çevirip batıya bakıyordu. Her an La Mouette'in çirkin, siyah teknesini görmeyi umar gibiydi. Fakat geminin bin mil uzakta olduğunu da biliyordu. La Mouette, tepesini hasar gören transatlantiğin oluşturduğu üçgenin uzun kenarından aşağıya iniyordu.

Nick, La La Mouette 'in Büyücü gibi son sürat ve sessiz sedasız olay verine doğru gittiğinden emindi. Jules Levoisin, Nick'e sessizlik numarasını öğretmişti. Transatlantiği radar ekranında görene dek telsizini kullanmayacaktı. Ondan sonra sinyal verecek ve, «İki saat içinde size halat atacaktım» diyecekti. «Lloyds'un açık bonosunu kabul ediyor musunuz?»

Kazaya uğramış geminin' süvarisi, yardım gelmeyeceğine, terkedildiğine inanırken, bu durumda kurtulma vaati karşısında olağanüstü bir tepki gösterecekti. La Mouette bayrağını dalgalandırarak

bütün ışıklarını yakıp dramatik şekilde ufukta belirince de Lloyds'un açık bonosunu kabul edecekti. Soğuk, duygusuz hakem mahkemesinde gemi sahipleri bu karara pişman olacaktı.

Nick, Büyücü'nün dizaynına bakmış ve çalışması kadar görünüşünün de etkileyici olmasında ısrar etmişti. Kazaya uğramış bir geminin kaptanı genellikle duygularına kapılırdı. Yaklaşan iki kurtarma gemisinden birini seçerken sadece görünüş onu etkileyebilirdi. Büyücü görkemliydi. Bu soğuk, kasvetli okyanusta bir savaş gemisini andırıyordu. Bütün sorun Altın Maceracı'nın kaptanı La Mouette'le anlaşmadan önce oraya erişip ona gözükmektir.

Nick daha fazla oturamayarak kalkıp Decca bilgisayara yaklaştı, üstündeki kola tutunarak tuşlara bastı. Dünyanın çevresinde dönen uzay istasyonları sayesinde geminin yerini tam tamına öğrendi. Bunu seyir defterine geçirip birkaç saat önce istemiş olduğu rotayla karşılaştırdı. Böylece ne kadar yol aldıklarına ve gemini hızına baktı. Öfkeyle kaşlarını çatarak dönüp dümeni izlemeye başladı. Böyle çılgın bir denizde tekneyi otomatik pilota bağlamak yerine iyi bir dümeniciye bırakmak daha uygundu.

Nick, Fransızın saatteki on sekiz mil hızına karşılık yirmi sekiz mil yapmalarına güvenmişti. Fakat bu sürati sağlayamıyorlardı. Farkına varmadan yine batıya bir göz attı.

Büyücü bir dalganın üstüne çıkmıştı. Silicilerin temizlediği camdan dışarıya bakan Nick, ucu bucağı görünmeyen, soğuk tehlikeli ve üstünde başka insan olmayan kapkara suları gördü.

Birden makine dairesi mikrofonuna yaklaştı. «Makine dairesi yeşilin üstünde olduğumuzu belirt.»

«Yeşilin üstündeyiz, kaptan.» Baş makinistin sesi kayıtsızdı.

'Yeşilin üstü' dev Mirrless dizellerini yapanların önerdiği güvenli azami hızı. Bu süratte çok fazla mazot yakıyorlardı. Nick kırmızıya kadar dayanmadan, yani gücün yüzde sekseninin üstüne çıkıp tehlikeye girmeden tam yol gitmelerini istiyordu. Hızı daha arttırmak, uzun süre yol alınca makinelerin büyük zarar görmesine neden olabilirdi.

Nick gidip branda koltuğuna oturdu. Yine yaprak sigarası tabakasına el attı. Cape Town'dan ayrıldıklarından beri uyanık olduğu saatlerde arka arkaya sigara içmişti. Zaten o zamandan beri pek az uyuyabilmişti. Dilini ağzında dolaştırırken adeta tiksiniyor yaprak sigarasını tabakaya geri koydu. Birden aklına gelen olasılık yüzünden doğruldu; gözlerinde öfkeden yeşil bir ışık çakmıştı. Yerinden kalkıp üçüncü subaya başıyla işaret ederek doğru gündüz kamarasına gitti. Bu bir numaraydı. Aşağıya indiğinin haber verilmesini istemiyordu. Kendi dairesinden koridora çıktı.

Makine dairesi de Büyücü'nün kumanda köprüsü gibi modern ve pırıl pırıldı. Makinelerin gürültüsünü kesmek için bu kısmın etrafına iki kat cam geçirilmişti. Kontrol konsolu lombozların altında kalıyordu. Geminin çalışmasını buradaki göstergeler yeşil ve kırmızı rakamlarla gösteriyorlardı.

Camlardan makine dairesine bakmak etkileyiciydi. Bu teknenin planını çizdiren ve yapılıırken kontrol eden Nick bile bu görünümünden etkilendi. İki Mirrless dizel motoru beyaza boyalı bölmeyi

dolduruyordu. Aralarında sadece geçilecek kadar yer vardı. Her bir motor, arka arkaya dayanmış dört Cadillac Eldorado kadar yer kaplıyordu ve yükseklikleri de yine üst üste konulmuş dört Cadillac kadardı.

Törelere göre süvari dahil, burasını ziyaret eden herkesin geldiğini baş makiniste bildirmesi gerekirdi. Nick bu töreye aldırmandan yana kayarak açılan cam kapıdan içeriye daldı. Kızgın yağ kokan makine bölümünden havalandırma düzeni olan daha serin kontrol odasına geçti. Vin Baker elektrikçilerinden biriyle derin bir konuşmaya dalmıştı. İkisi de içinde pek çok renkli kablo ve transistör düğmesi bulunan, yüksek gri çelik dolaplardan birinin açık kapısının önünde çömelmişlerdi. Baş makinist yerden doğrulup kalkarak dönene dek Nick kontrol konsoluna erişti.

Öfkelendiği zaman: dudakları ince beyaz bir çizgi halini alır, kalın kaşları hırsla parlayan yeşil gözlerinin üstünde birbiriyle bitişir gibi olurdu.

Öfkesini açıklamayan kuru bir sesle, «Beni kandırdın,» diye suçladı. «Makineleri güçlerinin yüzde yetmiş beşinde çalıştırıyorsun.»

Vin Baker ona baktı. «Benim kitabımda yeşilin üstü budur. Bu denizde motorlarımın hızını yüzde seksene çıkaramam. Sarsıntıyla yuvalarından fırlayabilirler.» Büyücü bir dalganın daha tepesine vurduğu sırada kış şiddetle sarsıldı ve adam sustu. Kontrol odası da sudan dışarıya çıkan ve hızla dönen uskurlar yüzünden zangırdıyordu.

«Şunu dinle, be adam. Daha fazla yüklenmemi mi istiyorsun?»

«Gemi buna dayanacak şekilde yapıldı.»

«Hiçbir şey böylesine zorlanıp bu denizde dayanacak şekilde yapılmamıştır.»

Nick eliyle baş makinistin kumanda köprüsünden verilen emirleri iptal etmek için kullandığı krom kolu işaret ederek sakin bir sesle konuştu. «Dediğimin yapılmasını istiyorum. Bunu nasıl yapacağın umurumda değil. Beş saniye içinde yapman yeterli.»

«Makine dairemden çık... Git kendi oyuncaklarınla oyna.»

Nick, «Pekâlâ,» diye başını salladı. «Öyleyse bunu ben yaparım.» Kola doğru uzandı.

Vin Baker, «Ellerini makinemden çek!» diye uluyarak yerden bir İngiliz anahtarını aldı. «Makinelerime dokunacak olursan dişlerini dökerim, seni buz kutusu, namussuz İngiliz.»

Nick çok öfkeli olmakla birlikte yine de bu sözlere şaştı. İçinde yanan ihtirası, ateşli duyguları düşününce neredeyse gülecekti. Demek beni buz kutusu gibi görüyor, diye düşündü. Sonra sakin bir tavırla konuştu. «Seni Bundaberg, galatı. Önce seni öldürmem gerekse bile umurumda değil. Yüzde seksenle gideceğiz.»

Bu kez gözlerini kırıştırmak sırası Vin Baker'e geldi.

Adam kendisine böyle Avustralyalılara özgü yerel sözcüklerle hakaret edileceğini ummamıştı. Elindeki İngiliz anahtarını yere atarak, «Buna ihtiyacım yok,» diye açıkladı. Gözlüğünü çıkarıp arka cebine soktuktan sonra iki dirseğiyle pantolonunu yukarıya çekti. «Seni ellerimle parçalamak daha zevkli olacak.»

Nick ancak o zaman baş makinistin ne kadar boylu olduğunu fark etti. Kolları devamlı ağır işlerle uğraşmaktan iyice kaslıydı. Sıkıdığı yumruklarının üstlerinde yara izleri vardı. Bu yumruklar iri birer balyozu andırıyordu. Adam boks yapacakmış gibi eğildi ve yalpadaki gemiye aldırmadan güçlü bacaklarını büküp birden ilerledi.

Nicholas krom kola dokunduğu sırada ilk yumruk Baker'in dizlerinin hizasından geldi. Fakat bu çok hızlı olduğu için Nick ancak yana kaçarak kendisini kurtarabildi. Yumruk çenesini sıyrarak şakağına isabet etti. Kaptan o anda içgüdüyle karşılık verdi. Geri giderken yumruğunu adamın koltuk altından yukarıya doğru vurdu. Baş makinistin soluğu bir ıslık gibi çıktı. Ama yine de kemikli yumruğunu Nick'in omzuna vurmaya yeltendi. O sırada kaydığı için eli kaptanın başına geldi. Bu sıyrıp geçen bir darbeydi ama Nick'in beyinde bir kapı kapanır gibi oldu. Etraf simsiyah kesildi. Bu karanlıktan kurtulmak için öne doğru düşerken ince, sert vücuda sarıldı. Onu sıkarken başındaki uğultulu karanlıktan kurtulmaya çalışıyordu.

Baş makinistin ağırlığını öbür yana verdiğini hissederek bu ince adamın gücüne şaşıtı. Onu tutabilmek için olanca kuvvetim harcıyordu. Birden ne olacağını anladı. Baş makinistin alnında kahverengi saçlarının yarı gizlediği yara izleri vardı. Eski kavgalardan kalma bu izler Nick'e tehlikeyi haber verdi.

Vin Baker saldırmaya hazırlanan bir kobra gibi vücudunu geriye doğru büktü. Sonra başını birden ileriye salladı. Nick'in yüzüne kafa atmaya kalkmıştı. Eğer isabet etseydi, Nick'in burnu yamyassı olur ve dişleri de dibinden kırılırdı. Ama Nick olacağı önceden anladığı için çenesini aşağıya indirip boynuna dayamıştı. Kafaları birbirine çarparken bir meşe dalı kırılırmış gibi bir ses çıktı.

Bu çarpışma Nick'in ellerini açmasına neden oldu. İkisi de inip kalkan güvertede sendeleyerek ayrıldılar. Vin Baker ayı görünce hastalanan bir köpek gibi uluyarak kendi kafasını tuttu. «Dürüst dövüş, namussuz İngiliz!» Haykıran baş makinist kontrol odasının arka tarafındaki dolaplara kadar gerileyip kaldı. Şaşırان elektrikçi kendisini korumak için kontrol konsolunun altına dalarak gereçleri etrafa saçtı.

Vin Baker bir an hareketsiz yatarak gücünü topladı.

Büyücü acımasız denizde bir dalgadan kurtularak aşağıya inerken bundan yararlanıp iyice dikleşen yerden koyarcasına indi. Yine başını öne eğmişti; bu kez Nick'in kaburgalarını kırmak niyetindeydi.

Nick sürüden çıkan bir sığırla uğraşan bir çoban gibi döndü. Bir kolunu Vin Baker'in boynuna doladı ve kendi başını iyice öne eğerek adamla birlikte koştu. Kontrol odasını boydan boya geçerken hız kazandılar ve Vin Baker'in başı karşıdaki kurşun geçirmez cama vurdu.

Angel tepesindeki açık yaraya dikiş atarken kendisine geldi baş makinist. Sarhoş gibi dövüşmeye kalktıysa da aşçı kıllı, kalın koluyla onu yatırdı.

«Sakin ol, sevgilim.» Angel yırtılmış, kanayan kafa derisinden geçirdiği ipliği düğümledi.

Baş makinist, «O namussuz İngiliz nerede?» diye mırıldandı.

Angel yumuşaklıkla konuştu. «Her şey bitti, Vin. Kafanı vurduğu için talihlisin. Yoksa canını yakabilirdi.» Bir dikiş daha attı.

Angel pensi çekerken yüzünü buruşturan adam söylendi. «Makinelerime karışmaya kalktı. O köpeğe bir ders verdim.»

Angel tatlılıkla, «Onu korkuttun,» diye kabul etti. «Şimdi şunu iç ve yat. On iki saat bu ranzada kalmanı istiyorum... Hem sana ninni söylemeye de gelebilirim.»

Vin Baker, «Makinelerimin başına döneceğim,» diyerek ilaç kadehindeki kahverengi içkiyi yuttu ve bunun sertliği yüzünden bir ıslık çaldı. Angel onun yanından ayrılarak telefonu açıp hafif sesle bir şeyler söyledi. Baş makinist ranzadan kalktığı sırada, Nick kamaraya girip aşçıya başını salladı.

«Teşekkürler, Angel.»

Angel kamaradan çıkarak ikisini yüz yüze bıraktı. Baş makinist ağzını açıp hırlayacak olduysa da, Nick sakin sesle, «Sen primadonna rolüneyken La Mouette'deki Jules Levoisin belki beş yüz mil kazandı,» dedi. Vin Baker'in ağzı açık kaldıysa da sesi çıkmadı.

«Ben bu gemiyi böyle sert koşullarda yarışması için yaptırdım ve sen hepimizin ödülü kazanmasına engel olmaya çalışıyorsun.»

Nick dönüp yürüyerek kumanda köprüsüne çıktı. Branda koltuğuna oturarak alnındaki kocaman mor şişi usulca yokladı. Başına bir halat dolamış sıkıyorlardı sanki. Kamarasına gidip ağrıyı kesecek bir ilaç almak istiyor ama haberi kaçırmak işine gelmiyordu.

Yaktığı yaprak sigarasını yanındaki içi kum dolu kutuya attığı sırada omzunun yanındaki telefon çaldı.

«Kumanda köprüsü, burası makine dairesi.»

«Evet?»

«Şimdi yüzde seksen hızımızla gidiyoruz.»

Nick cevap vermedi fakat ayaklarının altında güvertenin titreşiminden motorların daha hızlı çalıştığını anlamıştı.

«Kimse bana La Mouette'in bizle yarıştığını söylemedi. O bacaksız Fransız asla bizden önce

gemiye halat atamaz.» Vin Baker sert bir sesle konuşmuştu. Aralarında bir sessizlik oldu. «Hem seninle iddiaya girebilirim. Galah'ın ne olduğunu bilmiyorsun ve ömründe Bundaberg romunu tatmamışsındır.»

Başı şiddetle ağrıyan Nick gülümsediğini fark etti.

«Güüzeel!» diyerek telefonu kapattı.

Dave Allen özür diler gibiydi. «Sizi uyandırdığım için bağışlayın ama Altın Maceracı sinyal veriyor.»

Nick, «Geliyorum,» diye mırıldanarak ayaklarını ranzadan indirip yere bastı. Bitkinlikten uyuyakalmıştı fakat birkaç saniye içinde kendine geldi. Yüzüne su çarpıp saçlarını taradı; ne yazık ki traş olacak vakti yoktu. İnsanı genellikle görünüşüne göre değerlendiren dünyada, daima mükemmel halde olmayı âdet edinmişti.

Kumanda köprüsüne gidince rüzgârın hızını arttırmış olduğunu anladı. Büyücü iyice yalpaya düşmüştü. Işıkları loş, sıcak kaptan köprüsünün dışında buz gibi sular ve fırtına geceyi uluyan bir cehenneme çeviriyordu.

Uykusuz Trog aygıtlarının üstüne eğilmişti. Nick'e kâğıdı verirken başını bile çevirmedi.

Decca hemen şifreyi çözdü. Nick yeni durumu anlayınca hafifçe homurdandı.

«Altın Maceracı'nın süvarisinden Christy Nakliyata.

Ana makineler hâlâ çalışmıyor. Akıntı doğudan geliyor ve sekiz kuvvetini aştı. Rüzgâr kuzey batıdan altı kuvvetinde esiyor. Buzlar gemi için tehlike oluşturuyor. Nasıl bir yardım bekleyebilirim?»

Son cümleden süvarinin paniğe kapıldığı belliydi. Nick transatlantiğin yeni konumuna bakınca bunun nedenini anladı.

David haritada pozisyonu işaretlerken, «Gemi rüzgâr altındaki kıyıya gidiyor,» diye açıkladı. «Akıntı ve rüzgâr birlikte hareket ederek transatlantiği karaya atıyorlar.»

Parmağıyla Coatsland'in çirkin, sarp kıyılarını işaret etti.

«Şimdilik sahilden seksen mil açıktadır. Bu hızla sürüklenirse on dakika sonra karaya oturacaktır.»

Nick söylendi. «Önce bir aysberge çarpmazsa tabii. Süvarinin son telsizinden karşılarında büyük buzlar olduğu anlaşılıyor.»

David, «Bu neşe verici bir fikir,» diyerek doğruldu.

«Ona ne zaman erişebileceğiz?»

«Daha kırk saat ister kaptan, Eğer bu hızla gidersek tabii. Ama buzlara yaklaşıncaya hız kesmemiz gerekebilir.»

Nick dolaşmayı, içinde biriken gerilimden kurtulmayı istiyordu fakat bu şiddetli fırtınada dolaşmak sadece zor değil, aynı zamanda çok tehlikeliydi. Onun için etrafa tutuna tutuna branda koltuğuna gitti. Oturup simsiyah geceye baktı. Transatlantiğin süvarisinin korkunç durumunu düşünüyordu. Gemisi büyük tehlikedeydi; mürettebatın ve yolcuların yaşamları da öyle. Gemide kaç kişi vardı? Belleğini biraz zorlayınca Altın Maceracı'nın subay ve gemici sayısının 235 olduğunu anımsadı. Gemide 375 yolcu yeri vardı. Yani içeride altı yüzden fazla insan bulunuyordu. Gemi batacak olursa Büyücü o kadar insanı kurtaramazdı. David Allen'e baktı. «Yolculardan çoğu yaşlıdır. O gemideki kamaralar çok pahalıdır ve bu tür para da genellikle yaşlılarda bulunur. Eğer gemi karaya oturursa hayat kaybedeceğiz.»

«Saygısızlık etmek istemem, kaptan.» David duraklayarak kızardı. «Süvari yardımın yolda olduğunu anlarsa bir çılgınlık yapmaktan kaçınabilir.»

Nick sesini çıkarmadı. David haklıydı tabii. Onların korkunç buzlar arasında yalnız kaldıklarını düşünerek umutsuzluğa kapılmalarına izin vermek acımasızlıktı. Süvari paniğe kapılarak bir karar verebilirdi. Ancak yardımın yakında olduğunu bilirse böyle bir çılgınlıktan vazgeçerdi.

O sırada Trog telsiz odasından seslendi. «Mal sahibi cevap veriyor.» Christy Nakliyatın süvariye yolladığı haber oldukça uzundu ve bir operatörün ameliyat edeceği kanserli hastaya söylediği türden boş sözlerle doluydu. Sadece bir bölümü Nick'in dikkatini çekti.

«Güney Atlantik'te çalışan kurtarma gemileriyle bağlantı kurmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.»

David Allen umutla Nick'e baktı. Yapılacak insanca ve doğru iş buydu. Transatlantiğe sekiz yüz mil uzakta olduklarını ve hızla yaklaştıklarını bildirmeliydi.

Sinirliliğin neden olduğu fazla enerji yüzünden Nick huzurunun kaçtığını, öfkelenildiğini hissetti. Dayanamayarak kalkıp oynayan zeminin üstünde dikkatle ilerledi. Kaptan köprüsünün sancak kapısını yana çekerek açtı. Buz gibi hava yüzüne çarpınca soluğu kesildi ve boğulmak üzere olan bir adam gibi içini çekti. Gözlerinden yaşların aktığını, yüzüne vuran su zerreciklerinin iğne gibi battığını hissetti. Ağır ağır havayı solurken buzun kokusunu aldı. Kuzey Denizinden çok iyi anımsadığı, yanılmasına imkân olmayan pis kokuydu bu; tıpkı dev bir deniz canavarının kokusuna benziyordu. Birden ruhunun donduğunu hissetti. Bu fırtınaya ancak birkaç saniye daha dayanabildi. Yeşil ışıklı, sıcak kaptan köprüsüne döndüğünde kafası açılmış, iyi çalışmaya başlamıştı.

«Mr.Allen, ileride buzlar var.»

«Radarla gözlüyoruz, kaptan.»

Nick, «Pekâlâ,» diye başını salladı. «Fakat gücümüzü, yüzde elliye düşüreceğiz.» Bir an durakladı. «Telsiz susmaya devam edecek.» Bu kararı vermek zor olmuştu ve David Allen'in gözlerindeki suçlamayı da gördü. Nick kendisine yabancı olan bir duyguya kapılarak durumu ona açıklamak istedi. Ancak bu zayıflık ve çaresizlik belirtisi sayılırdı. O zamana dek anlayışa gereksinme duymamıştı ve yine iradesini kullanıp bu isteğine engel oldu.

Telsizi çalıştırmama konusundaki kararı doğrudu. Karşısında iki sert adam vardı. Jules Levoisin'e bir santim yol bile veremezdi. Telsizi önce o çalıştırmalıydı. Bu avantaja gereksinmesi vardı.

Uğraşması gereken diğer adam da Duncan Alexander'di. Kinci, tehlikeli ve intikam alan bir erkekti o. Nick'i mahvetmeye kalkmış ve belki de bunu başarmıştı. Nick'in artık kendisini koruması gerekiyordu. Christy Nakliyat ve kendi yerine başa geçen adamla pazarlığa başlamak için uygun anı seçmeliydi.

Önce Jules Levoisin geldiğini bildirmeliydi. Altın Maceracının süvarisi bir süre daha kuşku içinde kalıp azap çekecekti. Fakat süvari mürettebat ve yolculara gemiyi terk etmeleri için emir verecek olursa, bu kararını telsizle de bildirecekti. O zaman Nick duruma müdahale edebilirdi. Yerine oturarak Antartika'nın kısa yaz gecesinin kalan birkaç saatinin geçmesini beklemeye başladı.

Nick, yanında duran David Allen'e, «Beyaz buz, yumuşak buzdur,» diyerek yine radara baktı. Ekranda görünen buzlan inceledikten sonra yine gidip yerine oturdu ve sabırsızlıkla karşıya bir göz attı. Ufukta bir sahil vardı. Alçak güneşte büyük ve kesiksiz buzdağı morumsu renkler çıkararak parlıyordu. Aysberg kırk mil uzunluğunda ve Altmış metre yüksekliğindeydi.

Bu büyük, pırıltılı adaya yaklaşırlarken ışıklı renkler daha da güzelleşti. Tepelerin arasında kalan bölümler zafir mavisiydi ve renkler aşağılarda açılıp türlü yeşile dönüşüyordu.

David Allen kilisede diz çöken bir adam gibi saygıyla, «Tanrım, ne güzel,» dedi.

Buz tepelerinin dorukları yakut gibiydi ve büyük dalgalar bu tepelere çarparak beyaz beyaz köpürüyorlardı. Ancak bu korkunç denizde bile aysberg ne kıvıldıyor, ne sallanıyordu.

Büyücü bu buzdağının arkasına girerek fırtınadan korundu. Burası bir dağ gölü kadar sakın ve rüzgârsızdı. Bu sakinlikten yararlanan Angel tepsilere doldurmuş olduğu börekleri ve sıcak sütlü kakaoları getirdi. Sabahın üçünde kahvaltı ederlerken hayran hayran buz tepelerinin inanılmaz güzelliğine baktılar. Beş katil balina, geminin çok yakınından geçerken de bağırıp gülüştiler.

Nicholas Berg subaylarının neşesine katılmadı. Angel'in lezzetli etli böreklerinden birini yiyordu ama sinirden midesi rahatsız olduğu için bunu bitiremedi. Subaylarının gülmesine sinirleniyor, tüm yaşamı çok kritik bir durumdayken onların kahkaha atmalarına kızıyordu. Birkaç sert sözle onları susturmak istedi. Onları hemen etkileyecek güce sahip olduğunu biliyordu.

Adamların tasasız sözlerini dinlerken aralarında sadece bir kaç yaş olmasına karşın kendisini subayların babasıymış gibi hissetti. Altı yüz insanın yaşamı, büyük bir gemi, milyonlarca dolar ve

belki de hayatları tehlikedeysen nasıl böyle gülebiliyorlardı? Ömür boyu uğraşp elde edilen şeyi bir yazı turada tehlikeye atmanın ne olduğunu belki de onlar hiçbir zaman bilemeyeceklerdi. Birden anlamsız şekilde subaylarının durumuna haset etti. Bu duygusunu anlayamıyordu... Neden birden onlarla gülmek, dostluklarını paylaşmak isteği duymuştu? On beş yıldır böyle bir şeyi arzulamamıştı oysa.

Birden ayağa kalkınca köprüde sessizlik oldu. Subaylar kendi görevleriyle ilgilenmeye başladılar. Geniş köprüde bir aşığı, bir yukarı dolaşan Nick'e hiçbirini bakmıyordu. Onların havasını değiştirmek için söze gerek kalmamıştı. Birden Nick kendini suçlu hissetti. Yaptığı çok kolay ve adi bir şeydi. Fakat kendisini zorlayarak bu zayıflığı yendi. Önündeki dev işi başarabilmek için kafasını toplamalıydı. Telsiz odasının kapısında durunca, Trog aygıtlardan başını kaldırıp baktı. Bir an göz göze gelip anlaştılar. İki de boş şevlere vakti olmayan, işlerine düşkün erkeklerdi.

Tam dönerken arkasında telsiz çalışmaya başladı. 16.kanaldan bir insan sesi geldi.

«Sos... sos... Burası Altın Maceracı.»

Nick koşarcasına telsiz odasına girdiği sırada sakın bir erkek sesi geminin konumunu verdi.

«Buzlara çarpmak üzereyiz. Gemiyi terk etmeye hazırlanıyoruz. Bize yardım edebilecek bir tekne var mı? Tekrarlıyorum. Bize yardım edecek bir tekne var mı?»

«Aman Tanrım!» David Allen'in sesi endişeden sertleşmişti. «Akıntıya kapıldılar. Alarm Burnuna doğru sürükleniyorlar. Dokuz kuvvetinde akıntı. Gemi sahilden sadece elli mil açıktadır. Biz de o mevkiden iki yüz yirmi mil uzaktayız.»

Nick Berk, «La Mouette nerede?» diye homurdandı. «O hangi cehennemde?»

David Allen haritadan başını kaldırdı. «Artık telsizi açmamız gerekiyor, kaptan. Onların filikalara binmelerine izin veremezsiniz. Bu havada olmaz. Bu, cinayet sayılır.» ?

Nick hafif sesle, «Teşekkürler, Mr.Allen,» dedi. «Senin öğütlerine daima değer veririm.» David kızardı ama bunun nedeni sıkılma değil öfkeydi. O gerilim dolu anda Nick bunu fark etti ve birinci subayı konusundaki fikrini değiştirdi. David Allen kafalı olduğu kadar da cesurdu... ve de haklıydı tabii. Artık tek düşünecekleri şey insanların hayatı olmalıydı.

Telsizi açması gerekiyordu. Susma yarışını Le Mouette kazanmıştı. Nick bulutlara bakarak yollayacağı haberi tasarladı. Kaptanı yatıştırmalı, gemiyi terk etme kararını ertelemesini sağlamalıydı. Belki transatlantik Alarm Burnuna çarpmadan önce Büyücü oraya erişebilirdi.

Rüzgâr olmadığı için köprüdeki sessizlik iyice belirginleşmişti. Hepsi ona bakıyor ve kararı bekliyordu. O sessizlikte birden radyo telsizin 16. kanalından Fransız vurgusuyla konuşan bir adamın sesi duyuldu. Nick bunu yıllar sonra bile bütün berraklığıyla anımsayacaktı.

«Altın Maceracı'nın süvarisine. Ben La Mouette kurtarma gemisinin kaptanıyım. Son sürat

yardımınıza geliyorum. Lloyds'un açık bonosunu kabul ediyor musunuz? Kurtarma yoksa ödeme de yok.»

Nick'in yüzünden duyguları anlaşılmıyor fakat kalbi deli gibi çarpıyordu. Jules Levoisin telsiz sessizliğini bozmuştu.

«Verdiği koordinatlara göre onun yerini saptadı,» diye mırıldandı.

«Tanrım! Bizden ileride.» La Mouette'in konumunu haritada işaretleyen David Allen'in yüzü allak bullak olmuştu. «Bizden yüz mil ilende.»

Nick başını salladı. «Hayır. Yalan söylüyor.»

«Efendim?»

«Yalan söylüyor. Hep yalan söyler.» Nick bir yaprak sigarası yakarak telsizciyle konuştu. «Onun yerini saptayabildin mi?»

Trog başını radyo telsiz yön saptama pusulasından kaldırdı. La Mouette'nin sinyalinin nereden geldiğini hesaplıyordu. «Onun söylediği konumla bulunduğu yer arasında üç yüz mil var.»

Nick, «Tamam,» diye cevap verdi. «İhtiyar korsan tam konumunu bütün dünyaya haber vermez. Ondan ilerideyiz ve beş mil daha hızlı gidiyoruz. Daha o radarla bağlantı kurana kadar bir Altın Maceracı'ya halatı atarız.»

«Artık Christy Nakliyatla telsiz bağlantısı kuracak mısınız, kaptan?»

«Hayır, Mr.Allen.»

«Fakat teklifte bulunmazsak onlar La Mouette'le anlaşılırlar.»

Nick, «Sanmıyorum,» diye mırıldandı. Neredeyse. «Duncan Alexander kendi gemisini sigorta ettiği için Lloyds'un açık bonosunu kabul etmez,» diye açıklayacaktı. «O kurtarma gemisinin günlük ücret ve belirli ikramiye karşılığı çalışmasını isteyecektir. Jules Levoisin de buna razı olmayacak, büyük lokmayı yutmak isteyecektir. İki gemi birbirini görene kadar da Levoisin anlaşmaya yanaşmayacaktır. O sırada biz transatlantiği çekmeye başlayacağız. O namussuzla da ödül mahkemesinde savaştacak ve geminin değerinin yüzde yirmi beşini isteyeceğim.» Fakat bunları söylemedi. «Yolumuza devam edelim, Mr.Allen,» diyerek köprüden ayrıldı.

Gündüz kamarasına girip kapıyı kaparken David Allen'in sesini işitti. «Onu gördünüz, değil mi? Hiçbir şey hissetmedi... hiçbir şey. O zavallıların filikalara binmelerine razı olacaktı. Buz gibi soğuk bir adam.» Bu sesteki öfke hayreti bastırmaktaydı.

Nick gözleri kapalı olarak kapıya bir an dayanıp kaldı. Sonra doğrularak yürüdü. Artık işe başlayacaktı. Beklemek, o korkunç bekleyiş kalan gücünü de aşındırıyordu. «Tanrım ne olur onlara

zamanında erişeyim,» diye yalvardı. İnsanların hayatları için mi, yoksa kurtarma ödülü için mi dua ettiğini kendisi de bilmiyordu.

Altın Maceracı'nın süvarisi Basil Reilley uzun boylu, ince bir adamdı. Güçlü ve dayanıklıydı. Yüzü güneşten iyice bronzlaşmıştı, bıyığı kır, gözlerinin etrafı iyice çizgiliydi fakat bu gözler parlak, sakin ve zeki bakışlıydı. Kaptan köprüsünün rüzgâr alan tarafında durmuş, simsiyah dalgaların çaresiz gemisini dövmesini seyrediyordu. Artık dalgaları bordodan alıyordu ama her dalga çarptığında tekne sarsılıyor, sular küpeşteyi aşıp güverteleri kaplıyordu. Sırtındaki can yeleğini düzelterek durumu bir kez daha gözden geçirdi.

Altın Maceracı sekiz gece yarısı vardiyasında, yani en küçük rütbeli güverte subayı görevdeyken buzlara çarpmıştı. Bu, pek hafif olmuş ama süvari derin uykusundan uyanıvermişti. Hafif sarsıntı tecrübeli denizcinin hemen kuşkulmasına yol açmıştı. Buz en büyük tehlikelerden biri sayılırdı. Büyük aysbergler radarda görünüyordular ve bunları en dikkatsiz gözcü bile görebilirdi. Ancak karanlık, çarpıntılı suların gizlediği buzlar saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı hayvan kadar tehlikeliydi. Gece böyle gizlenen bir buz en keskin gözlü denizci bile göremezdi kuşkusuz.

Güverte üçüncü subayı vardiyadayken on iki mil gibi ihtiyatlı bir hızla giden Altın Maceracı, bu gizlenen canavarlardan birine sürünmüştü. Gemidekilerin bunu hemen hemen fark etmemelerine karşın buz tekneyi yarıvermişti. Bu, Titanic'deki gibi klasik bir yaraydı; su çizgisinin dört buçuk metre altında, teknenin yanında, dört metre yirmi santim boyunda bir yarık meydana getirmişti. Su geçirmez iki bölmenin bulunduğu kısmı biçmişti. Oradaki bölmelerden birinde de makine dairesinin ana motorları bulunuyordu. Elektrik kontağı yüzünden patlama olana kadar suyun içeriye girmesini önlemişlerdi. O andan beri de süvari geminin batmaması için savaşıyordu. Bu savaşı ağır ağır kaybetmekteydi. Denize yenilmişti. Bütün sintine pompalan hâlâ çalışıyor fakat sular giderek yükseliyordu.

Süvari üç gün önce ana güvertenin altındaki yolcuları yukarıya çıkarmış ve bütün su geçirmez bölmeleri kapattırmıştı. Mürettebat ve yolcular şimdi salonlarda kalıyorlardı. Geminin lüks salonları kuşatılmış bir kent gibi kalabalık ve berbat haldeydi. Sağlık kuralları uygulanamıyordu. Ne banyo, ne duş vardı. Su ısıtmak da olanaksızdı. Yardımcı jeneratörler sadece pompalara, gerekli ışıklandırmaya, telsizleri ve seyir aygıtlarını çalıştırmaya yetiyordu. Geminin ısıtma düzeni çalışmıyordu ve dışarıda hava sıfırın altında yirmi derecedeydi.

Büyük salonlardaki soğuk acımasızdı. Yolcular can yeleklerini ve kürklerini giyip kat kat battaniyelere sarılmış oturuyorlardı. Yemek pişirmek de pek olası değildi. Daha çok soğuk konserveleri yiyorlar, sadece çorbalar ve içecekler ısıtılıyordu. Suları da azalmaya başlamıştı. Sıcak içkileri bile belirli miktarlarda veriyorlardı.

368 yolcudan sadece kırk sekizi elli yaşının altındaydı Bununla birlikte hepsinin morali yerindeydi. Kazadan önce bir smokin gömleği iyi ütülenmediği için yakınan ya da şarap birkaç derece fazla soğutulduğu için şikâyet eden insanlar, şimdi bir fincan sıcak et suyunu nadide bir şarapmış gibi

kabul ediyor, soğukta neşeli neşeli konuşarak büyük cesaret gösteriyorlardı. Bu yolculuğa yeni bir heyecan, aradıkları için çıkmışlardı. Bu yüzden de tehlikeye bile hazır ve bu olayı bile memnulukla karşılar gibiydiler.

Bununla birlikte köprüde duran süvari, durumun ne kadar ciddi olduğunu biliyordu. Üç saat önce aşağıdaki makine subaylarını çağırmıştı. Orada ana makinelerin çalışmasını sağlamak için uğraşan adamların yaşamlarının iyice tehlikeye girdiğini anlamıştı. Denize yenildiğini kabul ediyor ve altı yüz insanı bu çaresiz kalmış tekneden indirip Alarm Burnunun ıssız, fırtınalı sahillerinde daha büyük tehlikeye ve güçlüklerle atmaya hazırlanıyordu.

Alarm Burnu, Antartika'nın buzlarının altından uzanan birkaç çorak kayadan biriydi. Bu kara parçası elli mil kadar giderek Weddell Denizinin doğusuna iniyor ve orada bir çift boynuz halini alarak küçük bir koy oluşturuyordu. Koya, kâşif Air Ernest Shackleton'un adı verilmişti. Shackleton Koyunda pek çok penguen bulunuyordu. Altın Maceracı bu yüzden her seferinde buraya gelirdi. Daha on gün önce Shackleton Koyunun oradan demir alarak Weddell Denzine açılmışlardı. O sırada hava yumuşak ve sakindi. Ama şimdi şiddetli bir fırtına vardı ve hava kırk beş derece soğumuştü. Siyah denizin akıntısına kapılmış gemi de bu kara, kayalık sahile gidiyordu.

Kaptan Reilley geminin karaya oturacağından emindi^ Bu deniz ve fırtınada bundan kaçamazlardı. Ancak Fransız kurtarma gemisi önce yetişirse durum değişirdi. Kurtarma gemisinin verdiği konum doğruysa artık radar bağlantısı kurmuş olmaları gerekirdi. Basil Reilley'in alını endişeyle kırıştı.

İkinci subayı, «Merkezden bir haber daha geldi, kaptan,» dedi.

Reilley uzatılan kâğıdı alarak baktı. «Bunu kurtarma gemisinin kaptanına gönder.» Bir transatlantik ve altı yüz insanın yaşamı tehlikedeyken gemi sahipleriyle kurtarıcılar arasındaki pazarlıklardan tiksiniyordu.

Altın Maceracı kendisini bekleyen kayalara çarpmadan önce kurtarma gemisi bağlantı kurarsa ne yapacağını biliyordu. Mal sahibinin kesin emirlerine aldırmayacak ve gemi kaptanı olarak hakkını kullanıp Lloyds'un açık bonosunu kabul edecekti.

«Bir gelse,» diye mırıldandı. «Tanrım, yalvarırım gelsin,» Dürbününü gözlerine götürerek sadece yükselen dalgaların gözüktüğü ufku tararken bir an beyaz bir şeyin parladığını fark etti. Kalbi deli gibi çarparken baktı ve onun üstüne güneş vuran bir aysberg olduğunu anladı.

Dürbünü indirip köprünün rüzgârlı tarafından korunan yana geçti. Artık dürbüne gereksinmesi yoktu. Kurşunu gökyüzüne doğru yükselen siyah ve tehdit dolu Alarm Burnunu kolaylıkla seçebiliyordu.

Birinci subayı gelip yanında durdu. «On altı mil, kaptan. Akıntı da biraz daha kuzeyden geliyor şimdi.» Adamın sesi acılaştı. «Tanrının belası Fransız nerede?»

Samentha Silver yirmi beş yaşındaydı; kat kat giydiği kazaklar ve bunların üstüne geçirdiği erkek anorağı bile onun biçimli vücudunu gizleyemiyordu. Uzun bacaklı kadının vücudu gençlik ve sert egzersizler sayesinde çok güçlüydü. Güneşten açılıp yer yer gümüş ve altına dönüşen bakır rengi saçlarını büküp tepesine toplamıştı ama tel tel kaçan saçlar alnına dökülüp burnunu gıdıkladığından genç kadın yürürken dudaklarını büzüp suratındaki saçları üflüyordu.

Sallanan gemide elindeki ağır tepsiyi sıkıca tutarak emin adımlarla yürüdü.

«Haydi, Mrs Goldberg bu çorba içinizi ısıtacak.»

Kır saçlı kadın endişeyle mırıldandı. «Sanmıyorum, güzelim.»

Samentha, «Öyleyse hatırım için için,» diye onu kandır., maya çalıştı.

Kadın kalın fincanlardan birini aldı. «Peki.» Bir yudum, içti. «İyi geldi.» Sonra sesini alçaltarak usulca sordu. «Samentha, kurtarma gemisi geldi mi?»

«Neredeyse gelecek. Kaptan yakışıklı bir Fransız ve yaşı da size uygun. İlk iş sizi tanıştıracam.»

Altmışına yaklaşmış, epey korkan, tombul dul gülümseyerek biraz daha dik oturdu. «Seni yaramaz seni,» diye gülümsedi.

Samentha elindeki tepsiyi işaret etti. «Bunları dağıtır dağıtmaz gelip sizinle oturacağım. Klabrias oynarız olmaz mı?» Gülünce bembeyaz ve düzgün dişleri ortaya çıkmıştı. Bronzlaşmış yüzünde burnunun üstündeki çiller altın, tozu gibi duruyordu. Genç kadın yürüyüp gitti.

Bütün yolcular onu görünce seviniyorlardı, çünkü Samentha bir kedi yavrusu ya da küçük bir çocuk gibi çevresine parlak bir saflık, tatlı bir sıcaklık yayan bir yaratıktı. Yolculara takılıyor, onlarla şakalaşıyor, gülüyor ve cesaret kazanmalarını, rahatlamalarını sağlıyordu. Çoğu onu benimsemiş, aileden biri gibi kabul ediyordu. Hepsi de onu gözleriyle izliyorlardı.

Samentha biyoloji doktorası yapmıştı ve geminin uzman rehberlerinden biriydi. Deniz ekolojisi araştırması yaptığı Miami Üniversitesinden izin alarak bu yolculuğa katılmıştı. Kendisinden otuz yaş büyük yolcular ona sevdikleri çocuklarıymış gibi davranıyorlar, fakat en küçük olayda kendileri çocuklaşıp Samentha'ya yanaşıyorlardı. Onun doğal gücünü ve güvenini sezmişlerdi.

Bir kamarot tepsideki fincanlara çorba koyarken, Samentha kuzine olarak kullanılan kokteyl salonunun kapısında durup pek kalabalık olan büyük salona baktı. Yıkanmamış insanların kokusu ve sigara dumanı adeta elle tutulacak hale gelmişti. Fakat yolculara büyük bir sevgi duydu. Genellikle insanlara pek sevgi duymazdı. İnsan kadar mükemmel ve soylu yaratıkların bir araya toplanınca böyle tatsız olmalarına şaşırıyordu.

Kalabalık kentlerdeki insanları geçirdi kafasından. Hayvanat bahçelerinden, kafeslerdeki hayvanlardan nefret ederdi. Çocukluğunda, kafeste deliye dönerek durmadan dolaşan ayıya bakarak ağladığını anımsıyordu. Bütün yaratıkların istedikleri gibi yaşamak için özgür olmaları gerekirdi.

Fakat en üstün yaratık olan insan bu hakkı pek çoğundan esirgiyordu. Aynı zamanda kendisini zehirleyip hapsederek mahvetmeye başlamıştı. Ancak böyle kazaya uğramış insanları görünce kendini onlara yakın hissediyor, yardımcı olmak istiyordu. Onlar adına korku duymaktaydı.

Kendisi de için için korkuyordu. Çünkü denizi seven ve anlayan, onun korkunç gücünü bilen biriydi. O fırtınada kendilerini neyin beklediğini bilerek dehşete kapılıyordu. Yine de kendisini zorlayarak omuzlarını dikleştirdi ve tatlı tatlı gülümseyerek tepsiyi alıp yürüdü.

Kaptan Reilley gemiyi terk etmek için hazırlıklarını yapmıştı. Antartika'daki koşulları bildiğinden günler önce kendi deneyimlerine dayanarak uzun bir liste hazırlamıştı. En önemli olanı, filikayla aşağıya inecek olan yolcunun deniz suyuna batmaması, hatta ıslanmamasıydı. Bu sulara insan sadece dört dakika sağ kalabilirdi. Suyu düşen kimseyi fi men çıkarsalar bile ancak dört dakika yaşayabilirdi. Ancak, suya düşen kimsenin ıslak giysileri çıkarılıp vücudu iyice ısıtılırsa kurtulması olasıydı.

İkinci önemli nokta da bu felaket karşısında yolcuların psikolojik durumuydu. Dışarıya göre sıcak ve güvemi olan gemiden çıkarak Antartika fırtınasında, buz gibi havada, rahatsız sallarda kalacaklardı. Yolcularla konuşmuş, onları hazırlamaya çalışmıştı. Subaylardan biri de bütün yolcuların giyim eşyalarına, can yeleklerine bakmıştı. Soğuktan korunabilmeleri için onlara yüksek kalorili şekerli tabletler verilmişti. Sallara kaçır yolcunun yerleştirileceğini de dikkatle saptamıştı süvari. Her salı usta bir gemici yönetecekti.

Önce filikalar indirilecekti. Altı filika geminin iki yanına indirilecek, her birinde bir seyir subayıyla beş gemici bulunacaktı. Neyse bu filikaların vinçleri elektrikle işliyordu ve baştan boşaltılacak yağ kısa süre için denizi düzleştirirken filikalar inecekti.

Filikalarda motor, radyo, telsiz, can simitleri olmakla birlikte bu koşullar altında pek uygun sayılmazlardı. İçlerindeki insanlar birkaç saat içinde soğuktan bitkin düşerlerdi. Bu yüzden yolcular şişirilme, büyük sallara bindirileceklerdi. Bunlar en fırtınalı denizlerde bile dengelerini korurlardı; ayrıca çift kat yalıtımları vardı. Her sala yirmi insan binecekti. Vücut ısıları sayesinde, salları karaya çekilene dek yolcular içlerinde nispeten rahat edebileceklerdi. Filikalar da salları çekerek Shackleton Koyuna götürecekti.

Kaptan Reilley son kez karaya baktı. Çok yaklaşmışlardı. Gece bastırmak üzereydi; o loşlukta bile tepelerdeki buzlar korkunç ve açgözlü bir canavarın dişleri gibi parlıyordu. Reilley birinci subayına döndü. «Tamam, başlayalım.»

Birinci subay küçük alıcı vericiyi ağzına yaklaştırdı. «Baş güverte. Burası köprü. Yağı dökmeye başlayabilirsiniz.»

Burnun iki yanından uzatılan hortumlardan dizel yağı püskürmeye başladı. Yağlar suyun yüzünü kalın bir tabaka halinde kapladı. O anda deniz düzeldi. Dalgalar düzgün olarak geminin teknesinin altından geçiyordu.

Süvari, «Filikaları indirin,» diye emretti. Birinci subay vericiyle bu emri yineledi.

Vinçlerin hidrolik kolları altı filikayı yuvalarından çıkarıp geminin yanlarında, havada tuttu. Artık filikaları indirmek içlerindeki subayların göreviydi. Adamlar sert, dalgalı denize uygun şekilde inmeye çalışacaklardı. Projektörlerin ışığı filikaların kurşungeçirmez camlarının arkasında kalan subayların endişeden gerilmiş, soluk yüzlerini aydınlatıyordu.

Birden gemi demirinin halkasına bağlı olan kaim naylon halat, top patlamasını andıran bir gürültüyle koptu, tıslar gibi bir ses çıkararak havada döndü. Bir çarpışta insanı ikiye biçebilirdi. Sanki azgın bir atın dizginini çıkarmışlardı. Altın Maceracı kurtulduğuna sevinmiş gibi burnunu havaya kaldırdı ve sancak yanını rüzgâra çevirdi. Üç sarı filika hâlâ oradan sarkıyordu.

Karanlıklardan dev gibi bir dalga çıkararak gemiye doğru saldırırken filikalardan biri halatlarından ayırıp suya düştü. Uskuru deli gibi dönüyor, içindeki subay filikayı çevirip dalgayı karşılamaya çalışıyordu. Fakat dalga tekneyi yakaladığı gibi geminin yanına doğru savurdu. Filika olgun bir kavun gibi parçalandı. Kaptan köprüsündekiler, filikanın mürettebatının çaresizlikle karanlıklarda uzaklaştığını gördüler. Can yeleklerindeki yer saptama lambaları karanlıkta birer ateş böceği gibi parlıyordu; sonra bu ışıklar gözden kayboldu.

Baştaki filika gemiye çarpıp duruyordu. Ön kablosu tutukluk yapmış, kıcı havaya kalkmıştı. Her dalga vuruşunda filika gemiye çarpıyordu. İçindeki adamların bağırıklarını duyuyorlardı. Fırtınada pek hafif ve acınacak gibiydi bu sesler. Haykırışlar birkaç dakika devam etti, sonra deniz ağır ağır filikayı parçaladı.

Üçüncü filika da teknenin yanına takılı kalmıştı. Birden onu tutan çengeller açıldı ve filika altı metre aşağıdaki kaynayan sulara düştü, Önce iyice suya gömüldü, sonra san bir balık gibi yüze çıktı. Her yanından sular sızdırarak ağır ağır karanlık gecede uzaklaştı.

Kaptan Reilley, «Oh Tanrım,» diye fısıldadı. Köprünün sert ışığında yüzü birden çöküp yaşlanmış gibiydi. Bir seferde filikaların yarısını yitirmişti. O anda denizin aldığı adamları için yas tutmuyordu. Bunu daha sonra yapacaktı. Onu dehşete düşüren kaybettiği filikalardı. Bu yüzden altı yüze yakın insanın yaşamı tehlikeye giriyordu.

«Öbür filikalar...» Birinci subayın sesi şok yüzünden kısılmıştı. «Diğerleri kazasız indiler, kaptan.»

Kaptan fısıldadı. «Otuz sal için üç filika.» Sürü için bu kadar çobanın yeterli olmadığını biliyordu. Fakat yine de o fırtınada hepsini aşağıya indirmek zorundaydı. Alarm Burnunun açlıkla gemisini beklediğini biliyordu. «Salları yolla.» Kendi kendine mırıldandı. «Tanrı hepimize acısın.»

Trog kulaklıklarını çıkararak pis kokulu puro dumanlarının arasından Nick'e baktı. «Telsizcileri aygıtının tuşlarını sabitleştirdi. Sadece S.O.S. veriyor.»

Nick bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Yolcular ve mürettebat gemiyi terk etmişti. Başını salladıysa da sesini çıkarmadı. Artık felaketi yavaş yavaş kabulleniyordu. Attığı zarla oyunu kazanamamış ve bu kumarda kaybetmişti. Altın Maceracı'nın karaya oturup fırtınada parçalanacağından kuşku yoktu. La Mouette'in kazazedeleri Cape Town'a taşınmasına yardım ederek Christy Nakliyattan biraz para alabilirdi fakat bu Esso donanımını çekerek sağlayacağı paraya oranla çok az olurdu. O işi bırakarak çılgın ve umutsuz oyuna girmişti. Kumarı kaybetmiş ve mahvolmuştu.

David Allen cesaretle, «Belki gemi karaya oturmadan yetişiriz,» dedi. Köprüde başka konuşan olmadı. «Yeni sahil tarafında da geminin karaya oturmasını engelleyecek karşıt bir akıntı olabilir.» Nick ona bakarak kaşlarını çatınca sustu.

«Gemiden hâlâ on saat uzaktayız. Reilley gemiyi terk etme kararını verdiği göre kıyıya çok yaklaşmıştı demek. Reilley çok iyi bir kaptandır.» Nick, Altın Maceracı'yı yönetmesi için kendisi seçmişti onu. «Kuzey Atlantik'te görevli bir destroyer komutanıydı. Donanmanın en genç kaptanı. Daha sonra P ve O hattında on yıl çalıştı. O şirket en iyi süvarileri seçer...» Birden sustu. Gevezelik etmeye başlamıştı. Gidip radara baktı. Ekranın kenarında gördüğü Alarm Bunu olmalıydı.

Birden arkasından Trog'un heyecanlı sesi geldi. «Bir sinyal alıyorum. Filikalardan biri portatif telsizle haber veriyor. İçinde kazazedeler bulunan salları çekerek Shackleton Koyuna gidiyorlar. Bir sal kaybetmişler. Çekme halatı ayrılmış. Onu arayacak fazla filikaları yokmuş. La Mouette'e sala göz kulak olmasını söylüyorlar.»

«La Mouette cevap veriyor mu?»

«Hayır. O hâlâ bu yayın alanının dışında kalıyor sanırım.»

«Pekâlâ.» Nick köprüye döndü. Hâlâ telsizini çalıştırmamıştı. Ses çıkarmayan subaylarının bunu hoş görmediklerini hissediyordu. O anda yine birinin yakınlığına gereksinme duydu. Bir insanla konuşmalı, biri dostlukla kendisine cesaret vermeliydi: David Allen'in yanında durdu. «Alarm Burnunun haritasına baktım, David.» Birinci subayın kendisine ilk adıyla hitap etmesine şaşırıp kızarmasını görmezlikten geldi. «Kıyı çek sarp ve kuzey rüzgârlarına da açık. Fakat sahiller çakıllı ve barometre de yükseliyor.»

David hevesle başını salladı. «Evet, kaptan. Bunu gözlüyordum.»

«Gemiyi tutması için bir karşı akıntı umacak yerde, geminin o çakıllı sahile çıkması ve bu arada havanın yumuşaması için dua et. Gemi parçalanmadan önce kendisine halat atmamız için hâlâ bir fırsat var.»

David gülümsedi. «On tane Meryem Duası okuyacağım, kaptan.» Sessiz ve ürkütücü süvarinin bu ani dostluğu onu iyice şaşırtmıştı.

Nick, «La Mauette'den önce erişmemiz için de on Meryem Duası daha oku,» diye güldü. David Allen onun gülümsediğini ilk kez görüyordu. Sert yüzün bu denli değişmesine şaştı. Büyük bir

çekicilik ve sıcaklıkla aydınlanmıştı bu yüz. O zamana dek Nick Berg'in gözlerinin bu kadar berrak yeşil, dişlerinin de çok düzgün ve bembeyaz olduğunu fark etmemişti.

Nick, «Yola devam,» diye mırıldandı. «Bir değişiklik olursa beni çağır.» Dönüp kamarasına doğru gitti.

David Allen sesinde yeni bir dostlukla, «Yola devam, kaptan,» diye yanıtladı.

Kaptan Reilley en öndeki filikanın küçük lombozundan kaderine terk edilmiş olan gemiye baktı. Gemiye bu son anlardaki kadar büyük ve güzel görmemiş olduğunu düşündü. Pek çok tekneyi sevmişti. Her biri ona yaşayan, olağanüstü bir yaratık gibi gelmişti. Fakat hiçbir gemiyi Altın Maceracı kadar sevmemişti. Onunla birlikte içinde bir şeyin ölmekte olduğunu hissetti.

Geminin hareketini değiştirdiğini de fark etti. Gemi Alarm Burnunun sarp kayalarla kaplı kıyısına doğru dönmüştü. Sanki kendisini bekleyen akıbeti bilirmiş gibi oraya yaklaşmamaya çalışıyordu. Otuz derece yalpa yapan teknenin kırmızı karina boyaları gözüküyor, karşıda siyah, yüksek tepeler dimdik suya iniyordu. Altın Maceracı'nın o kayalara çarpacağı kesindi. Ama son anda şiddetli bir karşı akıntı yüzünden gemi birden döndü ve kayalara yaklaşmadan burnunu çevirip gerideki sığ koya dalarak Kaptan Reilley'nin gözlerinden gizlendi. Adam dakikalarca geriye, yükselen dalgalara baktı. Yüzü kederden kırış kırış olmuştu. Sonra içini çekerek döndü ve bütün dikkatini ağır ağır ilerleyen, acınacak kadar küçük konvoyu Shackleton Koyuna sokup güvenceye almaya verdi.

Kader de onlara acımışa benziyordu ve kıyıya yanaşabilmeleri için uygun bir akıntıyla karşılaştılar. Kaptan, belki de korkunç talihsizliğimiz sona erdi artık, diye düşündü. Yine portatif telsize uzandı. Belki Fransız kurtarma gemisi onu duyacak kadar yaklaşmıştı. Aramaya başladı. «Le Mouette? Beni duyuyor musun, La Mouette?»

Samanta'nın konuşmaktan sesi kısalmış, saldaki yolcuları yatıştırmaya çalışırken yorgunluktan başı dönmeye başlamıştı. Soğuktan da bitkin düşmüştü zaten. Son anda sala binmeye hazırlanan güverte üçüncü subayını birden gelen bir dalga alıp götürmüştü. Bu yüzden saldakileri yönetmek Samanta'ya kalmıştı. Üstelik kısa süre önce kendilerini filikaya bağlayan halatın ayrıldığını da anlamıştı. Umutsuzluktan karın kaslarında şiddetli bir sancı duyuyordu. Kaderin bu sonuncu hainliğine itiraz etmek, bağırarak istiyordu. Gözleriyle denizi araştırmış fakat diğer salları görememişti. Açık denize doğru sürükleniyorlardı. Gözlerini kapattı, az sonra büyük bir güç harcayarak yine açtı. Kendi kendine kesinlikle, «Ölmeyeceğim,» dedi. «Burada durup ölümü beklemeyi reddediyorum.» Dizüstü sürüne sürüne bitkin yolcuların arasından geçip bütün kumanya ve aygıtların bulunduğu dolaba yaklaştı.

Portatif telsiz poliüretandan bir kılıfa yerleştirilmişti. Yün eldivenler içinde soğuktan donan parmaklarıyla aygıtı çekiştirirdi, sonunda kılıfından çıkarmayı başardı. Bu, bir sigara paketi büyüklüğündeydi. Bir yanına da talimat yazılmıştı. Samanta'nın yazıyı okumasına gerek yoktu.

Telsizi açıp kaidesinin üstüne yerleştirdi. Küçük aygıt kırk sekiz saat ya da pili bitene kadar 121.5 megahertzden sürekli olarak SOS verecekti.

Fransız kurtarma gemisi bu pek hafif sinyali duyabilirdi belki.

İçinde hiç insan kalmamış, makineleri durmuş, dümeni kilitlenmiş, güverte ışıkları yanan ve telsizi devamlı SOS veren Altın Maceracı ağır ağır sahile yaklaştı. Artık döndüğü için dalgaları bordasından alıyordu. Bir ara sarp kayaların hemen ilerisinde bulunan ve bir tapınağın sütunlarını andıran üç kayaya yaklaştı. Bunlardan birine kıcıyla hafifçe çarpınca o yandaki boyası kazındı, küpeştesi içeriye göçtü ama sütundan uzaklaştı. Bu çarpma onun kıcını çevirmeye yetmişti. Burnu sarp kayaların gerisinde kalan geniş, sığ koya döndü.

Rüzgâr hafiflemişti fakat gemiyi hâlâ itiyordu. Tekneyi ağır ağır koyun içine sokacak gücü vardı hâlâ. Dipteki saçlar, çakıl taşlarına süründü ve dalgalar tekneyi iterek karaya oturttu. Kısa gece sona ererken rüzgâr da dindi, sular çekilmeye başladı. Böylece Altın Maceracı yerine daha da iyi yerleşti.

O gün öğleüzeri gemi morumsu çakıllı sahihe başını dayamış, on derecelik bir eğimle karaya oturmuştu. Sadece kıcı kurtulmuştu; suyla birlikte hafif hafif oynuyordu. Ama bu kısımda sular buz tutmaya, buzlar kalın bir tabaka oluşturmaya başlamıştı.

Gemi parlayan ıslak sahilde pek yüksek duruyor, donanımlarından buzlar sarkıyordu. Hâlâ yedek jeneratörleri çalışmaktaydı ve içinde hiç insan olmamakla birlikte ışıklar yanıyor, terk edilmiş salonlardan müzik sesi geliyordu.

İçine deniz suyu girip çıkan yandaki yırtığın dışında teknede başka hasar yoktu. Telsiz odasında da sabit tuş durmadan aynı sinyali veriyordu. Bunu beş yüz mil uzaktan duymak olasıydı.

«Nick Berg iki saat ölü gibi uyuduktan sonra sıçrayarak uyandı. Çok önemli bir şeyin olacağını sezmişti. Fakat nerede olduğunu anlaması için on saniye geçmesi gerekti.

Sendeleyerek ranzadan inerken yeterince uyumadığını biliyordu. Bitkinlikten kafası bulutlanmıştı; duşta tras olurken ayakta' sallanıyor, kaynar suda kendisine gelmeye çalışıyordu.

Köprüye çıkınca Trog'un hâlâ aygıtlarının başında olduğunu gördü. Telsizci kızarmış küçük gözleriyle bir an kaptana baktı. Hiç uyumamış olduğu belliydi. Nick dayanamayıp yattığı için kendisinden utanmıştı.

Trog, «Hâlâ La Mouette'den ilerideyiz,» diyerek telsize döndü. «Yüz mil kadar ileride olduğumuzu sanıyorum.»

Angel kocaman bir tepsiyle köprüye gelince yiyecek kokusundan Nick'in ağzı sulandı.

Angel, «Senin için özel kahvaltı yaptım, kaptan,» dedi. «Buna Melek Kanatları Üstünde Yumurta adını verdim.»

«Tamam, yiyeceğim.» Nick, Trog'a dönerek sordu, «Ya Maceracı?»

«Hâlâ SOS yolluyor ama üç saat içinde konumu değişmedi.»

Nick lokmasını yutarak, «Ne demek istiyorsun?» dedi.

«Durumunda değişiklik yok.»

«Öyleyse karaya oturdu.» Elindeki yemeği unutmuştu Nick. O sırada David Allen ceketini giyerek köprüye daldı. Gözleri şişmiş, saçlarını acele ıslatıp taramıştı. Kaptanın köprüde olduğunu duyar duymaz gelmişti. «Hâlâ telsizi çalışıyorsa parçalanmamış demektir.»

Nick birden gülümsedi. «Senin dualar etkisini gösterdi galiba, David.»

David tik ağacından yapılmış harita masasına vurdu. «Şeytan kulağına kurşun.»

Nick duyduğu umutsuzluğa karşın yorgunluğundan sıyrıldığını hissetti. Deniz epey düzleşmişti ama ufkun hemen üstündeki yağ sarısı güneş hiç ısı vermiyordu. Nick termometreye bir göz attı. Dışarıda ısı sıfırın altında otuz derecedeydi. Bu sakin havayı beğenmemişti; buna güvenmemekle birlikte devam etmesi için dua ediyordu yine de.

David Allen, «Eğer görüş alanı daralmazsa bir saat sonra Alarm Burnunu seçeceğiz,» diye övündü.

«Sanmam. Kısa süre sonra sis basacaktır.» Eliyle buharların yükseldiği denizi işaret etti.

David pek hevesliydi. «Dört saat sonra da Altın Maceracı'ya erişeceğiz. İzninizle, aşağıya gidip tekrar çekme takımlarını ve fişek halatlarını kontrol etmek istiyorum, kaptan.»

Etraflarında hava unlu bir çorba gibi yoğunlaşmaya başlamıştı. Ancak birkaç yüz metre ilerisini görebiliyorlardı. Nick kafese kapatılmış kaplan gibi dolaşıyordu, Trog, Christy Nakliyat, Jules Levoisin ya da Kaptan Reilley'nin mesajlarını kaydettiği zaman duruyordu ancak.

On bire doğru Reilley ağır giden konvoyuyla Shackleton Koyuna eriştiğini haber verdi. Başka kayba uğramamıştı. Hava yumuşakken hemen kamp kuracaklardı. La Mouette'den 121.5 megahertze dikkat etmesini ve gece halatı ayrılıp uzaklaşan 16 numaralı sala göz kulak olmasını istiyordu. La Mouette buna cevap vermedi.

Trog, «La Mouette portatif telsizle verilen sinyalleri alamıyor,» diye söylendi.

Nick bir an o soğukta salla denize açılan zavallıları düşündü. Isı birden yükselmezse o günü sağ çıkaramayacaklardı. Sonra bu fikri kafasından kovarak yine Christy Nakliyat ve La Mouette arasındaki haberleşmeyle ilgilendi.

İki taraf pazarlık konusunda fikirlerini tümüyle değiştirmişlerdi. Altın Maceracı açık denizde sürüklenirken, bir kurtarma gemisi ona bir halat atar, büyük çelik kabloyu taşıyacak tel halatı gemiye takarak onu çekerdi. Jules Levoisin, Lloyds'un açık bonusu, yani 'kurtarma yoksa ödeme de yok' anlaşması için ısrar etmişti.

Şimdi kurtarma hemen hemen emin olduğuna göre para da onu izleyecekti. Kaç para ödeneceğine de uluslararası denizcilik yasalarına göre Lloyds'un Londra'daki komitesi karar verecekti. Hakem gemiyi kurtaranın karşılaştığı zorluklar ve tehlikeye göre yüzdeyi saptayacaktı. Akıllı bir gemi kurtarmacı hakem mahkemesinde, büyük zorluklarla karşılaştığını, olağanüstü cesaret gösterdiğini ballandırarak anlatır ve milyonlarca dolar kazanabilirdi.

Christy Nakliyat, 'Kurtarma yok. Ödeme yok' anlaşmasından kaçınmak için elinden geleni yapmış, Levoisin'in günlük ücret ve ikramiyeyi çalışmasını istemişti. Böylece belirli bir para ödeyecekti. Fakat Fransız buna karşı koymuş, Altın Maceracı'nın karaya oturduğu anlaşılana dek açık bonoda ısrar etmişti.

Şimdi geminin karaya oturması, dolayısıyla kurtarılma olasılığının azalması durumunda roller tümüyle değişmişti. Levoisin telaşlanarak açık bono teklifini geri almıştı. Artık kurtarma pek emin değildi; ayrıca Maceracı parçalanmış da olabilirdi. Gemi Alarm Burnuna çarparak paramparça olduysa para da alınamazdı.

Şimdi Levoisin günlük anlaşma yapmak için telaşlanıyor, yolcuları alıp taşımak için günde 10.000 dolara çalışacağını söylüyordu. Gemiden kurtarabileceği değerli şeylerin de % 2.5'ğine razıydı. Bunlar uygun koşullardı. Jules Levoisin milyonları düşlemekten vazgeçerek gerçekleri görmeye başlamıştı.

Ancak Christy Nakliyat daha önce günlük kiralama için büyük para önerirken şimdi bundan vazgeçmişti. On altıncı kanaldan cevap vererek, «Kazazedelerin taşınmasıyla birlikte Lloyds'un açık bonosunu kabul ediyoruz,» diye haber yollamıştı.

Jules Levoisin, «Olay yerinde durum değişti,» diye cevap verince, Trog yine onun yerini saptadı.

Kızarmış gözlerini memnun memnun kırıştıtarak, «Ondan epey ilerideyiz,» diye haber verdi. Nick de yeni konumu haritaya kaydetti.

David Allen elinde giysilerle geldi. «Size kılık buldum, kaptan. Bunları başmakiniştten ödünç aldım. Onunla aynı ölçüdesiniz.»

Nick, «Onun bundan haberi var mı?» diye sordu.

«Pek var sayılmaz. Kamarasından ödünç aldım.»

Nick güldü. «İyi yapmışsın, David. Lütfen onları gündüz kamarama koy.» Bu genç adama gitgide daha fazla ısınıyordu.

Trog birden seslendi. «Kaptan, yeni bir sinyal alıyorum. 121.5 megahertzden.»

«Ah, Allah kahretsin!» David Allen kaptanın dairesinin kapısında durdu. Yüzü allak bullak olmuştu. «Tanrının belası kaybolan sal bu!»

Nick de öfkeyle çıkıştı. «Konumu söyle!»

«280 derece izafi ve 045 derece manyetik »

Kaptan daha da öfkelenildi. Sal iskele tarafında, Altın Maceracı'nın rotasının dışında kalıyordu. Oysa gemiye iyice yaklaşmışlardı. La Mouette'le aralarında da fazla mesafe yoktu. Bu yüzden genç subaylardan biri dayanmam «Eğer sala gidersek gemiyi o kurbağaya armağan etmiş olacağız.»

Bunun üzerine hafif sesle tartışmalar başladı. Nick onlara bakmıyordu. Sıkıdığı yumruğunu masaya dayamış, haritanın üstüne eğilmişti.

«Tanrım, bu zamana dek donmuşlardır zaten. Oraya gidip birkaç cesedi suya atmaktan başka bir şey yapmayacağız.»

«Onların rotamızdan ne kadar uzak olduğunu da bilemeyiz. O portatif telsizlerin birkaç yüz millik bir yayın alanı vardır.»

«La Mouette avı kapacak.»

«Onları daha sonra alırız. Yani Altın Maceracı'ya halat attıktan sonra...»

Nick doğrulup ağzından yaprak sigarasını çekti, David Allen'e bakarak sakin sakin konuştu. «Mr.Allen, lütfen subaylarınıza deniz kurallarını öğret.»

David Allen bir an durduktan sonra, «Denizde insan yaşamını korumak her şeyden önde gelir,» diye açıkladı.

«Pekâlâ Mr.Allen, dümeni 80 derece iskeleye kır, SOS sinyaline doğru git.» Dönerek kamarasına gitti. Yalnız kalana kadar öfkesini korumuştur. Kamarada yumruğunu masaya indirdi.

Köprüde kalanlardan hiçbirinin sesi çıkmadı önce. Sonunda üçüncü subay itiraz etti. «Ama çok yaklaşmıştık!»

David Allen kendisini toplayarak hiddetle dümenciye seslendi. «Yeni rotamız 045 derece manyetik.»

Trog pis pis güldü. «Önce adamın buz gibi soğuk olduğunu söylüyordun. Şimdi de bir SOS'e cevap verdiği için bebek gibi feryat ediyorsun.»

Büyücü sislerin içinde dönerken David Allen'in sesi çıkmıyordu. Büyük uskurlar gemiyi ödül yerinden uzaklaştırdığı sırada La Mouette'in zafer dolu mesajları onlara kafa tutuyordu sanki. Fransız hızla Alarm Burnuna yaklaşırken Londra'daki mal sahipleriyle pazarlık etmekteydi.

Nick şakirt bir tavırla, «Artık Levoisin'den önce ödüle yetişemeyeceğimiz anlaşıldı, David,» dedi. «Onun için elimizdeki kozu kullanacağız...» Sözlerine devam edecekti ama Trog'un heyecanla bağırdığını duydu.

«121.5'le tekrar bağlantı kurdum.» Köprüdekilerin düş kırıklığı belliydi. «Önümüzde bir aysberg olduğu için sinyali bir süre alamadık sanırım. Onlara iyice yaklaştık artık. Uzun sürmez.»

«Sadece bize ödülü kesinlikle kaçtıracak kadar sürer.»

Buzdağı çok büyük olduğundan hava ve su akıntılarına yol açarak sislerin havalanmasına neden oluyordu.

Birden sisler açılınca tam karşılarında yeşil ve mavi buzu gördüler. Gökyüzüne doğru yükselen buzdağı soluk kesecek kadar güzeldi. Deniz bu dağın dibinde mağaralar oymuştu.

«İşte oradalar!»

Nick dürbünü kapıp buzun kıyısındaki koyu renk beneklere bakarak, «Hayır,» diye söylendi. «Orada sadece penguenler var.»

Büyücü kuşların çok yakınından geçti. Penguenler kokuyla karın üstü yatarak ve kısa kanatlarını çırparak buzlarda kayıp suya atladılar.

Sesi kesilmiş olan telsiz birden çalışmaya başladı. Sinyal çok yüksekti. Ama az sonra yeniden kesiliverdi.

David acı acı, «Hepsini Allah kahretsin!» diye sövdü. «Hangi cehennemde bunlar? Neden bir fişek atmıyorlar? Onlara geldiğimizi düdük çalarak haber vermek isterim, kaptan.» Nick dürbünü indirmeden kafasını sallayarak izin verdi.

David başının üstündeki kırmızıya boyalı sis düdüğüne uzandı. Düdüğün derin sesi etrafta yankılar yaptı. Ses buzdağlarından yankılanarak geri döndü.

Samentha küçük gaz ocağını kucağına almış, dolabın yerinden çıkan cam elyaf kapağım tepsi gibi kullanıyor, alüminyum kaptan iki bardak su ısıtıyordu. Ocağın mavi alevi plastik mağaranın içini hafifçe aydınlatmaktaydı. Kazazedeler ölüyorlardı.

Gavin Stewart adlı yolcu, karısının başını göğsüne dayamış oturuyordu. Kır saçlı başını da öne doğru eğmişti.

Kadın öleli iki saat kadar olmuş, vücudu soğumuştur; balmumu gibi yüzü huzurluydu.

Samanta onlara bakmaya dayanamıyordu. Ocağın üstüne eğilip suya et suyu, tableti attı ve ağır ağır karıştırırken korkunç soğukta gözlerindeki yaşları sildi. Bunu yapabilmek için çaba harcaması gerekmişti. Et suyu ancak kan ıslığındaydı ama daha fazla ısıtmak için zaman ya da yakıt harcamazdı.

Kızın uzattığı madeni kabı uyuşmuş ellerle tutan kazazedeler et suyundan biraz içtiler fakat aslında hiçbirinin içecek gücü ya da ilgisi kalmamıştı.

Samanta ısırapla, «Haydi Mrs. Goldberg,» dedi. Soğuk boğazını tıkağıştı; içerisinin pis havası da şakaklarının zonklamasına neden oluyordu. «Bunu içmelisiniz...» Samanta kadının yüzüne dokununca sustu. Yüz yumuşamıştı ve hızla soğuyordu. Samanta bu şoktan kurtulmak için birkaç uzun dakika öylece kaldı. Sonra kadının kapüşonunu yüzüne doğru indirdi. Kimse bunu fark etmemişti. Herkes uyuşup kalmış durumdaydı.

Birden etraflarında ölmek üzere olan bir boğanın bağırmasını andıran ya da top atışına benzeyen korkunç bir ses duydular. Samanta kafasının kendisine oyun oynadığını sandı. Ses tekrar işitilince başını kaldırarak, «Tanrım,» diye fısıldadı. «Geldiler. Her şey düzelecek. Bizi kurtarmaya geldiler.»

Yaşlı bir kadın gibi ağır ağır sürünerek dolaba yaklaştı. «Geldiler. Kurtulduk!» Can yeleğinin pilli lambasını yaktı.

Bunun ışığından yararlanarak bir paket fosforlu fişegi buldu.

«Haydi bağırırım. 16 numaralı saldakilerin sesleri duyulmalı.» Salın üstünü kapatan tentenin bağlarını çözmeye çalışırken içeridekileri canlandırmak istedi. «Haydi bağırın,» diye fısıldadı ama içeridekiler sessiz ve hareketsizdi. Sürünerek dondurucu havaya çıkarken gözlerindeki yaşların nedeni soğuk değildi.

Şaşkın şaşkın çevresine baktı. Gökyüzü kat kat, saydam, korkunç buzlardan oluşmuş gibiydi. Ancak bir an sonra salın bir buzdağının çıkıntısının altına girmiş olduğunu anladı. Bu cam gibi buzdağının altında kendisini pek küçük ve önemsiz hissetti.

O sırada geminin böğürmeyi andıran sis düdüğünü duydu yine. Bu ses tepesindeki buzlara çarparak yankılandı. Buzdağının içindeki çatlaklardan, altındaki mağaralardan ses tekrar tekrar yansdı.

Samanta bütün gücünü kullanarak kolunu kaldırıp fişegin ucundaki küçük kâğıdı yırttı. Fişek birden kendiliğinden alev alarak kırmızı bir ateşle yandı.

Sisli, buz gibi havada yeniden sirenin sesi duyuldu. Bu ses hızla buzdağına çarptı. Deniz, rüzgâr, değişen ısının aşındırması yüzünden pırıl pırıl parlayan buzdağında enlemesine derin bir çatlak olmuştu. Büyücü'nün sert sis düdüğü dağda titreşime yol açtı; çatlağın iki yanındaki buzlar değişik hızla titreşiyorlardı. Sonra çatlak birden genişledi ve korkunç bir patlamayla buzlar ayrıldı. Yüz

milyon ton buz, ana aysbergden ayrıldı. Saint Paul Katedralinin iki katı büyüklüğündeki bu buz koparken yeni basınçlar ve güçlerle karşılaştı. İçindeki küçük çatlaklar genişledi. Buzlar kırılıp hızla havada uçmaya başladı. Bunlardan bazıları bir lokomotif kadar büyük, bazılarıysa bir kılıç boyunda, onun kadar keskin ve tehlikeliydi. Buzlar uçurken küçük sarı plastik sal çaresizlikle sularda sallanıyordu.

Nick, «İşte orada,» dedi. «Tam sancağımızda.» Fosforlu imdat fişegi sisleri birden kırmızımsı bir renge boyamıştı. David Allen sis düdüğünü son kez çaldı.

Nick dümenciye emir verdi. «Yeni rota 150 derece.» Büyücü dönerek birden sislerin içinden açık havaya çıktı.

Yarım mil ileride sal şişman, küçük sarı bir kurbağa gibi sallanıyordu. Salda dimdik durmuş kırmızı fişegi yakan insan pek küçücük gözüküyordu; deniz, sis ve buzdağından oluşan yerde bir benekten farksızdı.

Nick, «David, kazazedeleri almaya hazır ol,» deyince birinci subay hemen uzaklaştı. Nick de kurtarma işlemini izlemek üzere cama yaklaştı. Fakat birden hayretle başını kaldırdı. Bir an silah atıldığını sanmıştı. Ama sonra bunun yerini korkunç bir çatırtı ve homurtu aldı. Buzdağından inen bir çığın sesiydi bu.

Nick buzdağının şekil değiştirmekte olduğunu görerek, «Aman Tanrım!» diye fısıldadı. Buzlar durmadan fırlayıp yuvarlanıyor, etrafa saçılıyorlardı. Bu sırada buzdağı da geriye doğru gidiyordu. Böyle arkaya doğru yaslanırken dengesini yitiren aysberg suya gömüldü. Bunu birbiri ardından saldıran yüksek dalgalar izledi. Büyücü bunları aşarken burnu iyice havaya kalkıyordu.

Kimsenin sesi çıkmıyordu. Nick birden bağırdı. «Yaklaş. Mümkün olduğunca yaklaş.»

Sarı raft gözüküyordu artık. Sivri buzlar ince plastiği delip yırtmış ve üstüne düşen parçalar da içindeki zavallı insanlarla birlikte salı suyun dibine göndermişti.

Nick, «Daha yaklaş,» diye ısrar etti. Eğer bu aysberg parçalanmasından sonra biri sağ kalmışsa bile ancak dört dakika yaşayabilirdi. Nick burnu buzları kırarak güçteki gemisini oraya yaklaştırdı.

Sonra kaptan köprüsünün kapısını açarak dondurucu havaya, açık kanada çıktı. Öfke ve umutsuzluk yüzünden soğuğa aldırılmıyordu. Kazazedeleri kurtarmak için en büyük bedeli ödemişti. Bir avuç yabancıyı kurtarmak için Altın Macerascı'dan vazgeçmiş ve son anda kazazedeleri onun elinden kapmışlardı. Boşuna fedakârlık etmiş oluyordu. Bu korkunç ziyan onu şaşırtmıştı. Duygularını başka türlü belirtmeyeceği için korkunç bir öfkeye kapılarak haykırdı. «Gözlerinizi dört açın! O insanları istiyorum!..»

Gözüne birden parlak kırmızı bir şey ilişti. Yeşil suların içinden yükselip yüze çıkan kırmızı şey daha da parladı. Nick, «İki makine de yarı tornistan!» diye bağırdı. Uskurların hızı değişirken, Nick suyun yüzüne çıkan kırmızı parkalı insanı seçti: Başını geriye atmış, ıslak yüzü etraftaki buzlar kadar beyazdı. Çok genç, henüz sakalları çıkmamış bir delikanlıydı ve inanılmayacak kadar güzeldi.

Nick, «Onu yakalayın!» diye haykırınca güzel yüzlü gencin gözleri açıldı. Kaptan onun pek iri uları grimsi yeşil gözlerini de gördü.

David Allen elinde can simidi ve halatıyla koşarak geldi.

«Çabuk ol!» Çocuk hâlâ sağdı ve Nick onu istiyordu. Ömründe hiçbir şeyi böylesine büyük bir arzuya istememişti. Feda ettiği her şeye karşılık hiç olmazsa bu genç hayatı istiyordu. Yine bağırdı. «Haydi David!»

David de seslendi. «Al.» Küpeşteye tutunarak can simidini attı. Bunu ustalıkla atmıştı ve can simidi sudaki insanın omzuna çarpıp hemen yanına düştü.

Nick, «Yakala!» diye haykırdı. «Yakala!»

Yüz ağır ağır döndü. Genç, eldivenli elini sudan çıkardı fakat hareketleri hantal ve düzensizdi.

David cesaret verdi. «Orada. Tam yanında. Yakala be adam!»

Genç iki dakikaya yakın süredir sudaydı ve kollarıyla bacaklarının kontrolünü yitirmişti. Kaldırdığı elini iki kez uzattı. Birinde eli can simidine de çarptı fakat tutabilecek durumda değildi.

Nick, «Tanrının budalası» diye kükredi. «Yakala!» O iri yeşil gözler ona doğru döndü. Tam bir yenilgiyle bakıyorlardı. Bir el hâlâ havadaydı. Sanki vedalaşıyordu.

Nick ceketini çıkarıp ayakkabılarını ayaklarından atana kadar ne yaptığını anlayamadı. Sonra durup düşünecek olsa bunu yapmaya cesaret edemeyeceğini anladı.

Kendisini çivileme denize bıraktı. Subaşının üzerinde kavuşunca bu soğuğa inanamayarak dehşete kapıldı. Soğuk göğsünü bir mengene gibi sıkarak ciğerlerindeki havayı dışarıya çıkardı. Korkunç acı veren iğneler kafasına saplanıyordu. Soğuk ince elbisesinden içeriye girmiş, her yanını kavramıştı. Midesi bulanıyor, iliklerine kadar donuyordu. Kollarım, bacaklarımı oynatmakta güçlük çektiğini anladı. Ama yine de suyun üstündeki insana doğru gitti.

Aralarında sadece on iki metre vardı fakat yarı yolda ona erişemeyeceğini düşünerek paniğe kapıldı. Dişlerini sıkarak en amansız düşmanymış gibi soğukla mücadele etti. Ancak soğuk vücudunun ıslısını götürürken gücünü de kırmıştı.

Suyun üstündeki insana koluyla çarptıktan sonra ona erişmiş olduğunu anladı. Umutsuzlukla ona sarılarak Büyücü'nün güvertesine baktı.

David Allen can simidini halatından çekerek geri almıştı. Bunu tekrar attı. Soğuk Nick'i çok ağırlaştırmıştı. Bu yüzden alına çarpan simide engel olamadı. Ama acı da duymadı. Yüzünde, ellerinde ve ayaklarında hiç his kalmamıştı.

Hareketsiz gençle uğraşırken her geçen saniyenin önemi olduğunu biliyordu. Simidi gencin

kafasından geçirmeye çalışırken ellerine hâkim olamaz hale geldi. Sadece onun başıyla bir kolunu simide soktu. Daha fazlasını yapamayacağını anlamıştı. İyice paniğe kapılarak, «Çek!» diye bağırırken halata da kolunu doladı, çünkü artık parmaklarıyla tutamıyordu. Onları yukarıya alırlarken son gücüyle halata yapışıp kaldı.

Sivri buzlar onlara sürünüyor, onları kapmak istiyor ama Nick, serbest koluyla genci tutuyordu. «Çek!» diye fısıldadı. «Tanrı aşkına çek!» Sonra Büyücü'nün çelik yanına çarptılar ve sudan çıktılar. Halat kolunu kesmiş, akan kanlar demiz suyuyla karışarak pembeleşmişti. Fakat acı duymuyordu.

Diğer koluyla genci yakalamış, onun can simidinden kaymasına engel oluyordu. Kendisini yakalayan elleri fark etmedi bile. Yüzüstü güverteye devrilirken David onu yakaladı. Nick'i hemen Angel'ın sıcak kuzinesine götürdüler.

David durmadan, «İyi misiniz, kaptan?» diye soruyordu. Nick cevap vermeye çalıştı fakat çenesi donup kenetlenmişti ve vücudu şiddetli titremelerle sarsılıyordu.

Angel emir verdi.«Üstlerindeki çıkarın.» Kaslı kalın kollarıyla genci yakaladığı gibi kaldırıp kuzine masasına yüzüstü yatırdı. Solingen marka çelik kasap bıçağıyla kırmızı tulumu boyundan ağına kadar kesiverdi.

Donmuş kaslar yüzünden sesi titrek ve kısık çıkan Nick sonunda konuşabildi. «Allah, kahretsin ne yapıyorsun, David? Hemen köprüye git ve rotayı Altın Maceracı'ya çevir.»

Angel bıçakla gencin üstündekileri kesip çıkarırken Nick'e bakmadı bile. «Bir şeyin kalmayacak. Senin gibi yaşlı, sert bir köpeğe bir şey olmaz. Ama burada bir hipotermi vakası var.»

İki gemici Nick'in ıslanmış, buz tutmuş giysisini çıkarıyordu. Yarı donmuş el ve ayaklarında kan dolaşımı başlayınca, kaptan can acısıyla yüzünü buruşturdu.

Daha sonra kuzinenin ortasında çırılçıplak durup sert havluyla silinerek, «Tamam,» dedi. «Bir şeyim kalmadı. Siz yerinize dönün.» Bir sarhoş gibi sendeleyerek ocağa yaklaştı. Ateşin sıcaklığı çok iyi gelmişti. Hâlâ titriyor ve dişleri birbirine vuruyordu. Vücudu soğuktan morumsu bir renk almıştı.

Angel başını kaldırıp Nick'e bir göz attı. «Kahve kaynıyor. Sıcak bir içki iç, kaptan.» Dikkatle Nick'in vücudunu süzdü. Onun geniş omuzlarına, kaslı dümdüz karnına, ince beline baktı. «Kahveye' bol şeker koy. Seni en fazla bu ısıtabilir.» Yine masadaki ince gençle ilgilendi. Artık bu görevi yapmak için eğitilmiş biri gibi ciddi çalışıyordu.

Sonra bir an durdu. «Hey Tanrım, şuna bak. Bunun eğlence silahı yok!» Angel içini çekti.

Tam Angel masadaki soluk vücudun üstüne bir battaniye örttüğü sırada Nick döndü.

Angel tatlı tatlı gülerken, pırlanta küpesi ışıldadı. «Biz kızları yalnız bıraksan iyi olur, kaptan.» Nick o anda altın saçlı kızın, inanılmayacak kadar güzel vücudunu görmüştü.

Nick Berg uzun iç çamaşırını, işçi tulumu giymiş ve battaniyelere sarınmıştı. Ayaklarında kalın yün çoraplar ve yine kalın lastik işçi çizmeleri vardı. İki eliyle kaynar kahveyi tutuyor, eğilip fincandaki kahvenin kokusunu içine çekiyordu. Bu son saat içinde içtiği üçüncü fincan kahveydi. Fakat hâlâ titriyordu.

David Allen onun hem gemiyi yönetmesi, hem de Trog'a bakabilmesi için branda koltuğunu köprünün ortasına çekmişti. Nick iskeleden bakınca Alarm Burnunun siyah dik kayalarını görüyordu.

Birden telsiz çalıştı. Hepsi dikkatle dinledikten sonra Trog durumu açıkladı. «La Mouette ödüle yetişti.» Oradakilerin yüz ifadesini görmekten tuhaf bir zevk alır gibiydi. «Bizi yendi, çocuklar. Mürettebatı % 12.5 kurtarma payını alacak.»

Nick sinirli sinirli çıktı. «Mesajı kelimesi kelimesine bilmek istiyorum.» Trog bloknotunun üstüne eğilmeden önce ona da pis pis sırttı.

«La Mouette'den Christy Nakliyata. Altın Maceracı iyice karaya oturmuş. Buzlar ve çekilen sular yüzünden sabit kalmış. Aysbergin tekneye verdiği hasar altta olacak. Tekne su dolmuş, Lloyds'un açık bonosunu hiçbir koşulla kabul edemeyiz. Hemen kurtarma işine başlamanın önemini vurgulamalıyız. Deniz ve hava koşulları daha kötüleşecektir. Son teklifim günde 8000 dolar ve kurtarılan değerli şeylerin % 2.5'ü. Teklifim 1435 GSA'ya kadar geçerlidir. Bekliyorum.»

Nick bir yaprak sigarası yakıp battaniyeye daha da sıkıca sarılarak düşündü. Jules Levoisin, Altın Maceracıyı görmüştü. Eğer tekneyi kurtarma olasılığı yüzde elli olsaydı Jules açık bonoda ısrar ederdi. Demek Jules bunun yapılamayacağını düşünüyordu, üstelik kurtarma işinde onun kadar becerikli ve usta biri daha olamazdı. Bu is zordu anlaşılın. Gemi sanki bataklığa saplanmış gibi sahil ve buzlar arasına sıkışıp kalmıştı. La Mouette'in dokuz bin beygir gücü vardı. Oysa Büyücü'nün gücü yirmi iki bin beygirdi ve böyle bir düzine kozu daha bulunuyordu.

Rolex Oyster saatine bakınca, Jules'un iki saat süreli bir ültimatı vermiş olduğunu anladı. Hafif sesle, «Telsiz subayı,» dedi. Köprüdekiler bir kelimeyi bile kaçırmamak için dikkat kesilip ona yaklaştılar.

«Teleksi aç ve doğrudan doğruya Londra'daki Christy Nakliyatla bağlantı kur. Şu mesajı yolla: Büyücü'nün süvarisi Nicholas Berg'den Duncan Alexander'a özel. Bir saat kırk dakika sonra Altın Maceracı'nın yanında olacağım. Lloyds'un açık bono kurtarma anlaşmasını öneriyorum. Teklifim 1300 GSA'ya kadar geçerlidir.»

Trog başını kaldırıp şaşkın şaşkın ona baktı. Nick, «Mesajı oku,» deyince de telsiz subayı tiz, yüksek sesle okudu. Sonra susup Nick'in bunu iptal etmesini beklermiş gibi durdu.

«Yolla.» Nick ayağa kalktı. «Mr.Allen, seninle baş makinistin hemen gündüz kamarama gelmenizi istiyorum.»

Nick daha arkasından kapıyı kapatmadan konuşmalar, tahminler başladı.

David üç dakika sonra kamaraya girince, Nick almakta olduğu notlardan başını kaldırdı. «Ne söylüyorlar? Deli olduğumu mu?»

David omuz silkti. «Onlar çocuk. Ne bilirler ki?»

«Çok şey biliyorlar ve haklılar. Görmediğim bir durumda açık bono kabul etmekle çılgınlık yapıyorum. Fakat başka seçeneği olmayan bir adamın çılgınlığı bu. Otur, David.

Ben bu işi almak için Cape Town'dan ayrılırken çılgınlık yaptım zaten.» Nick artık susamayacak durumdaydı. Bunu açıklamalı, anlatmalıydı. «Her şeyimi bu kumara yatırdım. Ezzo donanımını çekme işini kaçırdıca bütün şirket tehlikeye girdi. Çünkü işlerim Ezzo'dan alacağım paraya bağlıydı...»

«Anlıyorum,» diye mırıldanan David kızardı. Nicholas Berg'in kendisine yaptığı açılmadan rahatsız olmuştu.

«Artık hiçbir şeyi tehlikeye attığım yok. Altın Maceracı'yı kurtaramazsam bir şey yitirmeyeceğim.»

David, «La Mouette'den daha uygun bir fiyat verebilirdik,» diye önerdi.

«Hayır, Duncan Alexander düşmanımdır. Bu işi alabilmek için anlaşmayı çok çekici hale koymam gerekiyordu.

Onun da başka seçeneği yok. Açık bono önerimi reddederse onu Lloyds'un komitesiyle şirket hissedarlarının önüne çekerim. Kendi barsaklarından bir ip örüp boynuna dolarım. Dediğimi yapmak zorunda... Oysa La Mouette'den birkaç bin dolar daha az isteseydim...» Kapıya vurulduğu için durdu. «Girin.»

Vin Baker'in tulumu tertemiz maviydi ama başındaki sargı gresyağı içinde kalmıştı. Nick'in, başını makine dairesinin camına vurduğu adam kendisine gelip eski canlılığına kavuşmuştu.

Baş makinist, «Tanrım,» dedi. «Senin fırlattığını duydum. Birden çıldırıp kendini suya atmışsın. Seni sudan çıkardıklarında da Alarm Burnunda parçalanmakta olan tekne için açık bono önermişsin.»

Nick ciddi ciddi baktı. «Bunu sana açıklardım ama yeterince tek heceli kelime bilmiyorum.» Baş makinist melun melun gülerken de devam etti. «Başkalarının (işleriyle oynadığımı söylüyorum. Bana inanmalısın. Şimdiye dek kaybetmemiş olduğum bir şeyi tehlikeye atmıyorum.»

Avusturalyalı lütfedip kabule yanaştı. «Bu iyi iş.» Sonra Nick'in yaprak sigaralarına uzandı.

Nick, «Günlük kiralamaya girseydik senin % 12.5 payın peynir ekmek parası ederdi,» dedi.

Vin Baker başını salladı. «Çok haklısın.»

«Fakat Altın Maceracı'nın deliğini tıkayıp içindeki suyu boşaltır ve üç bin mil yol boyunca yüzdürebilirse, o zaman en az iki milyon alırız. Bu da biftek ve patates demektir.»

Vin Baker söylendi. «Biliyor musun? İngiliz olmana karşın sesinin tonunu beğenmeye başladım.»

«Şimdi senden bütün istediğim Altın Maceracı'nın pompalarıyla demir vincine akım vermek için plan yapman. Eğer tekne sahile çıkmışsa, onun kendi demirinden ve vincinden yararlanarak çekmeye çalışacağız.»

Vin Baker elindeki yaprak sigarasını salladı. «Bunun için üzülme. Ben buradayım.»

O sırada Trog kapıya vurmada başını içeriye uzattı.

«Size acele ve özel bir mesaj var, kaptan.» Elindeki kâğıdı floşruvayalmış gibi salladı.

Nick buna bir göz atıp yüksek sesle okudu:

«Christy Nakliyattan Büyücü'nün süvarisine. Lloyds'un açık bonusu 'kurtarma yok, ödeme yok' kabul edildi. Sizi Altın Maceracı'nın kurtarma görevlisi olarak atadık.»

Nick'in çekici gülüşü yüzünü aydınlattı. «Beyler, hâlâ çalıştığımız anlaşılıyor ama bunun ne kadar süreceğini Tanrı bilir.»

Büyücü üç siyah kayanın, önünden geçerek koya doğru dönünce transatlantik göründü. Terk edilmiş Altın Maceracı o kadar görkemli, yüksek ve güzeldi ki, o vahşi dağlar bile onu küçültemiyordu.

Baş makinist, «Tam bir güzel,» diye fısıldarken sesinden hepsinin hasar görmüş bir transatlantik için duydukları üzüntü okunuyordu. Büyücü'nün köprüsündeki bütün adamlar için, bir gemi sevecekleri, hayranlık duyacakları bir varlıktı. En eski ve pis şilebe bile sevgi duyabilirlerdi. Fakat Altın Maceracı güzel bir kadından farksızdı. O özel, ender bulunan bir şeydi ve hepsi bunun farkındaydı.

Nick Berg bu gemiyle aralarındaki bağı daha da kuvvetle hissediyordu. Onu kendisi düşünmüş, gemi yapım mühendisinin masasında planının biçimlenmesini görmüş, omurgasının konmasını ve çelik levhalarla kaplı geminin ortaya çıkışını izlemişti. Sonra bir zamanlar karısı olan kadının şampanya şişesini onun burnuna vurarak kırmasını seyretmişti. Bu kendi gemisiydi ve hiç ummadığı şekilde kaderi bu gemiye bağlıydı.

Nick başını çevirerek koyun ağzında buzların yanında bekleyen La Mouette'e baktı: Transatlantiğin yanında biçimsiz, küçük, çirkin bir tekneydi. Dürbünle seyrederken Büyücü'yü Gören kurtarma gemisinin köprüsünde hummalı bir faaliyet başladığını gördü. Araya giren kara yüzünden La Mouette'nin radarında Büyücü gözükmemişti. Nick telsizi çalıştırmadığı için de Jules Levoisin, Büyücü'nün civarda olduğunu ancak şimdi anlamıştı. Nick onun kaptan köprüsündeki telaşı tahmin edebiliyordu. Jules Levoisin, Altın Maceracı'ya halat bile atmadığına göre, orada kendisinden başkası olmadığına kesinlikle inanmıştı demek.

Denizcilik yasalarına göre terk edilmiş bir gemiye atılan bir halat belirli haklar sağlardı. Jules'un da bunu yapması gerekirdi.

Nick, «La Mouette'le radyo bağlantısı kur,» dedi ve Trog başını sallayınca mikrofonu aldı. «Selam Jules, nasılsın? Daha seni yakalayıp asmadılar mı, göbekli korsan?» Nick Fransızca konuşuyordu. 16. kanalda uzun, inanılmaz bir sessizlik oldu, sonra tepedeki hoparlörden Fransızın sesi geldi.

«Amiral James Bond sanırım ha?» Jules yalandan güldü. «Seninki bir savaş gemisi mi, yüzer bir randevuevi mi? Sen daima süse düşkün biriydin, Nicholas fakat neden bu kadar geç kaldın? Daha iyi yarışacağını sanırdım.»

«Bana üç şey öğrettin, dostum. Birincisi hiçbir şeyden emin olmamak, ikincisi ödüle koşarken ses çıkarmamak ve üçüncüsü de gemiye erişince halat atmak... Sen kendi, kurallarını çiğnedin, Jules.»

«Halat önemli değil. Buraya eriştim.»

«Ve eski dost, ben de eriştim. Yalnız aramızdaki fark Christy Nakliyatın resmi kurtarma görevlisi olmam.»

«Şaka ediyorsun!» Jules afallamıştı. «Bunu duymadım!»

Nick, «Şaka etmiyorum,» diye cevap verdi. «James Bond gereçlerim sayesinde gizli konuşmam mümkün oluyor. Ama sen Christy Nakliyatı arayıp sor ve bu arada pis tekneni de çek. Çalışmam gerekiyor.» Nick mikrofonu Trog'a verdi. «Yollayacağı her mesajı kaydet.» David Allen'e baktı. «Altın Maceracı'ya iyice sarılmadan önce o buzları kırmamız gerek. En iyi adamını dümene geçir.»

Nick tümüyle değişmişti. Artık içine kapanık, endişeli, güvensiz ve öfkeli biri değildi. Gidip makine dairesine telefon etti. «İki makine de çalışmalı, Vin. Buz kıracağım. Sonra balıkadam kılığını ve miğferini giy. Seninle gemiye girip makine dairesine bakacağız.» Tekrar David Allen'e döndü, «Sen burada kalacak ve yönetimi ele alacaksın. Angel'a da söyle. Soğuğa çıkmadan önce bize sıcak yemek versin. Bol şekerli yiyecekler.»

David, «Kamarota söylerim,» diye cevap verdi. «Angel bu ara işe yaramaz. Sudan çıkardığınız kızla bir bebekmiş gibi oynuyor. Neredeyse kızı giydirip bebek arabasına koyarak çekecek...»

Nick, «Angel'a söyle,» diye homurdandı. «Yiyecek... iyi yiyecek getirsin. Yoksa aşağıya inip poposuna bir tekme atarım.»

David mırıldandı. «Bundan hoşlanır herhalde.»

Nick birden ona döndü. «Cape Town'dan ayrıldığımızdan beri kurtarma takımlarını kaç kez kontrol ettin?»

«Dört.»

«Beş olsun. Tekrar kontrol et. Bütün dizel yardımcılarının çalıştırılmasını ve donmalarına karşı önlem alınmasını istiyorum. Yarın öğleüzeri Maceracıda elektrik olmalı.»

«Kaptan?»

Fakat David devam edemedi Nick, «Barometre ne gösteriyor?» diye sordu.

«101.8.»

«Çek yüksek ve hava da fazla sakın. Dikkat et. Basınç birden düşecektir. Barometreden gözünü ayırma.»

«Kaptan...»

«Sana takımları kontrol etmeni söylemişim sanırım.»

Trog seslendi. «Christy Nakliyat şimdi La Mouette’i aradı ve bizim görevlendirildiğimizi belirtti. Levoisin, Shackleton Koyundaki kazazedeleri alıp taşımak için ayrı bir anlaşma yaptı. Şimdi sizinle konuşmak istiyor.»

Nick mikrofonu aldı. «Evet, Jules?»

«Dürüst davranmadın, Nicholas. Seni kardeşi gibi seven, eski bir dostuna kalleşlik ettin.»

«İşim var. Beni bunu söylemek için mi aradın?»

«Bana kalırsa hata yaptın, Nicholas. Bence bu işte Lloyds’un açık bonosunu kabul etmekle çılgınlık ettin. Gemi oraya sıkışıp kalmış... Üstelik ne hava! Gough Adasının verdiği meteoroloji raporunu dinledin mi? Korkunç zor bir işe girdin, Nicholas. Yaşlı bir adamı dinle.»

«Jules, yirmi iki bin beygir gücüm var...»

«Yine de hata yaptın, Nicholas. Parmaklarını yakacaksın.»

«Au revoir, Jules. Gel beni ödül mahkemesinde seyret.»

«Hâlâ yönetmekte olduğun şeyin bir kurtarma gemisi değil de, bir randevuevi olduğuna inanıyorum. Buraya iki sarışınla bir şişe şarap yollayabilirsin...»

«Hoşçakal, Jules.»

«Talihin açık olsun, dostum.»

«Hey Jules, ‘talihin açık olsun’ demen tam tersini gösterir. Bunu bana sen öğretmiştin.»

«Evet, biliyorum.»

«Öyleyse senin de talihin açık olsun, Jules.» Nick bir dakika kadar durup uzaklaşan kurtarma gemisinin arkasından baktı. Ufak tefek Fransıza karşı sevgi duyuyordu. Jules gerçek bir dost ve olağanüstü iyi bir öğretmendi, Nick, zafer duygusuna pişmanlık karıştığını hissetti. Hoş, Fransıza bir şey olmazdı ya... Hemen kendisini toplar ve belki de bir sonraki işi Nick'in burnunun dibinden çalardı. Zaten Shackleton Koyundaki kazazedeleri taşımak için kazançlı bir anlaşma da yapmıştı. Oysa kendi sorunu bu denli kolaylıkla çözülecek gibi değildi.

Dalgalar ve gel git Altın Maceracı'yı sahilin iyice gerisine atmış, sular çekilince de tekne oraya sıkışıp kalmıştı. Üstelik gemi dönmüş olduğundan Büyücü onu dümdüz çekemeyecekti. Gemiye yan yan çekmek gerekiyordu. Daha da yaklaşınca ağır çelik karinanın yarısına kadar suyla dolmuş olduğu anlaşıldı. Tekne çakılların üstüne iyice oturmuştu. Nick buzlara baktı. Orada sadece beyaz buzlar yoktu; kırılmış, eski aysberglerin parçalan da rüzgârla buraya atılmış, birbirlerine yapışıp kalmışlardı. Buzlar dev bir ahtapot gibi Altın Maceracı'yı sarmıştı, ama henüz kırılmayacak kadar katı değildi. Ayrıca Büyücü'nün bumu da bu tür olaylar için buza karşı güçlendirilmişti. «Beyaz buz yumuşak buzdur» derlerdi fakat o tabakanın arasında yeşilimsi buzlar, çok iri ve sert parçalar da vardı. Bunlardan biri Büyücü'nün karinasına bir delik açabilirdi. Nick bu durumda Jules Levoisin'e SOS göndermek zorunda kalacağını düşünerek güldü.

Hafif sesle dümenciye, «Beş derece sancağa kır,» dedi. Buzlara uygun açıdan yaklaşmak son derece önemliydi.

Yoksa burun dönebilir ve teknenin buza karşı güçlü olmayan bir yanı ustura gibi bir parçayla karşı karşıya gelirdi.

Telefonu açarak, «Makine dairesi, hazır ol,» dedi. Büyücü on mil hızla buzların üstüne gitti. Nick çarpma anını iyi saptamıştı. Hemen emir verdi. «İki makine yarı tornistan.»

Büyücü bir an durur gibi oldu, sonra buzlara yaklaştı. Korkunç bir kazınmayı andıran ses bütün gemide yankılanıyordu. Kocaman buzlar ters dönüp birbirlerine çarptılar.

«İki makine de tornistan.»

Dev uskurlar ters dönerlerken, sular kaynadı ve kopmuş buz parçaları süpürülüp gitti. Büyücü buz olmayan, suya çıkmıştı. Nick yine emir verdi. «Tam yol.»

Büyücü yine ileriye atılınca, beyaz buzlar kalın tabakalar halinde koştular. Nick geminin dümenini önce sancağa, sonra iskeleye kırarak parçalanmış buzların sulara kapılıp uzaklaşmasını sağladı.

Büyücü burnuyla buzlara vurup geri çekilerek koya daha da girdi. Beyaz buz tabakasının üstündeki çatlaklar büyüyüp genişlemişti.

David Allen soluk soluğa köprüye geldi. «Bütün dalma takımları hazır, kaptan.»

Nick, «Kumandayı sen al,» dedi. «Büyücü buzları kırdı. Sen suyu karıştırmaya bak. Ben aşağıya inip giyineceğim.»

Vin Baker ondan daha önce kıçtaki ambara inmiş ve ? Angel'in getirdiği bol kalorili yemeğin yarısını silip süpürmüştü. Nick çelik merdivenden inince, aşçı buharlar yükselen başka bir tepsinin kapağını kaldırdı.

Nick, «Nefis,» diye mırıldandı. Fakat lokmaları yutmakta zorluk çekiyordu. Mide sinirleri kasılmıştı. Ancak soğuğa karşı en iyi savunma çarelerinden biri de yemekti.

«Samentha seninle konuşmak istiyor, kaptan.»

«Samentha da kim?»

«O kız... Seninle konuşmak istiyor.»

«Kafanı kullan, Angel. Aklımda başka şeyler olduğunu görmüyor musun?»

Nick uzun kollu ve paçalı yün çamaşırlarının üstüne lastik balık adam giysisini geçirmişti. Göğsündeki açıklığı kapatırlarken kurtardığı kız aklından çıkmıştı bile. Ayaklarına su geçirmez botlar ve ellerine de lastik eldivenleri giydirdiler. Bunun üstüne bu kez poliüretandan yapılmış başka bir kılık geçirildi. Gemiciler başlarına ön kısmı camlı başlıkları taktılar. Bunların içinde mikrofonlar ve hava valfları vardı. Nick, «Tamam mı, Vin?» diye sordu.

Baş makinistin sesini kulaklıklardan duydu. «Hazırım.»

Nick oksijen takımını da taktı. Dokuz metreden daha aşağıya dolmayacaklardı. Onun için de içinde basınçlı hava bulunan ağır silindirleri taşımaya gerek görmemişti. «Gidelim,» diyerek ayaklarında yüzgeçlerle merdivene doğru yürüdü.

Beş metre boyundaki, şişirilen türden bir tekne olan: Zodiac, içinde iki dalgıç ve bunu kullanacak iki denizciyle aşağıya indirildi. Vin adamlardan birini kenara itip kıçtan takma motorun önünde oturdu. Sert sert, «Haydi güzelim,» diye söylenerek ilk çekişte büyük Johnson Seahorse'u çalıştırdı. Ağır ağır buzların arasındaki açıklıktan geçtiler. İki gemici botun plastiğini yırtabilecek buzları küreklerle itiyorlardı.

Nick birden David Allen'in sesini duydu. «Kaptan ben, birinci subay. Barometre 102.1. Bu daha da çıkacağına benziyor.»

Nick'in tahmin ettiği gibi barometre oynuyordu. Yukarıya çıkan şeyin aşağıya inmesi gerekirdi. Hem ne denli çok yükselirse, o kadar aşağı düşerdi. Jules Levoisin de ona felaket bir hava çıkacağını haber vermişti. «Gough Adasının son meteoroloji raporunu okudun mu?»

«Barometre 100.5'miş ve düşüyormuş. Rüzgâr da 320 dereceden esiyormuş. Hızı da otuz beş mil.»

Nick, «Aman ne iyi,» diye söylendi. «Fena patlayacak.» Başını kaldırıp başlığın camının arkasından soluk, güzel güneşe baktı: Gözü rahatsız edecek kadar parlak değildi; çevresinde de açık sarı bir hale belirmişti.

Vin Baker, «Kaptan daha fazla yaklaşamayız,» diyerek motoru durdurdu. Zodiac, Allın Maceracı'nın kıçından on beş metre gerideydi.

Onları büyük bir buz tabakası ayırıyordu. Nick dikkatle bunu inceledi. Burada suyun dibine, derinliğine bakmadıkça Büyücü'yü yaklaştırmamayı uygun bulmuştu. Ayrıca dibin kara takımlarını tutabilecek gibi olup olmadığını anlamalıydı. Ama en çok Altın Maceracı'nın karinasındaki sualtı hasarını görmek istiyordu. «Hazır mısın, Vin?»

Baş makinist camın arkasından ona sıırttı. «Hey, şimdi aklıma geldi. Annem bana ayaklarımı ıslatmamamı söylemişti. Ben eve gidiyorum.»

Nick onun neler hissettiğini iyi biliyordu. Altın Maceracı'yla aralarında kalın bir buz tabakası vardı; buzun altına girip yüzmeleri gerekiyordu. Buzun altında nasıl bir akıntı ve görüş alanı olduğunu da ancak Tanrı bilirdi. Başu derde giden; bir insan hemen suyun yüzüne çıkamazdı. Dönüp geri gitmesi ve üstünde buz olmayan sulara erişmesi gerekirdi.

Nick sinirden karın kaslarının gerildiğini hissederek hızla çalıştı. Ağzındaki torbayı şişirmek için oksijen tüpünün valfini açtı. Bileğindeki pusulayla Rolex Oyster'e baktı. Belindeki ipin ucunu Zodiac'a bağladı. Bu sayede dönüşte yollarını bulacaklardı. «Haydi gidelim.» Ters dönerek suya atladı. Soğuk bir anda kat kat lastik, kumaş ve poliüretandan geçerek vücudunu sarmıştı.

Yanında beliren Vin Baker'in sesi kulaklıklar yüzünden bir tuhaf geliyordu. «Tanrım, çok soğuk.»

Nick ipi açu açu bulanık yeşil dibe doğru indi. Burası çakıl ve taşlarla doluydu. Derinlik aygıtına bakınca hemen hemen altı kulaç olduğunu anladı ve sahile doğru gitti. Kalın buz tabakasından süzülen ışık soğuk derinlikte yeşilimsi bir renk alıyordu. Nick içinde anlamsız bir paniğin baş göstermek üzere olduğunu hissederek işle ilgilenmeye çalıştı ama o duygudan kurtulamıyordu. Buzun altındaki akıntı, birikintileri yerden kaldırdığından görüş alanı daha da daralmıştı. Başlarının üstünde onları dünyadan ayıran düşman buz tabakası olduğu için dipte ilerlemekte güçlük çekiyorlardı. Aniden karsılarında Altın Maceracı'nın karinası belirdi. Loşlukta çift uskur dev bronz kanatlar gibi parlıyordu.

Teknenin bir metre açığına kadar giderek ağır ağır yanında yüzdüler. Dev bir apartmanın yanında uçmaya benziyordu bu. Perçinlenmiş çelik levha kaplı karina dimdik bir uçurum gibiydi ama kımıldıyordu.

Altın Maceracı sıkıca dibe oturmuştu fakat kığı denizin dalgasına uyarak yükselip alçalıyor, çakıllı dibe çarparken büyük bir çekiçle vurulur gibi tempolu bir ses çıkıyordu. Nick geminin yerleşmekte olduğunu anladı. Her geçen saat işlerini dana da güçleştiriyordu. Paletleriyle suyu tekmeleyerek hızla yüzüp Vin Baker'i geçti. Reilley, Christy Nakliyata aldıkları yaranın yerini ayrıntılarıyla anlatmıştı. Onun için nereye bakacağını biliyordu.

Sanki dev bir baltayla tekneye enlemesine vurulmuştu. Yırtık çok uzun bir damla biçimindeydi; yanlarında çelikler içeriye doğru kıvrılmıştı. Dört buçuk metre boyundaki yarığın en geniş yeri doksan santim kadar vardı. Bu yarık bir ağza benziyor ve tıpkı canlı bir ağız gibi soluyordu. Dalgaların getirdiği sular kısa süre sonra içerideki basınçla dışarıya püskürtülüyordu.

Vin Baker, «Temiz bir delik,» dedi. «Fakat çimentoyla doldurulamayacak kadar uzun.»

Nick onun haklı olduğunu biliyordu. Püskürtülecek sıvı çimento koca yarığı tıkayamazdı ve zaten hava patlayacağı için de çimento kullanacak vakitleri yoktu. Kafasında bir fikir biçimlenmeye başlamıştı.

«İçeriye gireceğim,» diye yüksek sesle kararını açıkladı.

Yanıdaki adamın birkaç saniye sesi çıkmadı. Baş makinist sonunda bir küfür sallayarak korkusunu gizledi. «Dinle ahbab, ne zaman ağza benzer bir şekil görsem bele anlamına gelir. İlk karımın ağzını anımsıyorum da...»

Nick onun sözünü kesti. «Beni koru. Beş dakika içinde dışarıya çıkmazsam...»

«Seninle geliyorum. Makine dairesine bakmam gerek. Bunu bir an önce yapmak daha doğru.»

Kaptan onunla tartışmadı. «Önce ben gidiyorum. Beni izle.»

Nick yarıktan bir metre kadar açıkta, paletlerini oynatarak bir an akıntıya karşı durdu. Sonra yarıktan sular püskürüp tekrar dalga içeriye gireceği sırada harekete geçti. Akıntı onu yakaladığı gibi yarığa savurdu. Nick başını eğip iki koluyla oksijen torbasını koruyacak zamanı ancak bulmuştu. Bacağını sivri uçlu çelik çizdi. Acı duymadı ama o anda deniz suyunun içine dolduğunu hissetti. Soğuk su ustura gibi kesiyordu. Mağarayı andıran teknenin zindan gibi karanlık içine girmişti. Çelik borulara çarparak durdu. Bir eliyle bunlara tutunarak belindeki sualtı lambasına uzandı.

Kulaklıklarında baş makinistin sesi çınladı. «İyisin ya?»

«Evet.»

Vin Baker'in lambası önündeki karanlık sularda tüyler ürperten şekilde parlıyordu. Nick, «Çabuk ol,» diye atıldı. «Elbisem yırtıldı.»

İkisi de ne yapacaklarını, nereye gideceklerini biliyorlardı. Vin Baker hemen su geçirmeyen bölmelere doğru yüzdü. Bunların sıkıca kapalı olup olmadıklarını kontrol etti. Karanlıkta, kendisine tümüyle yabancı bir makine dairesinde çalışıyordu. Ama hiç şaşmadan pompa sistemine giderek valfları gözden geçirdi. Sonra suyun yüzüne çıkıp büyük bloklar halindeki ana makinelere baktı.

Nick onun önündeydi. 'Makine dairesi hemen hemen üstteki güverteye kadar su dolmuştu. Suyun yüzünde de kalın bir tabaka makine yağı vardı. Nick lambanın yardımıyla üstte kalan güvertedeki, diklemesine gelen havalandırma şaftını gördü. Başlığının camındaki pisliği sildi. İsteddiği görmüştü

ve soğuk bacağına yayılıyordu. «Tamam mı, Vin?» diye sordu.

«Cehennem olup gidelim buradan.»

Nick bir ara kendilerini motora bağlayan ipi kaybettiğini sanarak paniğe kapıldı. Neyse yalnızca bir buhar borusuna sarılmıştı. İpi kurtararak yarıktan gelen ışığa doğru gitti. Dışarıya çıkacağı anı dikkatle seçti. Çıkış daha tehlikeliydi. Çünkü parlak maden, buz vurunca bir ayçiçeğinin yaprakları gibi içe bükülmüştü. Bu kısım bir köpek balığının dişlerini andırıyordu. Püsküren suyla birlikte dışarıya fırladı. Dönüp Baker'i beklemeye başladı.

Avusturalyalı daha sonra püsküren suyla geldi ama Nick onun akıntı yüzünden yana kayarak sivri kenara çarptığını gördü. Bunu oksijen torbasından kaçan gazın homurtusu izledi. Çelik torbayı yarmıştı. Baş makinist yaşamı için gerekli gazın gümüş bulutu arkasından kayboldu bir an. Adam çaresizlikle boş torbayı tutup bağırdı. «Havam... havam bitti.» Belin oksijen torbasını dengelemek için asılmış olan ağır kurşunlu kayış yüzünden dibe doğru iniyordu.

Nick o anda olacakları anladı. Baş makinist akıntıya kapılmıştı. Akıntı onu teknenin altına, balyoz gibi çakıllara vuran kıça götürüyordu. Adam orada yirmi iki bin ton çeliğin altınca kalarak ezilecekti.

Nick tepe üstü dalarak rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi giden baş makinisti yakalamaya çalıştı. Bir an Baker'in korkudan ve oksijensizlikten allak bullak olmuş yüzünü gördü.

Adam bir kez bağırdı, sonra mikrofonu su yüzünden kısa devre yapıp sustu.

Nick, «Kemerini at!» diye haykırdıysa da Baker cevap vermedi. Korkunç ölüme giderken akıntıya karşı koymak için çabalıyordu.

Nick bir eliyle onu yakalayıp paletli ayaklarını hızla salladı ama hâlâ aşağıya iniyorlardı. Birden dibe vardılar. Vals yaparmış gibi birbirlerine sarılıp dönerlerken, tepelerinde bir giyotinin bıçağı gibi yükselen omurgayı gördüler. Nick baş makinistin kemerine erişemiyordu. Son saniye içinde kendi kemerini açtı ve on altı kilo kurşun belinden düşerken onların Zodiac'a dönmelerini sağlayacak ip de birlikte gitti. Çünkü bunu kemerin arkasına bağlamıştı.

Ani ağırlık kaybı aşağıya doğru inmelerini durdurdu.. Nick bacaklarını olanca gücüyle sallayarak aşağıya inen omurgadan biraz uzaklaşmayı başardı. Çelik üç metre ileride taşlara korkunç bir güçle çarparak bronz bir gonk gibi ses çıkardı. Nick Avusturalyalıyı sıkıca yakalamıştı; sağ eliyle onun belindeki kemerin kancasını bulup açınca on altı kilo kurşun daha aşağıya düştü. Bu kez Nick'in torbasındaki oksijen, basıncın kalkmasıyla, iyice genişledi ve hızla yukarıya çıkmaya başladılar. Bu durum da bir önceki kadar korkunçtu, çünkü tepedeki kalın buz tabakasına doğru çıkıyorlardı ve bu hızla çarparlarsa kemiklerini ya da kafalarını kırabilirlerdi.

Nick bir soluk verip ciğerlerini boşalttı ve aynı anda torbasının valfini açarak çıkışlarını ağırlaştırmak için yaşam veren bu gazı salıverdi. Yine de yukarıya çok hızlı çıktılar. Eğer Nick dönüp omzunu yukarıya vermeseydi, ikisi de kafasını vurup sersemleyecekti. Mantar gibi suyun yüzüne çıkan giysileri ve Nick'in torbasında kalan oksijen yüzünden buzun altına dayanıp kalmışlardı. Üstelik

Baker boğulmak üzereydi. Adamın başlığına sular dolmuş ve yüzü morarıp allak bulak olmuştu. Soluk almaya çalışırken hareketleri düzensizdi.

Nick acelenin ikisini de öldüreceğini anladı. Çabuk ama sakın hareket etmeliydi. Baker'i tutarken çelik oksijen tüpünün valfini açıp torbayı doldurdu. Sağ eliyle Baker'in başlığının yanındaki solunum borusunu çıkarmaya çalıştı ama bu nazik bir işti.

Sağ elime mal olabilir, diye düşündüyse de öfkeyle kalın eldiveni çekip çıkardı. Soğuk parmaklarını uyuşturana kadar işini bitirebilirdi. Boruyu ayırdığı sırada durmadan akciğerlerine oksijen çekiyordu. Baş dönene kadar kanına oksijen doldurdu.

Son bir soluk alıp kendi oksijen borusunu çıkardı. Başlığına buz gibi su girdi ama bunda oksijen kalması için kafasını yana eğdi ve kendi borusunu pek hissetmeyen parmaklarla Baker'in başlığına taktı.

Adama sıkıca sarılarak bekledi. Dikkatle onun yüzüne bakıyordu. Baş makinist gelen soğuk oksijen yüzünden öksürüyor, yutkunuyor, içini çekiyordu. Gözleri sulanmış, gözlüğü yerinden fırlamıştı. Nick az sonra onun göğsünün kalkıp indiğini fark etti. Baker soluk alıyordu. Nick acı, acı ben bunu yapacak durumda değilim, diye düşündü. Sonra ilk kez motora bağlı ipi yitirdiğini anımsadı.

Sahilin hangi tarafta olduğunu, nereye doğru yüzmesi gerektiğini bilmiyordu. Tam anlamıyla yönünü şaşırılmıştı. Altın Maceracı'nın karinasını görebilmek için yarıya kadar su dolmuş başlığın içinden baktı ama tekne yeşilimsi loşlukta kaybolmuştu. O sırada ciğerleri hava isteyerek kabardı. Bu sudan mezarın buz damına saldırıp intihara kalkışmamak için kendisini güç tuttu. Uzanıp donan çıplak elleriyle buzları paralamak istiyordu.

Sonra panik mantığını tümüyle ortadan kaldıramadan bileğindeki pusulayı anımsadı. Oksijen isteyen beyni de iyi çalışmıyordu. Yönünü saptamak değerli birkaç saniyesini aldı.

Oksijen borusu onu Baker'e bağlıyordu. Adamı tutarak doğru yöne doğru yüzmeye başladı. Akciğerleri hava istiyor, soluk almaya çalışıyordu. Başını geriye atmış olduğu için üstteki buz tabakasının oynadığını gördü. Akıntı onlara engel olunca, ayaklarını oynatarak ilerleyebilmek için bütün irade gücünü kullanıyordu.

Bu arada buz damın ne kadar güzel olduğunu fark edecek zaman bulmuştu. Harika oymaları olan saydam bir tavandı bu. Birden Chantelle'le el ele tutuşarak Chartres Katedralinde dolaşırken hayran hayran kubbeye bakmalarını anımsadı. Göğsündeki acı kaybolup soluk alma isteği geçti ama bunun ölüm tehlikesi işareti olduğunun farkında değildi. Gözlerinin önünde beliren hayallere de, oksijensiz kalan beyniyle ağır ağır yaklaşan ölümün neden olduğunu bilmiyordu.

Karşısında siyah gür saçları ve iri kara gözleri pırıl pırıl parlayan, etli dudakları sevgi, sıcaklık ve zevk vaat eden Chantelle vardı.

Nick, seni sevdim, diye düşündü. Seni gerçekten sevdim...

Ve hayal değişti. Çocuğunun doğduğu anı gördü. Birden aklı başına gelir gibi olmuştu. Boğulmakta olar, bir adam... lmek üzere olduğunu biliyordu şimdi. O yeşil siste dşte gibi yüzüyordu. Sonra bacaklarının kımıldamadığını fark etti. Baker yüzerek onu çekiyordu.

Nick başlığın camından bakınca Baker'in gerilmiş, kararlı yüzünü gördü. Baş makinist saf oksijeni içine çekerek her solukta daha güç kazanıyor ve ilerliyordu.

Nick dşte gibi, «Ne güzel,» diye fısıldarken boğazına suların dolduğunu hissetti fakat acı yoktu.

Gözlerinin önünde başka bir hayal belirdi. Arrowhead sınıfından bir yat Akdeniz'de ilerliyordu. Oğlu dmendeydi. Gr kıvırcık saçları rüzgârda yüzüne dökülüyordu; siyah kirpikleri de annesinki gibi uzundu. Glen oğlunun bronzlaşmış yüzünü görüyordu.

Nicholas, «Tekneyi kıyıya o kadar yanaştırma, Peter,» diye bağırmak istedi. Fakat o hayal karanlıklara karışıp kaybolmuştu. Bir an bayılmış olduğunu düşündü. Sonra gözlerinin birkaç santim ilerisindeki Zodiac'ın siyah lastik dibini seçti. Sert eller onu tutarak yukarıya aldılar. Başlığını ıkardılar. Bunlar dş değildi.

Nick'i; Zodiac'ın yastık!; küpeştesine dayamışlardı. İki gemici onun sırtüstü suya düşmemesine dikkat ediyordu. Sıfırın altındaki soğuk hava, a kalmış ciğerlerine çok fazla geldi. Bitkin bitkin ksrp elbisesinin göğsüne kustu.

Nick duştan ıktı. Banyo buharla dolmuş, vücudu da kaynar sudan kıpkırmızı kesilmişti. Havluyu beline dolayarak gece kamarasına geçti.

Baker ranzasının ayakucundaki koltuğa kmşt. Tertemiz bir tulum vardı üzerinde; saçları da ıslaktı. erevesinin yanı kırılan gzlgn siyah izolasyon bandıyla onarmıştı. Sol elinde iki kadeh, sağda da büyük, yassı bir şişe vardı. Nick banyo kapısında durduğu sırada kadehlere içki koydu. Kuzey Queensland'in şekerkamışı tarlaları gibi kokuyordu içki.

Baker kadehin bini ona verip şişesinin sarı etiketini göstererek, «Bundaberg romu,» diye açıkladı. «şerefe içelim, ahbap.»

Nick, içki ikramının da, bu sözlerin de baş makinistin başka bir insana gösterebileceği en büyük yakınlık ve iltifat olduğunu anladı. Altınsı kahverengi içkiyi bir yudumda ağzına aldı. Sonra yutup üstündeki su zerrelerini silken bir köpek gibi titredi. Soluk vererek kendisinden beklenen sözleri söyledi. «Hâlâ dünyanın en nefis romu.» Kadehini uzattı, Baker kadehlere tekrar içki koyarken, «David Allen sana bir haber vermemi istedi,» dedi. «Barometre 103.5'e çıkmış. şimdi dingonun deliğe dalması gibi aşağya iniyormuş. 102'yi bulmuş. Korkunç bir fırtına patlayacak!»

Kadehlerin üstünden birbirlerine baktılar. Nick, «İki saate yakın vakit kaybettik,» diye mırıldandı.

Baker, «Teknedeki deliğe nasıl tıkayacaksın?» diye sordu.

«On kişiyi işe koştum bile. Bir yelkeni tampon haline sokacağız.»

Baker gözlerini kırıştırdı, sonra inanamayarak başını salladı. «Bu Honblower'e göre bir numara...»

Nick, «Ender Cadısı,» diye anımsadı. «Demek kitap okuyorsun?»

Baker bu soruyu duymazlıktan geldi. «Tamponu yerine yerleştirmek için basınca gereksinmen var. Makine dairesinde sıkışıp kalan hava onu yerinden uçurur.»

«Makine dairesindeki havalandırma şaftından geçireceğim çelik kabloyu o yarıktan çıkaracağım. Tamponu teknenin dışına dayayacak ve çelik halata takıp vinçle yerine yerleştireceğiz.»

Baker bu öneriyi düşünürken onu süzdü. Bu işte üstüne binlerce sıra üstüdü dikilmiş, çok tüylü dev bir paspasa dönmüş kalın bir branda kullanılırdı. Bu tıkaç teknenin su kesiminin altındaki bir yarığa dayandığı zaman suyun basıncı onun deliğe girmesini sağlardı. Bu arada su üstüdülerini iyice şişirir, âdeta su geçirmez bir tıkaç oluştururdu.

Ancak Altın Maceracı'nın yarası büyüktü ve tekneye de su dolmuştu. Tıkaç yerine sıkıştırılacak su basıncı yoktu. Nick iç taraftan uzatılacak bir çelik halatla bu sorunu çözmeyi öneriyordu.

Baker tarafsız kaldı. «Belki işe yarar.»

Nick ikinci romu da bir yudumda içip havluyu atarak ranzanın üstüne konmuş olan iş kılığına uzandı. «Fırtına başlamadan önce gemiye akım verelim.»

Baş makinist ayağa kalkıp Bundaberg şişesini arka cebine soktu. «Dinle, ahbap. İngiliz olduğun konusundaki o sözlerimi pek ciddiye alma.»

Nick, «Almam,» diye cevap verdi. «Ben Blighty'de doğdum ve orada eğitim gördüm ama babam Amerikalıydı. Bu yüzden ben de Amerikalıyım.»

«Tanrım!» Baker sinirli bir tavırla pantolonunu çekti. «Tanrının belası bir İngiliz'den daha beter bir şey varsa, o da Allahın cezası bir Yankidir.»

Artık Nick koyun dibinin temiz olduğunu biliyor, onun için de Büyücü'yü cesaretle yönetiyordu. İşinde son derece usta olduğu belliydi ve David Allen onu hayranlıkla seyrediyordu.

Büyücü dövüşen bir horoz gibi sahil boyunca kalın buzları kırıp uskurlarını işleterek parçaları temizledi. Altın Maceracı'nın kılıcında çalışabilecek kadar sokuldu.

Denizin ve havanın uğursuz sakinliği işi daha kolaylaştırmıştı. Nick Büyücü'nün yanına iki Yokohama usturmaçası astırdı. Bu içi hava dolu batonlar, Büyücü transatlantiğin yanına geldiğinde çeliğin çeliğe çarpmasın önlüyorlardı.

Baker ve adamları üzerlerinde Antartika havasına uygun kalın giysilerle Büyücü'nün başından uzatılmış olan sinyal köprüsüne çıkmışlardı. Bu, kaptan köprüsünün yirmi bir metre yukarısında kalıyor ve Altın Maceracı'nın dik eğimli güvertesine bakıyordu.

Nick Büyücü'yü usulca yaklaştınca, iki gemi arasındaki açıklığı çelik bindirme merdiveniyle kapattılar. Baker adamlarını tek sıra halinde transatlantiğe geçirdi.

Üçüncü subay, Nick'e, «Hepsi karşıya geçti,» diye bildirdi. «Barometre yine düştü, kaptan. 100.5 oldu.»

«Pekâlâ.» Nick Büyücü'yü transatlantiğin kıçından biraz uzaklaştırıp on beş metre kadar geride tuttu. Ancak ondan sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gece yarısı güneşi gökyüzünü pis bir sarıya boyamıştı. Güneşin kendisi de koyu kırmızı bir top gibiydi ve Alarm Burnunun üstünde kalan karlı tepeleri kan kırmızı yapmıştı.

«Ne güzel.» Birden kız Nick'in yanında belirmişti. Başının tepesi onun omzu hizasına geliyordu. O kırmızımı ışıkta tepesine toplamış olduğu gür saçları kırmızı altın gibi parlıyordu. Sesi yumuşak ve çekingenlikten olacak biraz boğuktu. Bu ses Nick'i etkiledi ama kız başını kaldırınca onun çok genç olduğunu fark etti.

Samanta, «Size teşekkür etmeye geldim,» diye mırıldandı. «Buna şimdi fırsat bulabildim ancak.» Ödünç aldığı erkek giysileri vardı üzerinde. Onun için de büyük birinin kılığına bürünmüş bir çocuğa benziyordu. Boyasız yüzü pırıl pırıldı; ciddi bir anlamı vardı bu yüzün. Son günlerde başına gelenler gözlerinin altında gölgeler ve ağzının kenarlarında izler bırakmıştı. Nick onun sinirli ve gerilim içinde olduğunu sezdi.

Samanta. «Angel daha önce gelmeme izin vermedi,» diyerek birden gülümsedi. Telaşı kaybolmuştu ve reddedilmeyi hiç bilmeyen güzel bir çocuk gibi gülümsüyordu. Nick birden ona duyduğu arzusun şiddeti karşısında şaşırıldı. Sonra şaşkınlığı öfkeye dönüştü, çünkü kız on dört, on beş yaşında görünüyordu. Neredeyse oğlu yaşında sayılırdı. Böyle çarpık bir arzuya kapıldığı için utandı. Chantelle'le geçirdiği güzel zamanlardan beri kimseyle böyle birden ilgilenmemişti. Chantelle'i düşününce birden duygulan yok oldu ve sadece öfke kaldı. Bu duyguya sıkıca sarıldı, çünkü bu sayede güç buluyordu. Onu bundan ancak gücü kurtarabilirdi. Hâlâ ne kadar zayıf olduğunu biliyordu. Bu çocuk kadının kendisini çok tehlikeli bir yola götürebileceğinin de bilincindeydi. Birden kıza dönmüş, uzun saniyeler boyunca ona bakmakta olduğunu fark etti. Kız da gözlerini ondan ayırmıyordu. Bu gözlerde bir şey canlanıyor, izin veremeyeceği, denemeye cesaret edemeyeceği bir şey oluyordu. Sonra iki genç güverte subayının açık bir merakla kendilerine baktığını fark ederek öfkesini Samanta'dan çıkardı.

«Küçük hanım,» dedi. «Yanlış zamanda, yanlış yerde olma konusunda dâhi sayılırsınız.» Sesi istediğinden daha da soğuk çıkmıştı.

Arkasını dönerken onun inanamayarak baktığını, sonra bu duygusunun üzüntüye döndüğünü, yeşil gözlerin hafifçe dolduğunu fark etti. Kazık gibi durup kurtarma ambarını açan David Allen'le

adamlarına baktı. O anda öfkesi kayboldu ve yerini üzüntü aldı. Kızı kendinden uzaklaştırdığını anlamıştı. Durumu düzeltmek için dönüp ona nazik bir şeyler söylemek istedi ama aklına bir şey gelmedi. Böyle yapacak yerde el mikrofonunu kaldırıp Baker'le konuştu. «Nasıl gidiyor, Vin?»

On saniyelik bir gecikme oldu. Nick yanındaki kızı şiddetle hissediyordu. Baş makinist, «Yardımcı jeneratör yanmış,» diye haber verdi. «Yeniden çalıştırmak için iki gün ister. Onun için alternatörü almamız gerekiyor.»

«Biz de buna hazırlanıyorduk.» Nick baş güvertedeki David Allen'e seslendi. «Hazır mısınız, David?»

«Tamam.»

Nick Büyücü'yü transatlantiğin yüksek kıçına doğru yaklaştırdı. Sonunda kıza dönerken gülümsemeye hazırды. Fakat kız gitmiş ve o çok özel pırıltıyı da birlikte götürmüştü.

Nick, David Allen'le konuşurken sesinde yine bir sertlik belirdi. «Bu işi çabuk ve doğru yaptın, David.»

Büyücü, Maceracı'nın kıçına dayandı. Büyük, siyah Yokohama usturmaçları geminin yumuşakça değmesini sağlamıştı. On güvertede vinç tiz bir ses çıkararak çalışırken ambardan dört ton ağırlığındaki alternatör çıktı. Dizel tankları doldurulmuş ve büyük motor hemen çalışmak üzere hazırlanmıştı. Alternatör hızla yükselip Büyücü'nün burnundan sarktığı sırada, beklenmedik bir rüzgar kurtarma gemisini itti. Zaten sallanan yük teknenin hafifçe bir yana meyletmesine neden olmuştu. Nick hemen tornistan edip tekneyi olduğu yerde tutmasaydı, alternatör transatlantiğin çelik yanına çarpacaktı.

Rüzgâr durur durmaz Nick tekneyi yaklaştıırıp Maceracı'nın kıçına dayadı.

Nicholas'ın manevrasını seyreden David Allen, çok iyi, diye düşündü. İhtiyar Mac'dan da üstün... Büyücü'nün eski süvarisi Mackintosh dikkatli ve tecrübeliydi ama Berg gemiyi Mac'ın büyük tecrübesinin bile başa çıkamayacağı bir ustalık ve âdeta sezgiyle yönetiyordu. David düşünceleri bir yana bırakıp vinççiye işaret etti. Havada sallanan kocaman motor transatlantiğin güvertesine indirildi. Baker'in adamları hemen bunun üstüne atıldılar. Vinç kablösunu serbest bırakıp motoru çekmek için halat takımını üstüne geçirdiler.

Büyücü ayrıldı ve Baker'in adamları hazır olunca bu kez yüksek hızlı santrifüj pompalarından birini transatlantiğe geçirdi. Eğer Baker makineleri çalıştırabilirse, santrifüj pompası bunlara yardımcı olacaktı. On dakika sonra ikinci pompa da nakledildi.

«İki pompa da yerlerine takıldı.» Baker'in sesinde bir neşe vardı. Fakat o anda geminin üstünden bir gölge geçti. Nick bakınca baş güvertesindeki adamların da kafalarını havaya kaldırmış olduklarını gördü. Bu ancak bir erkeğin yumruğu kadar gözüken bir buluttu. Onlardan üç ya da dört yüz metre yukarıdaydı. Ama biran ufukta alçalan güneşi örtmüş ve usulca Alarm Burnunun tepelerine inmişti.

Nick, daha yapılacak çok iş var, diye düşünerek köprü kapısını açıp üstü örtülü olmayan kanada çıktı. Hava hareketsizdi; soğuk da eskisi kadar şiddetli gelmiyordu insana fakat termometre ısının hâlâ sıfırın altında otuz olduğunu gösteriyordu. Burada rüzgâr yoktu ancak yukarılarda esmeye başlamıştı.

Nick mikrofonu alarak söylendi. «David, orada ne oluyor? Burasını babanın yatı mı sanıyorsun?»

David Allen'in takımı hemen ön ambar kapağını kapattı ve kıçtaki çift kurtarma ambarına gitti.

Nick güverte subaylarına haber verdi. «Kumandayı kıç köprüye naklediyorum.» Koridordan geçerek arkadaki ikinci kaptan köprüsüne gitti. Burada da öndeki bütün aletlerin eşi vardı. İşlerin çoğunun kıç güvertede yapıldığı bir kurtarma gemisinde bu eşi bulunmayan bir şeydi.

Bu kez kurtarma takımlarını arka sinyal köprülerinden transatlantiğin güvertesine bıraktılar. Altın Maceracı'ya sekiz ton malzeme daha nakledildi. Sonra ayrıldılar ve David Allen yine ambar kapağını kapattı. Soğuktan yanakları kıpkırmızı olmuş birinci subay soluk soluğa köprüye gelirken ayaklarını yere vuruyor, omuzlarını tokatlıyordu.

Nick hemen, «Kumandayı sen al, David,» dedi. «Ben transatlantiğe gidiyorum.» Baker gemiye akım verip pompaları çalıştırana kadar bekleyemeyecekti. Makineyle ilgili her şey Baker'in sorumluluğuydu fakat bu iş saatler alabilirdi ve Nick o kadar uzun süre boş oturamazdı.

Baştaki sinyal köprüsüne çıkararak dümdüz duran, meşum denize baktı. Gece yarısını biraz geçiyordu ve güneş dağların arasına doğru inmişti. Rengi de kıpkırmızıydı. Deniz koyu mor, aysbergler de kiraz rengiydi. O yükseklikten bakınca, ufkun gerisindeki karışıklık yüzünden suyun üstünde hafif hafif kırışmalar olduğunu fark etti. Sonra ani bir rüzgâr bir yarasanın kanadı gibi yüzüne çarptı. Bu hafif rüzgâr suyun yüzünü iyice kırıştırarak geçti.

Anorağının kordonunu boynunun altında sıkıca bağlayarak merdivene tırmandı ve Altın Maceracı'nın eğri duran buz kaplı güvertesine atladı. Uzaklaşmasını belirterek aşağıda kalan Büyücü'nün köprüsünü selamladı.

Angel buharlı kuzineye giren genç kadına bakarak, «Seni uyarmaya çalıştım, şekerim,» dedi. Bir bakışta Samentha'nın üzüntüsünü anlamıştı. «Seni parçaladı değil mi?»

«Sen neden söz ediyorsun?» Samentha, başını havaya kaldırdı ve hemen gülümsedi. «Ne yapmamı istiyorsun?»

«Yumurtaların sarılarıyla aklarını ayırabilirsin.» Kollarını dirseklerine kadar sıvamış olan aşçı, Rocky Marciano'nun ki gibi yumruğuna sıkıştırdığı kasap bıçağıyla on kilo sığır etinin üstüne eğildi.

Beş dakika kadar sessiz sedasız çalıştılar. Sonra Samentha, «Ona teşekkür etmeye çalıştım sadece,» diye mırıldandı. Yine gözleri bulutlanmıştı.

Angel başını salladı, «Alt güverteye layık bir domuz o.»

Samanta öfkeyle, «Hiç de değil!» diye atıldı. «Domuz değil.»

«Öyleyse kendini çok beğenen, bencil, kalpsiz bir namussuz.»

«Bunu nasıl söyleyebilirsin?» Samanta'nın gözleri ateş saçıyordu artık. «Hiç de bencil değil. Beni kurtarmak için denize atladı.»

Sonra Angel'in alaylı alaylı kendisini süzerek gülümsediğini görerek şaşırıp sustu. Yumurtaları kırıp kâselere koymaya devam etti.

Angel onu iğneledi. «O adam baban yaşında.»

Bu kez genç kadın gerçekten kızdı. Yüzü pembeleşince çilleri altın tozu gibi parladı. «Olmayacak şeyler söylüyorsun. Saçma! Hem o kaç yaşında? Yüz elli mi?»

«Otuz sekizinde.» Angel bir an düşündü. «Ya da otuz dokuz.»

Genç kadın, «Beni dinle, uyanık,» dedi. «Erkeğin yaşının yarısını alır ve buna yedi eklersin. İdeal olanı budur.»

Angel yumuşaklıkla, «Ama sen yirmi altı değilsin, şekerim,» diye mırıldandı.

«Gelecek yıl olacağım.»

«Demek onu bu kadar çok istiyorsun? İhtiras ve arzu ateşine kapıldın, ha?»

«Bunlar saçma, sen de biliyorsun, Angel. Sadece ona büyük bir borcum var. Hayatımı kurtardı. Fakat onu istemeye gelince. Hah!» Başını geriye atarak bu fikri reddetti.

Angel, «Buna sevindim,» dedi. «Bence pek iyi bir insan değil. Bir sansarinkini andıran küçük gözlerinden bunu anlayabilirsin...»

Genç kadın bağırdı. «Güzel gözleri var!» Sonra Angel'in sinsi sinsi güldüğünü görerek durakladı ve elinde kırılmış toir yumurtayla adamın yanındaki sıraya çöktü. «Oh Angel, çok kötüsün ve senden nefret ediyorum. Benimle nasıl böyle eğlenebiliyorsun?»

Aşçı onun ağlamak üzere olduğunu anlayarak hemen ciddileşti. «Her şeyden önce onun hakkında bir şeyler bilmen gerekir.» Nicholas Berg'in başından geçenleri anlatmaya başladı. Samanta heyecanla dinliyor, zaman zaman da hayretle küçük çığlıklar atıyordu.

«Karısı başka bir adamla kaçmış, ha? O kadın çıldırmış olmalı. Öyle değil mi?»

«Şekerim, bu tür bir değişiklik sahilde iki hafta dinlenmeye bedeldir.»

Samentha daha sonra, «Demek bu geminin sahibi?» diye sordu. «Yani gemi gerçekten onun mu? Sadece kaptanı değil mi?»

«Bu gemi, bunun kardeşi olan gemi ve şirket onun. Kendisine bir zamanlar Altın Prens derlerdi. Yükseklerde uçan biri o, şekerim, Bunu fark etmedin mi?»

«Anlayamamıştım...»

«Fark ettin tabii. Ama tam anlamıyla kadın olduğun için bunu anlamamana olanak yok. Başarı ve güç kadar harika bir afrodisyak daha olamaz. Bir kadının hormonlarını çalıştırmak için altın şıkirtısından iyisi yoktur. Öyle değil mi?»

«Bu haksızlık, Angel. Onun zengin ve ünlü olduğunu bilmiyordum. Para bana vız gelir...»

«Hah ha!» Angel başını sallayınca bukleleri havalandı ve pırlanta küpesi ışıldadı. Ama sonra Samentha'nın yine öfkelenişini anladı. «Peki, şekerim. Sana takılıyorum. Fakat seni çeken onun gücü ve bir amaç sahibi olması. Diğer adamların onun emrine itaat etmeleri, onu izlemeleri, ondan korkmaları hoşuna gidiyor. Emretmeye alışık olma, güç ve birlikte gelen başarı.»

«Yok, ben...»

«Kendine dürüst davran, aşkım. Neden hayatını kurtarması, güzel gözleri ya da pantolonundaki kabarıklık değil?»

«Çok adisin, Angel.»

«Sen de zeki ve güzelsin. Bu duruma dayanamıyorsun. Sürünün başındaki erkekle karşılaşmış, heyecanlı ve hazır küçük ahusun. Elinde değil bu, şekerim. Sen bir kadınsın.»

«Ne yapacağım, Angel?»

«Seninle bir plan yapacağız, aşkım. Fakat bir şey kesin. Bir esrar tekkesinden kaçmış gibi giyinip hayranlığını belirterek onun peşinde dolaşamazsın. Onun ciddi bir işi var. Her dönüşünde sana takılıp sendelemek istemez. Kolay ele geçmeyecekmişsin gibi davran.»

Samentha bir an düşündü. «Angel, kendimi fazla naza çekersem onu hiç ele geçemem. Böyle yapmak istemiyorum. Beni anlıyor musun?»

Baker işleri yoluna koymuş, sabırsızlanan Nick'in bile hızlı bulduğu bir tempoyla çalışmaya devam ediyordu.

Alternatör, B güvertesindeki çift kanatlı kapıdan geçirilip çelik bir bölmeye dayanmış ve bağlanmıştı.

Baker, «Akım sağlar sağlamaz, bu güverteyi delecek ve alternatörü vidalarla zemine takıp sabitleştireceğiz,» diye açıkladı.

«Kabloları ayırdın mı?»

«C güvertesindeki ana kablo kutusuna el sürmeyeceğim. Şimdilik geçici kotradan hat çekeceğim...»

«Fakat ön güvertede vinç kablolarıyla pompa kablolarını ayırdın, değil mi?»

«Tanrım, gidip küçük geminle oynasan da beni rahat bıraksan olmaz mı?»

Baker'in adamlarından bir grubu üst güvertede kaynak makineleriyle ana makine bölmesinin vantilatör şaftına erişmek için çeliği deliyorlardı. Kaynakçı çelik kaplamanın son birkaç santimini de kesince, çelik parça aşağıdaki karanlık mağaraya düştü. Ortaya iki metre boyunda ve yine o ende bir delik çıkmıştı. Buradan on beş metre aşağıda kalan; yarısı suyla dolu makine dairesine inilebilirdi.

Nick baş makinistin sözlerini dinlemeyerek orada komutayı ele aldı. Çelik tel kabloyu getirtti. Önce bu tel aşağıya indirilecek, sonra onu izleyerek kalın halat aşağıya sarkıtılacaktı. Tel ve halat su içindeki makine dairesinden geçirilerek geminin yanındaki yarıktan dışarıya çıkarılacaktı. Tekrar bileğindeki Rolex Oyster'e bakınca, bir saat daha geçmiş olduğunu anladı. Güneş batmış, gökyüzü pırıltılı yeşil bir renk almıştı.

«Tamam, şimdilik bu kadarını yapabiliriz. Sen adamlarını başa getir, Vin.»

Açık baş güverteye giderlerken rüzgâr bir anda onları yakaladı. Islık çalan ani rüzgâr sendelemelerine ve bulabildikleri yerlere tutunmalarına neden oldu. Sonra geçip gitti. Nick çalışan iki büyük demir vincinin başında duruyordu. Ansızın rüzgârın tekrar başladığını, denizin de buzları itip sıkıştırdığını hissetti.

İki demirin tepesine ağır zincirden başlıklar geçirilecekti. Büyücü bu ağır demirleri sürükleyip dibe çarptıra çarptıra tekneyi çekemezdi. Bunların atıldıkları yönün tersine çekilmeleri gerekiyordu. Böylece sivri uçları yere batıp tekneyi tutamayacaktı.

Demirler zincirleri boyunca uzatılınca Büyücü bunları atacaktı. Böylece sivri uçlar dibe saplanıp kalacaktı. Bu sayede on iki kuvvetinde bir rüzgârın bile Altın Maceracıyı koyun daha içlerine atmasına engel olabilirdi.

Baker geminin akımını sağladığı zaman, demir vinçleri transatlantiğin kıyından uzaklaşmasına yardım edecekti. Nick bu güçlü vinçlerin Büyücü'nün makinelerine yardım edeceğine güveniyordu. Çünkü orada çalışırken, yere dayanan tabanlarından geminin karaya iyice oturmuş olduğunu anlamıştı.

Bu güç bir işti, çünkü çok ağır zincirlerle çalışıyorlardı. Zinciri demire bağlayan yaka bile yüz elli kilo ağırlığındaydı. Bunu altı adam türlü ayrıntılı gereçler kullanarak kaldırıyordu.

İşi bitirdiklerinde, altı kuvvetine çıkan rüzgâr kasaraya vurarak inliyordu. Adamlar uşümüş ve yorulmuşlardı. Üstelik sinirleri de gerilmişti.

Nick onları baştaki salona götürdü. Botları kurşundan yapılmış gibi ağırlaşmıştı. Ciğerleri de bir yaprak sigarasının dumanını istiyordu. Birden elli saatten daha uzun bir süredir uyumamış olduğunu anımsadı. Kendisini rahatsız eden o küçük kıızı sudan çıkardığından beri yatmamıştı. Düşüncelerinden uzaklaşmasına neden olduğu için bu fikri hemen kafasından kovdu. Tam transatlantiğin rüzgârdan korunan baştaki salonunun kapısından girip sigara tabakasına uzanırken şaşırıp olduğu yerde kaldı.

Geminin her yanında pırıl pırıl yanan ışıklara bakarak gözlerini kırıştırdı. Güverte ışıkları, dahili ışıklar, hepsi yanıyordu. Sanki transatlantikte bir eğlence vardı. Nicholas'ın başının üstündeki hoparlörden tatlı bir ses yükseldi. Akım gelince müzik aletleri de çalışmaya başlamıştı. Donna Summer'in sesi son derece tatlı ve berraktı. Ama bu koşullar altında bu ses çok tuhaf geliyordu.

«Elektrik akımı sağlandı!»

Nick bağırarak B güvertesinde koştu. Baker homurdanan alternatörün yanında durmuş, neşeyle kendi kendini kucaklıyordu. «Buna ne dersin, ahbap?»

Nick onun omzuna vurdu. «Tamam, Vın.» Baker'in dudaklarının arasına bir yaprak sigarası sıkıştırıp çakmağıyla yaktı. İkisi yan yana durup dostluk içinde sessiz sedasız sigaralarını içtiler. «Şimdi sıra pompa ve vinçlerde.»

«İki portatif pompa hazır. Ben de gidip geminin ana pompalarına bakacağım.»

«Geriye sadece tıkacı yerine oturtmak kalıyor.» Baker kısaca, «Bu senin görevin,» diye cevap verdi. «Beni bir daha o suya sokamazsın. Artık yıkanmaktan bile vazgeçtim.»

«Fakat birinin gidip o kabloyu oradan geçirmesi gerekiyor.»

Baker pis pis sırıttı. «Neden Angel'i yollamıyorsun? İzinle, ahbap, yapacak işim var.» Elindeki yaprak sigarasına baktı. «Bu ineği yerden kaldırdıktan sonra doğru dürüst pürolar alacak duruma geleceğini umarım.» Transatlantiğin derinliklerine inerek Nick'i düşünmekten kaçındığı işle baş başa bıraktı. Birinin makine dairesine girmesi gerekiyordu. Gönüllü isteyebilirdi tabii ama kendisinin korktuğu işleri başkalarından istememek de prensipleri arasındaydı. «David'e çekme takımlarını yerleştirmesini söyleyebilirim ancak başka birinin tıkacı yerine yerleştirmesine izin veremem. «Durumu anlıyordu. Yine aşağıya inip ölüm tehlikesi olan su dolu, karınlık soğuk makine dairesine girmek zorundaydı.

David Allen'in bağlamış olduğu halatlar ve attığı demirler sayesinde Altın Maceracı küçük koyun ağzından girmekte olan kabarmış dalgalara karşın yerinde sabit duruyordu.

David transatlantiğin çift demirini alarak sahilin bir halat boyu açığına atmış, demirlerin iyi

tutması için açığı da iyi saptamıştı.

Baş makinist de iki büyük santrifüj pompasını denemiş, sonra su geçirmez bölmenin koruduğu baştaki pompalarından ikisini çalıştırmayı başarmıştı. Artık bunları kullanmaya hazırdı. Nick yandaki yarığı kapatabilirse, teknedeki suyu dört saat içinde boşaltabilecekti Baker.

Nick yine dalgıç kılığını giymişti ama bu kez Drager daima takımı kullanıyordu. Bir daha oksijen takımına el sürmemeye kararlıydı.

Aşağıya inmeden önce dalgıç başlığını kolunun altına alarak açık güvertede durdu. Rüzgâr yedi kuvvetine yükselmiş olacaktı. Çünkü dalgaların tepeleri köpük köpük oluyordu. Soğuk bir şafaktı ve günün daha da tatsız geçeceği belliydi. Büyücü'ye bir göz attı. Allen gemiyi yerinde tutuyordu. Kendi adamları da Maceracı'da kesilmiş olan çelik levhaların orada bekliyorlardı. Yardımcıları başlığı başına giymesine yardım edip boruları taktılar. Nick de mikrofonu kontrol etti. «Büyücü, beni duyuyor musun?»

Hemen Allen'in sesi geldi. «Evet, kaptan. Barometre düşüyor. 99.6 şimdi ve daha da inecek. Altı kuvvetindeki rüzgâr yediye yükseldi. Gelecek şeyin kapsadığı çeyrek dairedeyiz.»

Nick, «Teşekkürler, David,» diye cevap verdi, «içimi ısıtıyorsun.» Öne yürüyünce onu brandadan yapılmış dalma koltuğuna oturtular. Nick tekrar halat takımlarını kontrol etti.

Baker havalandırma şaftının üstüne projektörler yerleştirdiği için makine dairesi karanlık değildi artık. Sadece makine yağı yüzünden su siyahtı. Nick'i koltukla ağır ağır bu çılgın suya indirdiler. Rüzgârın önüne kattığı dalgalar transatlantiğin yanına vuruyor, yarıktan içeriye giriyordu. Burada kendi dalga ve akıntılarını oluşturan sular bölmelere hızla çarpıyordu.

Nick mikrofonu, «Daha ağır,» dedi. «Durun!» Böylece sancak tarafındaki ana makinenin üç metre kadar yukarısında durdu. Suların vurduğu ana makine sanki bir mercan adasıydı. Dalga bunu tümüyle kaplıyor, sonra geri çekiliyordu. Suyun hızı bir insanı makinenin üstüne atıp bütün kemiklerini kırarak güçteydi. Nick suyun üstünde durarak blokları nereye yerleştireceğini düşündü.

Sonra, «Ana bloku yollayın,» diye emretti. Dev çelik blok gölgelerden çıkarak projektörlerin ışığında salandı. «Durun. Altmış santim daha indirin. Durun!»

Artık yarı beline kadar suların içine girmiş durumda çelik bloğu teknenin ana iskeletine bağlamak için zincirin kancasını geçirmeye çalışıyordu. Her birkaç dakikada bir sular başının üstünden aşıyor ve çaresizlikle sıkıca tutunmasına neden oluyordu. Sular geri çekilince, başlığının camını silerek işe devam edebiliyordu.

Kırk dakika çalıştıktan sonra yukarıya çekilip dinlenmesi gerekti. Alternatörün yakınına oturup dizel motorunun sıcaklığından yararlanarak Angel'in termosu koymuş olduğu şekerli, kaynar kahveyi açtı. Kendisini dövüşe devam etmek zorunda olan bir boksör gibi hissediyordu. Vücudu sızlıyor, o pis soğuk suda çalışırken gerilen, donan kasları ağrıyordu. Suyu gömülü makineye çarptığı kaburgaları ve kalçaları acıyordu. Fakat yirmi dakika sonra kalktı.

«Haydi, gidelim,» diyerek başlığı kafasına geçirdi. Bu dinlenme sırasında yapacağı işi tekrar planlama fırsatını bulmuştu. Artık daha sistemli çalışıyordu fakat çelikten oluşmuş korkunç mağarada zamanı unutmuştu. Ne saati, ne de günün hangi zamanı olduğunu biliyordu. Sonunda hazır oldu. «Yollayın!» diye emir verdi. Hafif halat aşağıya indi. Çok ince örülmüş Dacrondan yapılmıştı bu. İnce ve hafif olmasına karşın çok esnek ve sağlamdı. Bunun bir ucunu güverteye bağlamışlardı. Nick halatın ucunu kemerine taktı. Böylece yarığa giderken halat bir yere dolanmayacaktı.

Bir süre sonra hareket edemeyecek kadar bitkin düşeceğinin farkındaydı. Tekrar işi bırakıp dinlenmeyi düşündü. Fakat dalgaların daha kabarıp yükselmesi fazla gecikmemesi gerektiğini açıklıyordu. Bir saat sonra bu iş olanaksız hale gelebilirdi. Onun için devam etmeliydi. İçindeki güç ve iradeden yararlanacaktı.

Dışarıda gündüz olmalı, diye düşündü, çünkü yarıktan soluk bir ışık geliyordu. Makine dairesinin yatay kirişlerinden birine tutundu. Ağır ağır soluk alırken suların içeriye girip çıkmasında bir düzen aradı. Fakat böyle bir şey yoktu galiba. Homurdanarak gelen köpük köpük dalgayı üç, dört düzensiz hafif dalga izliyordu. Daha sonra sular inanılmaz bir hızla dışarıya çıkıyordu. Bu da yüzmekte olan bir adamı çevirdiği gibi yarığın çelik dişlerine vururdu. Dışarıya çıkabilmek için orta büyüklükte bir dalga seçmeliydi.

Mikrofona, «Çıkmaya hazırım, David,» dedi. Su yüzeyine çıktığında Büyücü'nün iş motorlarından biri onu bekliyor olacaktı.

David Allen'in sesi tiz ve gerilimliydi. «Biz de hazırız.»

«Geliyorum.» Nick uygun dalgayı görmüştü. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Yatay kirişi bırakır bırakmaz sular onu kaptı. Bu girdapta yüzmek olanaksızdı. Kollarını vücuduna yapıştırıp paletlerini oynatarak yarığa doğru gidebilirdi belki.

Sular birden hızlanarak onu öldürücü çelik ağza doğru atınca afalladı. Bacağının yanından uzanan naylon halatı hissediyordu. Tıpkı zıpkınlanmış büyük bir balığa benzediğini düşündü. Sular onu döndürerek yarığa atarken, kendini kurtarmaya çalıştı ama hızla kenara vurdu. O anda gözlerinin önünde renkli ışıklar belirdi, uyuşturan korkunç bir acı duydu. Omzuyla sol kolunu vurmuştu. Kolunu ustura gibi keskin çeliğin koparmış olabileceğini düşündü. Sonra sulara yuvarlanarak gitti. Artık yönünü şaşırılmış, ne tarafa gittiğini bilmiyordu. Hâlâ geminin içinde miydi? Naylon halat boğazına, göğsüne sarılıyor, boruları sıkıştırıyor, havasını kesiyordu.

Bu kez bir şey başının arkasına vurdu. Neyse başlığı kafatasının parçalanmasını önlemişti. Kollarını iki yana açınca tepesindeki buzı fark etti.

Yine dehşete kapılarak için için feryat etti. Ama sonra birden ışığa ve havaya çıktı. Bu pis sularda iri buz parçaları vardı. Başına vuran da onlardan biriydi.

Tepesinde transatlantiğin çelik gövdesi bir dağ gibi yükseliyordu. Kendisini naylon halattan kurtarmaya çalışırken iki şeyi anladı. Neyse kolları hâlâ yerli yerinde ve çalışıyordu. Büyücü'nün iş motoru da sadece altı metre uzaktaydı ve kendisine yaklaşıyordu.

Tıkaç motorun burnuna yerleştirilmişti. Kıvrılıp uykuya yatmış beş tonluk bir Airedale teriyesine benziyordu. Tıpkı o köpek gibi kahverengi ve uzun tüylüydü.

Nick başlığını çıkarıp kapüşonlu kutup pelerinini giymişti. Dalgalarla boğuşan iş motorunun

kıçında duruyordu. İşini bilen dümenci dalgaların arasından geçerek Altın Maceracının yanına yaklaştı.

Baker yukarıda işi yöneterek hazır bekliyordu. «Halat serbest hareket ediyor,» diye haber verdi.

Nick, «Tamam,» dedi. «Şimdi çelik halatı içeriye sokuyoruz.» Bu halat bir erkeğin orta parmağı kalınlığındaydı ama en iyi İskandinav çeliğinden yapılmıştı. Nick naylon halata bağlanan çelik kabloyu kontrol etti. Naylon halat çelik kabloyu çekecek kadar sağlamdı. Ancak en zayıf nokta o düğümdü. Başını sallayınca adamları çelik halatı yandan attılar. Beyaz naylon soğuk, yeşil suda kayboldu. Çelik halat da dönen makarasından sağılmaya başlandı.

Nick düğümün makine dairesinde çelik bloğa çarptığını duyunca yüreği ağzına geldi. Eğer düğüm oraya takılırsa her şeyi yitirirlerdi. Deniz iyice coşmuştu. Artık kimse tekneye giremezdi. Altın Maceracı'yı da, aygıtları da kaybederlerdi. Transatlantik yaklaşan fırtınada parçalanırdı.

Nick, «Tanrım ne olur halat takılmasın,» diye fısıldadı. Sonra birden makaranın tekrar dönmeye başladığını gördü.

Nick, Baker'in zaferle, «Halat bağlandı,» dediğini duyunca rahat bir nefes aldı.

«Bekle. Şimdi beş santimlik çelik halatı birleştireceğiz.»

Bu kez aynı üzücü, sinir gerici işi ağır, beş santimlik çelik halatla tekrarladılar. Bunu da daha önce yukarıya bağlanan ilk kablo çekti. Bu sırada deniz gitgide coşup kabarıyordu. Baker, «Ana halat bağlandı!» diye haykırdı. «Çekmeye hazırız.»

Nick telaşla atıldı. «Hayır. Bekle.» Tıkaç iş motorunun burnuna kancalarla takılıydı. Baker tıkaçla bağlı halatı hemen çekmeye kalkarsa motorun burnu suya girer ve batardı.

Nick adamlarına işaret etti. Sarı muşambalı, lastik çizmeli gemiciler başa geldiler. Nick onları tıkaçın çevresine dizdi. Sonra dümenciye tornistan edip Altın Maceracı'nın yanından uzaklaşmasını söyledi.

Böylece tıkaçla takılı beş santim kalınlığındaki çelik halat gerildi. Sıra sıra üstü�ü dikili katlı branda sarıldı. Adamlar bunu suya atmaya çalışıyorlardı,

Tıkaçın ağırlığı beş ton kadar vardı. Motor tornistan edip çelik halatı zorlamasaydı, adamlar bu yükü asla kaldırıp aşağıya atamazlardı. Ağır ağır öne iterlerken tıkaç biraz ileriye kaydı.

Nick bir tehlike sezerek başını kaldırıp denize baktı. Büyücü koyda, çeyrek mil kadar ileride, buzların hemen yanında demirliydi. Nick korkunç bir dalganın ufkun biçimini değiştirdiğini gördü. Bu, gelen fırtınanın ve daha büyük dalgaların sadece öncüsüydü. Yirmi beş saniye sonra dalga iş motoruna çarpacak ve tıkaçla kablo yüzünden sabit kalan tekneyi alabora edecekti. Beş adamı da üstlerindeki kat kat giysiler yüzünden dibe çökecekler ve buzlu yeşil sular yüzünden donup öleceklerdi.

Nick mikrofona haykırdı. «Vin, olanca gücünle çek. Allah kahretsin, çek.»

O anda kablo hareket etti. Transatlantiğin güvertesindeki büyük vinç çalışıyordu. Nick meşeden yapılmış bir küreği yakalayarak tıkaçın takıldığı yerin altına soktu. Bunu bir manivela gibi kullanarak olanca gücüyle dayanırken yanındaki adama bağırdı. «Yardım et!» Sırt kasları kopacak hale gelene dek dayandı.

Motorun içi yarıya kadar su dolmuştu; dalga hızla onlara doğru geldi. Birden tıkaç takıldığı yerden kurtularak suya kaydı. Motor da bu ağır yükten kurtulup geriledi. Nick kollarını açarak dümenciye burnu dalgalara doğru çevirmesini işaret etti.

Dalganın üstünden içlerini dışlarına çıkaracak bir hızla geçerlerken adamlar motorun içine devrildi. Dümenci dönmüş bekleyen Büyücü'ye doğru gidiyordu.

Nick 'dur' diye işaret etti. «Dön.»

Üstündeki muşambayı çıkarıyordu. Dümenciye, «Ben gidip kontrol edeceğim,» diye bağırdı. Adamın yüzünde inanamayan, âdeta yalvaran bir ifadesi vardı. Bir an önce kurtulmayı, Büyücü'ye gidip güvene kavuşmayı istiyordu. Fakat Nick acımasızlıkla başlığını giydi ve hava borusunu taktı.

Tel gibi elyafının arasına hava sıkışmış olan tıkaç Altın Maceracı'nın yanında yüzüyordu.

Nick bunun altında, yarık çeliğin neden olduğu girdabın altı metre kadar uzağında durdu. Çelik halatın bir yere dolaşmamış olduğunu arılaması birkaç saniyesini almıştı.

Baker'in, tıkaç motordan suya atılır atılmaz vinci durdurmuş olmasına sevindi. Artık son işi de halledebilirdi. Baker'e, «Tıkaçın durumu iyiye benziyor.» diye haber verdi. «Onu ağır ağır çek. Vinci dakikada on beş metre çekecek şekilde ayarla.»

«Tamam. Dakikada on beş metre.»

Yüzeyde sallanan tıkaç ağır ağır suyun içine girdi.

«İyi. Öyle devam et.»

Bu, tıpkı kanayan açık bir yaraya tampon koymaya benziyordu. Dışarıdaki suyun basıncı tıkaçı yarığın içine iterken, beş santim kalınlığındaki kablo da bunun daha derine girmesini sağladı. Yara âdeta bir anda kapandı. Nick suya dalarak yarığın yanında yüzüp dikkatle baktı.

Yarığın iç ve dışındaki korkunç girdap durmuştu. Tıkaçın kenarlarında çok hafif bir su hareketi gördü. Fakat tıkaç battığı için artık üstü�ü elyafi şişecek ve bir saat içinde yarık tam anlamıyla kapanmış olacaktı.

Nick mikrofona, «Oldu,» dedi. «Çelik halatı yirmi ton güçle tut. Pompalarını çalıştırıp kaltağın suyunu atabilirsin.»

Nick yorgunluk, gerilim ve duyduğu ani huzur yüzünden güzel gemiye ‘kaltak’ demişti. Ama bunu söyler söylemez de pişman oldu.

Nick uyumak istiyordu. Her siniri, her kası feryat ediyor, dinlenmeyi istiyordu. Banyodaki aynaya bakınca gözlerinin tuz, rüzgâr ve soğuk yüzünden iyice kanlanmış olduğunu gördü. Gözlerinin altındaki gölgeler de omuzlarını, kalçalarını, kaburgalarının üstlerini kaplayan çürükler kadar mordu. Dinlenmeye gereksinme duyan elleri titriyor, köprüye giderken bacakları onu zorlukla taşıyordu.

David Allen, «Tebrik ederim, kaptan,» derken hayranlığı belliydi.

«Barometre nasıl, David?» Nick bitkinliğini gizlemeye çalışıyordu.

«99.4 ve hâlâ düşüyor, kaptan.»

Nick transatlantiğe baktı. Baker’in büyük santrifüj pompaları tam güçle çalışıyor, hem iskele, hem de sancak tarafından sular akıyordu. Sanki bir barajın kapakları açılmış gibi hızla akıp gidiyordu sular.

Nick gemiyi aradı. «Vin, su atma hızın nedir?»

«Saatte iki milyon litreye yakın.»

«Geminin dengesi değişir değişmez beni ara.» Nick panele takılı rüzgâr ölçğine baktı. Rüzgâr sekiz kuvvetindeydi. «David, gemi ancak dört saat sonra çekilecek kadar hafifleyecek.» Sesi yorgunluktan pek kısık çıkıyordu «Fakat ana çekme halatını güverteye atıp sıkıca bağlamamı istiyorum. Hazır olduğunda hemen işe başlamalıyız.»

«Anlaşıldı, kaptan.»

«Fişek halatını kullan.» Nick vermesi gereken diğer emirleri düşünmeye çalışarak öylece kaldı ama kafası boşalmıştı.

David endişeyle, «Bir şeyiniz yok ya, kaptan?» diye sordu. Nick hemen sinirlendi. Ömrü boyunca kendisine acınmasını istememişti. Tam ağzına gelen sert sözleri söyleyeceği sırada kendini tuttu.

«Ne yapacağını biliyorsun, David. Sana söyleyeceğim başka şey yok.» Sarhoş gibi döndü. «Baker geminin dengesinin değiştiğini haber verince beni çağır... Ya da başka bir şey değişirse... Anlıyorsun.» Dizleri bükülmeden kamarasına erişti. Bornozununu yere atarak ranzaya yığılıp kaldı.

Samentha kapıya vurup cevap alamayınca ne yapacağını bilemeyerek durdu. Fakat sonra kararını vererek usulca kapıyı açıp kaptanın gündüz kamarasına girdi. Yemek istedi, diye düşünerek kendisini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Boş kamaraya hemen bir göz attı. Burası eski White Star transatlantiklerine özgü şekilde pek lüks döşenmişti. Duvarların kaplaması gül ağacından, kanepe ve

koltuklar koyu kahverengi deriydi. Yerde de tüylü, kalın, yeşil bir halı vardı.

Samentha tepsiyi sancak tarafındaki lombozun altında kalan masaya bırakarak hafifçe seslendi ama cevap çıkmadı. Usulca gece kamarasının kapısına gitti. Beyaz bir bornoz yerde duruyordu. Bir an yataktaki adamın çıplak olduğunu sanarak endişelendi. Fakat sonra onun beyaz ipek bir şort giyiş olduğunu gördü.

Yine, «Kaptan Berg,» diye seslendi. Sesi adamı rahatsız etmeyecek kadar hafifti. Yerdeki bornozu alarak katlayıp bir koltuğa bıraktı. Ranzanın yanında durup Nick'e baktı. Soluk cildindeki mor çürükleri görünce birden endişelendi. Sonra bacaklarını ranzadan aşağıya sarkıtmış, tıpkı bir ölü gibi yattığını fark ederek hemen yaklaşıp adamın yanağına dokundu. Cildinin sıcaklığını hissedince rahat bir soluk aldı.

Usulca kaptanın bacaklarını kaldırıp yatağa koydu. Sonra yine durarak zevkle onu seyretti. Vücudu çok biçimliydi. Ne karnında, ne kalçalarında yağ vardı. Kol ve bacaklarının gelişmiş adaleleri çok düzgün duruyordu. Bu vücut bakımlıydı ve sert egzersizler sayesinde bu hale gelmişti.

Uyuyan adamı süzerken ilişki kurmuş olduğu gençlerden hiçbirinin onun kadar güçlü ve iradeli olmadığını düşündü. Angel haklıydı. Onu böylesine çeken güçlü. Bu biçimli, güçlü vücut ve adamın güçlü kişiliği.

Ömründe böyle bir erkek tanımamıştı, ona hayranlık duyuyordu. Etkilenmesinin nedeni sadece adamı saran efsane değildi. Ya da Angel'ın anlattığı büyük başarılar da olamazdı. Nick Berg'in gösterdiği büyük güçten de ileri gelmiyordu bu. Büyücü'nün mürettebatıyla birlikte o da kaptanın radyo telsizle konuşmasını dinlemişti. Bu adamı istiyordu. Angel haklıydı. Hem de deli gibi istiyordu onu. İlk bakışta âşık olunmayacağını söyleyenler budala olmalıydı.

Dönüp katlanmış battaniyeyi alarak adamın üstüne örttü. O anda adam içini çekip döndü ve kısık sesle, «Chantelle sen misin?» diye fısıldadı.

Samentha korkunç bir kıskançlık duyarak geriledi. Gündüz kamarasına geçerek masanın yanında durdu. Berg özel eşyalarını deri kaplı sümenin üstüne bırakmıştı. Altın bir klipse takılı sterlin, dolar, mark ve franklar, altın bir Rolex Oyster saat, tek bir beyaz pırlantası olan altın bir Dunhill çakmak, en yumuşak ve güzel deriden yapılmış bir cüzdan. Kendisini bir hırsız gibi hissederek cüzdanı alıp açtı. İçinde Amerikan Ekspres, Amerikan Bankası vb. nin kartları duruyordu. Sonra renkli fotoğrafı gördü. Bu resimde üç kişi vardı. Yüzü bronzlaşmış, saçları rüzgârda uçuşan Nicholas bir tişört giymişti. Yanında da kıvrık saçlı, ciddi bakışlı, denizci ceketi giymiş küçük bir çocuk duruyordu... Ve bir kadın. Samentha'nın o ana dek gördüğü en güzel kadınlardan biriydi bu. Cüzdanı kapatıp masaya bırakarak usulca kamaradan çıktı.

David Allen üç dakikadan beri kaptanın dairesini arıyordu. Cevap çıkmamıştı. İki saattir rüzgâr otuz mil hızla kuzey batıdan esmekteydi. Büyücü transatlantiğe bağlı olmakla birlikte kaba dalgalara rahatlıkla dayanıyordu. Fişek tabancasıyla naylon halatı transatlantiğe atmış, Baker'le adamları bunu

önce taşıma halatına, daha da sonra ana halata bağlamışlardı. David de vinçleri çalıştırıp transatlantiğin kalın çelik halatlarını Büyücü'ye, çekerek büyük bir dikkatle bağlatmıştı.

Yarım saat önce dayanamayarak Baker'i aramıştı. İyi bir denizci olduğu için tehlikeli bir fırtınanın yaklaştığını hissederek yapmıştı bunu. Baker'e transatlantikte işin nasıl gittiğini sormuştu ki, bu bir hataydı.

Baker, «Makine dairesinden beni çıkarıp basurlarımı ve UEFA kupası finallerini sormaktan başka yapacak bir şeyin kalmadı mı?» diye çıkmıştı. «Hazır olunca sana söylerim. İnan bana, seni ararım, evlat. Eğer canın sıkılıyorsa git Angel'ı öp ama Tanrı aşkına beni rahat bırak.»

Baş makinist hâlâ iki adamıyla geminin kışında, yardımcı dümen donanımının bulunduğu dondurucu çelik bölmede çalışıyordu. Dümen tam iskele tarafındaki bölmedeydi. Bu donanıma akım veremezse çekilmeye başladığında gemiyi yönetemezlerdi. Özellikle transatlantiği kıçtan çekmek zorlaşırdı. Büyücü çekmeye kalktığında büyük geminin dümeninin karşılık vermesi şarttı. Baker yağlı makineye küfürler yağdırarak çalışırken, başlarına gelecek şeyi birinci subay biliyordu.

Rüzgâr dört kuvvetine düşerek birden hafiflemişti. Yirmi dakika kadar böyle esen rüzgâr dalgaların da alçalmasına neden oldu. Sonra ağır ağır kuzeye döndü ve birden fırtına halini alarak üstlerine geldi.

Fırtına çılgın bir canavardan farksızdı. Köpüren dalgalar Büyücü'nün iskele küpeştesinden atlayıp güverteye yayıldılar. David telaşla sancak motorunu tornistan ettirip geminin dengesini sağlarken kaptanın dairesine de telefon etti.

Nick zili çok uzaktan duyuyordu. Bitkinlikten uyuşmuş beynine ses güçlüğüle girebildi. Karşılık vermeye çalıştıysa da vücudu büyük bir ağırlığın altında eziliyordu.

Zil ısrarla çalışıyordu. Nick gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı. Sonra geminin hareketini sezdi. Rüzgâr kasaraya vurarak uluyordu.

Kendisini zorlayarak bir dirseğinin üstünde doğruldu. Her eklemi ayrı sızlıyordu. Gözlerini açmadan telefona uzandı. «Kaptandan kış köprüye.» David Allen'in sesinde duyduğu şey yüzünden kendisini zorlayarak kalktı.

Nick sendeleyerek kıçtaki kaptan köprüsüne gidince, birinci subayı onu minnetle karşıladı.

«Geldiğiniz için Tanrıya şükürler olsun, kaptan.»

Rüzgâr denizin yüzeyini alıp götürmüş, sise çevirmişti. Bu arada kar tipisi de başlamıştı.

Nick rüzgârın hızını saptayan aygıtta bir göz attı. İbre tam tepeyi işaret ediyordu. Bu anlamsızdı. Saatte 120 mil hızla esen bir rüzgâr kabul edilebilecek gibi değildi. Kaptan aygıtın bozulduğu kanısına vardı. Buna inanmayı reddediyordu. İnanması felaketi kabullenmek demektir. Çünkü hiç kimse Boufort ölçeğine göre en şiddetli sayılan bir fırtınada bir transatlantiği kurtarmaya

kalkışamazdı.

Büyücü oyuncu bir yunus balığı gibi kıçının üstünde havaya kalkınca, köprü dimdik bir uçurum halini aldı ve savrulan Nick kumanda paneline çarparak yanındaki tırabzana ancak tutunabildi.

«Kabloyu kesip denize açılmalıyız.» David Allen'in iyice tizleşmiş ve yükselmiş sesi fırtınanın homurtusunda bile duyuluyordu.

Nick, Altın Maceracı'da Baker'le on altı adam olduğunu düşündü. Onun çift demiri bile bu havada dayanamazdı. Eğilip dışarıya baktı. Fırtınada uçan kar taneleri saçma hızıyla köprünün kurşun geçirmez camına vuruyordu. El mikrofonunu alarak sordu. «Baker, konumun nedir?»

«Fırtına onu yakaladı. Vira ediyor. Sancak demirimizi sürüklüyoruz. Bu havada bizi alamazsın.» Bu kesin bir sözdü. Baker ve adamları kaderlerinin mahkûm olmuş gemiye bağlandığını biliyorlardı.

Nick, «Öyle,» diye kabul etti. «Sizi alamayız.» Karaya oturmuş gemiye yaklaşmak hepsi için felaket demekti.

Baker öğüt verdi. «Halatı kes ve uzaklaş. Fırtına hafifleyince biz sahile inmeye gayret ederiz. Sadece hava yumuşayınca gelip bizi almayı unutma. Alınacak kimse kalırsa tabii.»

Birden Nick'in bitkinliğinin altına gizlenen öfkesi ortaya çıktı. Bu kadar tehlikeye girmek, acı çekmek boşuna olmuştu demek. Altın Maceracı'yı ve biri dostu olan on altı adamı yitirecekti. «Demir vinçlerini çalıştırmaya hazır mısınız? Kaltağı çekmeyi deneyeceğiz.»

Baker, «Tanım!» diye bağırdı. «Hâlâ yarıya kadar su içinde.»

Nick sakin sesle konuştu. «Bunu bir deneyeceğiz.»

«Dümen donanımı kilitli. Onu kontrol edemezsin. Bu yüzden Büyücü'yü de kaybedeceksin.»

Fakat Nicholas Berg onun sözünü kesti. «Beni dinle Queensland'slı koyun kırkıcı ahmak. O vinçleri çalıştır.» Sonra makine dairesini arayarak ikinci makinistle konuştu. «Makineleri bana bağla.»

İkinci makinist, «Kontrol köprüye nakledildi, kaptan,» diye cevap verdi. Nick paslanmaz çelik kolu çekince Büyücü hemen cevap verdi. Birden dönen gemi çok yüksek bir dalgadan kendisini kurtardı. Sular kasaranın yanına çarptı.

Nick, «Bekle,» derken bu beyaz cehennemde yol bulmaya çalışıyordu. Bir şey görmek olanaksızdı. Dışarıda durmadan dönen, bembeyaz bir dünya vardı. Deniz yüzeyi de bembeyaz kesilmişti ve gemi şiddetle sallanıyordu. Yorgunluktan başı dönen Nick, «David, dümene geç,» diye mırıldandı. Artık dümende aklı basında ve hızlı hareket eden birinin olmasını istiyordu.

Büyücü birden dalınca Nick'in berelenmiş kaburgaları kontrol konsolunun kenarına çarptı. Farkına

varmadan can acısıyla inledi. Büyücü attığı halat yüzünden baş - kık yapıyordu.

Nick, David'e baktı. «On derece sancağa kır.» Sonra mikrofonu açtı.

«Vin, sancak vincini tam güç çalıştır.»

Kıçından tutulan, fırtınanın ittiği Büyücü çılgına döndü, kendi büyük uskurlarının çalışması yüzünden tirbuşon gibi dönüyor, suya dalıp çıkıyor ve zangır zangır sarsılıyordu. Bu şiddetli titreşimde Nick dişlerini sıktı. Yoksa dişleri kırılabilirdi. Hız göstergesine bakarken David Allen'in bembeyaz kesildiğini de gördü.

Nick, «Sancak tarafına yirmi beş derece,» diye söylendi. Yüzü bir cesedinkini andıran David Allen yine de hemen karşılık verdi. «Dümeni yirmi derece sancağa kırdım, kaptan.»

Nick hıza bakınca sevindi. Dakikada 45 metre ilerliyorlardı. Yüksek sesle bağırdı. «Onu yerinden oynattık.» Yine mikrofonu kapı. «İki vince de tam güç verin.»

Baker hemen cevap verdi. «İki vinç de hazır.»

Nick göstergeye yine bir göz atınca düş kırıklığına uğradı. Büyücü'nün hızı kesilmişti. İlerlediklerini sanmasına gerilen naylon halat neden olmuştu. Büyücü yerinde sayıyordu. Sonra birden göstergede yeşil rakamlar kayboldu, yerlerine kırmızılar belirdi. Tornistan etmişlerdi. Büyücü o korkunç sahile doğru çekiliyordu.

Nick beş dakika durmadan uğraştı. Öfkeden gözlerinin yaşardığını hissederken, ayaklarının altında gemi sarsılıp çılgık atar gibi sesler çıkarıyordu. Büyücü'yü transatlantiğe attıkları halat ve vinçlerin gücü tutuyordu. Bu durumda uluyan beyazlıklardan çıkıp gelen dalgalara karşı koyacak şekilde yükselemezdi.

David Allen kendisini daha fazla tutamadı. «Tanrı aşkına kaptan, gemiyi denizin dibine yollayacaksınız.»

Nick ona aldırmadı. «Baker, hareket var mı?»

«İki vinç de işe yaramadı. Tekne kımıldamıyor. Çekme halatlarını kesmelisin. Biz talihimize razı olacağız, ahbap.»

David Allen kesme düğmesinin bulunduğu kırmızı kutuya uzandı hemen. Kaza olmaması için bu düğme kutuyla korunuyordu. David Allen kapağı açarak umutla ve âdeta yalvarır gibi Nick'e baktı.

Nick, «Şimdilik onu ertele!» diye hırlayarak Baker'la konuştu. «Çekme halatını kısaltıyorum. Konuma girince yine çekmeye hazır ol.» Sağ eli açık kırmızı kutuya dayalı olan David Allen gözlerini ona dikmişti. Nick söylendi. «O Tanrının belasını kapat.» Yeşil kolu tornistana çekince güvertenin zangır zangır titremeye başladığını hissetti. Buz tutmuş kalın halat, geminin kıçındaki makaraya sarılmaya başladı. Büyücü kendi vinçleri yüzünden ağır ağır geriliyordu. Subaylar tipinin arasından

birden ortaya çıkan transatlantiği görünce büsbütün dehşete kapıldılar. Gemiye çok yaklaştımlardı. Artık ana halat sarkıp suya girmiyordu; transatlantiğin kışından kurtarma gemisinin kışındaki güçlü makaraya bağılıydı.

Nick subaylarına, «Şimdi ne yaptığımızı görebileceğiz,» dedi. Büyücü'nün gücünü boşuna harcamış olduğunu anlıyordu artık. Bir hata yapmıştı. Transatlantiği uygun yönde çekmemişti. «Dümeni bana ver.» İki makine tam güçle çalışıp sular bembeyaz köpüklerle kaplanırken Nick, dümeni iskeleyle kırdı. Büyücü dönüp yalpaya düşerken de dümeni sancağa kırdı. Altın Maceracı'nın inlediğini o havada bile duydular. Geminin karinası içindeki suyun ağırlığına itiraz ediyor ve demir vinçleriyle Büyücü'nün çekme halatına inanılmaz bir basınç yapıyordu.

O inilti, dipteki çakıllar oynarken çatırtılı bir gıcırta halini aldı.

Baker, «Tanrım, hareket etti!» diye haykırdı. Nick dümeni yine iskeleyle kırdı. Büyücü dalgaların arasına indi. Sonra köpüren sular onu kapladı. Nick geminin bu çılğın denizin baskısına dayanabileceğinden pek emin değildi. Ama Büyücü burnunu havaya kaldırıp ıslak bir köpek gibi silkelenerek yine hafifleyip hızlandı.

Nick, «Çek sevgilim, çek,» diye yalvarıyordu.

Altın Maceracı istemeye istemeye sarsıldı ve tekne kendisini tutan yapışan dipten ayrıldı.

Baker neşeyle, «İki vinç de çalışıyor!» diye bağırdı.» Büyücü ilerledi, gittikçe de hız kazanıyordu.

Altın Maceracı'nın bir dalgayı atlatarak ortaya çıktığını gördüler. Yüzüyordu artık. Nick bu büyük, güzel geminin tekrar canlandığını, yaşamaya başladığını görünce âdeta donup kaldı.

Baker, «Başardık!» diye haykırdı. «Tanrım, başardık!»

Büyücü ağır ağır koydan çıkararak kayaların pek yakınından geçti. Baker hâlâ inanamazmış gibi bağıırıyordu. «Başardık! Bu kez başardık!»

Nick, «Hem demirlerini de kurtardık,» diye cevap verdi. Demirleri kurtarmak bir onur sorunuydu. Transatlantiği her şeyi ve demirleriyle kurtarmışlardı. «Vin, orada oturup kendini kutlayacak yerde makine dairesine Tannerax pompalamaya ne dersin?» Paslanmayı önleyen bu madde makineleri ve hayati önemi olan aygıtların sudan daha fazla zarar görmesine engel olurdu. Böylece kurtarma bedeli de epey artardı.

Baker suçlar gibi karşılık verdi. «Sen de hiç bir şeyden vazgeçmiyorsun, değil mi?»

Nick, «Buna inanma,» derken yorgunluk ve zaferden aptallaştığını hissetti. Etraflarında homurdanan fırtına bile öldürücü gücünü yitirmiş gibiydi. «Artık ranzama gidip on iki saat kadar uyuyacağım. Ve beni uyandırmaya kalksan olursa öldürürüm.»

Mikrofonunu yerine takıp elini David Allen'in omzuna dayadı. «Çok iyiydin. Şimdi kumandayı al

ve ona iyi bak, dostum.»

Nick sendeleyerek köprüden çıktı.

Karayı ancak sekiz gün sonra gördüler. O fırtınayı açık denizde geçirmişlerdi. Sekiz gün gerilim içinde yaşamışlar ve acı verecek kadar çalışmışlardı.

Önce çekme halatını Altın Maceracı'nın başına geçirmeleri gerekmişti. Bunu ancak yirmi dört saatte başarabilmişlerdi. Şimdi transatlantik rahat rahat yol alıyor, Büyücü de ancak büyük bir aysberg transatlantiğe tehlikeli olacak kadar sokulunca gücünü kullanarak onu çekiyordu.

Baker bu arada geminin ambarından aldığı kerestelerle yarığın üstünü kapatmıştı. Ancak fırtınalı denizde yalpaya düşen transatlantiği o ara çelik levhalarla onaramazdı. Nick de gidip yapılan işi denetleyecek durumda değildi.

Havanın açık ve soğuk olduğu bir sabah Altın Maceracı'yı Shackleton Koyunun sakin sularına soktular. Öndeki Büyücü bir devi çeken küçük bir finoya benziyordu.

İki gemi bu sulara girerken kazazedeler çadırlardan çıkarak sahile dizildiler. Sevinçle bağırma kurtarma gemisinden duyuluyordu.

Daha transatlantik çift demirini atmadan Kaptan Reilley'in filikası yola çıktı. Süvari Büyücü'ye çıktığında son günlerin güçlükleri, gemisinin yitirmenin acısı ve ölenler yüzünden çok üzgün görünüyordu. Ama Nick'in elini hararetle sıktı. «Teşekkürlerimi ve tebriklerimi sunarım, efendim.» Christy Nakliyatın yönetim kurulu başkanı olarak sadece Nicholas Berg'i tanıyor, başkasını kabul etmiyordu. Onun son başarısının büyüklüğünü de biliyor ve saygı duyuyordu.

Nick de ona, «Seni tekrar gördüğüme sevindim,» dedi. «Mal sahipleriyle konuşmak için gemimin radyo telsizinden yararlanabilirsin tabii.»

Sonra dönerek Büyücü'yü transatlantiğin yanına yanaştırdı. Böylece kurtarma gemisinin ambarından çıkarılan çelik levha transatlantiğin güvertesine nakledilecekti. Kaptan Reilley ancak bir saat sonra telsiz odasından çıktı..

«Sana bir içki ikram edebilir miyim, kaptan?» Nick onu gündüz kamarasına götürdü. Aralarında halledilmesi gereken yüzlerce ayrıntıdan söz edeceklerdi. Bu nazik bir durumdu, çünkü Reilley artık kendi gemisinin süvarisi değildi. Gemi, kurtarma kaptanı olan Nick'in yönetimine geçmişti.

«Altın Maceracı'nın kamaraları yolcuların şimdi kaldığı yerden çok daha sıcak ve rahat» Nick yönetimin kendisine olduğunu unutturmadan işi yumuşaklıkla hallediyordu. Reilley bu yüzden ona ayrıca minnettardı.

Yarım saat içinde kazazedeleri transatlantiğe almak için anlaştılar. La Mouette sadece yüz yirmi

kişiyi götürebilmiş, en yaşlı ve hasta yolculara öncelik tanınmıştı. Christy Nakliyat, Cape Town'dan Shackleton Koyuna gidip kalan yolcuları alacak bir gemi kiralamaya çalışıyordu. Artık buna gerek kalmamıştı. Bu taşıma ücreti de Nick'e verilecekti.

Reilley içkisini bitirip kalktı. «Fazla zamanınızı almayayım. Çok işiniz var.»

Dört gün dört gece daha çalışmaları gerekti. Baker çelik levhayı yarığın üstüne yerleştirip kaynakladı. Ama yine de ne o, ne de Nick bunu yeterli bulmadı. Bu kısım kalın kerestelerle sağlamlaştırıldı. Daha önlerinde fırtınalı denizler vardı ve transatlantik Cape Town'da havuza alınmadıkça kurtarma işi tamamlanmış sayılmazdı.

Paslanmayı önleyici ilaç kokan makine dairesinde yan yana oturarak içine Bundaberg romu karıştırılmış sıcak kahve içtiler. Bir ara Nick, «Bu güzeli Duncan doklarına götürünce zengin bir adam olacaksın, Vin,» dedi.

«Daha önce de zengin oldum. Para bana uzun süre dayanmaz. Harcadığım zaman rahatlarım ancak.» Baker romlu kahveyi zevkle içip devam etti. «Onun için denizlerin en usta baş makinistini kaybedeceğinden korkmana gerek yok.»

Nick neşeyle güldü. Baker kafasından geçenleri iyi anlamıştı. Bu adamı kaybetmeyi istemiyordu.

Gece ve gündüzler birbirine karışmıştı. Transatlantikten, kurtarma gemisine akaryakıt naklettiler. Lloyds'dan ve sigortacıardan teleksle haberler geldi. Sonunda her şey hazırlandı. Nick oturma kamarasında maun masanın çevresine toplanmış yüksek rütbeli subaylarına yaprak sigarası ikram ederek, «Gemi mürettebatı yirmi dört saat dinlenecek,» diye açıkladı. «Pazartesi saat 0800'de gemiyi çekmeye başlayacağız. Altı mille yol alacağımızı, yirmi bir gün sonra da Cape Town'da olacağımızı umuyorum, beyler.»

Adamlar gitmek üzere kalkarken, David Allen çekinerek konuştu. «Subay salonunda bu gece bir Noel partisi veriliyor. Konuğumuz olmanızı bekliyoruz, kaptan.»

Sözü edilen salon sadece subaylara ait bir yerdi. Dolayısıyla da süvariler buraya giremezlerdi. Ancak davet edildiğinde buraya gelebilirdi Nick. O gece salona girdiğinde herkesin kendisini görünce sevindiğini anladı. Trog bile oradaydı. Subaylar Nick'i görünce durup alkışladılar. Adamların çoğu erkenden cin içmeye başlamıştı. David avucuna gizlediği bir kâğıt parçasına bakarak bir konuşma yaptı. Bu övgü dolu sözler bitince de rahat bir soluk aldı.

Sonra Angel pastayı getirdi. Altın Maceracı biçimindeki pasta küçük bir sanat eseriymiş ve üzerine yaldızlı şekerle % 12.5 yazılmıştı. Bu çok anlamlı olduğu için hepsi gülmeye, bağırmaya başladı. Ödülden alacakları hisse bu kadardı.

Nick, Samentha'nın bir köşede, subayların arasında olduğunu gördü. Neşeli kahkahaları duyan Nicholas dayanamayarak ona baktı. Vücuduna yapışan yeşil ipek bir elbise giymişti. Bunu nereden bulduğunu düşünürken transatlantiğin yolcu kamaralarına bir şey olmadığını anımsadı. Onun transatlantikte kalacak yerde geri dönmüş olması da Nick'i memnun etti. David Allen ona bir bardak

viskiyle bir parça pasta getirip hemen kızın yanına gitti. Diğer subaylar onu görünce açıldılar. Nick de yine kıza baktı. Gözleri de elbisesi kadar parlak yeşil, dişleri bembeyazdı ve sandığı kadar küçük de değildi. Yirmisini geçmişti. Elbisenin yakası kapalı olmakla birlikte dik göğüsleri belli oluyordu.

Onun korse, sutyen gibi şeyler giymemiş olmamasına, böyle çıplak gibi durmasına sinirlenmişti nedense. Oysa New York ve Londra'nın caddelerindeki bütün kadınlar böyle giyiniyorlardı artık. Fakat yine de garip bir kızgınlık duyuyordu Nick. Bir an göz göze geldiler. Bu gözlerde bir şey vardı. Kız ona kafa mı tutuyordu? Yoksa kendi öfkesinin yansımasını mı görmekteydi? Başını hafifçe kaldırması bir davet miydi? Yoksa yanılıyor muydu? Nick pek çok kadın tanımış ve onları kolaylıkla elde etmişti. Fakat bu kıza bakarken bir güvensizliğe kapıldı. Belki de bunun nedeni onun gençliği idi. Yoksa kızda bir özellik mi vardı? Kendisine yaklaşan bir subaya, «Lütfen Mr.Allen'e bir dakika buraya gelmesini söyle,» dedi.

Birinci subayı gelince de mırıldandı. «Davetiniz için teşekkürler, David.»

«Hemen gidiyor musunuz, kaptan?»

Nick birinci subayının böyle üzülmesinden hafif sadistçe bir zevk aldı.

Yukarıya çıkan Nick birden çok yalnız olduğunu hissetti. Ömrünün büyük bölümünü tek başına dolaşarak geçiren bir erkek için bu düşünce özellikle rahatsızlık vericiydi. O zamana dek buna hiç aldırmamıştı ama şimdi zaferini paylaşacak birine büyük gereksinimi vardı. Çok imkânsız sayılan bir şeyi yaparak o zaferi elde etmişti.

Doruktaki yerinden onu atmışlar, ömrünü verdiği işini, karısını, çocuğunu elinden almışlardı. Fakat tekrar oraya tırmanması için birkaç ay yeterli olmuştu.

Bir tek işle Okyanus Kurtarmayı tehlikeli durumdan çıkararak değerli bir şirket haline koymuştu. Öyleyse neden her şey birden böyle değersizmiş gibi görünüyordu? Bir an aşağıya inip salona dönmeyi düşündü. Ancak subayları hareketlerini kısıtlayan süvarilerini görünce sıkılırlardı kuşkusuz.

Doğru kaptan köprüsüne gitti. Üçüncü subayı Graham vardiyadaydı. Nick seyir defterine göz atarken, genç endişeyle ona baktı. Bunu fark eden kaptan söyleyecek bir şeyler aradı. Sonunda, «Partiye inemediğin için üzgün müsün?» diye mırıldandı. ‘

«Şey... efendim...»

Bu hoş bir başlangıç sayılmazdı. Yalnızlık duymuş olmasına karşın yine tek başına kalmak istedi. «Vardiyanın geri kalanını ben tutarım. Git eğlenmene bak.» Üçüncü subay gözlerini iri iri açarak öylece kaldı. «Fikrimi değiştirmeden önce üç saniyen var.»

Graham omzunun üstünden, «Çok iyisiniz,» diyerek kaçtı.

Partidekiler Samentha'nın dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışmaya başlamışlardı. Başına bir lambanın abajurunu takmış olan David Allen, Napolyon gibi durmuş bir nutuk atıyordu. Tim Graham'ı

görür görmez hemen birinci subaylığı aklına geldi. Abajuru çıkararak buz gibi bir sesle sordu. «Mr.Graham, yanılmıyorsam sizin vardiyanız değil miydi? Şu sırada yeriniz köprüdür...»

«İhtiyar gelip yerime vardiyada kalmayı önerdi.»

«Tanrım!» David abajuru kafasına geçirdi yeniden. Üçüncü subayı için bir bardağa cin doldurdu. «İhtiyar namussuz birden yumuşadı demek.»

Baş makinist pantolonunu yukarıya çekerek tehdit eder gibi konuştu. «O ihtiyar namussuza biri namussuz diyecek olursa kendi ellerimle dişlerini yuttururum.»

Samentha o sırada bir tabak pasta alarak usulca kapıdan çıktı.

Nick Berg harita masasında çalışıyordu. İşine dalmış olduğu için de önce onu fark etmedi. Samentha sessiz sedasız durarak onu inceledi. Öyle dalmış bakarken kaptan başını kaldırdı.

Samentha sakin konuşmaya çalıştıysa da soluk soluğa olduğunu kendisi de fark etti. «Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Timmy Graham'a pasta getirmiştım.»

«Onu partiye katılması için aşağıya yolladım.» ,

«Ya, aşağıda göremedim onu. Burada olduğunu sanıyordum.» Ama ayrılmak için bir hareket yapmadı. Elinde tabakla durdu. «Pasta yer miydiniz?»

Nick, «Paylaşalım,» diye önerince Samentha masaya yaklaştı. «Sizden özür dilemem gerekiyor.» Birden sesinin sertliğini hissetti. Özür dilemekten nefret ederdi.

Samentha da bunu anlayarak mırıldandı. «Kötü bir an seçmişim.» Pastayı böldü. «Fakat şimdi zaman daha uygun sanırım. Tekrar teşekkür ederim. Size güçlük çıkardığım için beni bağışlayın. Anladığıma göre az kalsın Aftın Maceracı'yı kaybediyormuşsunuz.»

İkisi de dönerek demirli duran ışıklar içindeki transatlantiğe baktılar. Nick, «Güzel değil mi?» diye sorarken sesindeki sertlik yok olmuştu.

«Evet, güzel.» Birden gece ışıklarının aydınlattığı köprüde birbirlerine pek yakın olduklarını hissettiler.

Konuşurlarken Nick onun derin düşüncelerine, kolaylıkla açıklayabildiği fikirlerine pek şaşıtı. Çünkü hâlâ onun çok genç olduğuna inanıyordu. Samentha'nın boş kafalı, vara yoğa gülen, olgunlaşmamış biri olduğunu sanmıştı. Fakat hiç de sandığı gibi değildi. Birden aralarındaki yaş farkı önemini yitirdi. İkisi de sevdikleri denizden söz ettiler. Bu ortak yanlarını anlayınca birbirlerinden daha da hoşlanmaya başlamışlardı.

Bir ara pek endişeli görünen Timmy Graham köprüye gelerek, «Şey... efendim...» diye kekeledi.

«Doktor silver kayboldu, kaptan...» Sonra Samentha'nın kaptan koltuğunda oturduğunu görünce endişesi korkuya dönüştü. «Oh, anlıyorum... Bilmiyorduk... Yani beklemiyorduk... Özür dilerim, efendim. İyi geceler, kaptan.» Genç tekrar köprüden kaçtı.

Nick, «Doktor mu?» diye sordu.

Samentha gülümsedi. «Sanırım öyle.» Sonra üniversiteden, yapmakta olduğu araştırmadan ve tasarladığı şeylerden söz etti. Nicholas sessiz sedasız onu dinliyordu, çünkü bütün hırslı ve başarılı erkekler gibi çalışmaya ve bilgiye saygısı vardı. Aralarında var olduğunu sandığı uçurum gitgide daraldı. Sekiz vardiyası gece yarısı sona ererken, yukarıya gelen güverte subayı onların tatlı havasını bozdu. Daha uzun süre bir arada kalmaları için bir bahane de yoktu artık.

Samentha, «İyi geceler, Kaptan Berg,» dedi.

Nicholas istemeye istemeye mırıldandı. «İyi geceler, Doktor Silver,»

Onun adını ancak o gece öğrenmişti. Artık bilmeyi istediği daha çok şey vardı takat kız köprüden ayrılmıştı. Nick de dairesine girerken yine yalnızlığını hissetti, üstelik bu duygusu daha da güçlüydü şimdi.

O uzun günde Altın Maceracı'nın çekme halatları düzeltildi. Nick çalışırken zaman zaman Samentha'yı anımsıyordu. Sonunda programını değiştirerek her zamanki gibi kamarasında yemek yiyecek yerde salona indi. Kızın çevresindeki genç subayları görünce birden onları kıskandığını fark etti. Yemek boyunca iki kez kendisini tutarak dudaklarının ucuna kadar gelen sert sözlere engel oldu.

Nick tatlı yemeyerek kahvesini gündüz kamarasında içti. Vin Baker'in yanında olmak istiyordu. Fakat Avusturyalı ana makinelere bakmak için transatlantiğe geçmişti. O gün epey yorulmasına karşın içinden yatmak da gelmiyordu. Saatine bakınca sekizi birkaç dakika geçtiğini gördü.

Dayanamayarak kaptan köprüsüne gitti. Ağır ağır dolaşıp göstergelere bakarak çekme halatının geriliminden iki geminin ışıklarına kadar her şeyi kontrol etti. Sonra, «Mr.Graham,» dedi. Genç subay bir idam mangasının karşısındaymış gibi omuzlarını arkaya verip hazırola durdu. «Bu vardiyayı ben tutacağım. Siz gidip akşam yemeği yiyebilirsiniz.»

Üçüncü subay çok aptallaştığı için ancak bir bardak cin içtikten sonra salona girip diğerlerine ne kadar talihli olduğunu anlatabildi. O sırada David Allen'le satranç oynayan Samentha başını tahtadan kaldırmadı bile. Kısa süre sonra adamı mat ederek yerinden kalktı.

David, «Bir oyun daha oynayalım Sam,» diye yalvardıysa da genç kadın salondan çıkıp yukarıya koştu.

Nicholas onun parfümünü fark etti önce. Dönüp ona bakarken Graham'ı salt bu kızı köprüye çekebilmek umuduyla salıverdiğini kendi kendine itiraf etti. «İleride balinalar var,» diyerek Samentha'nın heyecanlanmasına neden olan bir Tatlılıkla gülümsedi.

«Nerede? Neredeler?» Sonra alçak gece güneşinde havaya püsküren Altınımısu suyu gördüler. «Balaenoptera muscuius!»

«Bu konuda size inanmak zorundayım, Doktor Silver. Fakat bana sorarsanız bu bir mavi balina.»

Samentha bir an şaşaladı. «Özür dilerim. Bilimle gözünüzü kamaştırmaya çalışmıyordum,» Sonra dalgalı, buz gibi denize baktı yine.» «Sadece bir balina.» Sesindeki heyecan sönmüştü. «Bir tek. O kadar az kaldılar ki... Görüp göreceğimiz son balina da olabilir.»

«Evet, çok azaldılar. Bu yüzden çoğalmak için koca okyanusta birbirlerini bulamıyorlar.» Nick dalgınlaşmıştı.

Yine denizden, insanların denize yaptıklarından ve yapmakta olduklarından söz ettiler.

«Mozambik'deki komünist hükümeti Sovyetler'in balıkçı teknelerin değil de taraklar yollamalarına izin verdi. Onlar da Delagoa Koyunda yosun yataklarını taradılar. Aslında Mozambik karidesinin üreme yeri idi taradıkları. Bin ton karides aldılar ve o yatakları da mahvettiler. Orada yaşayan büyük karides soyları altı ay içinde tükendi.» Samentha'nın öfkesi sesinden belliydi. «İki ay önce de Avustralyalılar kendi karasularında bir Japon balıkçı gemisi yakaladılar. Frigorifik ambarlarında 120.000 dev midyenin eti vardı. Gemiciler bunları kol demirleriyle büyük mercan kayasından çıkarıp almışlardı. Oysa bir tek mercan kayalığında 20.000'den fazla midye bulunmaz. Yani o adamlar bir seferde altı mercan kayasını soymuşlar. Kaptana ceza olarak bin Sterlin ödetildiği söylendi.»

Nick, «Japonlar balıkçı gemileri arka arkaya sıralanarak uzun bir hat oluşturuyorlar,» dedi. «Her teknede özel yapılmış oltalar, vb. var. Göç eden ton ve marlin gibi balıkları silip süpürüyorlar.»

«Herhangi bir hayvan topluluğunu belirli bir sayıdan aşağıya indirmek doğru değildir.» Samentha, Nick'e bakarken yaşından çok daha büyük duruyordu. «Balinalara yaptıklarını görüyorsunuz.»

Birlikte dönerek güneşin aydınlattığı gecede sulara baktılar. Nick farkına varmadan kolunu kaldırdı. Az kalsın kadını koruyan bir erkek gibi kolunu Samentha'nın omzuna atacaktı. Son anda, ona tam dokunacağı sırada aklı başına geldi. Geri çekilip elini radarın yanına dayadı. Samentha da o an adamın kendisine dokunmasını ne kadar istediğini anladı. Ancak Nick bir daha ona yaklaşmadı.

Ertesi gece Samentha genç subayların davetlerini reddedip akşam yemekten sonra kamarasının kapısını aralayarak bekledi. Tim Graham'ın sevinçle koşarak aşağıya indiğini duydu. O salona girer girmez kamarasından çıkıp usulca yukarıya gitti.

Nick vardiyaya çıktıktan birkaç dakika sonra geldi kız.

Kaptan bu durumdan büyük zevk aldığını anlayarak şaşıtı.

Yaramazlık yapan okul çocukları gibi birbirlerine güldüler.

Hava kararmadan önce büyük, yassı bir aysbergin yanından geçtiler. Samentha beyaz buzun etrafını çeviren siyah çizgiyi işaret etti. «Bu, parafin ve karışmamış hidrokarbonlardan oluşuyor.»

«Yanıyorsun. Çatlamış buz tabaklarından oluşmuş.»

Samentha, «Petrol bu,» diye cevap verdi. «Bundan örnek cildim. Zaten Altın Maceracı'da görev yapmayı kabul etmemin bir nedeni de buydu. Denizlerle ilgili şeyleri gözlerimle görmek istedim.»

«Fakat tanker hatlarının iki bin mil kadar güneyindeyiz.»

«Shackleton Koyunda sahil parafin yumruları ve ham petrol damlalarıyla dolu. Alarm Burnunda petrole battıkları için ölmüş ve ölmekte olan penguenler bulduk. O ıssız sahilin elli mil açığına kadar gelen dökülmüş petrole bulanmışlardı.»

«Buna inanmak zor...»

Samentha, onun sözünü kesti. «İşte durum bu! Kimse inanmak istemiyor. Bu konuda kayıtsız kalıyorlar.»

Nick istemeye istemeye itiraf etti. «Haklısın. Pek az kimse buna aldırıyor.»

«Birkaç ölü penguen, sahilde ayaklarınıza bulaşan birkaç damla katran... Bunlar için bağırmaya değmez ama bizi dehşete düşüren asıl göremediklerimiz. Denize karışan milyonlarca ton zehirli hidrokarbon. Canlıları yavaş yavaş fakat kesinlikle öldürüyor bu. Asıl bundan korkmamız gerekir. Nicholas!»

Samentha ilk kez onun adını söylüyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. Susup yanından ağır ağır geçtikleri buzdağına baktılar. Güneş bunu türlü pembe renge boyamıştı fakat o koyu renk zehirli pislik de hâlâ oradaydı.

«Dünya fosil yatıkları kullanmak ve biz denizciler de bunları taşımak zorunda.»

«Sadece kazancı düşünüp böyle korkunç tehlikelere neden olarak değil ama. Pek çok gemi işine gelen limana kayboluyor. Bunlar kontrol edilmiyorlar. Yine bazı gemiler tehlikeli sayılacak şekilde yapılırlar. Bunların sadece birer kazanları oluyor...» Samentha tehlikeleri sayıp dökerken Nick'in sesi çıkmıyordu.

Sonunda, «Bunlar suç sayılır,» diye onayladı.

«Sen Christy Nakliyatın yönetim kurulu başkanıydın. Kurul senin sözünü dinlerdi. Ama aynı şeyi sen de yaptın.»

Samentha birden hatalı davrandığını anladı. Nick'in yüzü allak bullak olmuştu. Öfkesi elle tutulacak kadar belliydi. Genç kadın ani bir korkuya kapıldı. Onun nasıl bir erkek olduğunu unutmuştu. Birden uzaklaşan adam köprüdeki aygıtlara teker teker bakarak kontrol etti. Samentha özür dilemek

istiyor ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Nick uzaklaşmaya ya da gerilemeye saygı duyan biri değildi. Sonunda bir yaprak sigarası yakarak döndü. Hafif bir sesle, «Christy Nakliyat bana çok uzak geliyor artık,» dedi. Kapanmamış yaraların verdiği acı vardı sesinde. «Sözlerin yüzünden bir an duygularımı kontrol edemediğim için beni bağışla. Geçmişimi bildiğini sanmıyordum.»

«Gemide herkes biliyor bunu.»

«Tabii.» Yine yaprak sigarasından bir nefes çekti. «Christy Nakliyatı ben yönetirken denizde can ve mal güvenliği için tüm gemilerimizde en en yüksek standartların uygulanmasında ısrar ederdim. Biz daima tankerlerin fazla doldurulmasına karşı çıktık. Tankerlerimden hiçbirinde tek kazan olmadı. Christy Nakliyatın her gemisi öyleydi.» Eliyle Altın Maceracı'yı işaret etti. «Ya da bunun gibi.»

Genç kadın onun kızmasını da göze alarak sordu. «Altın Şafak da öyle mi?»

Adam, «Altın Şafak,» diye yineledi. «Ne saçma ve iddialı bir ad değil mi? Fakat onu planlarken böyle olacağını düşledim. İlk bir milyon tonluk tanker. Bunda insanların deneyip kanıtladıkları her türlü güvenlik önlemi alınacaktı. Gaz temizleyicilerden tut, tek başlarına çalışabilecek ana tanklara kadar. Üstelik eski transatlantiklerde gibi bir değil tam dört kazan bulunacaktı. Ham petrol nakliyatında gerçekten altın şafak olacaktı o. Ancak ben Christy Nakliyatın yönetim kurulu başkanı değilim artık. Bu yüzden Altın Şafak'ın dizaynı ya da yapımıyla ilgim yok. Onun yönetilmesi de beni ilgilendirmiyor.»

Her şey ne kadar tatsız olmuştu... Samentha, Nick'le kavga etmek ya da onu mutsuz kılmak istememiş ama elinde olmadan anılarının uyanmasına, üzülmesine neden olmuştu. Şimdi boşuna, keşke onu dertlendirmeseydim, diye düşünüyor, içinden gelen bir ses adamdan hemen uzaklaşmasını söylüyordu.

Yorgun olduğunu söyleyerek özür dileyince Nick, «İyi geceler, Doktor Silver,» dedi. Sesi ifadesizdi.

Kız onu teselli etmek isteyerek mırıldandı. «Adım Sam. Ya da istersen Samentha.»

«Samentha'yı yeğlerim. İyi geceler.» Yüzü hiç gülmüyordu.

Genç kadın hem kendisine, hem de ona kızmıştı. Aralarındaki tatlı yakınlık yok olduğu için öfkeyle atıldı. «Sen gerçekten eski kafalısın değil mi?» Sonra dönüp köprüden çıktı.

Ertesi gece Nick'in yanına gitmeyi pek istemedi. Çünkü son sözlerinden utanıyor, yaş farklarını böyle sertlikle belirttiği için sıkılıyordu. Nick aralarındaki farkları biliyordu, ona bunları anımsatmanın anlamı yoktu. Kendi kendisine zarar vermişti ve adamın yüzüne bakacak durumda da değildi. Duştayken Tim Graham'ın koşarak merdivenden indiğini duyunca, Nicholas'ın yine onun vardiyasını tuttuğunu anladı. Kendi kendine kesinlikle, «Yukarıya çıkmayacağım,» diyerek talk pudrası sürdü. Saçlarını fırçaladı. Yatağına uzanarak yarım saat kadar Vin Baker'in vermiş olduğu kovboy kitabını okumaya çalıştı ama yazıları izleyebilmesi için kendisini zorlaması gerekiyordu. Sonunda kendine sinirlenip bağırarak kalktı ve giyinmeye başladı.

Nick'in onu görünce sevindiğini ve rahatladığını fark etti. Adamın gülüşü çok tatlıydı doğrusu. Samentha birden geldiğine memnun oldu. Bu gece hata yapmayacaktı. Açık bono anlaşmasının nasıl bir şey olduğunu sordu. Onun anlattıklarını da hemen kavradı.

«Öyleyse bu kurtarma işindeki zorluk ve tehlikeleri hesaba katarlarsa büyük bir ödül alabilirsin.»

«Tekne değerinin yüzde yirmisini isteyeceğim.»

«Altın Maceracının tekne değeri nedir?» Nick bunu söyleyince de şaşırarak, «Altı milyon dolar eder bu,» diye fısıldadı.

«Aşağı yukarı öyle.»

«Fakat dünyada bu kadar para yoktur!» Dönerek hayretle transatlantiğe baktı.

Nick acı acı gülümsedi. «Duncan Alexander bu sözlerini kabul edecektir.»

«Fakat insan bu kadar çok parayla ne yapar?»

«Ben altı isteyeceğim. Ama bunu alamam. En çok üç dört milyon koparırım.»

«Yine de çok fazla. Hiç kimse bir ömür boyuca gayret de etse bu parayı harcayamaz.»

«Bunu çoktan harcadım. Bu para borçlarımı ödeyecek, öbür kurtarma gemimi suya indirecek ve Okyanus Kurtarmanın birkaç ay daha çalışmasını sağlayacak.»

«Yani üç ya da dört milyon borcun mu var?» Samentha ona büyük bir hayretle baktı. «Bu kadar borcum olsaydı gözüme bir dakika bile uyku girmezdi.»

Nick, «Para harcamak için değildir,» diye açıkladı. «İnsanın yiyebileceği yemeğin, giyebileceği elbiselerin bir sınırı vardır. Para bir oyundur. Hem de en büyük ve en heyecanlı oyun.»

Genç kadın dikkatle dinliyordu. Nick neşeli olduğu, gelecekteki planları yüzünden heyecanlandığı ve her şeyi kendisiyle paylaştığı için seviniyordu.

«Bizim tüm yapacağımız iki kurtarma gemisiyle buraya gelip bir aysberg yakalamak. »

Samentha güldü. «Yapma!»

Nick, «Şaka etmiyorum,» derken gülmekten katılıyordu. «Bu buzdağına halat atacağız. Belki çekme hızımızı bulana kadar bir hafta zaman gerekecek ama bir hareket ettik mi bizi hiçbir şey durduramaz. Onu kırkuncu enlemlere kadar çıkaracağız. Sonra aşağıya doğru ineceğiz.» Masaya gidip Hint Okyanusunun bir haritasını çıkararak onu yanına çağırdı.

Samentha gülmekten vazgeçerek baktı. «Ciddisin. Gerçekten ciddisin, değil mi?»

Kaptan gülümseyerek başını sallayıp haritada parmağıyla işaret etti. «Kuzeye doğru dönüp Batı Avustralya akıntısına kadar çıkacağız.» Samentha onu dinlerken yüzüne bakıyor, sesinden etkileniyor, ona dokunmayı istiyordu. «Hint Okyanusundan geçip Afrika'nın doğu sahillerine geleceğiz. Oradan da Basra Körfezine.» Doğrulup tekrar gülümsedi. «Dünyanın en kuru ve en zengin köşesine yüz milyar ton tatlı su götüreceğiz.»

«Ama... Ama buz erir.»

«Bir helikopterden üstüne güneşin etkisini azaltmak için poliüretan sıkacağız. Bu bir deri gibi buzu kaplayacak. Sonra onu özel olarak hazırlanmış bir havuza çekeceğiz. Aysberg orada çevresini de serinletecek. Tabii eriyecek ama ancak bir, iki yıl sonra. Sonra gidip vahşi at yakalar gibi bir buzdağına daha halat atacağız ve getireceğiz.»

Genç kadın, «Bunu nasıl başarabilirsin?» diye itiraz etti. «Çok kocaman.»

«İki kurtarma gemim bir arada kırk dört bin beygir gücünde olacak. İstesek bununla Everest Dağını bile çekeriz.»

«İyi ama Basra Körfezine gelince ne olacak?»

«Laser ışınıyla iri parçalar halinde keseceğiz. Tepedeki vinç, parçaları eriyecekleri baraja atacak.»

Samentha bir süre düşünüp, «Olabilir,» diye mırıldandı.

«Olacak da. Fikri Suudi Arabistan'a sattım. Onlar rıhtım ve barajları yapmaya başladılar bile. Nükleer filtrelerle su temizleme masrafının yüzde birini harcayarak bu projeyi gerçekleştireceğiz. Hem radyo aktif kirlenme de söz konusu değil.»

Samentha bu buluşu beğenmişti. Nick de onun amaçlarıyla ilgileniyordu. Geceleri vardiyada saatlerce konuşurken ruhları birbirine çok yaklaşmıştı.

İkisi de bu saatlere çok değer veriyor ama bir türlü dostlukla gerçek yakınlık arasındaki dar uçurumu kapatamıyorlardı. Genç kadın onun prensiplerine bağlı olduğunu sezmişti. Rastgele bir bedensel ilişki. Nick'i çekemezdi. Samentha, daha zamanım var, diye düşünüyordu. «Bol zamanım var.» Ama Büyücü gece gündüz demeden kuzey kuzeydoğuya doğru yol almaktaydı. Sakatlanmış transatlantiği fırtınalı kırkinci enlemlere doğru çıkarıyordu. Bu felaket fırtınalar transatlantiğe ilişmediler neyse. Nick istediği gibi altı mil hızla gidiyordu.

Büyücü'deki subayların Samentha'ya karşı olan tutumları değişmişti. Artık ona hayranlık yerine saygı gösteriyorlardı. Hepsisi de gece sekiz on iki vardiyasını biliyordu.

Tim Graham, «Herif sübyancı,» diye söylendi.

David Allen onu buz gibi bakışlarla süzdü. «Mr.Graham, bu sözleri duymadığım için talihlisiniz.»

Fakat hepsi de Nicholas Berg'e kıızıyordu. Haksız bir rekabetti bu. Ama hepsi de Samentha'dan uzak durmaya dikkat ediyordu. Hiçbiri sürünün başındaki boğaya kafa tutma cesaretini gösteremezdi.

Samentha, Shackleton Koyundan ayrılınca Büyücü'nün kılıcından çok ince telden bir torbayı aşağıya sallandırmıştı. Bununla türlü plankton ve mikroskobik deniz yaratıkları yakalıyordu. Angel bedava aşçı yardımcılığı ve garsonluğa karşılık ona kuzinesinin köşesinde bir yer vermeyi kabul etmişti. Her gün saatlerce orada kalıp yakaladığı numuneleri inceliyordu.

Yine orada çalışırken Büyücü'ye yaklaşan helikopteri duydu. Başını kaldırıncı Büyücü'nün küçük alanına inmeye çalışan taşıtın pervanesini gördü. Gemideki her işi olmayan, meraklı kimse gibi yukarıya çıkıp helikoptere bakmak istedi. Ama bir mikroskop slaydına minik yaratıkları koyuyordu. Bu yüzden işine devam etti. Bir ara helikopterin havalandığını duydu. İçini tuhaf bir duygu kapladı.

Angel güverteden aşağıya inerek kapıda durup ellerini önlüğüne sildi. «Onun gideceğini bana söylemedin, şekerim.»

Samentha irkilerek başını kaldırıp ona baktı. «Ne demek istiyorsun?»

«Erkek arkadaşın, şekerim. Çoraplarını, diş fırçasını filan alarak gitti.» Angel dikkatle onu süzdü. «Seni öpüp vedalaşmadan mı gitti yoksa?»

Samentha, elindeki slaydı düşürdü. Cam paslanmaz çelik lavabonun içinde ikiye ayrıldı. Hızla merdivenden çıkıp tırabzana tutunarak karşıdaki mavi dağlara doğru uzaklaşan sarı helikopterin arkasından baktı.

Nick Berg büyük S.581 Sikorsky helikopterinde iki pilotun arasında oturmuş, aşağısını seyrediyordu. Üç yüz metre yukarıdan bakınca yeşil denizde ilerleyen beş tanker gördü. Büyücü epey geride kalmakla birlikte halâ görünüyordu. Geminin güzel hatlarına bakarken memnurluk duydu. Ama sonda inatla aldırmamaya çalıştığı üzüntüyü hissetti yine. Gözlerinin önünde yeşil gözlü, altın ve platin saçlı kızın hayali belirmişti. Üzüntüsüne, korkaklık ettiği düşüncesi de karışıyordu. Kızla vedalaşmaya cesaret edemedi den gemiden ayrılmıştı. Budalalık etmekten korkuyordu. Kızın sözlerini anımsayınca yüzünü buruşturdu. Samentha, «Sen gerçekten eski kafalısın, değil mi?» demişti.

Orta yaşlı bir adamın genç birini arzulamasında nedense tiksinti veren bir yan vardı. Kendisini orta yaşlı kabul etmesi gerektiğine inanıyordu. Altı ay sonra kırkma basacaktı. Seksenine kadar yaşayacağını da ummuyordu. Onun için yolun yarısını geçmişti. Pahalı lokantalarda yanlarında genç kadınlarla oturan, grimsi yüzleri kırışmış, saçları dökülmüş, kocaman sigarlı adamları daima aşağı görmüştü. O genç kadınlar, adamların her sözüne önem verir gibi davranırken usulca genç erkeklere bakarlardı.

Ama yine de korkaklık etmişti. Bu haftalar boyunca ahbaplık etmişlerdi. Kız Büyücü'nün

köprüsündeki o karanlık saatlerde kendisinde uyandırdığı arzuları asla bilemezdi. Samentha ona cesaret vermemişti. Onu yalnızca boş saatlerini birlikte geçirebileceği bir arkadaş saymıştı. Samentha gemiden ayrıldığını fark bile etmedi belki, diye düşündü. Belki kabalık ettiğim için bana sinirlenecektir. Ama bir hafta içinde adımları bile unuttur... Kendisinin de önündeki günlerini bol bol dolduracak işi vardı. Böylece o ince, biçimli vücut, o gümüş ve altın yelesi hayal olacak, sonunda gerçekten bir peri masalına dönecekti.

Kararlılıkla öne dönerek ileriye baktı. Daima ileriye bakmalıydı. O yönde pişmanlıklar yoktu.

Courtline Şirketine ait helikopter alanına inerken aşağıdaki kalabalığı gördü. Aslanın öldürüldüğünü gören akbabalar gibi toplanmışlardı. Courtline Şirketi görevlisinin alanı boşaltmaya çalışmasına da aldırıyorlardı.

Nick helikopterden atlayınca kırmızı yüzlü, kabak kafalı, iriyarı bir adamın peşi sıra yaklaştılar. Adam, «Ben Larry Fry, Mr.Berg,» dedi. «Beni anımsadınız mı?»

«Merhaba, Larry.» Bach Wackie Şirketinin, yani Nick'in acentasının buradaki temsilcisiydi.

«Basına birkaç kelime söyleyeceğinizi düşündüm.» Bu arada gazeteciler Nick'in çevresini sardılar. Soru soruyor, birbirlerini iterek resim çekiyorlardı.

Nick öfkelenmiş hissederek derin bir soluk alıp kendisine hâkim oldu. «Tamam bayanlar ve baylar.» Ellerini havaya kaldırarak tatlı tatlı gülümsedi. Kendi kendine onların güç bir iş yaptıklarını söylüyordu. Her gün zengin ya da güçlü adamların yanına yollanmak, onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışmak, buna karşılık da pek az para kazanmak kolay değildi. Bu yüzden sonunda ya ülser oluyorlardı ya siroz.

«Bana uyarısanız, ben de size uyarım.» Bir an, benimle konuşmak istemeselerdi nasıl olurdu, diye düşündü. Kim olduğumu bilmeseler, bana aldırış etmeseler nasıl olurdu?..

Larry Fry'a baktı. «Bana nerede yer ayırttın?» Sonra yine gazetecilere döndü. «İki saat sonra Mount Nelson Otelindeki dairemde olacağım. Davetlisiniz ve viski var..»

Gazeteciler gülerken birkaç soru sordular fakat hepsi bu uzlaşmayı kabul etmişti. Zaten resimleri de çekmişlerdi.

Eski zarif otele giderlerken, Nick anılardan kurtulmak için Larry Fry'ın sözlerini dilemeye koyuldu. Bu adamdaki değişiklik müthişti. Nick Büyücü'nün süvarisi olarak geldiğinde, Larry Fry onunla sadece on dakika konuşmuş ve işleri tamamlaması için bir adamını göndermişti. Çünkü Nick'i düşmekte olan biri olarak kabul etmişti. Bu da insanın vebalı olmasından farksızdı. Larry Fry ona küçük bir gemi süvarisine layık olan nezaketi cimrice göstermişti fakat şimdi ona kral ailesinden biriymiş gibi davranıyordu.

«Altın Maceracı'nın yolcularını Londra'ya götürmesi için Güney Afrika Havayollarından bir 707 kiraladık. Yolcular orada başka havayollarının uçaklarına bindirilerek gidenleri yerlere yollanacak»

«Ya Altın Maceracı'nın yatacağı yer?»

«Liman müdürü onun girişine izin vermeden önce bir müfettiş yollayarak karinasına baktıracak.»

Nick sert sesle, «Gerekenleri yaptın mı?» diye sordu. Çünkü transatlantik onarımı yapmak için yetki alan şirkete teslim edilmedikçe kurtarma işi tamamlanmış sayılmazdı.

«Court helikopterlerinden biri şimdi o temsilciyi gemiye götürüyor, Gece basmadan kararı alacağız.»

«Sigorta şirketi onarımı yapacak şirketi seçti mi?»

«Bunun için birkaç şirketten fiyat istediler.»

Otel müdürü kapıya çıkarak karşıladı. Nick'i. «Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Mr.Berg.» Otel kayıt işleminin sonra yapılabileceğini söyleyerek Kâtibini savdı. «Bunu Mr.Berg yerleştikten sonra hallederiz. Size aynı daireyi ayırttım.»

Nick itiraz edecekti ama onu oturma salonuna sokuyorlardı. Burası zevksiz döşenmiş ya da sıradan bir yer olsaydı anılar bu denli acı vermezdi. Fakat büyük şirketlerin her yerde yaptırdıkları içi plastik eşya dolu, ruhsuz yerlerin tersine bu daire antika eşyalarla döşenmişti. Duvarlarda yağlı boya tablolar, vazolarda çiçekler vardı. Anıları da o çiçekler kadar taze ama hiç de onlar gibi hoş değildi.

İçeri girdiklerinde telefon çalıyordu. Nick salonun ortasında dururken Larry Fry ahizeyi kapdı. Son olarak buraya iki yıl önce gelmişti fakat aradan sadece günler geçmiş gibi berraktı anıları.

«Liman müdürü Altın Maceracı'nın limana girmesine izin vermiş.» Larry Fry, Nick'e zaferle gülümsedi.

Nicholas da başını sallayıp yatak odasına geçti. Duvardaki gözü okşayan çiçekli kâğıtla perdeler birbirlerine uyuyordu. Dört sütunlu yataktan bahçeye bakabildiğini anımsıyordu Nick. Chantelle bu karyolada omuzlarına incecik bir şal alarak oturmuş ve marmelat sürülmüş tost yemişti.

Nicholas buraya Richards Koyundaki Kuzey Afrika kömürünün nakli işini ayarlamak amacıyla gelmişti. Chantelle'in de yanında bulunması için ısrar etmişti. Belki de kısa süre sonra onu yitireceğini sezmişti.

Karısı, «Afrika çok ilkel bir yer,» diye itirazcı kalkmıştı. «Orada insanı ısırın şeyler var, Nicky.»

Fakat sonunda onunla birlikte gitmeye razı olmuş, Nick eşi bulunmaz dört mutlu gün geçirmişti. O anda kuşkulanan aklına gelmemişti ama bu son dört gündü. Karısı yatağını Duncan Alexander'le paylaşmaktaydı. Bundan kuşkulanan akimini ucundan geçmiyordu. On üç yıl içinde karısının biçimli, güzel vücudundan bıkmamıştı. Tam tersine bu vücudun zamanla olgunlaşmasından zevk duymuştu. Onun kendisine ait olduğunu sanmıştı.

Chantelle zamanla daha güzelleşen olağanüstü kadınlardan biriydi. Güzellerle dolu bir odaya girip karısının yanında hepsinin sönük kaldığını görmekten daima zevk duymuştu. Nedense birden Samentha Silver, Chantelle'in yanında hayal etti. Kız, Chantelle'in yanında zarafetini yitirir ve okul çocuğu gibi kalırdı. Şahane güzel bir vizonun yanındaki sıcak, şirin tavşan kürkü gibi...

Larry Fry oturma edasından seslendi. «Mr.Berg, Londra arıyor.» Bu düşten kurtulduğu için rahatlayan Nick telefonu aldı. «Ben Berg...»

«Günaydın, Mr.Berg. Christy Nakliyatdan Mr.Duncan Alexander'le konuşur musunuz?»

Nick beş saniye kadar sesini çıkarmadı. Bu ada alışması için bu zamana gereksinmesi olmuştu. Duncan Alexander eski yaşamının doğal bir uzantısıydı. O sessizlikte salona dolan, içki dolabının basına üşüşen gazetecilerin gürültüsünü duydu.

«Mr.Berg orada mısınız?»

Nick, «Evet,» derken sesi sakın ve soğuktu. «Bağlayın.»

«Nicholas, aziz dostum.» Ses bal gibi tatlı, saten kadar düzgündü. Eton ve Oxford'un sağladığı yüz bin Sterlinlik, taklidi olanaksız vurguyla konuşuyordu, «iyi bir insana engel olmaya imkan bulunmadığı anlaşılıyor.»

Nick kayıtsızlıkla cevap verdi. «Ama sen bunu denedin, Duncan. Bu konuda hiç üzülme. Gerçekten denedin.»

«Haydi Nicholas, yaşam böyle sitekler için çok kısa. Yeni bir deste kart bu. Onun için oyuna eşit olarak başlıyoruz.» Duncan hafifçe güldü. «Hiç olmazsa Tebriklerimi kabul edecek kadar nazik ol.»

Nicholas, «Kabul ettim,» diye cevap verdi. «Şimdi neden söz edeceğiz?»

«Altın Maceracı limana girdi mi?»

«Girmesine izin verildi. Yirmi dört saat içinde tüm işlemler biter. Çek defterini hazırla.»

«Komitenin karşısına çıkmamamızın bir yolu olabileceğini düşünüyordum. Zaten şimdiye dek yeterince tatsızlık oldu. Bu işi aile arasında halledelim, Nicholas.»

«Aile arasında mı?»

«Christy Nakliyat ailedir... Sen, Chantelle, ihtiyar Arthur Christy ve Peter.»

Bu en pis mücadele biçimiydi. Nick birden nöbet gelmiş bir adam gibi titremekte olduğunu fark etti. Ahizeyi tutan elini sıkığı için parmak üstleri bembeyaz kesilmişti.

«Ben o aileden değilim artık.»

«Bir bakıma daima aileden sayılacaksın. Bu şirketi bu hale getiren sensin ve oğlun...»

Nick sert bir tavırla onun sözünü kesti. «Sen ve Chantelle beni yabancı durumuna getirdiniz. Artık bana yabancı gibi davran.»

«Nicholas...»

«Okyanus Kurtarma, Altın Maceracının kurtarılmasını sağlayan şirkettir ve tekliflere açıktır.»

«Nicholas...»

«Bir teklif yap.»

«Bu kadar kesin ha?»

«Bekliyorum.»

«Pekâlâ. Yönetim kurulu bu işi iyice inceledi. Sana yedi yüz elli bin dolar vererek sorunu haletmem için yetki aldım.»

Nick'in sesi değişmedi. «Gelecek ayın 27'sinde Lloyds'un komitesi bizi dinleyecek.»

«Nicholas, bu teklifimde makul sınırlar içinde değişiklik yapabilirim.»

Nick onun sözünü kesti. «Sen yabancı bir dil konuşuyorsun, Duncan. Birbirimizden çok uzağız ve bu yüzden birbirimizin zamanını boşuna harcıyoruz.»

«Nicholas, Christy Nakliyat konusundaki duygularını biliyorum. Bildiğin gibi şirket kendi teknelerini sigortalıyordu...»

«Şimdi gerçekten vaktimi ziyan ediyorsun.»

«Nicholas, ortada üçüncü bir şirket yok. Bu işle büyük bir sigorta şirketi ilgilenmiyor. Sadece Christy Nakliyat...»

«Duncan, canımı sıkıyorsun. Seni gelecek ayın 27'sinde hakem mahkemesine götürüm.» Ahizeyi yerine bırakıp döndü. Aynanın önünde saçlarını tararken gözlerindeki öfkeye, yüzünün sertliğine şaşıtı. Ama salona geçtiğinde sakinleşmiş, nazik nazik gülümsüyordu.

«Tamam bayanlar ve baylar. İşte sizinim.»

Otuzuna gelmemiş, fakat gözlerinden her şeyi gördüğü anlaşılan, sarışın, hoş bir gazeteci kadın viskisinden bir yudum alıp onu inceledikten sonra, «Buna hiç itirazım yok, şekerim,» dedi.

Altın Maceracı Cape Town Limanındaki yerinde dururken pek güzel ve görkemliydi. Transatlantik havuza çekilmeyi bekliyordu.

Gemiyi onarma işini alan Globe Şirketinin temsilcisi gereken kâğıtları imzalamış ve sorumluluğu Büyücü'nün birinci subayı David Allen'den almıştı. Fakat gemiyle gururlanan Allen kaptan köprüsünde durmuş, hâlâ sıcak yaz güneşinde pırıl pırıl parlayan yüksek, beyaz gemiye bakıyordu. Transatlantik oradaki zürafa boyunlu, çelik dok vinçleri kadar boyluydu. David'in gözlerinin önünde Antartika denizlerinin siyah sularında yalpalayan tekne belirdi. Bu yüzden büyük bir iş başarmanın doyumunu hissetti. Ellerini ceplerine sokup islik çalarak transatlantiği seyretmeyi sürdürdü.

Trog başını telsiz odasından uzatarak, «Sizi karadan arıyorlar,» diye haber verdi.

Allen telefonu açtı.

«David?»

«Evet, kaptan.» Nicholas Berg'in sesini duyar, genç adam doğruldu.

«Denize açılmaya hazır mısınız?»

David yutkunup duvardaki saate baktı. «Çektiğimiz gemiyi bir saat on dakika önce teslim ettik.»

«Evet, biliyorum. Ne kadarda hazır olursun?»

David yalan söylemeyi, bu sayede kendisine gereken fazla zamanı sağlamayı düşündü. Ama içinden bir ses Nicholas Berg'e yalan uydurmasının doğru olmayacağını haber verdi. «On iki saatte, kaptan.»

«Rio'dan Kuzey Denizine götürülecek bir petrol donanımı var.»

«Evet, kaptan.» David hemen zamanı saptadı. Neyse adamlarına karaya çıkmaları için henüz izin vermemişti. Saat birde akaryakıt alacaktı. Bunu başarabilirdi. «Siz ne zaman gemiye geleceksiniz, kaptan?»

Nick, «Gelmiyorum,» diye cevap verdi. «Bu seferde süvari sensin. Ben beş uçağıyla Londra'ya gidiyorum. Oraya gelip sana bağırarak bile değilim. Gemi senin, David.»

Yüzü kıpkırmızı kesilen David kekeleydi. «Teşekkür ederim, kaptan.»

«Bach Wackie teleksle sana ayrıntıları bildirecek. Bu işten alacağını daha sonra konuşuruz. Yarın sabah şafakta Rio'ya doğru yola çıkmamı istiyorum.»

«Emredersiniz, kaptan.»

«Seni dikkatle izledim, David.» Nick'in sesi değişip yumuşadı ve samimileşti. «Sen çok iyi bir gemi kurtarmacısısın. Kendi kendine bunu tekrarlamalısın.»

«Teşekkür ederim, Mr.Berg.»

Samentha öğleden sonra Allın Maceracı'nın kalan yolcularının Londra'ya gidecek uçağı beklemek üzere kentteki otellere götürülmeleriyle ilgilenmişti. Büyücü'ye döndüğünde yuvasına gelmiş gibi oldu. Sonra Nicholas Berg'm artık orada olmadığını anımsayınca neşesi kaçırıldı.

Tim Graham onu iskele başında karşıladı. «Geldiğine çok sevindim. Eşyalarımı ne yapacağımı bilmiyorum.»

«Ne demek istiyorsun? Beni gemiden mi atacaksın?»

«Bizimle Rio'ya gelmek istersen sorun yok.» Bir an düşündü. «Rio'da karnaval zamanı seninle ben... Hiç de fena fikir değil. Ne dersin?»

Samentha, «Heyecanlanma Timothy,» dedi. «Neden Rio?»

«Kaptan...»

«Kaptan Berg mi?»

«Hayır Kaptan Allen. Yeni süvarimiz o. Ge...ce yarısı hareket edeceğiz.»

Samentha'nın ilgisi söndü. «Gidip eşyalarımı toplayayım bari.» Genci güvertede bırakıp aşağıya inince kuzine kapısındaki Angel âdeta onun üstüne atladı.

«Neredesin yahu? Telaşımdan ne yapacağımı şaşırdım, sevgilim?»

«Ne var, Angel?»

«Belki de çok geç kaldın.»

Samentha onun telaşını anlayarak, «Ne var?» diye sordu. «Anlat.»

«Seninki hâlâ kentte. Fakat fazla kalmayacak. Uçağı beşte kalkıyor. Buradan Johannesburg'a uçacak. Oradan da Londra'ya. Ne bekliyorsun? Saat dörde geliyor. Havaalanına erişmek yarım saatini alır.»

Samentha endişeyle ellerini ovuşturdu. «Fakat oraya gidince ne yapacağım, Angel?»

Angel sinirlenerek başını sallayınca pırlanta küpesi ışıldadı. «Aman Tanrım!» diye İçini çekti. «Ben çocukken iki kobayım vardı ve sevişmeye yanaşmıyorlardı. Galiba geri zekâlıydılar. Her şeyi, hatta hormonları denedim ama bu iğnelere dayanamadılar. Yani âşıkları birleşmeyle sonuçlanmadı.»

«Ciddi ol, Angel.»

«Sen onu sıkıca tutarsın ve ben bir hormon iğnesi yaparım...»

«Senden nefret ediyorum, Angel.» Samentha telaşı arasında dayanamayarak güldü.

«Şekerim son ay boyunca her gece tatlı sesinle onun ateşlenmesini sağlamaya çalıştın. Ama hiç sonuç çıkmadı. Artık konuşmayı kesip işe girişmelisin.»

«Biliyorum, Angel. Biliyorum. Bunu havaalanının bekleme salonunda mı yapacağım?» Neşeyle el çırpıp güldü.

Baştan çıkarıcı bir poz aldı. «Haydi Angel, beni oraya uçur.»

«Acele et bebeğim. Rıhtımda bir taksi var. Bir saatten beri taksimetresini çalıştırarak bekliyor.»

Cape Town'ın DF Malan Havaalanında birinci mevki salonu olmadığı İçin Nicholas, yorgun anneler, ağlayan çocukları, türlü hediyelik eşyayı yüklenmiş bitkin turistlerin arasında oturuyordu. Louis Vuitton evrak çantasını masa gibi kullanmak için dizine koymuştu. Birden kırk gün içinde her şeyin nasıl değiştiğini düşündü. Dalgayı yakalayıp tepesine çıkmayı başarmıştı. Ayrıca kader onu paraya boğmak niyetindeydi galiba. Büyücü'nün altı ay çalışmasını sağlayacak iş vermişlerdi. Gece Bach Wackie telefon ederek Kuveyt ve Katar'ın da aysberg projesiyle ilgilendiğini bildirmişti. Onlar da bu işe katılırlarsa iki gemi daha ısmarlaması gerekecekti.

Geriye bir spor totoyu kazanmam kaldı, diye düşünerek başını çevirdi ve birden soluğunu tuttu. Samentha otomatik kapının yanında duruyordu. Tepesine topladığı gür saçlarının arasından kaçan teller yüzüne inmişti. Yanakları sanki koşmuş gibi al aldı. Körük gibi kalkıp inen göğsüne elini dayamıştı. Kaplanın kokusunu alan bir orman hayvanı gibi endişeli, ne yana kaçması gerektiğini bilmez gibi duruyordu. Onun endişesini gören Nick çantasını yana iterek ayağa kalktı.

Samentha hemen onu gördü. Yüzü bir anda inanılmaz bir neşeyle parlamıştı. Bu yüzden Nick olduğu yerde donup kaldı. Genç kadın ona doğru koştu. Gelip önünde durarak, «Sana yetişemediğimi sanıyordum,» dedi.

Nick onun halinden telaşlanmıştı. «Bir şey mi var?»

«Yek. Artık kalmadı.» Birden yine çekingenliği tuttu. «Düşündüm de...» Sesi hafiflemişti. «Sadece seni özlediğimi düşündüm.» Gözlerini erkekten kaçırdı. «Vedalaşmadın...»

«Böylesinin daha uygun olduğunu düşündüm.»

Samentha'nın yeşil bir ateşle yanan gözleri Nick'in yüzüne dikildi. «Neden?»

Adamın verebileceği bir yanıt yoktu. «Sadece ben.,» İkisini de utandırmayacak bir şey söylemeden durumu açıklayamazdı ki.

O sırada tepedeki hoparlörden bir ses yükseldi. «Güney Afrika Havayollarının Johannesburg'a gidecek 235 sefer sayılı uçağına binecek sayın yolcuların iki numaralı kapıya gelmeleri rica olunur.»

Samentha zamanı kalmadığını anladı. «Nicholas, yarın Londra'da olacaksın... Kışın ortasında.»

«Bu üzücü bir düşünce.» İlk kez gülümsedi.

Bu gülüş genç kadının kalbinin deli gibi çarpmasına, dizlerinin bağının kesilmesine neden oldu. «Yarın ya da öbür gün ben St Francis Burnunda dalgaların üstünde sörf yapıyor olacağım.» O sihirli gecelerde bundan sık sık söz etmişlerdi. Nick, bu spor moda olmadan çok önce kayakla Waikiki Sahilinde dalgaların üstünde kaydığını anlatmıştı. İkisinin de sevdiği bir şey, onları birbirine çeken deniz aşkının bir parçasıydı bu.

Nick, «Dalgaların istediğin gibi olacağını umarım,» diye mırıldandı. St Francis Burnu, Cape Town'in üç yüz elli .nil kuzeyinde bir sahildi. Altı bin mil uzunluğundaki kıyının dünyada bir eşi daha yoktu. Gençler ve ruhu genç olanlar dünyanın dört bucağından buraya geliyorlardı. Çünkü hiçbir yerde böyle dalgalar olamazdı.

Çıkış kapısındaki kuyruk kısalmaya başlamıştı. Nick eğilip çantasını alacağı sırada, genç kadın uzanıp onun kotunu tutunca donup kaldı. Samentha ilk kez ona dokunuyordu. Âdeta şok etkisi yapmıştı. Devamlı olarak baskı yaptığı duyguları ve arzuları birden ortaya çıktı. Büyük bir ihtirasla onu isterken acı duydu.

Genç kadın onu ikna etmesi gerektiğini düşünüyordu. Telaşla kolunu sarsarken Kaslarının sertliğine şaştı. «Nicholas,» diye söze başladı. «Benimle gelmeni istiyorum,» diyecekti. Ama sözler ağzından, «Seni istiyorum,» diye çıktı. Bunu duyunca da, Tanrım, bir sokak kadını gibi konuştum, diye düşündü. Lafi düzeltmeye çalıştı. «Yani gelmeni isliyorum.» Yanakları iyice kızarmış, burnunun üstündeki çiller altın tozu gibi belirmişti.

«Hangisini istiyorsun?» Erkek yine gülümsedi.

«Tartışacak vakit yok.» Samentha ayağını yere vurup sabırsızlanılmış gibi numara yaparak şaşkınlığını gizledi.

Nick hafif sesle, «Kim tartışıyor?» diye sordu ve sanki bir büyü olmuşçasına Samentha kendisini onun kollarında buldu. Erkeğin dudaklarının yumuşaklığına şaşarak ona sarılıp öylece kaldı.

Güneş tam Samentha'ya göreydi; saçlarında mücevher gibi parlıyor, yüzünü, vücudunu tatlı bir kehribar rengine boyuyor, yanakları ve burnunun üzerindeki altın çilleri daha belirginleştiriyordu. Genç kadın güneşte şaşılacak bir zarafetle hareket ediyor, yalın ayak beyaz kumlara basarak yürürken ince kumaştan yapılmış bikininin örttüğü kalçaları ve kaba etleri küstahça kımlıyordu.

Samentha güneşte uyuyan bir kediyi andırmaktaydı. Yüzünü ve çıplak karnını güneşe çevirip

yatıyordu. Nick elini onun boynuna dayayacak olsa kedi gibi hırladığını duyacağını sanıyordu.

Uzakta, gizli bir yerdeki kayaların arasında oluşmuş, derin, berrak bir gölcük bulmuşlardı. Samentha burada yeşil bikinisini çıkarıp bir kenara attı ve güç saçlarını açıp başını çevirerek Nick'e baktı. Saçları hemen hemen beline kadar iniyor, göğüsleri bu altın saçların arasından gözüküyordu. Güneşin erişmemiş olduğu göğüsleri beyaz, iri ve elikti. Nick onu bir çocuk sanmasına şaşıtı. Samentha onun nereye baktığını görünce omuzlarını geriye atarak hiç sıkılmadan güldü.

Sonra yine küçük göle doğru döndü. Kalçaları da beyazdı ve derin denizlerden çıkarılan bir inci gibi parlıyordu.

Soğuk suda vücudu fırından yeni çıkmış ekmek kadar sıcaktı. Erkek, sarıldığı zaman Samentha kollarını onun boynuna dolayarak, «Ben üstü kızarmış, içi dondurmali Alaska pastası Sam'im,» diye mırıldandı. «Beni ye!»

Başkalarının olduğu yerlerde bile baş başa ve yalnızdılar. Onlar için ikisinden başkası yoktu. Oraya gelenler arasında Sam'i California ve Florida'dan tanıyanlar vardı.

«Merhaba, Sam!» diyerek konuşmaya başladıklarında Samentha, Nicholas'ın elini daha da sıkı tutarak ilgisiz bir tavırla cevap veriyor ve ilk fırsatta uzaklaşıyordu. Nicholas'dan başkasıyla ilgilecek durumda değildi. Tanıdıkları bu durumu sezerek hemen uzaklaşıyorlardı.

Nicholas bir yıldan uzun süredir güneş görmediğinden vücudu sarımsı fildişi rengindeydi. İlk günün sonunda rengi koyu kırmızıya döndü. Samentha, «Canın çok yanacak,» dedi. Ama ertesi gün adamın vücudu maun rengi oldu. Samentha çarşafı açarak parmak uçlarıyla onun vücudunu muayene etti.

Adam, «Talihliyim,» diye açıkladı. «Yaban öküzü gibi bir derim var.» Her geçen gün daha da koyuluyordu, sonunda cildi güneş ve rüzgârdan bronzlaşmış bir kızılderiliye döndü. Çıkık elmacıkları yüzünden gerçekten de kızılderiliye benzemişti.

Samentha parmağını onun burnunun üstünde gezdirerek, «Sende Kızılderili kanı olmalı,» diye mırıldandı.

Nick gülümsedi. «Sadece iki kuşak gerisini biliyorum. Daha geriye bakmaktan daima korktum.»

Samentha her yerde dayanamayarak ona dokunuyor, onu okşuyordu. Yürürlerken elini tutuyor, kalçasını kalçasına değdiriyordu. Kumsalda oturdukları zaman başını erkeğin göğsüne yaslıyordu.

Kayaklarına binip üç mil ötedeki mercan kayalığının orada dalgaların gelmesini beklerken Samentha uzanıp erkeğin omzuna dokunuyordu. Açıkta kıyı koyu yeşil, berrak sular da yeşilli maviliydi. Saatte elli mil hızla gelen dalgaların onların durduğu yere erişmesi beş dakika alıyordu.

Samentha bu sırada genellikle aşağıya düşen bikinisini çekiyor, sonra sutyeninini içindeki göğüslerini düzeltiyor, saçlarını sıkıca başına topluyordu.

Birlikte köpüren dalgaların üstünde ilerliyorlardı. Ayaklarının altındaki kızakları dengede tutarak dalganın üstüne çıktıkları zaman üç mil gerideki sahili görebiliyorlardı.

Samentha deniz ürünlerine dayanamayan bir deniz yaratığıydı. Büyük bir iştahla Istakozları yerken gözlerini Nick'in yüzünden ayırmıyor, mum ışığında büyük knysna istiridyelerini yiyor, sonra kabuklardaki sularını içiyordu.

«Ağzın doluyken konuşuyorsun.»

Samentha, «Bunun nedeni sana anlatacak çok şeyim olması,» diye cevap verdi.

Genç kadın neşeliydi. Değişik tonlarda kahkahalar atıyordu. Uyanıp Nick'i yanında görünce hafif sesle gülüyor, hızla ilerleyen bir dalganın üstüne çıktığında kahkahası çığlık gibi yükseliyordu.

Samentha sevgi doluydu. Masum yüzlü, yeşil gözleri bir çocuğununki andıran genç kadın elleri ve dudakları çok tecrübeliydi. Nick bu duruma şaşırılmış, hatta inanmamıştı. Bir seferinde, «Bir kelime söylemeden kaçmamın nedeni, senin gibi masum birini baştan çıkarıp vicdan azabı duymamaktı,» demişti.

Samentha da sakin sakin, «Psikoloji doktorum bu konuyla ilgiliydi,» diye karşılık vermişti. «Henüz bir şey görmüş sayılmazsın.»

Her fırsatta sevişiyorlardı. Fakat bütün bunlardan daha önemlisi Samentha'nın canlılığı, yaşam dolu olması ve gençliği.

Nicholas onun sayesinde kurumuş olduğu sandığı duygularına kavuşmuştu. Samentha'nın doğanın küçük harikaları karşısında duyduğu neşeyi paylaşıyordu. Genç kadın yaşamın ta kendisiydi. Onun sıcaklığı ve gülüşü erkeği gençleştiriyordu. Yanında yürürken kendisini canlı ve güçlü hissediyordu Nick.

Uzun gün boyunca güneş ve denize dayanacak, yarı geceyi gürültülü çılgın müziğe uyarak dans edecek, daha sonra yorgun düşen Samentha'yı kucağına alıp sahildeki küçük villaya götürece kadar güçlüydü.

Samentha böyle anlarda, «Oh, Nicholas, Nicholas,» diyordu. «Mutluluktan ağlamak istiyorum.»

Daha sonra Larry Fry geldi. Yüzü kızarmış, sinirli adam, boynuzlanmış bir koca gibi Nick'i suçlamaya başladı. «İki hafta. Londra, Bermuda ve St. Nazaire iki haftadır beni deli ediyor!» Elindeki bir cilt tutacak kadar kalın teleks kâğıtlarını salladı. «Size ne olduğunu kimse bilmiyordu. Birden ortadan kayboldunuz.» Beyaz ceketli barmenden bir cin tonik isteyip Nick'in yanındaki bar sandalyesine çöktü. «Az kalsın sizin yüzünüzden işimden oluyordum, Mr.Berg. Sizi vurup koya attığımı sanacaklardı neredeyse. Ülkedeki bütün otellerin kayıtlarına bakması için özel bir dedektif tuttum.» Cinden bir yudum alarak sakinleşmeye çalıştı.

O sırada Samentha kokteyl salonuna girdi. Gözlerinin renginde yeşil, bol, uçuşan bir elbise

giymişti. Salonunda ilerleyen genç kadına bakanların sesi kesildi. Larry Fry öfkesini unutarak ağzını açıp ona bakakaldı. Fakat Samentha, Nicholas'a yaklaşınca hayranlığı endişeye dönüştü. Genç kadın eğilip herkesin içinde Nicholas'ı dudaklarından öperken seyredenler içlerini çektiler ve Fry da bardağını devirdi.

Samentha, «Bugün gitmeliyiz,» diye kararını verdi. «Bir saat bile kalmamalıyız, Nicholas. Yoksa her şeyi mahvederiz. Her anı mükemmeldi ama artık gitmemiz gerekiyor.»

Nicholas bunu anladı. Tıpkı kendisi gibi o da sürekli ilerleme gereksinimini duyuyordu. Bir saat içinde çift motorlu bir Beechcraft Baron kiraladı. Otelin yakınındaki küçük alandan havalanıp Paris'e gideceklerdi. Uçağın kalkmasından bir saat önce Jan Smuts Havaalanına indiler.

Samentha birinci mevkiye göz atarak, «Şimdiye dek uçakların arka tarafında oturdum hep,» dedi. «Burada istediğin kadar yiyip içebileceğin ve her şeyin bedava olduğu doğru mu?»

«Evet.» Nick telaşla ekledi. «Fakat bunu özel bir yarışma saymamalısın.» Samentha'nın iştahına hayret etmeye başlamıştı.

Geceyi Paris'de, V. George Otelinde geçirip öğleye doğru aynı uçakla Nantes'a indiler. St. Nazaire'daki tersanelere en yakın havaalanı buydu. Jules Levoisin onları Chateau Bougon Alanında karşıladı.

Neşeyle, «Nicholas!» diye bağırıp ayaklarının ucunda yükselerek adamı iki yanağından öptü. «Sen bir korsansın, Nicholas. Burnumun dibinden gemiyi çaldın.» Biraz uzaklaşıp baktı. «Sana o işi almamanı söyledim, değil mi?»

«Söyledin, Jules.»

Adam bıyığını burarak, «Öyleyse neden beni rezil ettin?» diye sordu. Pahalı kaşmir bir elbise giymiş ve Yves St. Laurent'dan aldığı kravatı takmıştı. Jules karada daima şıktı.

Nicholas, «Jules, sana La Rotiserie'de yemek yedireceğim,» diye söz verdi.

Orası adamın en sevdiği lokantalardan biriydi. «Seni bağıslıyorum.» Ama o anda Nicholas'ın yalnız olmadığını anladı. Geri çekilip Samentha'ya fr bakınca, çevresinde üç renkli bayraklar açılırken bir bando La Marseillese'i çalmaya başladı sanki. Eğer flört ulusal sporsa Jules Levoisin de kendisini Fransa'nın eski şampiyonu sayardı. Eğilip Samentha'nın elini öptü. «O sana fazla Nicholas. Onu senin elinden alacağım.»

Nick masum bir tavırla sordu. «Altan Maceracı, gibi mi?»

Jules iyice parlatılmış, üstüne parlak lambalar vb. takılmış eski Citroen'iyile gelmişti. Araba sanki bir Rolls Camargue'miş gibi bir tavırla Samentha'yı öne oturttu.

Yolda giderlerken de, «La Rotiserie'yi beğeneceksiniz,» dedi. «Sadece benden bir şey isteyecek olan zengin biri davet ettiği zaman oraya gidebiliyorum.»

Nick arka taraftan seslendi. «Senden bir şey istediğimi nereden biliyorsun?»

«Üç telgraf, Bermuda'dan bir telefon. Johannesburg'dan da öyle.» Jules neşeli neşeli gülerek Samentha'ya göz kırptı. «Nicholas Berg'in eski günlerden söz edeceğine inandığımı mı sanıyorsunuz? Ona oğlummuş gibi davrandım ve herkesin gözü önünde beni soydu.»

Lokantanın önünde durunca hemen Samentha'nın arabadan inmesine yardım etti. Daha sonra Nicholas şarap garsonuyla konuşurken de yanaklarını şişirip dilini şaklattı.

Fakat Chablis Moutonne ve Chambertin Clos de Beze şaraplarını beğenerek başını salladı. Zevkle yemek, içki ve Samentha'yla ilgilenmeye başladı.

«Bir kadının yemek yiyişinden aşk ve yaşamak için yaratıldığı anlaşılır.» Samentha alabalığını yerken anlamlı anlamlı göz süzünce de Fransız neredeyse yavru bir horoz gibi ötecekti.

Konyaklar gelip yaprak sigaralarını yakınca Jules, «Şimdi iyi bir havadayım, Nicholas,» dedi. «İste bakalım.»

«Yeni gemim için bir süvariye gereksinmem var.»

Nantes'dan St. Nazarie'a gidene kadar, iki eskrim ustası gibi mücadele ettiler. «Yaptırdığın tekneler kurtarma gemileri değil, Nicholas. Onlar süslü oyuncaklar, yüzer randevuevleri. O kadar süslü aygıt, araç gereç...»

«O süslü aygıtlar sayesinde sen yaklaştığımı fark edemedi Christy Nakliyatla anlaşmam mümkün oldu.»

Jules yanaklarını şişirip söylendi. «Yirmi iki bin beygir! Saçma! Yeterinden fazla güçlü.»

«Altın Maceracı'yı Alarm Burnundan çekebilmek için o beygir gücüne gereksinmem oldu.»

«Nicholas, bana o utandırıcı olayı anımsatmaktan vazgeç.» Jules yeni bir yönden saldırıya geçti. «Böyle pahalı, büyük gemilere iş bulamazsın.»

Nick, «Bana iki değil dört gemi gerek,» diyerek karşı çıktı. «Bunlarla aysberg yakalayacağız.» Jules tartışmaktan vazgeçerek dikkatle onu dinlemeye koyuldu.

Sonra hayranlıkla başını salladı. «Nicholas, benim için fazla hızlı hareket ediyorsun. Ben eski kafalı, yaşlı bir adamım.»

Samentha kesinlikle, «Yaşlı değilsiniz,» dedi. «Tam olgunluk çağındasınız.»

«Şimdi de bu kır saçlı adama, bu güzel kadının iltifatlar yağdırmasına neden oluyorsun. Nicholas,

senin yapmayacağın numara yok mu?»

Ertesi sabah Atlantik sahilinin yirmi beş kilometre gerisindeki La Baule'den St. Nazaire'e gittiler. Jules'ün, oradaki apartmanlardan birinde küçük bir dairesi vardı. Bu da ona uygundu. Çünkü süvarisi olduğu La Mouette'in sahibi Fransız şirketi St. Nazaire'deydi.

Construction Navale Atlantique tersanesine geldiklerinde gemi yapım mühendislerinin şefi olan Charles Grass onları karşıladı. Uzun boylu, zayıf, kamburunu çıkararak duran, siyah saçlı adam asık suratlıydı, ama zekâ dolu parlak gözleri onun hiç de iç karartan biri olmadığını açıklıyordu. Nicholas'la da eski dosttular. Mühendis Samentha'yla tanıştıktan sonra Nicholas'a döndü. «Hemen gemini görmek istediğinden eminim. Öyle değil mi?»

Birlikte Deniz Cadısı'mı gezdiler. Jules dudak büküyor, zaman zaman, «Randevuevi,» diye mırıldanıyordu. «Amiral Berg'in gemisi.» Fakat kaptan köprüsünü gezerken ve Charles Grass geminin olağanüstü hız ve manevra yapabilme yeteneğinden söz ederken, Fransız gözlerindeki pırıltıyı gizleyemedi.

Daha sonra tersanede dolaşırken Nick, «Altın Şafak'tan söz etmiştin,» dedi. «İşte bak orada.»

Samentha'nın bir gemiye baktığını anlaması birkaç saniyesini aldı. «Aman Tanrım, bu çok büyük.»

«Evet, bundan büyüğü olamaz.»

Çelik yapının boyu hemen hemen bir mile yakın, yüksekliği de beş katlı bir apartman kadardı. Kumanda kulesi bunun otuz metre kadar yukarısında kalıyordu. Samentha başını salladı. «İnanılacak gibi değil. Bir kent kadar! Bunun denizde yüzdüğünü düşünmek insanı korkutuyor.»

Nick, «Böyle bir canavarı düşlediğim için deli olmalıyım,» diye mırıldandı. Fakat sesinde gurur vardı.

«Çok büyük... Boyu ne kadar?»

Nicholas, «Bu, tek bir tekne değil,» diye anlattı. «Bu boy bir tekne dünyanın hiçbir limanına giremez. Çünkü limanlarda onu yüzdürecek derinlikte su yok. Senin gördüğün sadece bir taşıma platformu. Burada mürettebat yeri ve ana güç kaynağı var. Biz buna dört yakıt tankı takacağız. Her bir tank çeyrek milyon ton ham petrol taşıyacak büyüklükte. Yani her tank hemen hemen birer transatlantik büyüklüğünde.»

Daha sonra öğle yemeği yerlerken Nicholas hala dev tankerden söz ediyordu. Charles Grass ve Jules Levoisin de Samentha kadar büyük bir ilgiyle dinlemekteydiler. «Bu boyda bir tek tekne sert denizle karşılaşınca parçalanır. Fakat Japonya'dan yapılan dört ayrı tank, kendi başlarına hareket edebilecek. Bu tanklar, gördüğün taşıma platformuna takılacaklar. Tıpkı bir köpekbalığına yapışan asalaklar gibi. Kendi uskurlarını kullanmayacaklar. Ana teknenin çift kazanı ve dört uskuru onların

okyanusları aşmalarını sağlayacak. Taşıma platformu, yükü boşaltacağı yere yani karanın elli hatta yüz mil açığına gelince duracak. Kendisine bağlı olan tanklardan bir ya da ikisini serbest bırakacak. Bu tanklar kendi uskurlarını kullanarak son mesafeyi aşacaklar. Korunan sularda ve iyi hava koşullarında bu uskurlar onların güvenle limana girmeleri için yeterli olacak.»

Charles Grass birden onun sözünü kesti. «Nicholas, Altın Şafak'ı en son ne zaman gördün?»

Nick biraz da şaşırarak durdu. Kaşlarını çatıp düşündü. «Christy Nakliyattan bir yıldan fazla bir süre önce ayrıldım.»

Charles Grass şarap kadehinin sapını parmaklarının arasında çeviriyordu. «Biz bir yıl önce henüz Altın Şafak'ı yapmak için anlaşma bile imzalamamıştık. Senin anlattığın gemiyle bizim yaptığımız arasında çok fark var.»

Nick kendi çocuğundan söz edilmiş gibi telaşlandı. «Hangi bakımdan, Charles?»

«Fikir aynı. Ana taşıt ve dört tank.» Charles Fransızlara özgü şekilde omuz silkti. «Bunu sana göstermek daha kolay olacak.»

Jules Levoisin başını salladı. «Anlaştık. Ama artık bu lezzetli yemeğin tadını çıkaralım.»

Nicholas birden tankerin kıçında durunca Charles Grass, «Evet.» dedi. «Tasarladığın gemiden farklı. Bu sadece birinci değişiklik.»

Uskur demir bronz alaşımıydı. Pırıl pırıl parlayan altı kanatlı uskur çok büyüktü ve Altın Şafak'ın dev gövdesi bile bunu küçültemiyordu. Uskur kanatları kocaman, her biri bir jumbo jetin kanadından daha uzundu.

Nick fısıldadı. «Bir... Sadece bir uskur.»

«Evet. Dört değil bir uskur. Hem bu tek devirli.»

Açık asansörle yukarıya çıkarlarken kimse konuşmadı. Charles Grass onları önce mal sahibi kamarasına götürdü. Saat zincirine takılı bir anahtarla oymalı maun kapıyı açtı. Jules Levoisin bu daireye bakarak hayretle başını salladı. «İnsan böyle yaşamalı işte. Nicholas, Deniz Cadısı'nın süvari dairesinin böyle döşenmesinde ısrar ediyorum.»

Nick gülümsemedi. Cama gidip tankerin bir kilometre kadar ileride kalan burnuna baktı. Ellerini arkada kenetleyip öfkeyle kaşlarını çatarak durdu. Charles Grass süslü barı açarak kristal balon kadehlere konyak koyup birini camdan uzaklaşan Nick'e verdi.

«Teşekkürler, Charles. İçimin donmasını geçirecek bir şeye gereksinmem vardı.» Nick konyağını yudumlayarak lüks daireye baktı. Burası kaptan köprüsünün yarısını kaplıyordu ve diplomatik bir

resepsiyon verilecek kadar büyüktü. Duncan Alexander bu iş için iyi bir dekoratör tutmuştu.

Burası New York'un Beşinci Bulvarında şık bir daire olabilirdi ya da Monte Carlo'da limana bakan bir kat.

Yeşil halıya basarak ilerleyip mermer şöminenin üstünde duran Degas'ya bakarken, Chantelle'in bunu satın aldığı zamanki neşesini anımsadı. Degas'nın balet resimlerinden biriydi. Eski karısının bu kadar sevdiği tabloyu şirket gemilerinden birine astırmasına şaşıtı. Değeri iki yüz elli bin Sterlin olan tablo burada güvende değildi.

Ancak iyice yaklaşıncaya bunun fevkalade bir kopya olduğunu anladı. Öfkeyle, tam Duncan Alexander'e göre bir iş, diye düşündü. Daima herkesi kandırabileceğini sanıyor. Hoş, herkes Christy Nakliyatın Chantelle'in olduğunu biliyor. Onun için resmin sahte olduğu akıllarına gelmez. Duncan böyle düşünmüş olmalı. Chantelle'in aklına bu tür bir şey gelmez. Kendisi sahte ya da değersiz bir şeyi asla kabul etmez. Bu küçük aldatmacayı kabul etmesi o adamın etkisinde olduğunu gösteriyor...

Öfkesini kontrol ederek, «Bu bir hile ama zararsız,» dedi, sonra eliyle etrafı işaret etti. «Fakat diğeri öğle değil. Alexander korkunç tehlikeli bir kumar oynuyor. Dört yerine tek uskur bu boyutlara sahip bir tekneyi götüremez. Tehlikeli bir durumda tek uskurla manevra yapılamaz. Yine ahlak ve doğa yasalarına göre bu tekne tek kazanla çalışamaz. Yaptırdığım planda sekiz ayrı kazan ve kondansatör vardı. Bu eski White Star ve Cunardline Deniz Taşımacılığının koyduğu standarttır. Oysa Duncan Alexander tek bir kazan sistemini uygun bulmuş. Bunu destekleyecek, gerekirse yerini alacak ikincisi yok. Sisteme karışacak birkaç litre deniz suyu bu canavarın durmasına yeter.» Susup Fransızca baktı. «Charles,» diyen sesi daha sertleşmişti. «Duncan tankları değiştirmede, değil mi? Söyle eski dost. Bunların kendi uskurları var değil mi?»

«O tankların dizaynı da değişti. Hiçbirinin pervanesi yok. Bunlar sadece ana tekneye takılacak ve ayrılacak olan mavnalar sayılırlar. Onları gelecek tekneler çekip götürecekler. Duncan Alexander dizaynı değiştirmekle, sadece tek kazan ve uskur koymakla kırk iki milyon tasarruf etti,» Charles Grass yine omuz silkti. «Kırk iki milyon dolar da büyük para.»

Samentha ve Nicholas soğuktan rahatsız olan anne ve babaların yanında durmuş, renkli üniformalarıyla sahada koşuşan çocuklara bakıyorlardı. Eton'luların üniforması açık mavi ve siyahtı. Siyah beyaz üniformalar da St. Paul'a aitti. Fakat bunlar iyice çamurlandığı için renkler pek seçilemiyordu artık.

Samentha paltosunun yakasını kaldırarak, «Ne yapıyorlar?» diye sordu.

«Ragbi oynuyorlar. Şimdi hangi takımın topu alacağına karar veriyorlar.»

«Amanın. Bunun daha kolay bir yolu olmalı.»

Birden bir hareket oldu ve yumurta biçimi, kaygan top bir kavis çizerek uçtu. Eton renklerini

giymiş bir çocuk topu kaptığı gibi koştı.

Samentha, «Bu Peter değil mi?» diye bağırdı.

Nick topu göğsüne dayamış koşan çocuğa haykırdı. «Gol at!»

Samentha da heyecanla yerinde zıplayıp bağırmaya başlamıştı. Onun heyecanı Nick'e de geçti. O sırada Peter çamurlu alanda koşarak kendisinden daha uzun boylu ve yapılı rakibini geçmeye çalışıyordu.

Nick oğlunun gerilen yüz hatlarını görerek onun olanca gücünü harcamakta olduğunu anladı. Peter Berg daha bebekliğinden beri yaptığı her iş de tüm yeteneklerini ortaya koyardı. O da büyükbabası Arthur Christy ve babası gibi yaşamda kazananlardan biri olacaktı. Nick oğlunun koşmasına bakarken bunu sezdi. O anda bütün gücünü sadece bir tek şeyde toplamıştı. Nick göğsündeki basıncın arttığını duydu. Oğlu iyi, hatta iyinin de üstündeydi. Gururundan boğazının tıkanıp hissetti.

Peter, Nick'in durduğu yerden üç metre uzaktaydı. Başarıya erişmesine bir an vardı. Fakat St. Paul'lu çocuk ona saldırıp göğsüne vurarak yere yığılmasına neden oldu. Peter çamurların üstüne yuvarlanıp kaldı.

Samentha hâlâ zıplıyordu. «Gol çizgisine erişmişti, değil mi?»

«Hayır, erişemedi.»

Peter Berg doğrulup kalktı. Yanağı çamurlanmıştı ve iki dizinden de kan akıyordu. Ama çocuk yaralarına bakmadan dimdik durdu, sonra topallaya topallaya uzaklaştı. Babasına bakmamıştı; gözlerinde dolan yaşların nedeni can acısı değil yenilmenin verdiği utançtı. Nick bu duyguya katlanmanın can acısına dayanmaktan çok da ha zor olduğunu biliyordu.

Oyun bitince çamur ve kan içindeki çocuk gelip ciddi ciddi el sıktı. «Geldiğinize çok sevindim, efendim. Keşke kazanmamızı seyredebilseydiniz.»

Nick, «Ziyamı yok Peter. Bu sadece bir oyun,» diyebilmeyi istedi. Ama bunu yapamadı. Peter Berg için bu çok önemliydi. Bu yüzden başını salladı ve Samentha'yı tanıştırdı.

Peter yine ciddilikle el sıktı. Ama genç kadın, «Merhaba, Pete. Harika bir oyundu. Seni oyun dışı bırakmaktan başka çareleri yoktu,» deyince, yüzü birden tatlı bir gülüşle aydınlandı. O anda tıpkı Nicholas'a benzediği için Samentha için sızladığını hissetti. Çocuk duş yapıp üstünü değiştirmeye gidince sordu. «Çok tatlı bir oğlun var... Ama neden sana efendim' diyor?»

«Onu üç aydır görmedim. Rahat edebilmemiz için biraz zaman geçmesi gerek.»

«Üç ay uzun süre...»

«Her şeyi avukatlar halletti. Oğlumu görme hakkı... Çocuk için neyin yararlı olacağını. Kimse

anne ve babalar için neyin iyi olacağını düşünmüyor. Chantelle bugün özel izin verdi. Fakat yine de onu saat beşte evine bırakmam gerekiyor. Beşi beş geçe değil. Tam beşte.»

Cockpit çayevine girince Peter ciddi tavırla iskemlesini çekip oturmasına yardım ederek yine Samentha'yı şaşırttı. İngiltere'nin en lezzetli küçük, mısır ekmeklerinin gelmesini beklerlerken, Nicholas'la oğlu ciddi ve rahatsız bir tavırla konuştular.

«Annen, karneni bana yolladı, Peter. Ne kadar sevindiğimi anlatamam.»

«Daha başarılı olacağımı umuyordum, efendim. Hâlâ benden ileride olan üç kişi var.»

Samentha'nın içi sızladı yine. Peter Berg on iki yaşındaydı. Keşke çocuk Nicholas'ın boyuna sarılıp, «Bana seni seviyorum,» diyebilse, diye düşündü. Çünkü özel okulun cilasına karşın yine de sevgisi öyle belli ki... Bu sevgi uzun siyah kirpikli altınimsı kahverengi gözlere yansıyor.

Samentha ikisine de yardım etmeyi çok isterdi. Birden Büyücü'nün Altın Maceracı'yı kurtarmasını anlatmaya başladı. Büyücü'nün süvarisinin başarısını ve bu arada kendisini Antartika'nın buzlu sularından nasıl çıkardığını açıklamayı da unutmadı.

Peter'in gözleri gitgide büyüdü. Dikkatle Samentha'yı dinliyor, zaman zaman, «Bu doğru mu baba?» diye soruyordu. Hikâye bitince de, «Büyüyünce kurtarma gemisi kaptanı olacağım,» dedi.

Sonra Samentha'ya mısır ekmeğine marmelatı düzgün şekilde nasıl süreceğini gösterdi. İkisi karınlarını doyururlarken sıkı fıkı dost oldular. Nicholas da gülümseyerek içinden genç kadına teşekkür edip konuşmalara daha rahatlıkla katıldı.

Fakat sonunda, «Dinle, Peter,» dedi. «Beşte Lynwood'da olacaksak...»

Çocuk hemen ciddileşti. «Baba, anneme telefon edemez misin? Belki hafta sonunu seninle Londra'da geçirmeme izin verir.»

«Bunu denedim bile. Ama işe yaramadı.» Peter kadere razı olup duygularını gizleyerek kalktı.

Nick'in tek kapılı Mercedes 450 arabasında çocuk arkadan eğildi ve iki koltuk arasındaki yere girdi. Üçü hızla giden otomobilde eski dostlar gibi konuşup güldüler.

Nicholas, Lynwood'un park kapısından girerken hava kararmak üzereydi. Rolex'e bir göz atarak mırıldandı. «Tam beşte orada olabileceğiz.»

Bakımlı ağaçların arasından geçerek tepeye tırmandılar. Doruktaki George tarzı üç katlı evin bütün pencereleri aydınlıktı, Nick buraya her gelişinde içinde bir boşluk hissediyordu. Bir zamanlar burası kendi eviydi. Her odanın, her dönüm toprağın ayrı anısı vardı. Arabayı büyük sütunların önünde durdururken bu anılar kafasına doldu.

Peter umutsuzlukla zaman kazanmaya alıştıyordu artık. «Noel’de yolladığın Spitfire’ı yaptım, baba. Gelip bunu görmez misin?»

Nicholas, «Sanmıyorum,» diye başlarken Peter dayanamadı.

«Sorun yok. Duncan Amca burada değil. Cumaları Londra’dan geç dönüyor. Bak, Rolls’u garajda değil.» Sonra Nick’in içini sızlatan bir sesle devam etti. «Lütfen... Seni Paskalya’ya kadar göremeyeceğim.»

Samanta atıldı. «Git. Ben burada beklerim.»

Peter bu kez ona döndü. «Lütfen sen de gel, Sam.»

Samanta büyük bir merakla kapıldı. Nick’in geçmişini daha iyi bilmek istiyordu. Nicholas itiraz edemeden arabadan çıktı. «Peki, Pete. Haydi gidelim.»

Nick onların peşi sıra geniş basamakları çıkıp çift kanatlı meşe kapıya geldi. Kendisini kontrol edemediği bir olaylar akıntısına kapılmış sürüklenir gibi hissediyordu.

Samanta hole girince çevresine bir göz atıp şaşırdı. Burası tam anlamıyla görkemliydi. Bu ev başka türlü anlatılamazdı. Geniş merdiven beyaz mermerdendi. Holün iki tarafında kapıları açık büyük resepsiyon salonları vardı. Fakat daha fazla bakamadı. Peter onu elinden tuttu ve birlikte koşarcasına merdivenden çıktılar. Nick daha ağır adımlarla oğlunun odasına geldi.

Spitfire uçak Peter’in karyolasının üstünde kalan rafa yani şeref yerine konmuştu. Bunu gururla indirip getirdi. İkisi uçağa bakarak uygun hayranlık sözlerini söylediler. Peter bu övgüleri duyunca pek sevindi.

Sonunda merdivenden inerlerken üçü de ayrılacaklarına üzülüyordu. Ama soldaki salonun kapısından gelen sesi duyunca durdular.

«Peter, sevgilim.» Açık kapının önünde bir kadın duruyordu ve Samanta’nın gördüğü resimdekinden daha da güzeldi.

Peter itaatle onun yanına gitti. «İyi geceler, anne.»

Kadın eğilip onun başını avuçlarına alarak yanaklarından şefkatle öptü. Sonra doğrulup çocuğun elini tutarak durdu. Böylece sınırları belirtiyordu. Başını havaya kaldırdı. «Nicholas, seni çok iyi gördüm. İyiye yanmış ve sağlıklısın.»

Chantelle Alexander oğlundan ancak beş, altı santim uzundu ama pırıltılı varlığıyla bu büyük evi dolduruyordu. Siyah, yumuşak saçları parlaktı. Cildini ve çekik iri gözlerini, Arthur Christy’nin serveti için evlenip sonra da deli gibi sevdiği Parisli güzel, soylu kadından almıştı.

Çok da şıktı. Küçük, ince ayakları uzun, ipek yeşil eteğinin altından hafifçe gözüküyordu. Peter’i

tutan küçük elindeki koyu yeşil zümrüt yüzük de bir meşe palamudu büyüklüğündeydi. Başını çevirerek Samentha'ya bakarken gözleri hafifçe kısıldı. İki kadın bir an birbirlerini süzdüler. Samentha bir ceylaninkini andıran gözlere bakarken, kafa tutar gibi çenesini havaya kaldırdı. Birbirlerini hemen anlamışlardı. Sonra Chantelle gülümsedi. O anda imkânsız sanılan şey oldu. Kadın daha da güzelleşti.

Nick, «Doktor Silver'i tanıştırmama izin verir misin?» derken Peter annesinin elini çekiştirdi.

«Sam'in modelimi görmesini istedim. Kendisi deniz biyolojisi uzmanı. Miami Üniversitesinde de profesör...»

Samentha düzeltti. «Henüz değil. Bana biraz zaman ver.»

«İyi geceler, Doktor Silver, birini fethettiğiniz anlaşılıyor.» Chantelle bu anlamlı sözü yarıda kesip Nick'e döndü. «Seni bekliyordum, Nicholas. Seninle konuşma fırsatı çıktığına çok sevindim.» Yine Samentha'ya bir göz attı. «Bize birkaç dakika izin vereceğinizi umarım, Doktor Silver. Bu önemli bir konu. Peter sizi ağırlamaktan zevk duyacaktır. Biyoloji uzmanı olduğunuza göre onun kobaylarıyla ilgilenirsiniz sanırım.»

Kendinden emin kadın bu buyrukları büyük bir nezaketle vermişti. Peter gidip Samentha'nın elini tuttu ve oradan uzaklaştılar. Lynwood'da bütün ciddi konuşmaların kütüphane yapılması bir gelenektir. Chantelle önden yürüdü. Hemen arkasında içki dolabı olan kitaplığı açıp Nicholas için içki hazırlamaya başladı. Adam ona engel olmak istedi. Çok eskilere dayanan ve azap veren şeyleri anımsatan bir durumdu bu. Ama bunu yapacak yerde, kristal bardağa uygun miktarda Chivas Regal Salute koyan, soda ilave edip tek buz atan kadına baktı.

«Ne hoş bir genç kız, Nicholas.»

Nick bir şey söylemedi. Oymalı XIV. Louis stili masanın üstünde Duncan Alexander ve Chantelle'in gümüş çerçeveli bir resmi vardı. Nick başka tarafa bakarak gidip sayısız geceler yaptığı gibi şöminenin önünde durdu.

Chantelle bardakla yaklaşıp durarak süzdü. Kadının kokusu da özlem veren bir anıya yol açtı. Calèche'i ilk kez ona Paris'de güneşli bir sabah satın almıştı Nick. Kendisini zorlayarak bu anıdan kurtuldu. «Bana söylemek istediğin nedir. Peter'le mi ilgili?»

«Hayır, bu koşullarda Peter umabileceğimiz kadar iyi sayılır. Hâlâ Duncan'a sinirleniyor.» Kadın omuz silkerek uzaklaştı. Nick onun belinin ne kadar ince olduğunu unutmuştu; iki eliyle kavrayabilirdi.

«Bunu açıklamak güç fakat sorun Christy Nakliyat, Nicholas. Güvendiğim birinin öğütlerine büyük gereksinmem var.»

Adam, «Bana güvenebiliyor musun?» diye sordu. .

«Garip değil mi? Yaşamımı bile sana emanet edebilirim.» Yine rahatsız edecek kadar yaklaştı. Kokusu ve güzelliğiyle adamı etkiliyordu. «Senden bunu istemeye hakkım yok, Nicholas. Yalnız yine de beni reddetmeyeceğini biliyorum. Öyle değil mi?»

Kadın büyülemekte ustaydı. Nick onun etkisinde kaldığını hissediyordu. «Daima budalaydım. Öyle değil mi?»

Kadın, onun koluna dokundu. «Hayır, Nicholas. Lütfen böyle acı konuşma.» Erkeğin gözlerinin içine bakıyordu.

«Sana nasıl yardım edebilirim?» Koluna dokunulmasından rahatsız olmuştu. Chantelle de bunu sezerek bir an parmaklarının basıncını arttırdı. Sonra elini kaldırıp bileğindeki ince, beyaz altın Piaget saate baktı.

«Duncan neredeyse eve döner. Sana anlatacaklarım dc. uzun ve karmaşık. Gelecek hafta Londra'da buluşabilir miyiz?»

Nick, «Chantelle...» diyecek oldu.

«Lütfen, Nicky.» Ona tek 'Nicky' diyen Chantelle'di. Bu, çok bildik, fazla yakındı.

«Ne zaman?»

«Salı sabahı Altın Maceracının hakemlik sorunu konuşmak üzere Duncan'la buluşacaksınız. İşin bitince beni Eaton Square'den arar mısınız? Telefonun başında bekleyeceğim.»

«Chantelle...»

«Nick, başvurabileceğim başka kimse yok.»

Adam onu hiçbir zaman reddedemediğini düşündü. Onu yitirmesinin bir nedeni de buydu zaten

Nick'in Okyanus Kurtarmayı temsil etmesi için tuttuğu avukat Salmon, Peters ve Teacher Hukuk Firmasından James Teacher'dı. Kentte büyük ün yapmış olan avukat deniz yasalarını çok iyi biliyordu ve pazarlıkta da ustaydı. Kabak kafalı, kırmızı suratlı adam çok kısa boyluydu; onun için de Bentley arabada otururken ayakları yere erişmiyordu. Nick'ie bu görüşmenin nasıl olması gerektiğini iyice tartışmışlar, sonunda mal sahibinin ayağına gitmeye karar vermişlerdi. Ancak James Teacher taksi yerine kahverengi Bentley arabaya binmekte ısrar etmiş, «Biz küçük balıkların değil füme somonun peşindeyiz, Mr.Berg,» demişti.

Christy Binası, İngiltere'nin gemi endüstrisinin merkezi olan Leadenhall Caddesindeydi. Yüz metre ileride de ünlü Lloyds vardı. Kapıcı kaldırımdan geçip Nicholas'a kapıyı açtı. «Sizi gördüğüme sevindim, efendim.»

«Merhaba, Alfred. Dükkâna iyi bakıyor musun?»

«Tabii, efendim.»

James Tracher'ın iki küçük ortağı da taksiden inerek içeriye girdiler. Antrede kapıcı onları masanın yanında bekleyen kâtime teslim etti.

«Günaydın, Mr.Berg. Sizi iyi gördüm, efendim.»

Asansörle üst kata çıktılar ve kâtip onları toplantı salonuna açılan odaya aldı. Şöminede kütükler yanıyor, ortadaki masada kristal sürahilere konulmuş şeri ve Maderia şarabı duruyordu. James Teacher da, Nick de içkiyi reddettiler.

Yönetim kurulu başkanının dairesine açılan kapının önünde sessiz sedasız beklediler. Bu bekleyiş tam dört dakika sürdü, sonra kapı birden açıldı ve Duncan Alexander dışarıya çıktı. Adam gözlerini odadakilerde dolaştırdı ve Nick'e baktı. O anda göz göze geldiler. Boynuzlarını birbirlerine takmış iki yaban öküzü gibi öylece kaldılar. Oda pek sessizdi.

Nick'in arkasındaki avukatlar büzülür gibi oldu. Duncan Alexander'en arkasındaki adamlar da bekliyorlardı. Hepsi heyecanla ikisine bakıyordu. Bu buluşmanın dedikodusu haftalar sürecekti. Hiçbiri bunu kaçırmayı istemiyordu.

Duncan Alexander dikkati çekecek kadar yakışıklı bir erkekti. Çok uzun boyluydu. Nick'den beş santim daha uzun ve bir dansör kadar inceydi; yürürken de bir dansör kadar kontrollü hareket ediyordu. Yüzü ince, çenesi Lincoln'unki gibi uzundu. Fakat gözlerinin çevresiyle dudaklarının iki yanında çizgiler belirmişti. Saçları çok gür ve madenimsi bir sarıydı; oldukça da uzundu ama bir heykeltcinin elinden çıkmışçasına dikkatle taranmıştı. Düzgün cildi de bronz rengiydi. Ya ultraviole lambası kullanıyordu ya da Chantelle'in Gstaad'daki şalesinde kalmış, kayak yapmıştı.

Gülümsediği zaman iri, beyaz dişleri ortaya çıkıyordu. Büyükçe ağzı da dost ifadeliydi. Ancak gözleri hiçbir zaman gülmüyordu. Duncan Alexander bu yakışıklı yüzün arkasından elinde tüfeği, pusuya yatmış bekleyen biri gibi etrafı gözlüyordu.

Yerinden kımıldamadan ya da elini uzatmadan, «Nicholas,» dedi.

Nick onun bu selamına aynı biçimde karşılık verdi. «Duncan.»

Duncan Alexander ceketinin yakasını düzeltti. Kılıkları daima iyi kesimli, kumaşlar en yumuşak tür yünlüydü ama giyiminde bir züppelik vardı. Çift kapaklı cepler, ceketin iki yanındaki fazla uzun yırtmaçlar ve erik rengi kadife yelek... Düğmelerine parmak uçlarıyla dokundu. Bu hareketlerinden hiç de rahat olmadığı anlaşılıyordu.

Nicholas onu süzüyor, duygularına kapılmadan bu adamı ölçüyordu. İlk kez işin nasıl olduğunu anlamaya başlamıştı. Bu adamda heyecan veren bir hava vardı. Bir leopar ya da başka güçlü bir vahşi hayvana özgü çekicilik, aynı tehlikeli hava vardı onda. Nick kadınların neden onu çok çekici

bulduklarını sezer gibi olmuştu. Özellikle on üç yıldır evli olan, yaşamın macera ve heyecanından uzak kaldığını sanan şımarık ve bezgin bir kadın ona kapılabilirdi.

Nicholas daha önceleri, Duncan kobra dansını yaptı ve Chantelle de büyülenmiş bir cennet kuşu gibi onu seyredip sonra daldan düştü, diye düşünmüştü ama artık akıllanmıştı. Hem çok akıllanmış ve kuşkucu olmuştu.

Nick öfkesinin yüzeye çok yakın olduğunu hissediyordu. «Başlamadan önce özel olarak beş dakika konuşmak istiyorum.»

«Tabii.» Duncan başıyla işaret edince adamları başkan dairesinin kapısından çekildiler. «Gel.»

Duncan kapının yanında dururken Nick içeriye girdi. Bürolar tümüyle değiştirilmişti. Nick beyaz halıları, krom ve plastik eşyaları, parlak renkli soyut tabloları görünce burasının hiç de hoş olmadığı kanısına vardı. «Geçen hafta St. Nazarie'deydim.» Dönüp kapıyı kapatmış olan Duncan Alexander'ın karşısında durdu.

«Evet, biliyorum.»

«Altın Şafak'ı dolaştım.»

Duncan altın tabakasını açarak Nick'e uzattı. Fakat o başını sallayarak reddedince kendisi bir sigara seçip yaktı. Bu özel sigarayı onun için Benson and Hedges yapıyordu. «Charless Grass yetkisini aşmış. Altın Şafak'a ziyaretçilerin girmesi yasaktır.»

«Yaptırmakta olduğun ölüm tuzağından utanmana hiç şaşmadım.»

«Fakat sen beni şaşırtıyorsun, Nicholas.» Duncan yine dişlerini gösterdi. «Bu senin dizaynındı.»

«Öyle olmadığını biliyorsun. Bu fikri alıp piç etmişsin. Duncan, bunu yapamazsın. Bu canavarı açık denizlere yollayamazsın. Tek bir uskur ve makineyle onu gönderemezsin. Müthiş tehlikeli bir şey bu.»

«Bunu sana anlatmamın bir nedeni yok. Ama belki de bir zamanlar burası senin büron olduğu için böyle konuşuyorum.» Duncan eliyle odayı işaret etti. «Ayrıca orijinal planındaki hataları sana göstermek beni eğlendiriyor. Fikir iyiydi ama sen o olmayacak gereksiz ilavelerle işi bozdun. Beş ayrı itme gücü, bir sürü kazan... Bunlar kazançlı değildi, Nicholas.»

«Öyle olması gerekiyordu ve rakamlar da akla yakındı.»

«Sen Christy Nakliyattan ayrıldığından beri bütün tanker piyasası değişti. Bu işi baştan düzenlemem gerekti.»

«Yapım masrafları değiştiyse bundan tümüyle vazgeçebilirdin.»

«Oh, hayır, Nicholas. Ona yeni bir biçim verdim. Böylece bu zamanda bile yatırdığım sermayeyi

bir yılda çıkaracağım. Tekne beş yıl çalışırsa iki yüz milyon dolar kazanç sağlayacak.»

«Ben otuz yıl dayanacak bir tekne yapacaktım. Gurur duyabileceğimiz bir tekne...»

«Gurur çok pahalı bir şeydir. Biz hanedanlar yaratmıyoruz artık. Ayrıca biz tankerlerin depolarını kiralama işindeyiz.» Duncan kusursuz vurgusunu daha belirginleştirerek aşağı gören bir tavırla konuşuyor ve yetiştirilmelerindeki farkı belirtiyordu. «Ben beş yıl dayanacak, iki yüz milyon getirecek tankeri yapıyorum. Daha sonra tekneyi Yunanlılara ya da Japonlara satarız. Bu bir kez yapılacak bir şey.»

Nick, «Sen daima kapkaççı bir hırsızısın,» diye kabul etti. «Fakat sen tahıl filan gibi şeyler alıp satmıyorsun. Gemiler buğday ya da domuz pastırması değildir. Okyanuslar da derli toplu yiyecek dükkânlarına benzemez.»

«Bu görüşünü kabul etmeyeceğim. Ticarete prensipler aynıdır. İnsan alır ve satar.»

«Gemiler canlıdır. Okyanuslar da çeşitli ve değişik öğelerin çarpıştığı yerdir.»

«Haydi Nicholas, bu romantik saçmalıklara inanamazsın.» Duncan cebinden Altın bir Hunter marka saat çıkarıp kapağını açarak baktı. Bu da Nicholas'ı sinirlendiren bir züppelikti. «Çok pahalı beyler bizi yandaki odada bekliyorlar.»

«O tankeri yönetecek olan insanların yaşamını tehlikeye atacaksın.»

«Denizcilere iyi para verilir...»

«Denizlerde korkunç bir tehlike yaratacak bu gemi. Altın Şafak her gittiği yerde...»

«Tanrı aşkına Nicholas. İki yüz milyon dolar için biraz tehlikeye değer.»

Nick, «Pekâlâ,» dedi. «Çevreyi, insan yaşamını unutalım ve önemli konuya yani paraya gelelim.»

Duncan içini çekip karşısında inatçı bir çocuk varmış gibi başını salladı. «Parayı ayrıntılarıyla düşündüm.»

«Lloyds gemini Al klasına almaz. Altın Maceracı'da olduğu gibi bunu kendin sigortalamak zorunda kalırsın. Çünkü sigortalayacak birini bulamazsın. Böyle yapmanın akıllılık olduğunu sanıyorsan, ben kurtarma ödülümü alana kadar bekle.»

Duncan Alexander'ın gülüşü yavaş yavaş silindi ve yanakları kızardı. «Lloyds'un gemiyi sigortalamasına gerek yok. İstesem bunu da yapardım ama Avrupa ve Asya'daki sigortacılarla anlaştım. Gemi bütünüyle sigorta edilecek.»

«Çevreyi kirletme davalarına karşı da öyle mi? Amerika ya da Avrupa yakınında ham petrol dolu tekneler patlarsa, senden en az yarım milyar dolar isterler. Kimse bu sigortaya yanaşmaz.»

«Altın Şafak, Venezüella bandıralı ve kardeş gemisi de yok. Yani Torrey Canyon olayında olduğu gibi onun kardeşine el koyamazlar. Çevreyi kirletme davasını kime açacaklar? Batmış bir Güney Amerikan şirketine mi? Yok, Nicholas, Christy Nakliyat çevre kirletme faturalarını ödemeyecek.»

Nick ona bakakaldı. «Senin bile böyle olacağına inanamıyorum. Sen bir milyon ton ham petrolün denize dökülme olasılığından soğukkanlılıkla söz ediyorsun.»

«Ahlaklı biri olduğun için böyle öfkelenmen insanın içine dokunuyor. Gerçekten öyle. Yalnız sana bunun aile ve şirket işi olduğunu anımsatmalıyım. Artık sen ne ailedensin, ne de şirketten.»

Nick, «Sana daima işin sonunda ucuzun pahalıya geldiğini öğretmeye çalıştım,» dedi.

«Bana öğretmeye mi çalıştın?» Duncan ilk kez açıkça onun damarına bastı. «Sen bana gemiler veya para ya da...» Ağır ağır konuşurken alay ediyordu. «Kadınlar hakkında ne öğretebilirdin ki?»

Nick ona saldıracak olduysa da son anda kendini tuttu. Kulakları uğulduyordu. Hafif sesle konuştu. «Seninle savaşacağım. Buradan başlayıp Denizcilik Konferansına kadar seninle uğraşacağım.» Bu kararı o anda vermiş, o zamana dek böyle bir şey yapmayı düşünmemişti.

«Bir denizcilik konferansından karar çıkarmak en az beş yıl sürer. O zamana kadar tankeri Japonlara satarım. Hem seni kim dinleyecek? Petrole susamış hükümetler mi?» Kendisini topladığı için hafifçe gülebildi. «Seninle belki on kez çarpıştık ve ben hâlâ ayaktayım. Şimdiki tehditlerine de kulak asıp gerileyecek değilim.»

Ondan sonra toplantı odasında bir anlaşmaya varmaya olanak kalmadı. Karşılıklı otururlarken gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı. Nicholas öfkesini zorlukla bastırıp düşünmeye çalıştı. Varım saat sonra Duncan Alexander'ın çok düşük bir bedel önermesinin nedenin özel düşmanlığı olmadığı kanısına vardı. Hakem mahkemesine gitmek istiyordu Duncan ama orada bir şey kazanamazdı. Masadakilerin hepsi de bunun farkındaydı ve Nicholas'ın en az dört milyon alacak durumda olduğunu da biliyorlardı. Nicholas da buna razıydı. Hemen verilirse öfkesine karşın yine de dört milyonu alacaktı. Ancak Alexander iki buçuk milyonda ısrar ediyordu.

Kısacası Duncan anlaşma yapmak niyetindeymiş gibi gözüküyordu yalnızca. Nicholas'ı reddetmekle eline bir şey geçmeyeceğini biliyordu. Akli başında olan biri uzlaşma çaresi varken hakem mahkemesine gitmezdi. Bu tür işler sadece avukatları zengin ederdi.

Birden durumu anladı Nick. Chantelle'in esrarlı sözlerini, yardım istemesini anımsamıştı. Duncan Alexander zaman kazanmaya çalışıyordu. Bu kadar basitti, işte. Nicholas arkasına yaslandı. «Pekâlâ. Tek bir yerde karşılaşabiliriz. O da Lloyds'un üst kattaki salonu. 27'sinde duruşma var. Hiç olmazsa tarih konusunda anlaşlık, değil mi?»

«Tabii.» Duncan da arkasına dayandı. Nicholas onun gözlerini kaçırdığını, sıktığı çenesinde bir kasın seyirdiğini ve masaya dayadığı uzun parmaklı ellerinin gerildiğini fark etti. Duncan ayağa kalktı. Onlara gitmelerini belirtiyordu. Büyük yalan söylemişti. Nicholas onun yalan söyleyebileceğini bilmeseydi, o küçük anlamlı hareketleri de fark etmezdi.

Dışarıya çıkınca Nicholas avukatına, «Kaçacaklar,» diye haber verdi. «Yarın öğle olmadan Christy Nakliyat duruşmanın ertelenmesini isteyecektir. Onları hakem mahkemesine çekmek için ne gerekiyorsa yapmalısın.»

James Teacher başını saladı. «Evet, evet haklısınız. Hallerine ben de şaşırdım. Bir şey sezdim. Bu işin icabına bakarım.»

Eton Square'deki evin salonu Degas'nın balerinler tablosunun dikkati çekmesini sağlamak için krem ve soluk altın renklerinde dekore edilmişti. Gizlenmiş bir projektörün aydınlattığı resim değerli bir mücevher gibi parlıyordu.

Bunun kopyasını Altın Şafak'a asmışlardı. Büyük fildişi rengi kuyruklu piyanonun üstünde duran gül ve karanfiller bile beyazdı.

Burada tablodan başka tek canlı renk Chantelle'in üstündeydi. Kadın en parlak renkleri rahatlıkla giyebilirdi. Üzerinde alev rengi bir Pucci vardı. Tüylü beyaz koltuktan kalkarak yaklaşırken, Nicholas içinin eridiğini hissetti. Bu kadına hiçbir zaman kayıtsız kalamayacağını anlıyordu.

«Sevgili Nicky, sana güvenebileceğimden emindim.» Onu elinden tutup kanepeye götürdü. Dala konan güzel bir kuş gibi kendisi de adamın yanına ilişti. Bacaklarını altına toplarken fildişi rengi biçimli ayak bilekleri ve baldırları gözüktü bir an. Wedgewood porseleni çaydanlığı kaldırırken, «Şekersiz ve limonsuz,» diye gülümsedi.

Nicholas ona gülümsemek zorunda kaldı. «Hiç unutmuyorsun,» diyerek fincanı aldı.

Kadın dikkatle onu süzerek ağır ağır konuştu. «Sana çok iyi görüldüğünü söylemiştim. Gerçekten öylesin. Haziranda Peter'in doğum günü için Lynwood'a geldiğin zaman senin için çok endişelenmiştim. Çok yorgun ve hasta gibiydin. Ama şimdi harika görünüyorsun.»

Nick ona her zamanki gibi güzel olduğunu söylemesi gerektiğini anladı. Ondan sonra Peter'den ve ortak dostlarından söz edeceklerdi. Bunu yapacak yerde, «Benimle konuşmak istediğin neydi?» diye sordu.

Kadının gözlerinden alındığını anladı. «Nicholas, bazen çok uzaklaşıyor, çok kayıtsız oluyorsun.»

«Son zamanlarda biri buz gibi bir İngiliz olduğumu söyledi.»

«Hayır. Öyle olmadığını biliyorum. Eğer sadece...»

Adam, «İngiliz dilinde en tehlikeli ve yakıcı üç söz var,» diye onu susturdu. «Bunlar da 'daima sen,' 'asla sen' ve 'Eğer sadece'dir. Chantelle, buraya sorunlara çare bulmaya geldim. Sadece... bunu konuşalım.»

Kadın birden ayağa kalktı. Ateş saçan gözlerinden, hızla yürümesinden ve sıkılan yumruklarından öfkelenildiği belliydi. «O çocukla yatıyor musun?» Sesinden de hiddeti okunuyordu artık.

Nicholas kanepeden kalktı. «Hoşçakal, Chantelle.»

Kadın koşup onun koluna sarıldı. «Oh, Nicholas, bu davranışım bağışlanacak gibi değil... Bunu neden yaptığımı bilemiyorum. Lütfen gitme.» Nick elini kurtarmaya çalışırken o ısrar ediyordu. «İlk kez sana yalvarıyorum. Yalvarıyorum, Nicholas. Lütfen gitme.»

Niko öfkeyle koltuğa çöktü. Bir dakika kadar sessiz kaldılar ve bu arada Chantelle kendini topladı. «Bu konuşma çok kötü oldu. Böyle olmasını hiç istemezdim.»

«Pekâlâ. Konuya geçelim.»

«Nicholas, Christy Nakliyatı babamla sen kurdun. Aslında bu ondan çok senin eserindi. En görkemli günler son on yıldır. Sen başkandın ve o yıllarda büyük başarılarınla...» Nick susmasını işaret ettiyse de aldırmadı Chantelle. «Yaşamının büyük bölümünü Christy Nakliyata verdin. Hâlâ da bu şirketle ilgilisin, Nicholas.»

Erkek sert bir sesle, «İlgilendiğim sadece iki şey var artık,» diye cevap verdi. «Okyanus Kurtarma ve Nicholas Berg.»

Kadın fısıldadı. «İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sen eşsiz bir erkeksin.» İçini çekti. «Bunu anlamak uzun zamanımı aldı. Bütün erkeklerin senin gibi olduklarını, hepsinde güç ve soyluluk bulunduğunu sanıyordum. Bazı insanlar kötü tecrübeler sonucu gerçekleri öğrenebiliyorlar.» Gülümsemeye çalıştıysa da pek beceremedi.

Nick bu sözlerin neyi açıkladığını düşünüyordu. «Buna inanıyorsan seni üzen şeyi anlatırsın.»

«Nicholas, Christy Nakliyatı çok kötü şeyler oluyor. Olan şeyi de anlayamıyorum.» Susup dudağını ısırıldı. «Şirketteki hisselerimi kullanması için Duncan'a verdim. Oy hakkımı da.»

Nick şaşırarak kadına bakakaldı.

«Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum. Bir yıl önceki çılgın günlerde yaptım bunu. Ona her istediğini verebilirdim.»

Nicholas onun her şeyi açıklamamış olduğunu da hissetti. Kadın kalkıp pencereye giderek bir süre suçlu suçlu baktıktan sonra geri döndü. «Sana bir içki verebilir miyim?»

«Akşamüzeri oluyor. Duncan gelmeyecek mi?»

«Bu günlerde sekiz ya da dokuzdan önce gelmiyor,»» Gidip gümüş tepsideki kristal sürahidenden viski koyarken sesi pek hafif çıktı. «Bir yıl önce tröstün yöneticiliğinden de istifa ettim.»

Nicholas cevap vermedi. Bunu beklemişti. İhtiyar Arthur Christy'nin kurduğu tröst Christy

Şirketinin belkemiği ve can damarlarıydı. Biri banker, biri avukat ve biri de Christy ailesinden olan üç yönetici, şirkette söz sahibi bir milyon hisseyi yönetiyordu.

Chantelle İçkiyi getirerek sordu. «Ne dediğimi duydun mu?»

«Evet. Ya öbür yöneticiler? Lloyds'dan Pickstone ve Rollo hâlâ iş başında mı?»

«Hayır. Lloyds'dan kimse yok. Pickstone'un yerine Cyril Forbes geçti.»

Nick, «Fakat o Duncan'ın adamı.» diye itiraz etti. «Peki Rallo ne oldu?»

«Altı ay önce bir kalp krizi geçirdi. İstifa edince Duncan onun yerine genç bir adamı geçirdi. Kendisini tanımazsın.»

«Tanrım, Duncan Alexander'ın üç adamı. Kimse de onu kontrol etmemiş... Duncan bu bir yıl içinde Christy Nakliyatı bildiği gibi yönetti demek.»

Kadın, «Biliyorum,» diye fısıldadı. «Bu çılgınlıktı.»

«Dünyanın en eski çılgınlığı.» Birden Chantelle'e acıdı. Kadın kontrol edemediği arzular yüzünden yapmıştı bunları.

«Korkuyorum, Nicholas. Ne yaptığımı anlamaktan korkuyorum. Bir tuhaflık olduğunu seziyorum fakat gerçekten korkuyorum.»

«Pekâlâ. Bana her şeyi anlat.»

«Şirketin yeni durumunu anlamaya çalıştım. Ama çok karmaşık, Nicholas. Tröstün yerine Londra ve Avrupa Bankası geçmiş. Zaten fazla eşeleyemiyor ve soru da soramıyorum.»

«Nedenmiş o?»

«Sen Duncan'ı tanımıyorsun.»

Nick sıkıntıyla, «Tanımaya başladım,» diye cevap verdi. «Fakat Chantelle, soruları sormak ve yanıt almak senin hakkın. Başka ne var?»

Kadın birden üzgün üzgün ona bakarak ağlamaya başladı. Hıçkırıyor ya da burnunu çekmiyordu. Sadece iri kare gözlerinden akıp uzun kirpiklerine takılan yaşlar yanaklarından süzülüyordu. «Bu çılgınlık bitti, Nicholas. Uzun sürmedi uma devam ettiği sırada kasıp kavurdu.»

Adam, «Demek eve dokuzda geliyor,» dedi.

«Evet, dokuzda geliyor.» Hafifçe gülümseyerek yüzünü sildi. «Ne yapmalıyım?»

«Hesapları kontrol ettir.»

«Sen Duncan'ı tanıyorsun,» diye yineledi kadın.

«Yapabileceği bir şey yok ki.»

Chantelle, «O her şeyi yapabilir,» diye karşılık verdi. «Her şeyi yapabilir. Çok korkuyorum. Sadece kendim için değil. Peter için de korkuyorum.»

Nicholas o zaman doğruldu. «Yani onun can yakacağından mı korkuyorsun?»

«Bilmiyorum, Nicholas. O kadar şaşkın ve yalnızım ki... Dünyada tek güvendiğim sensin.»

Nick daha fazla oturamayacağını anlayarak kalkıp salonda dolaşmaya başladı. «Pekâlâ. Elimden geleni yapacağım. Önce korkularının doğru olup olmadığını anlayacağım.»

«Bunu nasıl yapacaksın?»

«Şimdilik bunu bilmemen daha iyi.»

Nick içkisini bitirince kadın telaşla kalktı. «Hemen gitmiyorsun, değil mi?»

«Konuşacağımız başka bir şey yok. Bir şey öğrenecek olursam seni ararım.»

Chantelle holde hizmetçiyi savarak Nick'in paltosunu dolaptan kendi çıkardı. «Nicholas, sana ne kadar teşekkür borçlu olduğumu bilemezsin. Senin yanımdayken ne denli güvende olduğumu unutmuşum.» İyice yaklaşmış başını kaldırmıştı. Kırmızı dudakları parlak ve dolgun, gözleri ışıltılıydı. Nick hemen ayrılması gerektiğini anladı. Fakat kadın hak sahibiymiş gibi zarif elini onun yakasına dayayıp hafifçe dudaklarını yaladı. «Biz budalayız, Nicholas. Hepimiz de öyle. Mutlu olmak çok kolayken yaşamlarımızı altüst ediyoruz.»

«İnsanın mutluluğu bulduğu an fark etmesi gerekiyor sanırım.»

«Özür dilerim, Nicholas. Senden ilk kez özür diliyorum. Bu, pek çok şeyin ilk kez olduğu bir gün değil mi? Fakat seni üzmem için yaptığım her şeye pişmanım. Keşke bunların hepsini silip her şeye yeniden başlamak mümkün olsaydı.»

«Ne yazık ki böyle olamıyor,» Nicholas kendisini zorlayarak o sihirli havadan sıyrılıp geriledi. Bir an daha öyle kalsaydı o kızıl dudaklara doğru eğilecekti. «Bir şey duyarsam seni ararım.» Paltosunu ilikleyip kapıdan çıktı. Soğuk havada hızla yürürken, yüzüne kanın çıkmasına neden olan sadece hareket değildi. Artık istediği an sevip, istediği an vazgeçecek biri olmadığını anlamıştı. Samentha ona geri kafalı olduğunu söylemişti ve haklıydı. Duyguları değişmediği, sadık kaldığı için hareketleri kısıtlanıyordu. Bu durumda da kendi kurallarına karşı geldiği gibi ilerlemiyor, geri gidiyordu.

Chantelle Christy'i bütün ruhuyla sevmiş ve ömrünün yarısını da Christy Nakliyata vermişti. Birden bunların değişemeyeceğini anladı. Kendi vicdanının kurbanı olan Nicholas Berg için bir şey

değişmezdi.

Birden kendisini Kensington Doğa Tarihi Müzesinin önünde bulurken ana kapıya gitti. Fakat saat altıya çeyrek vardı ve müze kapanmıştı. Hoş, Samenta öndeki salonlarda olmazdı zaten. Genç kadir, birkaç gün içinde müze görevlilerinden bazılarıyla ahab olmuştu. Onun için de büyük taş binanın bodrumuna iniyor, orada çalışıyordu. Birden Samenta'nın başkalarıyla ahab olmasını, onlarla konuşmasını kıskandı.

Sonra bunun haksızlık olduğunu düşündü. Bir dakika önce başka bir kadının anıları yüzünden duyguları altüst olmuştu. Ancak o zaman aynı anda iki ayrı kişiyi, tümüyle ayrı şekillerde sevmenin mümkün olabileceğini anladı.

Nicholas'ın dairesi Queen's Gate'deki onarılmış ve yeniden dekore edilmiş eski apartmanlardan birinin beşinci katındaydı. Odaları yerleştirmemiş, tabloları asmamış, kitapları da raflara dizmemişti. Resimler salonun bir duvarına dayanmış, kitaplar da orada burada duruyordu. Halı bile açılıp serilmemişti. Burası sadece yemek yiyip uyuduğu bir yerdi, iki yıl içinde burada belki Altmış gün kalmıştı. Bu dairede ne anılar vardı, ne de sıcaklık.

Bir bardağa viski koyup yatak odasına geçerek ceketini çıkarttı, kravatını gevşetti. Burası farklıydı. Samenta'nın varlığı her yerde hissediliyordu. Bir çift ayakkabısını karyolanın yanında bırakmıştı. İncik boncuklarıyla Süper Gemi adlı kitap komodinin üstünde duruyordu. Dolabın kapağı açıktı ve genç kadın onun giysilerinin yanına kendi elbiselerini asmıştı. Banyonun zeminine talk pudrası dökülmüştü. Her yer parfüm kokuyordu.

Birden onu şiddetle arzuladı ve kapı açılarak saçları rüzgârdan karışmış Samenta içeriye girince koşup sıkıca ona sarıldı.

Samenta boğuk bir sesle, «Aç olan bebek kim?» diye fısıldadı. Âdeta umutsuz sayılacak bir istekle birbirlerine sarılıp yatağa düştüler.

Daha sonra genç kadın, «Bu ne demektir?» diye sordu. «Şikâyet ettiğimi sanma.»

«Berbat bir gün geçirdim. Sana gereksinmem vardı.»

«Duncan Alexander'ı mı gördün?»

«Evet. Duncan'ı gördüm.»

«Anlaştın mı?»

«Hayır. Buna olanak yoktu zaten.»

Samenta, «Açım,» dedi. «Seninle sevişmek daima acıkmama neden oluyor.»

Bunun üzerine Nicholas giyinip köşedeki İtalyan lokantasına giderek pizza aldı. Bunları yatakta beyaz Chinati içerek yediler. Yemek bitince Samentha içini çekti. «Nicholas, eve dönmem gerekiyor.»

Nick hemen, «Gidemezsin,» diye karşı çıktı. «Benim de isim var.»

Nicholas onu kaybedeceğini düşününce adeta hasta oldu. «Duruşmadan önce gidemezsin.»

«Neden?»

«Sonra talihim kapanır. Uğurum sensin.»

«Yani bir tür uğur getiren nesne.» Yüzünü buruşturdu. «Sadece buna mı yarıyorum?»

«Pek çok şeye yarıyorsun. Bunlardan birini gösterebilir miyim?»

«Oh, lütfen.»

Nick bir saat sonra yine pizza almaya gitti.

Lokmasını çiğnerken de, «27'sine kadar kalmalısın,» dedi.

«Sevgili Nicholas, bilemiyorum...»

«Onlara telefon eder teyzenin öldüğünü ya da evleneceğini söylersin.»

«Evlensem bile bu işimin önemini azaltmaz. Bundan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğimi biliyorsun.»

«Evet, biliyorum ama sadece iki gün daha kal,»

«Peki. Florida'dan Tem Parker'ı arayacağım.»

Samentha yirmi dakika kadar yalvarıp rica ederek karşı tarafı kandırdı. Telefonu kapatınca da, «Bu günlerde başımı belaya sokacaksın, Nicholas Berg,» diye söylendi.

Nick gülümsedi. «İşte bu hoş bir fikir.» Samentha yastığıyla ona vurdu.

Ertesi sabah dokuzu iki geçte telefon çaldı. İkisi birlikte banyodaydılar. Nick küfrü basıp etrafa sular, köpükler saçarak küvetten çıktı.

«Mr.Berg?» James Teacher'in sesi son derece ciddiydi. «Haklıymışsınız. Christy Nakliyat dün akşamüzerine doğru duruşmanın ertelenmesi için başvurdu?»

«Ne kadar mehil istediler?»

«Doksan gün.»

Nick, «Namussuzlar,» diye homurdandı. «Gösterdikleri neden?»

«Hazırlık yapmak istiyorlarmış.»

Nick, «Onlara engel ol.» diye emir verdi.

«On birde sekreterle buluşacağım. Ondan hemen bizi dinlemesini ve kesin tarihi onaylamasını isteyeceğim.»

Nick, «Christy Nakliyatı hakemler mahkemesine çıkart,» dedi.

«Bunu yapacağız.»

Samanta dizlerini çenesine doğru çekerek onu küvete davet etti. Saçlarını tepesine toplamış, pespembe yüzlü, küçük bir kıza benziyordu bu haliyle. «Ayaklarını koyduğun yere dikkat et,» deyince Nick sinirlerinin gevşediğini hissetti. Samanta kendisini böyle etkiliyordu.

«Bir iki saat mikroskobundan ve balık kokulu örneklerinden ayrılabilirsin sana ‘Les A’da yemek yediririm.»

«Les Ambassadeurs’da mı? Orasını duydum Şaheser bir yermiş,»

«Belki birkaç şeyhide büyüleyebilirsin. Onların sarışınları pek beğendiklerini duydum.»

«Beni hareme mi satacaksın? Zevkli olmalı bu. Daima saydam şalvarların bana yakışacağını düşündüm.»

«Seni satmıyorum. Sadece aysberg satıyorum. Seni tam saat birde müzenin önünden alırım.»

Samanta gülerek kapıdan çıkınca Nick de telefonun başına geçti. «Sir Richards’la konuşmak istiyorum. Adım Nicholas Berg.» Sir Richards, Lloyds’dan eski, iyi bir dosttu.

Daha sonra Charles Grass’ı aradı. Neyse Deniz Cadısı tam vaktinde teslim edilecekti.» «Benim yüzümden Alexander’ın başın derde girdiği için üzgünüm.»

«Aldırma, Nicholas. Duruşmada başarılar dilerim. Lloyds Listesini okuyacağım.»

Daha sonra Bermuda’dan Bernard Wackie’yi arayarak yarım saat kadar konuştu. Büyücü iki saat önce teleks çekmişti. Petrol donanımıyla hızlı yol alıyordu. Vaktinde gelecek ve yükü teslim eder etmez çekeceği diğer donanımı alacaktı.

Bernard, «David Allen iyi bir genç,» dedi. «Deniz Cadısı için Levoisin’i ayarladın mı?»

«Jules primadonna rolünde. Henüz ‘evet’ demedi ama diyecektir.»

«Öyleyse iyi süvarilerin olacak. Deniz Cadısı ne zaman denize iniyor?»

«Mart sonunda.»

«Aysberg projesi gerçekleşene kadar iki gemiyi de sürekli çalıştıracak iş sağlayacağım.»

«Bugün şeyhlerle yemek yiyeceğim.»

«Biliyorum. Bu işle çok ilgileniyorlar. Bir iş dönüyor ama onlar ihtiyatlı adamlar. Seni ne zaman göreceğim?»

«Duncan Alexander'ın hakemler mahkemesine götürür götürmez geleceğim. Ay sonunda orada olacağımı umuyorum.»

«Konuşmamız gereken çok şey var, Nicholas.»

Nick günün ilk yaprak sigarasını içtikten sonra Monte Carlo'yu aradı. Bu telefon kendisine en az elli bin, belki de yetmiş beş bin dolara mal olacaktı. Kendi kendine en iyinin sonunda ucuza geldiğini anımsatarak telefonu açtı. Monle Carlo'daki sekreterle konuşup adını verdi.

Bağlantıyı beklerken yaşamının yeniden karışmakta olduğunu düşünüyordu. Kısa süre sonra Bach Wackie yeterli olmayacak, Okyanus Kurtarmanın Londra şubesini açması gerekecekti. Büro tutulacak, sekreterler alınacaktı. Bunu New York'da, Suudi Arabistan'da şubeler izleyecekti.

Yaşamı eskisi gibi olacaktı yine. Oysa Samentha'yla sade bir yaşam sürüp mutlu olmuş ve bu tür yorucu şeylerden uzak kalmıştı.

Birden tiz, âdeta kadınımsı sesi duydu. «Mr.Berg, ben Claud Lazarus.» Adam hal hatır sormaya bile gerek duymamıştı. Nick'in gözlerinin önünde limana bakan masasının başında oturan kocaman kabak kafalı, soluk yüzlü, ufak tefek adam belirdi.

«Mr.Lazarus, benim için derin bir araştırma yapacak durumda mısınız?» Mali ve sınai casusluğun yeni adıydı bu. Claud Lazarus'un örgütü de sadece bir, iki kıtada değildi; bütün dünyayı sarmıştı.

«Tabii.»

«Christy Nakliyat Şirketiyle Londra - Avrupa Sigorta ve Bankacılık Şirketi, bunları yönetenlerle ilgili bilgi istiyorum. Özellikle şirkette son on dört ay içinde olanları bilmeliyim. Anladınız mı?»

«Konuşmanız kaydediliyor, Mr.Berg.»

«Tabii. Bu arada şirketin bütün teknelerinin kimler tarafından sigorta edildiğini de öğrenin. Özellikle Altın Şafak adlı gemiyle ilgileniyorum. Bu şimdi St Nazaire'deki Construction Navale Atlantique tersanesinde yapılıyor. Bu tanker kiralanmış mı? Bir petrol şirketiyle ham petrol taşımak için anlaşma yapılmış mı? Öyleyse navlun ve gideceği yerler.»

Lazarus, «Evet?» diye mırıldandı.

«Zaman önemli... ve gizlilik de.»

«Bunu söylemenize gerek yoktu, Mr.Berg.»

«Bu bilgiyi elde edince Bermuda'da Bach Wackie'ye bildirin.»

«Size gelişmeleri haber vereceğim.»

«Teşekkür ederim, Mr.Lazarus.»

«İyi günler, Mr.Berg.»

Nick telefonu kapatıp saatine baktı. Samentha'yla buluşacağını düşününce birden neşesi yerine gelmişti.

Nicholas, James Teacher'in Bentley'inden inerek Samentha'nın koluna girdi ve bir an Lloyds'un binasına derin bir saygıyla baktı. Dünyanın her yerinde bu büyük sigorta şirketinin töreleri geçerliydi.

Samentha'ya, «Gel,» diyerek basamakları çıkıp antreye girdi. Orada bir memur onları karşılamak için bekliyordu.

«Bugün komite odasında toplanılıyor, efendim.»

Daha önce iki tarafın avukatlarını küçük bürolardan birinde dinlemişlerdi. Ancak ortada olağanüstü bir olay olduğu için Lloyds'un komitesi, o güne dek eşi görülmemiş bir karar vermişti: Hakemler düşüncelerini bu önemli duruma uygun salonda açıklayarak ödülün miktarını belirleyeceklerdi.

Asansörde kimse ağzını açmadı. Havadan sudan söz edemeyecek kadar sinirleri gerilmişti. Geniş bir koridordan geçerek ünlü Adams'ın Bowood Malikânesi için yapmış olduğu salona girdiler. Lansdowne Markisinin malikânesindeki bu salon parça parça sökülerek Londra'ya taşınmıştı. Duvar kaplamaları, yerin parkeleri, şömine, tavan süsleri ve her şey büyük bir dikkatle buraya yerleştirilmişti. Lord Lansdowne daha sonra buraya bakmaya gelmiş ve yerdeki parkelerin yine aynı yerlerde gıcırdadığını anlamıştı.

Üç büyük kristal avizenin altındaki uzun masada iki hakem oturuyordu. Bu çok usta denizciler denizdeki tecrübeleri ve bu konudaki büyük bilgileri yüzünden seçilmişlerdi. Yüzleri rüzgâr, güneş ve tuzlu sudan sertleşip kösele gibi olmuştu. İkisi, karşılarında sıra sıra iskemlelerdeki merakla bakan dinleyicilere aldırmadan aralarında konuşuyorlardı. Şöminenin rafında duran saat dokuzu gösterince mahkeme başkanı memura baktı. Adam hemen çift kanatlı kapıyı kapatarak önünde durdu.

«Lloyds Komitesinin izniyle kurulan bu hakem mahkemesi Christy Nakliyat ve Gemicilik

Şirketiyle Okyanus Kurtarma ve Çekme Şirketi arasındaki davaya bakmak ve kanıtları gözden geçirmekle yetkilidir.

«Bir: İki taraf arasında Southampton'a bağlı 22,000 tonluk yolcu gemisi Altın Maceracı'nın kurtarılması için Lloyds'un açık bonosu olan 'kurtarma yoksa ödemedede yok' anlaşması yapılmıştır.

«İki: Altın Maceracı 16 Aralık gecesi güneybatıya doğru yol alırken ya da 72 derece 16 dakika güney ve 32 derece 12 dakika batıda Başkan topladığı gerçek bilgilere heyecan katmaktan kaçınarak her şeyi sıkıcı bir şekilde açıkladı. Bunları yaparken de, meslektaşı gerçekten komaya girecekmiş gibi oldu. Ağır ağır gözleri kapandı, Başı hafifçe yana kaydı. Dudakları aralandı ama soluğu pek horultu gibi çıkmıyordu.

Zaman zaman seyir defterlerine ve yığınla notlara bakan başkan, bütün gerçekleri açıkladığından emin olarak konuşmasını bir saat içinde bitirdi. Başparmaklarını yeleşinin kol oyuklarına geçirerek arkasına yaslandı. Kararlı bir tavırla seyircileri süzerken meslektaşı uyandı ve beyaz keten bir mendil çıkararak burnunu sildi.

O anda salondakilerde bir canlanma oldu, çünkü karar anının geldiğini anlamışlardı. İlk kez Duncan Alexander ve Nicholas Berg, avukatların ve şirket görevlilerinin başları üzerinden birbirlerine baktılar. İkisinin yüzü de değişmedi ama o anda birbirlerini anladılar.

Başkan yine konuşmaya başladı. «Bu bilgiye dayanarak mahkeme Okyanus Şirketinin iyi bir kurtarma yaptığı kanısına varmıştır. Onun için de mal sahipleri ve sigortacılara yaptığı hizmetten dolayı uygun bir ödüle hak kazanmıştır.»

Nicholas, Samentha'nın elini uzattığını fark etti. Bu soğuk, kuru ve ince eli tutarak bacağına dayadı. Sonra Duncan Alexander'e baktı. Adam Ascot yarışlarında locasında oturmuş gibi rahattı. Kurşuni renkteki elbisesi pek ciddiydi ama yine de onun üstünde bu pek göz alıcı duruyordu. O anda Duncan yine başını çevirdi. O zaman Nicholas adamın gözlerinde yanan öfke ateşini gördü.

Başkan hâlâ konuşuyor ve Okyanus Kurtarmanın başarısını anlatıyordu. Bu, tehlikeli bir işaretti. Çünkü genellikle aleyhte karar verecek olan bir hakem önce böyle över, sonra da yermeye başlardı. Nicholas kendisini hazırlamaya çalıştı. Üç milyondan az alırsa Okyanus Kurtarmayı yaşatamazdı. Ancak üç milyonu olursa Büyücü çalışabilir ve Deniz Cadısı suya indirilebilirdi.

Uğur getirmesi için Samentha'nın parmaklarını sıktı. Dört milyon alırsa işine devam etme şansı artacaktı. Yine de birtakım zorluklar yok değildi. Hoş, Duncan Alexander kabul etseydi dört milyona razı olacaktı. Belki de Duncan akıllılık etmişti. Bir anda Nicholas'ın yıkıldığını görecekti.

«Geminin hiçbir araç ve gereci de kaybolmamıştır. Okyanus Şirketi gemiyi demirleri ve zincirleriyle birlikte kurtarmıştır.»

Bunun bir kurtarma yargıcını etkilemesi ne tuhaftı. Nick ani bir gururla, onu demirleri ve her şeyiyle birlikte kurtardık, diye düşündü.

«Kurtarıcıların hemen paslanmayı önleyecek ilaç sıklmaları sayesinde makine dairesindeki zararın büyümesi de önlenmiştir. Bu mahkeme uzmanların düşüncelerini dinledi. Onarılmak üzere Cape Town'a teslim edilen Altın Maceracı'nın şimdiki değerinin yirmi altı milyon Amerikan doları ya da on beş milyon üç yüz bin Sterlin olduğu kabul edildi. Bu durumda biz, kurtarıcıların ödül olarak tekne değerinin yüzde yirmisini hak ettiklerine inanıyoruz.

Nicholas bir an yanlış duyduğunu sandı. Sonra heyecandan yanaklarının yandığını hissetti.

«Buna ek olarak limana götürülen kazazedelerin taşınma masraflarını da göz önüne almamız gerekti...»

Ödül altı milyon dolardı! Artık borçlardan kurtulmuştu ve okyanusun üstünde uçan bir albatros kadar bağımsızdı.

Nicholas başını çevirip Duncan Alexander'e bakarak gülümsedi. Ömründe kendini bu kadar canlı ve güçlü hissetmemişti. Kendisini ölümsüz bir dev sanıyordu âdeta. Ona dayanmış olan Samentha'nın vücudundan da sonsuz gençlik alıyordu.

Duncan Alexander başını geriye atarak dönüp yanındaki avukatıyla konuştu. Nicholas'a bakmadı ama yüzü terlemiş gibi parlıyordu ve birden yanık suratından kanı çekilmişti.

Samentha, «Nasıl olsa birkaç gün sonra benden sıkılacaktın.» dedi. «Ya da ikimizden biri kalp krizi geçirecekti.»

Üzgün üzgün gülümsüyordu. Hiç de, onun her zamanki neşeli, tatlı gülüşüne benzemiyordu bu. «Ben kumarda kazanırken oyunu bırakmayı yeğlerim zaten.»

Heathrow'da Pan American Clipper salonunda oturuyorlardı. Nicholas duyduğu şiddetli umutsuzluğa şaşıyordu.

Sanki yaşamın gerekli güçlerinden yoksun kalmak üzereydi. Samentha'ya bakıp onun birkaç dakika sonra gideceğini düşünürken gençliğinin, gücünün sızıp aktığını hissetti.

«Samentha, burada benimle kal.»

Genç kadın, «Nicholas,» diye fısıldadı. «Gitmem gerekiyor, sevgilim. Ayrılığımız uzun sürmeyecek ama gitmem gerekiyor.»

«Neden?»

«Çünkü benim yaşamım bu.»

«Yaşamının yerine beni koy.»

Samentha onun yanağına dokundu. «Daha iyi bir fikrim var. Büyücü ve Deniz Cadısı'nı bırak. Aysberglerini de unut ve benimle gel.»

«Bunu yapamayacağımı biliyorsun.»

Samentha, «Doğru,» diye kabul etti. «Bunu yapamazsın ve ben de istemem zaten. Fakat Nicholas sevgilim, aynı şekilde kendi yaşamımı da bırakamam.»

Nick mırıldandı. «Pekâla, benimle evlen.»

«Neden, Nicholas?»

«Böylece uğurumu yitirmemiş olurum. Böylece sana söylediklerimi yapmak zorunda kalırsın.»

Samentha neşeyle gülerek onun göğsüne yaslandı.

«Artık işler böyle yürümüyor, Victoria devrinden kalma sevgilim. Günümüzde evlenmek için sadece bir iyi neden var. O da çocuk sahibi olmak. Bebek yapmamı mı istiyorsun?»

«Harika bir fikir.»

«Böylece sen okyanusları dolaşırken ben biberonları ısıtır ve bebek bezi yıkarım. Ayda bir de birlikte yemek yeriz. Ama şimdi olamaz. Hâlâ yapılması gereken çok şey var.

Yaşanması gereken büyük bir hayat var.»

Nick, «Allah kahretsin,» diye başını salladı. «Senin tek başına ortalarda dolaşmanı istemiyorum. Kısa süre sonra kasları fazla gelişmiş, yirmi beş yaşındaki bir ahmakla fingirdemeye başlarsın...»

Samentha başını 'imkânsız' gibisinden sallayarak güldü. «Bana eski şarabı tattırdın. En kısa sürede gel, Nicholas. Burada işini bitirir bitirmez Florida'ya gel. Sana yaşamımı göstereceğim.»

Mavi Pan Amerikan üniforması giymiş güzel yer hostesi gülümseyerek yaklaştı. «Doktor Silver? 432 sefer sayılı uçağın yolcularını çağırıyorlar.»

Samentha, «Çabuk gel,» diyerek ayaklarının ucunda yükselip kollarını adamın boynuna doladı. «İlk fırsatta gel.»

James Teacher öneride bulununca Nicholas şiddetle itiraz etmişti. «Onunla konuşmak istemiyorum. Duncan Alexander'den tek istediğim şey altı milyonluk çeki Bunu da gelecek ayın onundan önce

istiyorum.»

Avukat dil döküp Nicholas'ı kandırmaya çalışmıştı. «Onun yüzünü seyretmenin ne kadar zevkli olacağını düşünün. Yüzüne bakarak biraz eğlenin, Mr.Berg.»

«Onun yüzüne bakmak bana hiç zevk vermez. Bakmayı istediğim başka bin surat düşünebilirim şu anda.» Fakat sonunda avukatın isteğini yerine getirmeye razı olmuştu.

James Teacher'in bürosunun bulunduğu taş bina çok eskiydi ve duvarları sarmaşıklar sarmıştı. Avukatın odaları üçüncü kattaydı. Asansör olmadığı gibi merdivenler dar, dik ve tehlikeliydi. Duncan Alexander soluk soluğa geldi. Teacher'in kâtipi ona oturduğu bölmeden kötü kötü bakarken, bir elini kulağına götürerek, «Kim?» diye sordu. Kâtip bina kadar yaşlıydı âdeta. Daima eskimekten yeşilleşmiş siyah alpaka elbiseler giyiyor ve 1930'ların başbakanı Neville Chamberlain gibi ince, siyah kravatlar takıyordu. «Kim?»

Duncan Alexander'ın yüzü daha da kızardı. Adını tekrarlamaya alışık değildi.

Kâtip buz gibi bir tavırla, «Randevunuz var mı, Mr.Arbutnot?» dedi. Sonra önündeki deftere bakıp adama geçmesini işaret etti.

Nicholas, Christy Nakliyatta dört dakika beklemişti. Onun için Alexander Duncan'ı iki misli bekletti. Duncan tatlı tatlı gülümseyerek içeriye girince de kayıtsız bir tavırla baktı.

James Teacher, Wimbledon'daki bir hakem gibi masasının başında oturmuş onları seyrediyordu. Fakat Duncan Alexander ona pek aldırmadı. «Tebrikler, Nicholas.» Gür saçlı başını sallarken gülüşünde bir hüznün belirdi. «Doğrusu fevkalade bir iş basardın.»

«Teşekkürler, Duncan. Yalnız bugün çok işim var ve sana ancak on dakika verebileceğimi söylemeliyim.» Nick saatine baktı. «Neyse seninle konuşacağımız şeyi tahmin edebiliyorum. Gelecek ayın onunda parayı Okyanus Kurtarmanın Bermuda bürosuna transfer edersin. Ya da tasdikli çeki Bach Wackie'ye gönderirsin.»

Duncan yalandan itiraz edermiş gibi elini kaldırdı. «Merak etme Nicholas, kurtarma parası mahkemenin karar verdiği tarihte orada olacak.»

«Çok iyi.» Nicholas yine de gülümsemiyordu. «Bir de icraya gitmek istemem.»

«İhtiyar Arthur Christy'nin bir sözünü sana anımsatmak isterim...»

Nicholas, «Ah ortak kayınpederimiz,» diye mırıldandı.

Duncan bunu duymazlıktan gelerek devam etti. «Berg'le Alexanders bir araya getirmekle denizcilik alanının en olağanüstü çiftlerinden birini yarattım, derdi.»

«İhtiyar adam sonunda bunamaya başlamıştı.»

«Ve haklıydı kuşkusuz. Ancak secinle ben uyuşamadık.

Tanrım, birbirimizle uğraşacak yerde birlikte çalışsaydık nasıl olurdu biliyor musun? Sen bu işteki en iyi tuzlu su ve çelik adamısın. Ben de...»

«Çok etkilendim, Duncan. Bu yeni ve zevk veren saygın beni gerçekten çek etkiledi.»

«Burnumu sürttün, Nicholas. Tıpkı söylediğin gibi yaptın. Ben de hatalarından yararlanan bir insanım. Felaketi zafer haline sokmak benim oyunlarımdan biridir. Şimdi altı milyon dolarla Christy Nakliyata girebilirsin. Seninle eşit oluruz.»

Nicholas'ın şaşkınlığı yüzünden hiç belli olmadı. Fakat kafası hızla çalışmaya başlamıştı.

«Birleşirsek bizi kimse engelleyemez. Christy Nakliyatı denizleri kontrol eden bir dev haline getirebiliriz.» Duncan büyük bir hevesle konuşuyordu. Nicholas onu seyrederken her an hakkında yeni şeyler öğrenmekteydi.

«Tanrım, sen Altın Şafak gibi bir işi düşünebilen, çok soğuk bir yerde dev transatlantiği kurtarabilen adamsın. Ben de bir göz kırpma ve ıslıkla bir milyar doları toparlayabilen insanım. Birlikte olursak aşamayacağımız sınır kalmaz.» Duncan sesini hafifleterek devam etti. «Ne düşündüğünü biliyorum. Borçların var. Okyanus Kurtarmanın yaşayabilmesi için altı milyona gereksinme duyuyorsun. Christy Nakliyat, Okyanus Kurtarmanın borçlarını üstüne alacaktır. Bu küçük bir ayrıntı. Önemli olan ihtiyar Arthur Christy'nin görüşü. Berg ve Alexander'ın bir araya gelmesi.»

Nicholas ağzından yaprak sigarasını çekip ucunu inceledikten sonra adama baktı. Yumuşak bir sesle, «Söyle Duncan,» dedi. «Kadınlarımızı da paylaşacak mıyız?»

Duncan'ın dudakları gerildi ve gözlerinin iki yanında deriler kırıştı. «Nicholas...» diye başlayacak oldu.

Fakat Nick bir el işaretiyle onu susturdu. «Altı milyona gereksinmem olduğunu söyledin. Haklıydın. Bunun üç milyonu Okyanus Kurtarma için gerekli. Kalan üç milyonu da yaptırdığın canavarın çalıştırılmasına engel olmak için kullanacağım. Bu parayı almasam da yine bu işle uğraşacaktım. Ayın onbirinde, sabah saat dokuzu on bir geçe haciz kararıyla karşına dikileceğim. Seninle ve Altın Şafakla uğraşacağımı söylemişim. Bu tehdidimde ısrar ediyorum.»

Duncan mırıldandı. «Küçülüyorsun. Senin o çılgınlara katılacağın hiç aklıma gelmezdi.»

«Hakkımda bilmediğin çok şey var, Duncan. Fakat Tanrı biliyor ya, bunları öğrenmek sana ağır gelecek.»

Nicholas bir daha Eaton Square'deki eve gitmeyi reddedince, Chantelle, Beauchamp Place'de San Lorenzo'yu seçmişti. Kadınlara yalnız kalmayı istemeyen adam için burası da iyi bir yer sayılmazdı.

Burada güzel günlerin pek çok anısı vardı. Londra'da oldukları zaman pazarları bu lokantaya gelirlerdi. Chantelle, Peter ve Nicholas köşedeki masaya oturup neşeye yemek yerlerdi. Mara yine onlara bu masayı vermişti.

Chantelle yemek listesinin üstünden ona bakarak, «Osso bucco mu yiyeceksin?» diye sordu.

Nicholas daima osso bucco yerdi. Peter de tassa. Bu da bir töre sayılırdı.

«Dil balığı yiyeceğim.» Nicholas masalarının etrafında dolanan garsona baktı. «Lokantanın beyaz şarabını içeceğiz.» Daima Sancerre şarabı içmişlerdi. Nick kasıtlı sürahiyle şarap ısmarlayıp bu buluşmaya önem vermediğini belirtiyordu.

Chantelle şarabı tadıp, «İyi,» diyerek kadehini masaya bıraktı. «Dün gece Peter'le konuştum. Soğuk aldığı için revire yatırmışlar. Ama bugün kalkacaktı. Sana sevgilerini yolladı.»

Nicholas kuru bir sesle, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. Onları tanıyanların merakla bakmalarından rahatsız olmuştu. Bu skandal bir anda Londra'ya yayılacaktı. «Peter'i Paskalya tatilinde Bermuda'ya götürmek istiyorum.»

«Onu özleyeceğim...»

Nicholas yemekler gelene kadar bekledi, sonra katı bir tavırla sordu. «Benimle konuşmak istediğin neydi?»

Chantelle ona doğru eğildi. Parfümü hafif ve davet ediciydi. «Bir şey öğrenebildin mi, Nicholas?»

Nick, hayır, diye düşündü. Benden istediği bu değil. Parisli kanı yüzünden gizlilikten, entrikadan zevk alıyor. Başka bir şey var... Ona baktı. «Bir şey öğrenemedim. Öğrenseydim sana telefon ederdim.» Sert bakışlı, yeşil gözlerini kadına dikti. «İstediğin bu değildi zaten.»

Chantelle gülümseyerek gözlerini ondan kaçırdı. «Hayır, istediğim bu değildi.»

Kadının göğüsleri şaşılacak gibiydi; küçük olmalarına karşın ince vücuduna göre büyük duruyor, kusursuz yapıları ve dikliği bu izlenimi veriyordu. Açık yakası dantelli, ince bir bluz giymişti. Onun için de iki göğsünün arasındaki çizgi gözüküyordu. Nicholas onları çok iyi biliyordu ve gözünün takıldığını hissetti.

Chantelle birden başını kaldırarak ona baktı. İri gözleri korkunç heyecan veren bir şehvetle kıсылmıştı. Hafifçe büküğü dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı.

Nick onun oturduğu yerde sallandığını hissetti. Bu hareketi iyi bilirdi. Dudakların bükülüşü, dilin hareketi kadının ihtirasa kapıldığını haber veriyordu. Kendi vücudunun da buna büyük güce karşılık verdiğini hissederek bundan kurtulmaya çalıştı.

«İstediğin nedir?» Sesindeki boğukluğun farkında değildi ama Chantelle bunu ne anlama geldiğini

hemen sezmişti. Masanın üstünden uzanıp Nick'in bileğini tuttu. Parmaklarının altındaki nabzın hızlandığını duydu.

«Duncan, Christy Nakliyata dönmeni istiyor. Ben de öyle,»

«Seni bana yollayan Duncan mı?» Kadın başını 'hayır' anlamında sallayınca da sordu. «Duncan neden dönmemi istiyor? Beni başınızdaki atabilmek için ikinizin ne kadar uğraştığı malum.» Bileğini kurtararak iki elini de kucağına dayadı.

«Duncan'ın bunu neden istediğini bilmiyorum. Senin bilgine gerek duyduğunu söylüyor.» Omuz silkince ipeğin altında göğüsleri kımlıladı. Nick kapıldığı arzu yüzünden güçlkle düşünebiliyordu. «Asıl nedenin bu olmadığından eminim. Fakat seni istiyor.»

«Senden bunu söylemeni mi istedi?»

«Ne münasebet.» Chantelle kadehinin sapını çeviriyordu. Parmakları ince, uzun ve biçimliydi. Uzun tırnaklarında kırmızı cila parlıyordu. «Bunu sadece ben önerecektim.»

«Duncan'ın beni neden istediğini sanıyorsun?»

«Aklıma iki olasılık geliyor.» Chantelle bazen bir erkek gibi düşünerek Nick'i şaşırtırdı. Zaten onun bu çılgınlığı yapmasına da yine bu yüzden hayret etmişti. Nicholas onu dinlerken Chantelle'in şirketin yönetimini Duncan Alexanders nasıl verebildiğini anlayamadı. Sonra onun ne çılgın ve ateşli bir yaratık olabildiğini anımsadı. «İlk olasılık şu: Christy Nakliyatın sana altı milyon dolar borcu var ve Duncan bu parayı ödememek için bir numara düşünmüş olabilir.»

«Evet. Ya diğer olasılık?»

«Kentte seninle ilgili garip ve heyecan verici söylentiler dolaşüyor. Çok büyük bir işin eşiğinde olduğunu söylüyorlar. Suudi Arabistan'da bir şey yapacakmışsın. Belki de Duncan bundan hisse istiyor.»

Nicholas gözlerini kırıştırdı. Aysberk projesi şeyhlerle arasındaydı. Sonra bunu başkalarının da bildiğini anımsadı. Bernard Wackie, Samentha Silver, James Teacher... Demek onlardan biri gevezelik etmişti.»

«Ya sen? Senin nedenlerini de bileyim.»

Kadın, «İki nedenim var, Nicholas,» diye cevap verdi.

«Şirketin kontrolünü Duncan'dan geri almak istiyorum. Hisselerimle, oy kullanma hakkımı istiyorum. Tröstteki hakkım olan yeri istiyorum. Duncan'a yetki verdiğim zaman ne yaptığımı bilmiyordum. Bu çılgınlıktı. Şimdi bunu geri istiyorum. Bunu geri almanı senden istiyorum.»

Nick soğuk soğuk güldü. «Televizyondaki kovboy dizilerinde olduğu gibi kendine bir katil

tutuyorsun. Duncan'la ben mahmuzlarımızı şıkırdatarak bomboş kalan caddeye çıkıyoruz.» Gülüşü hafif bir kahkahaya döndü. Fakat kafası hızla çalışırken kadını inceliyordu. Acaba yalan mı söylüyordu? Bunu bilebilmek hemen hemen olanaksızdı. Chantelle çok esrarlı, anlaşılmaz bir yaratıktı. Sonra o iri gözlere dolan yaşlan görerek gülmekten vazgeçti. Gerçekten mi ağlıyor, yoksa numara mı yapıyordu?

«İki nedenin olduğunu söylemiştin.» Sesi biraz yumuşamıştı.

Chantelle hemen cevap vermedi ama Nick onun telaşlandığını anlamıştı. İpeğin altındaki güzel göğüsler sık solukları yüzünden oynuyordu. Kadın birden karar verip içini çekerek konuşmaya başladı. Sesi çok hafif olduğu için Nick onu zorlukla duyabiliyordu.

«Seni geri istiyorum. Diğer neden de bu, Nicholas.» Nick ona bakakaldı. «Bu da çılgınlığının bir parçasıydı. Ne yaptığının farkında değildim. Fakat o çılgınlık bitti artık. Tanrım... Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Ne kadar acı çektiğimi asla bilemezsin.» Durup küçük elini salladı. «Fakat sana her şeyi unutturacağım, Nicholas. Yemin ederim. Peter'le sana ihtiyacımız var. İkimiz de sana büyük gereksinme duyuyoruz.»

Nick bir an cevap veremedi. Chantelle onu şaşırtmıştı. Birden bütün yaşamının sarsıldığını hissetti. «Geriye dönüş yoktur, Chantelle, Sadece ileriye gidebiliriz.»

Kadın, «İstediğimi daima elde ederim, Nicholas,» diye uyardı. «Bunu bilirsin.»

«Ama bu kez istediğin olmayacak, Chantelle.» Başını sallarken bu sözlerin aklına takılacağını biliyordu.

Duncan Alexander, Rolls'un buzağı derisi kaplı koltuğuna uzanır gibi oturmuş, telefonda kendi bürosuyla konuşuyordu.

«Kurt Streicher'i bulabildin mi?» diye sordu.

«Üzgünüm, Mr.Alexander. Bürosu onunla bağlantı kuramadı. Kendisi Afrika'ya safariye gitmiş. Genevre'ye ne zaman döneceğini bilmiyorlar.»

«Teşekkür ederim, Myrtle.» Duncan'ın gülüşü hiç de neşeli değildi. Streicher birden dünyanın en çalışkan sporcusu haline gelivermişti. Geçen hafta1 kayak yaptığı için kendisine erişilememişti. Bu hafta da Afrika'da fil öldürüyordu. Gelecek hafta da Kuzey Kutbunda beyaz ayıları kovalayabilirdi. Zaten o zamana kadar da iş işten geçmiş olurdu.

Bunu yapan sadece Streicher değildi. Altın Maceracı için o parayı ödemesine karar verildiğinden beri mali bakımdan onu destekleyen kimseler çek defterlerini ceplerine sokup gözden kaybolmuşlardı.

Sekreterine, «Bugün büroya dönmeyeceğim,» diye haber verdi. «Lütfen, masamdaki kâğıtları Eaton Square'e yolla. Bu gece çalışacağım. Yarın sabah bir saat erken gelebilir misin?»

«Tabii, Mr.Alexander.»

Telefonu kapatarak camdan baktı. Roils, Regent's Park'a girmiş, St. John's Wood'a doğru gidiyordu. Son altı ay içinde üç kez bu yöne gitmişti. Birden kaburgalarının altında o yakıcı yumruyu hissetti. Doğulduysa da sancı geçmiyordu, içini çekerek gül ağacı içki dolabını açtı. Bir bardağa bir kaşık toz koyup üstüne soda ilave etti.

Bu bulanık ilaca tiksintiyle bakıp bir yudumda içti. Ağzında bir nane tadı kaldı ve sancısı çabucak geçti. O yakıcı sancı kaybolurken hafifçe geçirdi.

Oniki parmak barsağında ülser olduğunu bir doktorun söylemesine gerek yoktu. Yoksa birkaç yara bir arada mıydı? Yine soğuk soğuk gülümseyerek dalgalı saçlarını taradı. Dikkatle aynaya bakıyordu. Yüzünden endişesinin belli olmadığından emindi. Bu yüzde hiç bir belirti yoktu. Daima verdiği kararları yerine getirecek gücü olmuştu. Fakat bu yaşamının en güç yolculuğuydu.

Bir an gözlerini kapattı. Altın Şafak'ın dalgaları aştığını gördü. Tıpkı bir dağ gibiydi tanker. Bu hayal ona cesaret verdi. İçinden yükselen gücün ruhuna dolduğunu hissetti.

Herkes onu sadece paradan anlayan, kâğıt üstünde iş gören biri sanıyordu. Kentte, «Onun kanında tuz, içinde çelik yok,» diyorlardı. Christy Nakliyat Berg'in yerine geçtiği zaman, ondan uzaklaşarak dikkatle izlemeye başlamışlar, kendini ortaya koymasını beklemişlerdi. Onu Christy Nakliyatın parasını harcamaya zorlamışlar, tıpkı çölde kendi kendini yiyen bir deve gibi onun sıskalaşmasını seyretmişlerdi.

«Namussuzlar,» diye düşündü. Hoş, onlar da kendisinin yapabileceğini yapmışlardı sadece; Duncan'ın bildiği ve saygı duyduğu kurallara göre hareket ediyorlardı. İşte aynı kurallara göre güçlü olduğunu kanıtlayabilirse onu paraya boğacaklardı. Şimdi sınanıyordu. Fakat sonuca yaklaştı. Atlatması gereken iki ayı vardı. Ancak bu Altmış gün de ona geçirmiş olduğu bir yıl kadar zer gözüküyordu.

Altın Maceracının karaya oturması bir felaket olmuştu. Duncan transatlantiği karşılık göstererek kredi almıştı. Altın Maceracının lüks gezintilerinden sağlanacak parayla Altın Şafak denize inene kadar dayanacağını, bu tehlikeli dönemi böylece atlatacağını ummuştu. Fakat şimdi her şey altüst olmuştu. Transatlantikten para gelmediği gibi ayın onundan önce altı milyon dolar bulması gerekiyordu. Ayın altısı olmuştu, zaman parmaklarının arasından akıp gidiyordu.

Berg'i oyalayabilseydim, diye düşündü. O anda yakıcı kını duydu yine. Onu oyalayabilseydim. Ortaklık hikâyesiyle onun yeterli bir süre beklemesini sağlayabilirdim... Fakat Berg aşağı gören bir tavırla bu teklifi geri çevirmişti. Bu yüzden de Duncan kendisine yakışmayan bir telaşla para aramaya başlamıştı. Ortadan kaybolan sadece Kurt Streicher değildi. Bu insanların kokuyu alabilmeleri ne garipti... Onun da başkalarının çaresizliğini ya da zayıflığını sezme gücü vardı. Bu yüzden diğerlerinin durumu nasıl fark ettiklerini anlıyordu. Sanki vebaya yakalanmış gibi herkes ondan

uzaklaşmıştı.

Çok büyük kazanç sağlamaya hazırlandığı bir anda bu para pek önemsizdi. İki ay için altı milyon dolar istiyordu. Bunun önemsizliği bir hakaret sayılırdı. Yine karın kasları gerildi ve midesi eşitlenmeye başladı. Gevşemek için kendisini zorladı. Camdan bakınca Rolls'un birbirine dayanmış, kümesi andıran sarı tuğla apartmanlar bulunan bir sokağa girdiğini gördü.

Omuzlarını geriye atarak aynada kendisine bakıp gülümsemeye çalıştı. «İstediğin sadece iki ay sonra ödenecek altı milyon dolar,» dedi. O sırada Rolls da biçimsiz binalardan birinin önünde durdu.

Duncan kapıyı açıp domuz derisi evrak çantasını uzatan şoföre başını salladı. «Teşekkür ederim, Edward. Fazla kalamayacağım.»

Çantasını alarak bir atlet gibi uzun, güvenli adımlar atarak kaldırımından geçti. Havanın kapalı olduğu bu mart günü bile sarı saçları pırıl pırıl parlıyordu.

Kapıyı açan adamın boyu başındaki yüksek, siyah şapkaya karşın Duncan'ın sadece yarısı kadardı.

«Mr.Alexander, shalom, shalom.» 'Gür sakalı beyaz yakasıyla kravatını örten adam gizli Musevi tarikatından olan kimseler gibi giyinmişti. «Daha önce de gelmişsiniz, her ziyaretinizde evime onur getiriyorsunuz.» Kalın kaşların altında gözler muziplikle pırıldadı.

Duncan, «Bunun nedeni taş gibi bir kalbin ve damarlarında da buzlu su olması,» diye cevap verdi.

Adam kendisine fevkalade iltifat edilmiş gibi neşeyle güldü. «Gelin. İçeriye girip çay içelim ve biraz konuşalım.» Duncan'ı kolundan tutarak dar bir koridora soktu. Orada karşıdan gelen, başlarında takkeleri bulunan iki erkek çocukla çarpıştılar.

Adam, «Yaramazlar,» diye bağırarak durup çocukları okşadı ve sevgiyle kalçalarına birer tokat atarak gitmelerini söyledi. Gülmesini sürdürerek ve takkesinin altından çıkan buklelerini sallayarak Duncan'ı büro haline sokulmuş eşya dolu bir yatak odasına aldı. Bir köşede eski tip bir yazı masası duruyordu; yanındaki at kılı kanepenin üstüne de dosyalar yığılmıştı.

Adam bunların bir bölümünü yana iterek Duncan'a yer açtı. «Oturun.» Onun boyunda tombul bir kadın çay tepsisiyle geldi.

Yalnız kalınca adam, «Hakem mahkemesinin Altın Maceracıyla ilgili kararını Lloyds Listesi'nde okudum,» diye açıkladı. «Nicholas Berg şaşılacak bir adam. Onun ne yapacağını kestirmek zor.» Süzdüğü Duncan'ın soluk gözlerindeki öfkeyi ve kızaran yanaklarını da gördü.

Duncan öfkesini tuttu ama Nicholas Berg'den böyle söz ettikleri zaman duygularını bastırmakta gitgide güçlük çekmekte olduğunun farkındaydı. Berg'i onunla kıyaslıyorlar, Duncan'ı iğneliyorlardı hep. Kalkıp bu küçük odadan, üstü kapalı alaylardan uzaklaşmak istedi. Fakat bunu yapacak durumda değildi. Öfkesi yatışmadığı için henüz konuşacak hali de yoktu. Ona pek uzun gelen bir süre sessiz sedasız oturdular.

Sonunda adam sessizliği bozdu. «Ne kadar?»

Duncan miktarı söyleyemedi, çünkü bu para kendisini çileden çıkaran insanla yakından ilgiliydi.

«Fazla değil. Kısa vadeli. Sadece Altmış gün.»

«Ne kadar?»

Duncan, «Altı milyon,» diye cevap verdi. «Dolar.»

«Altı milyon insanın elindeyken pek büyük bir para gibi gözükmez ama elinde değilse bu büyük bir servettir.» Adam gür sakalını çekiştirdi. «Altmış gün de sonsuzluk gibi uzun gelebilir.»

Duncan hafif sesle mırıldandı. «Altın Şafak için iyi bir anlaşma yaptım. Tankeri on yıl süreyle kiraladım.» Domuz derisi çantanın altın kilidini açarak bir deste fotokopi çıkardı. «Gördüğün gibi bunu iki taraf da imzaladı.»

Adam, Duncan'ın elindeki kâğıtlara bakarak, «On yıl mı?» diye sordu.

«On yıl. Yüz tondan mil başına on sent alacağım. Yılda en az 75,000 mil yapacağız.»

Adamın gür siyah sakalını sıvazlayan eli hareketsiz kaldı. «Altın Şafak'ın bir milyon ton yük taşıyabileceğini söylemiştin. Bu durumda tanker yılda en az brüt yetmiş beş milyon dolar getirir.» Kendisini zorlayarak hayretini gizledi ve yine sakalını sıvazlamaya başladı. «Kiralayan kim?» Kalın kaşlar havaya kalkmıştı.

Duncan, «Doğu Amex,» diyerek fotokopileri uzattı.

«El Barras petrol kuyuları,» Adam okurken kaşları hâla havadaydı. «Cesur bir adamsınız, Mr.Alexander. Bundan hiç kuşulanmadım zaten.» Kâğıtları katlayıp Duncan'a baktı. «Christy Nakliyat, Nicholas Berg kadar değerli bir halef buldu. Belki de Berg'in ayakbabıları size biraz dar gelecek ve yakında ayaklarınızı sıkmaya başlayacaktır.» Yerinde kımıldanarak hızla düşünmeye koyuldu. Duncan ona bakarken eğlenirmiş gibi gülümseyerek endişesini gizliyordu.

«Ya çevre kirliliğiyle ilgilenenler, Mr.Alexander? Amerika'nın başına geçen Carter adındaki adam çevre kirliliğinin tehlikelerine çok önem veriyor.» ?

Duncan, «O çılgınlar grubu...» diye mırıldandı. «Bu işe çok fazla yatırım yapıldı. Doğu Amex'in Galveston'daki petrolden kadmiyumu ayırma rafinerilerine bir milyara yakın para yatırdığını biliyorum. Üç dev petrol şirketi de bu işte. Bırak itiraz etsinler. Biz yine de kadmiyumu yüksek ham petrolü taşıyacağız.»

Duncan kendisine tam anlamıyla güvenerek konuşuyordu. «Bu işte büyük para var. Karşı taraf da çok zayıf. Dünya durmadan kötü şeyler söyleyen o insanlardan bezdi. Kafasız romantikler. İnsanlar sahillere biraz petrol bulaşmasına alıştılar zaten. Havadaki biraz dumana, denizden biraz balık,

havadan biraz kuş eksilmesine aldırıyorlar. Giderek alışmaya da devam edeceklerdir.»

Adam büyük bir dikkatle dinliyordu. «Evet, cesur adamsınız. Dünyanın sizin gibi insanlara gereksinmesi var.»

«Önemli olanı kadmiyumu petrolden ayırma yöntemi. Buna göre ham petrolün yüksek karbon atomları ayrılıyor ve % 40 yerine % 90 düşük karbon elde ediliyor. Bu % 90 da kazancı iki katına çıkarıyor...»

«Tehlike de iki misli oluyor tabir.» Adam gülümsüyordu.

«İnsanın banyoya girmesi bile tehlikeli olabilir. Ayağın kayarsa düşüp kafanı kırabilirsin. Üstelik biz banyo yapmak için bir milyar dolar yatırmadık.»

«Bir milyonda yüz oranındaki kadmiyumun arsenik ya da siyanürden daha zehirli olduğunu duydum. El Barras yataklarındaki ham petroldeyse milyonda iki bin oranında kadmiyum varmış.»

Duncan başını salladı. «Bu yüzden, bu petrol çok değerli ya. Ham petrole kadmiyum katarak ayırma yöntemi çok pahalıya mal oluyor. Biz çok zararlı olarak kabul edilen petrolün bulunduğu yatakları değerlendirdik. Bu petrolün rafine edilmesinde olağanüstü bir ilerleme sayılır.»

«Bunun taşınmasına nasıl karşı gelineceğini düşünmüş olduğunuzu umarım»

Duncan onun sözünü kesti. «Bu iş duyurulmayacak. Ham petrolün tankere konulması ve boşaltılması büyük gizlilik içinde halledilecek. Dünya aradaki farkı anlayamayacak. Onlar sadece çok büyük bir tanker okyanusları aştığını görecekler. Onun kadmiyumu fazla petrol taşıdığını bilemeyecekler.»

«Ya bu haber sızarsa?»

Duncan omuz silkti. «Dünya DDT'den Concorde uçağına kadar her şeyi kabule alıştı. Kimsenin aldırış ettiği yok artık. Ne olursa olsun biz El Barras petrolünü taşıyacağız. Kimse bizi durduracak kadar güçlü değil.»

Duncan kâğıtlarını toplayarak hafif sesle devam etti. «Altmış gün vadeyle altı milyon dolara gereksinmem var. Bunu yarın öğleye kadar sağlamam gerekiyor.»

Adam, «Cesursunuz,» diye yineledi. «Fakat kolaylıkla iflas edecek durumdasınız. Kardeşlerim ve ben cesaretinize güvenerek size bir hayli borç verdik. Açıkçasını isterseniz Mr. Alexander, Christy Nakliyatı krediye karşılık gösterebileceğiniz bir şey kalmadı. Altın Şafak bile perçinlerine kadar ipotekli. Doğu Amex'in tankeri kiralaması durumu değiştirmez.»

Duncan çantasından kahverengi bir dosya çıkardı. «Bunlar da özel mallarım.»

Adam hemen dosyadaki listelere bir göz attı. «Bunlar kâğıt üstündeki değerler, Mr. Alexander?»

Asıl değerler listede yazılanların yarısı kadar ve bunlar altı milyon dolar kredi için yeterli değil.» Dosyayı Duncan'a verdi. «Bunlar sadece bir ön anlaşma için yeterli ama biz çok daha fazlasını isteyeceğiz.»

«Başka ne kaldı?»

«Christy Nakliyatındaki hisse senetleri. Bu tehlikeyi paylaşacaksak, kazancı da paylaşmalıyız.»

Duncan sert sert, «Ruhumu da istiyor musun?» dedi.

Adam bir kahkaha attı. «Ondan da bir hisse alırım.»

Duncan iki saat sonra bitkinlikle Rolls'un arkasına çöküp kaldı. Sanki uzun süre koşmuş gibi bacak üstlerindeki kaslar titriyor, bir gözü seğiriyordu. Bu oyuna girmişti artık. Christy Nakliyatı, özel servetini, her şeyi... hatta ruhunu bu kumarda sürmüştü.

Şoför, «Eaton Square'e mi efendim?» diye sordu.

«Hayır.» O anda vücudunu mahveden gerilimden kurtulmak için ne gerektiğini biliyordu. «Frith Caddesindeki Senatör Kulübüne çek.»

Duncan yeşil perdeli küçük bölmedeki masaj masasında yüzüstü yatıyordu. Üstünde bir havludan başka bir şey yoktu. Vücudu düzgün ve inceydi. Genç kadın güçlü, usta parmaklarıyla belkemiğinin üstüne masaj yapıyor, gerilmiş kasları bularak gevşetiyordu.

Kadın, «Yumuşak masaj da istiyor musunuz, efendim?» dedi.

Duncan, «Evet,» diyerek sırtüstü döndü. Kadın onun beline sarılı havluyu aldı. Göğüs cebinde kulübün arması bulunan, kısacık yeşil tünik giymiş, sarışın, hoş bir tipti. Duncan gözlerini kapatarak kendisini onun ellerine terk etti. Bir an Chantelle'i düşünerek suçluluk duydu. Fakat son zamanlarda karısının yakıcı, ısrarlı ihtirasına karşılık verecek gücü ender bulabiliyordu. Bitkin düşmüştü. Bütün istediği çabucak rahatlamaktı. İki ay sonra her şey değişecekti. O zaman dünyayı ellerine alıp bir oyuncak gibi sarsacak gücü ve canlılığı olacaktı.

Chantelle'le son sevişmelerinin üstünden uzun zaman geçmişti. Bunu başkaları duysa kim bilir ne derdi? Herhalde, «Nicholas Berg'in yatakta bıraktığı yer de boş kaldı,» diye gülerlerdi.

Duncan, hepsinin belasını versin, diye düşünüyordu ama gerçekten kızacak hali bile kalmamıştı.

Nicholas Berg avukatının bürosunda oturuyordu. James Teacher telefonu kapatarak, «Bütün yolları kestik sanırım,» diye açıkladı. «Yarın Kuzey Afrika Yüksek Mahkemesi, mahalli saatle tam öğleüzeri Altın Maceracı'ya haciz koyacak. Fransa'daki adamımız da aynı şeyi Altın Şafak'a yapacak.» Üç

dakika durmadan konuşarak aldığı önlemleri anlattı. Sonra, «Hepsi bu Mr.Berg,» dedi. «Eğer düşünceniz doğruysa...»

«Bu düşünce değil, Mr.Teacher. Bir gerçek. Duncan Alexander kapana kısıldı. Kentte sağa sola koşup para arıyor. Tanrım, beni o ortaklık masalıyla oyalamaya bile kalkıştı. Hayır, Mr.Teacher, Christy Nakliyat bu parayı ödeyecek durumda değil.»

«Bunu anlayamıyorum. Altı milyon hiç sayılır... Yani Christy Nakliyat gibi bir şirket için. En sağlam şirketlerden biridir o.»

Nicholas. «Bir yıl önce öyleydi,» diye kabul etti. «Fakat ondan sonra yönetim Alexander'ın eline geçti. Onu kontrol eden de olmadı. Üstelik tröstteki hisse senetleriyle de o ilgileniyor.» Yaprak sigarasından bir nefes çekti. «Bu fırsattan yararlanarak şirketin durumunun incelenmesini isteyeceğim. Alexanders bir mikroskobun altına koyacağım. Ben ve sivilcelerine yakından bakacağız.»

Teacher çalan telefona uzandı. Biraz dinledikten sonra gülmeye başladı. «Evet, evet.» Telefonu kapatarak Nicholas'a döndü. Tombul yüzü kahkahalardan kızarmıştı. «Sizi düş kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, Mr.Berg. Bir saat önce Christy Nakliyat, Okyanus Kurtarmanın hesabına para yatırmış.»

«Ne kadar?»

«Son meteliğine kadar ödemişler. Altı milyon küsur dolar.»

Nicholas ona bakakaldı. Hangi duygunun ağır bastığını bilemiyordu. Parayı aldığı için seviniyor muydu, yoksa Duncan Alexanders parçalamasına engel olunduğu için üzülüyor muydu?

Teacher, «Yüksek oynuyor ve çok hızlı hareket etmesini de biliyor,» diye mırıldandı. «Duncan Alexander gibi bir adamı önemsiz sanmak hata olur.»

«Yok, bu doğru değil.» Nick için için kabul ediyordu. Bunu birden fazla kez yapmış ve her seferinde de ödediği bedel büyük olmuştu.

«Kâtibiniz Bermuda'ya gidecek ilk uçağın ne zaman kalkacağını öğrenebilir mi?»

«Demek hemen ayrılacaksınız?» Teacher nezaket göstererek, «Acaba dava özetini Bermuda'da Bach Wackie'ye yollayabilir miyim?» diye sordu.

Bernard Wackie gümrük bölmesinin gerisinde Nicholas'ı bekliyordu. Güneşten iyice kararıp kahverengimsi renk almış olan, uzun boylu, ince adam açık yakalı bir gömlekle pamuklu bir pantolon giymişti.

«Nicholas, seni gördüğüme sevindim. Seni hemen büroma götüreceğim. Konuşmamız gereken çok

şey var.»

Nick'i kolundan tutarak yakıcı güneşli yoldan geçirip havalandırma düzeni sayesinde içi buz gibi soğuk olan Rolls'a soktu.

Araba adanın dönemeçli, dar yolları için pek büyüktü. Burada arabaların sayısı kısıtlanıyor, her aileye bir otomobil düşüyordu. Bernard da bu hakkından iyice yararlanmak istemişti. İşini İngiltere'den bu vergi olmayan cennete naklederken Nicholas'a, «Kaybedenleri yücelten bir yerde kazanan olmak zor,» demişti.

Onun kadar güçlü olmayan biri için bu intihar sayılırdı. Ama Bernard şahane Hamilton limanına bakan büyük bir hanın üst katını kiralamış, ancak NATO'da bulunabilecek bir haberleşme sistemi ve bir denizcilik bölümü kurmuştu. Çalışmalarında çok başarılı olduğu için sadece eski müşterileri ona gelmekle kalmamış, yenileri de çekmişti.

Adam, «Hiç vergi yok, Nicholas,» diye gülümsedi. «Ve şu görünüme bak.» Hamilton'un güzel evleri çilek, erik, limon gibi şekerrenklerine boyanmıştı. Koyun karşısında sedir ağaçları göğe doğru uzanıyor, yatlar yeşil sulara renk renk yelkenlerini açarak dolaşıyorlardı.

Nicholas havalandırma aygıtına baktı. «Isı da aynı derecede etkileyici.»

«Ben sıcakkanlı bir adamım.» Sekreterinin getirip masaya bıraktığı dosyalardan en üsttekini açtı. «Christy Nakliyatın yatırdığı para...» Tam zamanında gelmişti bu.. Deniz Cadısı'nın taksidinin ödenme tarihinin üstünden iki gün geçmiş ve tersane telaşlanmaya başlamıştı.

Bernard, «Şu işe bak,» dedi. «Altı milyon doları harcanamayacak kadar fazla bir para sanırsın, değil mi?»

«Bunu denemene bile gerek yok. O kendi kendini harcar.»

Akşamüzerine kadar çalıştılar. Ödüyor, ödüyor, ödüyorlardı. Büyücü'nün liman kirası ve diğer masrafları, avukat ücreti, acentenin hissesi derken altı milyonun büyük bölümü gitmişti. Nick'e tek zevk veren Büyücü'nün mürettebatına yolladığı % 12.5 oldu. David Allen'in hissesi otuz bin doları buluyordu. Vin Baker'ınki de hemen hemen o kadardı. Bir kâğıdın üstüne, «Benim hesabıma bir Bundeberg iç,» yazarak çeke ekledi. Sonunda sordu. «Hepsi bu kadar mı?»

«Yetmez mi?»

Nick jet yolculuğu ve hesaplarla uğraşmak yüzünden sersemlemişti. «Başka ne var?»

«İyi haberler.» Bernard ikinci dosyayı aldı. «Esso'yla anlaştım sanırım. Senden nefret ediyorlar ve bir daha çekme gemilerinden yararlanmayacaklarını söylediler ama dava etmeyecekler.» Nicholas Altın Maceracının peşinden gidip Esso'nun petrol donanımını bırakmış ve anlaşmaya karşı gelmişti. Bunun halledilmesine sevindi. Bernard Wackie aldığı paranın her kuruşunu hak ediyordu.

«Başka?»

Daha böyle altı saat çalıştılar. Bernard, «Yiyecek bir şey ister misin?» diye sorduğunda Nick reddetti. Hava kararmıştı artık. «Peki içki? Bundan sonraki iş için buna gereksinmen olacak.»

«İskoç viskisi.»

Sekreter tepsiyle gelerek kadehlere içkileri koyup çıktı.

Bernard kadehini kaldırarak Nicholas'ı selamladı. «Altın Prensin şerefine!» Nicholas'ın kaşlarını çattığını görünce mırıldandı. «Yok, sana takılmıyorum. Gerçek bu. Yine başardın. Şeyhler sana bir teklif yapmaya hazırlanıyorlar.

Şirketini her şeyiyle birlikte almaya niyetliler. Tabii iki yıl süreyle şirketi onların adına sen yöneteceksin. Bu arada ‘

bir adamlarını yetiştireceksin. Hem aylık da çok yüklü.»

Nick ona bakakaldı. «Ne kadar?»

«İki yüz bin dolar ve kazancın % 2.5'u.»

Nicholas, «Aylığı sormuyorum,» diye cevap verdi. «Şirket için ne veriyorlar?»

«Onlar Arap. İlk teklif sadece seni ilgilendirmek için.»

Nicholas sabırsızlanarak, «Ne kadar?» diye yineledi.

«Beş milyon dediler fakat yedi buçuğa ve hatta sekize de çıkabilirler.»

Nick kafasını bulutlandıran yorgunluk arasında yepyeni bir yaşamın hayalini gördü. Samentha'nın ona önerdiği gibi bir yaşamı olabilirdi. Karışıklıklara, tatsızlıklara yer olmayan, neşe dolu bir yaşam. Amacına ulaşmasını sağlayacak bir hayat. «Sekiz milyon net mi?» Sesi boğuklaşmıştı ve yorgunluktan yanan gözlerini ovuşturuyordu.

«Belki de yedi ama ben yine sekizi almaya çalışacağım.»

Nicholas, «Bir içki daha içerim,» dedi.

Bernard başını salladı. «Harika fikir.» Zile basarak sekreterini çağırdı.

Samentha saçlarını iki örgü yapıp sırtına bırakmıştı. Paçalarını kesmiş olduğu blucin güneşten bronzlaşmış, uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Ayaklarında sandallar vardı; güneş gözlüğünü de başına takmıştı.

Nick, Miami international Havaalanında gümrükten çıkınca. «Hiç gelmeyeceğini sandım,» diye kafa tuttu.

Nick çantasını bırakarak kendisine doğru koşan ger.ç kadını kucakladı. Onun güneşten ısınmış saçlarını temiz kokusunu unutmuş olduğunu düşündü.

Samentha küçük bir köpek yavrusu gibi titriyordu. Ancak hafifçe hıçkırınca adam onun ağlamakta olduğunu anladı. «Yapma!» diyerek çenesini tutup kaldırdı. «Nen var küçüğüm?»

«Çok mutluyum.»

Nick onun böyle duygularını açığa vurarak yaşayabilmesine haset ediyordu. O anda sevinçten ağlamak büyük, bir başarı gibi geldi ona.

Birlikte Florida güneşine çıktıklarında, Samentha iki kolunu da onun beline dolamış, doğru dürüst yürümesine engel oluyordu.

Nicholas onun arabasını görünce irkildi. «Aman Tanrım!» Chevrolet kamyonet yeniden boyanmış, gökkuşağının bütün renklerinin bulunduğu aracın yanlarına da manzaralar yapılmıştı. «Nedir bu?»

«Bunu sen mi yaptın?» Nick cebinden güneş gözlüğünü çıkarıp takarak martılara, palmyelere ve çiçeklere baktı. Gözüne Havai kızaklarının üstünde el ele tutuşmuş, yeşil dalgaların arasında duran bir kadınla erkek ilişti. Yaklaşınca erkeğin kendisi olduğunu anladı. Fakat buna çok özen gösterilmişti ve süpermenle Clark Gable karışımının, daha da çekicisiydi.

Samentha gururla konuştu. «Aklımda kaldığı gibi yaptım.»

Nick seçtiği renklere ve romantik stiline karşın onun gerçek yeteneği olduğunu anladı.

«Buna bineceğimi sanmıyorsun, değil mi? Ya alacaklılarımdan biri beni görürse!»

«Katadaki o sert yakalı gömlek ve lacivert elbiseli adam hayalini çıkar. Artık ay üstünden uçup bilinmeyen bir ülkeye gideceksin.» Konağı açmadan parlak, yeşil gözlerini adama dikerek baktı. «Ne kadar, Nicholas? Bu kez kaç gün beraber olacağız?»

«On gün. Üzgünüm ama 25'inde Londra'da olmalıyım. Çek önemli bir iş var. Sana bunu anlatacağım.»

Samentha eliyle kulaklarını tıkadı. «Hayır. Henüz bunu duymak istemiyorum.» Chevrolet'yi kendisini hiç zorlamadan hızla ve ustalıkla sürüyordu. 95. Karayolundan sapıp bir süpermarket önünde durunca Nicholas kaşını kaldırdı.

Gene kadın, «Yiyecek,» diye açıkladı. Sonra gözlerini süzdü. «Daha sonra çok acıkacağımı sanıyorum.»

Biftek, sebze ve kocaman bir şişe California Riesling şarabı aldı. Adamın ödemesine de izin

vermedi. «Bu kentte konuğumsun.»

Araba, Virginia Key ve Kay Biscayne arasındaki köprüden geçti. Üç mil ileride toprak bir yola daldı. Yolun iki yanında yemyeşil palmye ve banyan ağaçları vardı. Tam suyun üstünde kalan küçük bir evin önünde durdular.

Samentha yiyecek paketlerini alarak sundurmanın telli kapısına giderken, «İşimin yakınında oturuyorum,» diye açıkladı.

«Burası senin mi?» Nicholas iki taraftaki yüksek, lüks apartmanların tepelerini fark etmişti.

«Bunu babam bıraktı. Ben doğduğum yıl almış.» Samentha gururla anlatıyordu. «Toprağım buradan oraya kadar uzanıyor.»

Sadece birkaç yüz metrekareydi ama Nick bunun değerini anladı. Dünyada herkes deniz kıyısında oturmak istiyordu. O kat kat satılan lüks apartmanlar da pek yakına gelmişti. «Burası bir milyon eder sanırım.»

Genç kadın kesinlikle, «Burasının fiyatı yok,» diye cevap verdi. «Kocaman puroları olan o ter içindeki ufak tefek adamlara bunu söylüyorum. Bunu bana babam bıraktı ve satılık değil.» Kapıyı açmış kalçasıyla itiyordu. Sonra, «Orada durma, Nicholas,» diye yalvardı. «Sadece on günümüz var.»

Erkek onun peşi sıra mutfığa girdi. Samentha yiyecekleri masaya bırakarak döndü. «Evime hoş geldin, Nicholas.» Kollarını adamın beline dolarken gömleğini çekip kemerden kurtardı. Ellerini onun çıplak sırtında gezdirdi. «Geldiğine ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Gel sana evimi gezdireyim. Burası oturma odası.»

Salon olarak kullanılan odada pek az eşya vardı. Yerlere Kızılderili kilimleri serilmişti. Samentha, Nicholas'ın gömleğiyle kendi paçaları kesik pantolonunu yere attı.

«Ve burası da... yatak odası.»

Küçük yatak odası denize bakıyordu. Hafif rüzgâr perdeyi uçuruyor ve dalgaların sesi hafif bir homurtuyu andırıyordu. Antika pirinç karyola bu odaya göre büyüktü, üstüne yumuşacık şilteler konulmuş ve yüzlerce renk kare parçalardan oluşmuş bir örtü serilmişti.

Samentha, «Sensiz bir gün daha yaşayamazdım.» diyerek örgülerini açtı. «Tam zamanında geldin.»

Erkek uzanıp güre, altın saçlarını tutarak bileğine doladı. Sonra usulca Samentha'yı yanına oturttu.

Birden Nick'in yaşamı yine düzgün ve basit oldu. Yine gençleşmiş ve mutluluğa kavuşmuştu. Okyanusun kıyısındaki bu küçük evde küçük hileler, yalanlar, kandırmalara yer yoktu. Bu mutluluğu sağlayan Samentha Silver adında özel bir mucizeydi.

Samentha'nın laboratuvarı, suyun üstüne kalın kazıklarla oturtulmuş küçük bir odadan oluşmaktaydı. Elektrik pompasının hafif sesi aşağıdaki dalgaların homurtusuna, karışıyordu. «Burası benim krallığım. Bunlar da uyruklarım.» İçlerinde türlü deniz yaratığı bulunan yüze yakın akvaryumu işaret ediyordu. Bu su dolu tankların her birinin üstüne teller, şişeler ve elektrik kablolarından oluşmuş karmaşık aygıtlar takılmıştı.

Nick yaklaşıp ilk tanka bakınca büyük bir tuzlu su midyesi gördü. Kabuğunu açmış olan yaratık beslenmekteydi. «Burada ne oluyor?»

Samentha bir düğmeye basınca akvaryumun üstündeki kâğıt silindir ağır ağır dönmeye başladı. Sabit bir kalem de bunun üstünde belirli izler bırakıyordu. «Midyenin yanında mikrofon var. Onu dinliyorum.»

«Sen CIA'densin anlaşılan.»

Samentha bir kahkaha attı. «Kalp atışını kaybediyorum. Aslında kalbinin genişliği bir milim. Kalbini elektrik akımıyla uyarıyorum.» Her büzülmede direnç değişiyor ve kalem hareket ediyor. «Bu çok sağlıklı ve neşeli bir Spisula Solidissima.»

«Adı bu mu? Ben onu bir midye sanmıştım.»

Samentha, «Aynı adı kullanan on beş bin çift çenetliden biri o,» diye düzeltti.

Nicholas üzgün üzgün mırıldandı. «Ben de gidip okumuş, bilime düşkün bir kadın seçmişim. Fakat bu yaratığın kalbinin nesi ilginç?»

«Bu icat edebildiğimiz, daha doğrusu benim bulduğum en ucuz ve kirletme ölçeğine en yakın olan şey.» Nick'i elinden tutarak sıra sıra akvaryumların önünden geçirdi.

«Bunlar çevre kirlenmesi konusunda inanılmayacak kadar duyarlıdırlar. Çevrede yabancı ya da kimyasal bir madde olursa kalp atışları bunu hemen belirtir. Bu aygıt kullanmazsak durumu anlayabilmek için olağanüstü iyi eğitim görmüş bir uzmanın steteskopla kalbi dinlemesi gerekir.»

Samentha küçük laboratuvar masasında çok bilinen kirletici madde örnekleri hazırlarken. Nick duyduğu hafif İlginin birden arttığını hissetti.

«İşte.» Elindeki deney tüpünü kaldırdı. «Kokulu karbonlar, yani ham petrolde bulunan zehirli maddeler...» Başka bir tüpü işaret etti. «Burada da milyonda yüz oranında cıva var. Kiojo'da etleri kemiklerinden ayrılan Japon çocuklarının resimlerini gördün mü? Bunun nedeni civaydı.»

Sırayla çevreyi zehirleyen maddeleri anlatırken, her akvaryuma ayrı bir test tüpündeki sıvıyı boşaltıyordu. «Hazırladığım bileşiklerde zararlı madde oranı çok küçük. Onun için hayvanlar rahatsız olmadan beslenmeye, çoğalmaya devam edecekler. Zehirlerin etkisi uzun süre sonra ortaya, çıkacak.»

Sırtına beyaz bir gömlek giymiş olan Samentha tümüyle başka bir insan olmuştu. Sakin, zeki, işini bilen biri... Üstelik yirmi yaş daha büyükmüş gibi bir güveni ve otoritesi vardı.

Eliyle bir kâğıt ruloyu işaret etti. «İşte.» Kalem düzgün, zikzaklar çizerken birden doruklar aşağıya inmeye, düzleşmeye başlamıştı. «Bu gördüğün tipik karbon tepkisi.» Yürüyüp bir sonraki akvaryuma yaklaştı. «Kalbin nasıl spazm yaptığını görüyor musun? Bu suya milyonda on oranında kadmiyum kattık. Bu oran milyonda yüz olunca denizdeki bütün canlılar ölürler. Milyonda beş yüz olursa bir insan ağır ağır ölür. Milyonda yedi yüz oranında kadmiyum havaya katılırsa insanı hemen öldürür.»

Nicholas genç kadının deneylerine yardım ederken büyülenir gibi olduğunu hissetti. Yavaş yavaş tanklara atılan zehirli maddelerin yüzdelerini arttırdılar. Bulguları ve sonunda ölüme neden olan oranları kaydettiler.

Nicholas yaratıkların böyle değişip bozularak ölmelerini tiksintiyle karışık bir korkuyla seyretti. «Dehşet verici.

«Evet. Ölüm daima öyledir. Fakat bu yaratıkların sinir sistemleri çok ilkel ve onun için bizim anladığımız anlamda acı çekmiyorlar. Ancak bu tanklardan biri yerine bütün denizin zehirlendiğini düşün. ‘Milyonlarca deniz kuşu, gelişmiş balık türlerinin, fok ve balinaların korkunç acılarını tahmin edebiliyor musun?’» Samentha beyaz ceketini çıkardı. «Karnım acıktı.» Damdaki cam elyaf panellere baktı. «Buna şaşmamak gerekir. Hava kararmış bile!»

Laboratuvarı temizleyip topladıktan sonra son kez pompaları ve aygıtları kontrol ettiler. Nicholas, «Sen çok akıllı bir kadınsın,» dedi. «Etkilendiğimi söylemeliyim.»

Renk renk boyalı arabaya binecekleri sırada Samentha ona suçlu suçlu baktı. «Seninle gösteriş yapmama bir itirazın var mı?»

Nicholas kuşkuyla, «Bu ne demek oluyor?» diye sordu.

«Bizimkiler bu gece karides yiyorlar. Bu gece teknede uyuyacaklar ve yarın sabah balıklara numara takmaya çalışacaklar. Fakat gitmek zorunda değiliz. İstersen yine biftek ve şarap alabiliriz.» Ama Nick onun gitmek istediğini anlamıştı.

On altı buçuk metre uzunluğundaki tekne pek eskiydi ve baştaki biçimsiz dümen köşkü bir nöbetçi kulübesine benziyordu; yeni boyanmış olmasına karşın yine de eski tip olduğu belliydi.

Tekneyi Miami Üniversitesinin iskelesine bağlamışlardı. Yaklaşınca baş altından gelen ses ve kahkahaları duydular.

Nicholas kıçtaki adı okudu. «Tricky Dicky.»

Samentha, «Hepimiz onu seviyoruz,» diyerek uzatılmış, dar iskeleden geçti. «Üniversitenin malı. Dört araştırma gemimizden biri. Diğerleri Altmışar metre boyunda çok yeni tekneler. Ama Dicky Keys ya da Meksika Körfezine gidip araştırma yapmamıza elverişli bir tekne. Ayrıca bunu kulüp gibi

de kullanıyoruz.»

Ana kamara pek basit döşenmişti; tahta sıralar, uzun bir masa vardı. Fakat modern bir diskotek gibi tıklım tıklım doluydu. Güneşten iyice esmerleşmiş, solmuş tişörtlü, «blucinli kızlar ve erkekler bulabildikleri her yere oturmuş(ardı. Etraf kızaran karides ve eritilmiş tereyağı kokuyordu.

Samentha, «Hey!» diye bağırarak bütün gürültüleri bastırdı. «Bu Nicholas.»

O zaman kamaradakilerin sesleri biraz hafifler gibi oldu. Gençler gizlemeye gayret ettikleri bir düşmanlıkla bu yabancıyı süzdüler. Nick bu bakışları sakinlikle karşıladı. O sırada bu garip kılıktaki, saçları bakımsız insanların seçme olduklarını anladı. Hepsinin yüzü zeki ve gözleri de parlaktı; kendilerine güvendikleri belli oluyordu.

Masanın başında çok etkileyici bir adam oturuyordu. İçlerinde en yaşlısı da oydu. Sakalında kırlar belirmiş ve yüzü rüzgâr, güneş, zaman yüzünden çizgilenmişti. Nick'den de büyüktü. «Merhaba!» diye gürledi. «Adını bile duymadığımızı iddiaya kalkacak değilim. Sam hepimizin kafasını şişirdi.»

Parlak mavi gözlü, gözlüklü bir kız Nick'e bir bardak şarap uzattı. «Merhaba, benim Adım Sally ? Anne.»

«Bardağımız az. Sanırım Sam'le bardağını paylaşman gerekecek.»

Kız sırada yana çekilerek onlara yer açtı. Samentha da Nicholas'ın kucacağına oturdu. Şarap son derece sertti, Nick'in boğazını yaktı. Fakat Samentha sanki bardakta 53 Chateau Lafitte varmış gibi zevkle içti.

Sonra ağzını adamın kulağına yaklaştırarak fısıldadı, «Tom biyoloji bölümünün profesörü. Çok tatlıdır. Senden sonra dünyada en sevdiğim erkektir.»

Bir kadın tepeleme kızarmış karides dolu bir kayık tabak ve erimiş tereyağı koyduğu kâseyle kuzineden çıktı. Bunları masanın ortasına bırakınca bir alkış koptu ve herkes büyük bir iştahla yemeye başladı.

«Bu da karısı Antoinette.» Kadın adını duyarak karşıdan onlara gülümsedi. Koyu renk, yumuşak bakışlı gözleriyle Nick'i süzdükten sonra Samentha'ya onu beğendiğini belirten bir işaret yaparak yine kuzineye gitti.

Yemek konuşmalara engel olmuyordu. Şakalaşırken çok ciddi bir konu açılıyor, bunu yine neşeli sözler izliyordu. Onlar konuşunca Samentha adlarını ve durumlarını fısıldıyordu. «Hank Petersen. Kendisi orkinos ve mavi kanat ton balığını inceliyor.

«Bu da Michelle Rand. California üniversitesinden geldi. Balinalarla ilgileniyor.»

Birden bir hafta önce tanklarını Florida'nın geçitlerinde temizleyerek Golf Strim'de otuz mil

uzunluğunda pis petrol bırakan kaptandan söz etmeye başladılar. Adam bunu gece karanlığında yapmış ve Atlantik'e dalar dalmaz da rotasını değiştirip gitmişti.

Tom Parker, «Onun parmak izlerini aldık,» derken öfkeli bir ayıya benziyordu. Nick onun suya dökülen petrol artıklarının incelenmesinden söz ettiğini biliyordu. Kıyı korumanın suçlunun tankerinden aldığı numuneye denize dökülen petrol spektroskopla incelenerek karşılaştırılıyordu. Eş olduğu anlaşılırsa suçlu uluslararası mahkemeye sevk ediliyordu. Bu, gerçekten parmak izi almak kadar kesin sonuç vermekteydi. «Fakat namussuzu yakalayıp mahkemeye veremedik. Kıyı koruma onu yakaladığında sularımızın elli mil dışındaydı ve Liberya bandralıydı.»

«Sen denizcilik konferansında bu tür durumları önlemek için bazı önerilerde bulundum.»

Nick konuşmalara ilk kez katılıyordu. Onlara uluslararası yasaların uygulanmasının zorluğunu anlattı. Sakin ve rahattı. Her şeyi kolaylıkla açıklıyordu. Samentha, Nicholas Berg konuşurken herkesin susup dinlediğini tekrar fark etti. Sözü bitirince sorular sormaya başladılar. Bu parlak zekâlı kızlar ve erkekler zor şeyler soruyorlardı. Fakat Nicholas Berg onlara doyurucu yanıtlar verdi. Bu konuyu çok iyi bildiği anlaşılıyordu. Kamaradakilerin tutumlarının da değişmeye başladığını gördü. Ona saygı duyuyorlardı şimdi. Nick'in de kendileri gibi seçme biri olduğunu anlamışlardı.

Masanın başında oturan Tom Parker, dinliyor, kaşlarını çatıp başını sallıyordu. O da Nick hakkında karar vermekteydi.

Tom Parker kıyının kırk mil kuzeyinde balık buldu. Kuşlar durmadan suya dalıp ağızlarında avlarıyla çıkıyorlardı. Orada yüzlerce kuş vardı. Yükselip dönen kuşlar kar tanesi gibi yine denizin üstüne iniyorlardı.

Tom Parker, «Sardalye,» diye söylendi. Kuş sürüsünün toplandığı yerde suların kırıştığını görüyorlardı. «Daha alta palamut olabilir.»

Nick mırıldandı. «Hayır, onlar orkinos.»

«Emin misin?» Gülererek iddiaya hazırlandı Tom.

«Orada toplanmalarından ve yem balıklarını çevirmelerinden orkinos olduğu anlaşılıyor.»

Tom, «Beş dolarına var mısın?» diyerek Tricky Dicky'nin dümenini kırdı. Büyük dizel motoru gürültüyle çalışarak tam yel ilerlediler.

Nick sıırıttı. «Tamam.» O anda bir balığın zıpladığını gördüler. Pırıl pırıl parlayan ve bir kol uzunluğunda, torpil biçimi bir balıktı.

Nick kesin konuştu. «Orkinos. Kaya orkinosu. Her biri de on sekiz kilo kadar vardır.»

Tom homurdandı. «Beş dolar. Oğlum, sana para dayandırabileceğimi sanmıyorum.» Neşeyle omzuna bir yumruk atınca Nick dişlerinin sallandığını hissetti. Sonra Tom dümen dolabının açık lombozundan güvertedekilere, «Tamam, çocuklar. Onlar orkinos,» diye bağırdı.

Heyecanlı konuşmalar oldu ve oltalarını, balıklara takılacak numaraları kapan gençler geldiler. Bu işi Hank yönetecekti, çünkü ton balığı ve orkinos uzmanı oydu. Fakat Nick bu balıkların göç yönlerini, cinsel davranışlarını, beslenmelerini, her şeyini bilen adamım balık tutmakta pek acemi olduğunu gördü.

Tom Parker de balıkçı değildi. Kuşların bulunduğu yere dalıp balıkları kaçırdı. Neyse o sırada gençlerden biri rastlantı sonucu bir orkinos yavrusu yakalamıştı. Binbir güçlükle güverteye çektikleri balık tahtaların üstünden zıplayıp kendini oradan oraya vuruyordu. Sonunda bilginler onu küpeştenin önüne sıkıştırdılar. Balığın kuyruğuna plastik numarayı takma işi de zor oldu. Harik bir ara balığı kucaklamaya çalışan Samentha'nın beline geçiriyordu plastiği.

Nicholas nazik nazik, «Bunu her zaman yapar mısınız?» diye sordu.

Parker utanarak itiraf etti. «Bunlarla ilk kez çıkıyorum. Bunu anlayamayacağımı sanmıştım.»

Artık balığı denize atmaya hazırlanıyorlardı. Üniversitenin adının yazılı olduğu numaralı plastiğin altındaki ok önce balığın barsaklarının yakınma saplanmıştı. Eğer bu onu öldürmezse gençlerin mıncıklamasından ölecekti balık. Orkinos başını şiddetle güverteye vurduğu için galsamelerinden kan gelmişti. Denize atılınca karnı üstte akıntıya kapılarak ilerledi. Samentha acı acı, «Yüz sene balık. Haydi yüz,» diye bağııyordu.

Nick, Tom'a baktı. «İzin verirsen bunu kendi yöntemimle deneyebilir miyim?»

Tom hiç itiraz etmeden kumandayı ona bıraktı.

Nicholas gençlerin içinden en güçlü ve çevik olanlar; seçti. Onlara yemi nasıl takacaklarını, oltayı nasıl atacıklarını anlattı. Hepsini kıçta küpeştenin önüne dizdi. Hank Peterson da tutulan balıkları ve bunlara takılan numaraları kaydetmek için dümen köşkünün üstüne çıkmıştı.

Bir saat içinde başka bir sürünün olduğu yeri buldular. Nick çevresinde ağır ağır daireler çizerek yaklaştı. Orkinoslar orada sakin sakin sardalya balıklarını yiyorlardı.

Nick teknenin dümenini kilitleyip kendi başına daire çizmeye bıraktı ve güverteye çıktı.

Birkaç dakika sonra Nick dört balıkçıya oltaları nasıl atacıklarını gösteriyordu. Oltalar atılır atılmaz da orkinoslar yemleri kaptılar. Nicholas onlara oltaları sarıp iki elle top kapar gibi balıkları ortadan tutmalarını da öğretti.

Daha sonra galsamelere zarar vermemek için oltanın çeneden nasıl çıkarılacağını gösterdi. O orkinosu tutarken yardımcısı da numarayı kanadın üstündeki kalın kasa sapladı. Balık tekrar denize atıldı. Başına gelenlerin ona zarar vermediği belliydi, çünkü hemen oradaki sardalyaları yemeye

başladı.

Her plastiğin üstünde numaradan başka beş dilde yazı vardı. Balığın yakalandığı tarih ve yeri kaydederek Miami Üniversitesine postayla yollamaları isteniyordu. Bu sayede balığın dünyadaki yıllık dolaşması saptanabilecekti.

Akşamüstü geri dönerlerken oturup bira içerek konuştular. Nicholas gençleri inceliyordu. Onlarda insanlarda değer verdiği pek çok özelliğin bulunduğunu anladı. Zeki ve kararlıydılar. İşlerine düşkün oldukları gibi pek çok kimseye zarar veren hırs yoktu onlarda.

Samentha ona yaslanmıştı. Nicholas, ömrünü bu insanlarla bu tür şeyler yaparak geçirmek ne zevkli olurdu, diye düşündü.»

Tom Parker'in bürosunun duvarları kat kat raflarla doluydu. Bunlarda yüzlerce örnek şişe ve sıra sıra bilim kitapları vardı.

Adam koltuğuna yaslanmış, ayaklarını da karışık masaya dayamış oturuyordu. «Seninle ilgili bir soruşturma yaptım, Nicholas. Senden özür dilemek istiyorum.»

Nick yumuşak bir sesle konuştu. «İlginç miydi bari?»

«Bu zor olmadı. Ardında bal çiftliğine giren bir ayı gibi iz bırakmışsın. Doğrusu şaşılacak adamsın, Nicholas. İnanılmaz şeyler yapmışsın.»

Nick, «Hiç boş durmadım,» diye itiraf etti.

«Bira içer misin?» Tom kalkıp üstünde 'Zoolojik Numuneler. Açmayınız' yazılı buzdolabına gitti.

«Benim için çok erken.»

Tom, «Hiçbir zaman erken değildir,» diyerek bir bira açtı ve devam etti. «Evet, hiç boş durmamışsın. Ne tuhaf değil mi? Bazı erkeklerin yaşamı daima olaylıdır.»

Nicholas cevap vermeyince adam devam etti. «Burada böyle birine gereksinmemiz var. Düşünce ve niyeti harekete çevirecek biri gerek bize. Yaptıklarını biliyorum. Konuşmanı duydum. Hareketlerine dikkat ettim. Bütün bunların önemi var. Fakat daha da önemlisi ilgileniyorsun. Seni dikkatle izledim, Nick, İçin için bizim gibi sen de bu durumlara üzülüyorsun.»

«Bana bir iş önerecekmışsin gibi konuşuyorsun, Tom.»

«Lafi fazla uzatacak değilim, Nick. Sana iş teklif ediyorum.» Kocaman elini salladı. «Evet, çok meşgul olduğumu biliyorum ama seni kandırıp bu işe sokmak, doçent yapmak istiyorum. Washington'a gidip pazarlık etme zamanı gelince, bizim tezimizi gereken şekilde destekleyebilirsin. Ayrıca gerekli kimseleri tanıyorsun. Bize de kapıların açılmasını sağlayacak kadar büyük üne sahip biri gerekiyor.»

Sonra okyanusları bilen ve eğitim görmüş bir adama gereksinmemiz var. Ayrıca deniz ticaretini bilen, kafası iyi çalışır bir işadamı olman çok önemli. Tankerler yapmış ve çalıştırmış olan, insanların gereksinimlerinin çok önemli olduğunu, ancak fosil yakıtlarla okyanusların çöllere çevrilmemesi gerektiğini de bilen biri gerek. Bizlerin romantik budalalar, kıyametin geldiğini haber veren çılgınlar olduğumuzu söylüyorlar. Bu işte bize kurulu düzeni temsil eden, yetenekli, kendinden emin biri lazım. Sen bir senato araştırma komitesine gitsen, adamlar ihtiyarlığın neden olduğu uykudan uyanıp kulaklıklarını takarak seni dinlerler.»

Nicholas'ın hâlâ sesi çıkmıyordu; Tom, umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. «Bütün bunlara karşılık sana ne verebiliriz? Parasız olmadığını biliyorum. Sana yılda ancak on iki bin dolar verebiliriz. Ayrıca doçentlik de iyi bir etikettir. Bununla başlarız. Zamanla profesör olabilirsin. Okyanuslar bilimi filan gibi bir kürsünün başına geçersin. Sana başka ne verebileceğimizi bilmiyorum, Nick. Sadece yapılması gereken zor bir iş hallederken duyulan doyumluluğu tadabilirsin.»

Yine susup kabarık saçlı başını salladı. «İlgilenmedin değil mi?»

Nick kımıldandı. «Ne zaman işe başlıyorum?» Tom neşeyle gülerken de elini uzattı. «O birayı içerim artık.»

Su canlandırarak kadar serindi. Nick ve Samentha epey açılmışlardı. Güneş batarken yine yan yana yüzerek kumsala döndüler. Sahilde kimsecikler kalmamıştı. Birbirlerinden başkasını görmedikleri için o anda lüks apartmanların ışıkları onlara yıldızlar kadar uzak gözüküyordu.

Artık durumu genç kadına anlatma zamanı gelmişti. Fakat işe şeyhlerin Okyanus Kurtarmayı satır, almak istediklerini söyleyerek başladı.

Samentha, «Satacak mısın?» diye sordu. «Bunu yapmazsın değil mi?»

«Net yedi milyona mı? Sen bunun ne kadar para olduğunu biliyor musun?»

Samentha; «Bu kadarını sayamam,» diye itiraf etti. «Fakat satarsan ne yaparsın? Senin ömrünün sonuna dek golf ya da tenis oynayabileceğini sanmıyorum.»

«Şeyhler Okyanus Kurtarmayı iki yıl onların hesabına yönetmemi istiyorlar. Ayrıca bana fazla zamanımı almayacak bir iş önerdiler.»

«Nasıl bir iş?»

«Miami Üniversitesinde doçentlik.»

Samentha birden durdu, sonra erkeği kendine çekerek yüzüne baktı. «Benimle alay ediyorsun!» diye suçladı.

«Bu sadece başlangıç. İki yıl sonra Okyanus Kurtarmayla işim bitince okyanus bilimi kürsüsünün başına geçebileceğim.»

Samanta, «Bu doğru olamaz!» diye bağıarak onu kolundan tuttuğu gibi inanılmaz bir güçle sarstı.

«Tom, bilgilerimin bu alanda işe yarayacağını söylüyor. Ayrıca parlamento üyeleriyle ben tartışacağım. Denizcilik konferanslarına katılacağım. Yani sizler için bir tür kiralanmış silah görevi yapacağım.»

«Oh Nicholas, Nicholas!»

Adam, «Tanrım, yine ağlıyorsun!» dedi.

«Elimde değil.» Üstüne kumlar yapışmış, üşüyen, ıslak Samanta sevinçten titreyerek ona sarılmıştı. «Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Nicholas? Bilmiyorsun değil mi? Bunu anlayamıyorsun.»

«Sen anlat. Ne demek oluyor?»

«Bu gelecekte her şeyi birlikte yapabileceğimiz anlamına geliyor. Sadece yemekleri yutup yatağa atlamayacağız. Her şeyi birlikte yapacağız. Birlikte çalışıp birlikte eğleneceğiz. Gerektiği gibi birlikte yaşayacağız.» Bu düşün büyüklüğü karşısında şaşırıp korkarak sustu.

«Bu gelecek gözümü korkutmuyor,» diye mırıldanan Nick, genç kadının çenesini tutarak başını kaldırdı.

Duş yapıp üstlerindeki kum' ve deniz suyunu temizledikten sonra, karanlıkta renk renk yatak örtüsünün üstüne uzanıp denizin sesini dinleyerek birlikte planlar yaptılar, düşler kurdular.

«Salı günü Londra'da olmam gerekiyor.»

Samanta uykulu uykulu, «Her şeyi mahvetme şimdi,» diye söylendi.

«Ondan sonra da 7 Nisanda Deniz Cadısı'nı suya indireceğiz.»

Samanta, «Dinlemiyorum,» diye fısıldadı. «Parmaklarımı kulaklarıma tıkadım.»

«Onu denize indirir misin? Yani şampanya şişesini kırıp onu kutsar mısın?»

«Parmaklarımı kulaklarımdan çektim.»

«Jules bundan çok hoşlanır.»

«Nicholas, ömrümü durmadan, Atlantik'i aşmakla geçiremem. Bunu senin için bile yapmam, İşlerim var.»

«Peter de orada olacak. Bu da rüşvet.»

Kadın, «Bu haksız bir baskı,» diye itiraz etti.

«Gelecek misin?»

«Geleceğimi biliyorsun, çekici herif. Ne olursa olsun bunu kaçırmak istemem.» Yaklaşıp erkeği kulağından öptü.

Nick, «İkiniz de deniz cadısıSİNİZ,» dedi.

«Sen de benim büyücüsün.»

«Deniz cadısı ve büyücü. Birlikte mucizeler yaratacağız.»

«Dinle belki küstahlık ediyorum ama sabahın ikisi ve tam anlamıyla uyanık olduğumuza göre, hemen şimdi küçük büyülerinden birini benim için yapar mısın?»

Nick, «Bu büyük zevk olacak,» diye cevap verdi.

Nicholas, Amerikan Konsoloslüğundan çıkıp saatine bakınca, vaktin erken olduğunu anlayarak hafif yağmura karşın Place de Concorde'dan ağır ağır geçti. Lazarus randevu yerine gelmiş onu bekliyordu. Soğuğa karşı sıkıca giyinmişti. Üstündeki tüm giysiler lacivertti. Boynuna kaşmir bir atkı dolamış, çıkık alnını gizlemek istercesine lacivert şapkasını gözlerine doğru indirmişti.

Nick ufak tefek adamı selamlamadan, «Sıcak bir yer bulalım,» diye önerdi.

Lazarus kalın camlı gözlüğünün arkasından ona baktı. «Yok, yürüyelim.» Önden ilerledi ve Pepit Palais'ye doğru gittiler. «Yazılı bir şey vermeyeceğimi biliyorsunuz, değil mi?»

«Nasıl olsa cebimde kayıt aygıtı var.»

«Tamam. Sözlerimi banda almaya hakkınız var. Lazarus bir an durdu, sonra sanki bilgisayara yeni bir bant takılmış gibi birden başladı. Ses tonu bile değişip tekdüzeleşmişti. Önce Christy Nakliyatı oluşturan otuz üç şirketin son on sekiz aydaki durumlarını açıkladı. Ufak tefek adam şirketlerin hisse senetleri listelerini yüksek sesle okuyordu sanki. Yapılan satışların tarihlerini, miktarlarını, alıcıların adlarını sayıyordu. Hatta Nicholas'a transfer edilen Okyanus Kurtarmanın hisse senetlerini ve buna karşılık onun verdiği Christy Nakliyat hisselerini bile bütün ayrıntılarıyla belirtti. Bütün bunlardan Lazarus'un verdiği bilgilerin doğru olduğu anlaşılıyordu.

Nicholas, Duncan Alexander'ın hatalı yönetimi yüzünden şirketi iyice zarara soktuğunu anlamıştı. Üstelik Nicholas'ın şiddetle karşı koyduğu işi yaparak Christy Nakliyatın bütün gemilerini yine kendi şirketi olan Londra ve Avrupa Bankasına sigortalatmıştı. Sonunda da Altın Maceracı olayında ortaya çıkmıştı hatası.

«Christy Nakliyat, Altın Şafak için Lloyds'a gitmedi. Avrupa'daki sigortacılar onun birinci sınıf olduğunu kabul ederek sigortaladılar. Orada bu klası sağlamak daha kolay. Londra ve Avrupa Sigortacılık ve Bankacılık şirketinden başka firmalar da bir sigorta işiyle ilgili.»

Nicholas, Duncan Alexander'ın şirketi zor duruma soktuğunu ve Altın Şafak'la kumar oynadığını anladı. Adam tanker sayesinde bu durumdan kurtulacağını sanıyordu. Fakat o dev tanker tehlikeliydi. Bunun değiştirilmesi, açık denizlere dayanacak hale getirilmesi gerekiyordu.

«Christy Nakliyat, 10 Ocakta Doğu Amex Şirketiyle bir anlaşma yaptı. On yıllık bir sözleşme bu. Altın Şafak mil başına yüz tondan on sent alacak ve yılda en az 75.000 deniz mili yapacak.»

Nick mil başına yüz ton için on sentin çok fazla olduğunu düşünüyordu. Hem Doğu Amex Şirketini de bir yerden anımsar gibiydi.

«Doğu Amex, Teksas'daki Galveston'da bir rafineri yaptırdı. Kuveyt'in El Barras petrol yataklarını çalıştırıyor.

Buradan elde edeceği ham petrolü Galveston'a yollayacak.»

«Aman Tanrım!» Nicholas ona bakakaldı. «El Barras petrol yatakları... Orada kadmiyum var.»

«El Barras petrol yataklarının batısında milyonda 2000 oranında kadmiyum olduğu saptandı. Doğu tarafındaysa bu oran, milyonda 42.000'e yükseliyor. Şirket rafineride bu ham petrolden çok daha düşük yakıcı karbonlu akaryakıt sağlayabilecek.»

Nicholas dinlerken gözlerinin önünde Samentha'nın laboratuvarında kadmiyumdan zehirlenerek ölen midye belirdi. Lazarus kayıtsız bir sesle devam ediyordu.

Nick inanamayarak başını sallayıp, «Duncan bunu yapacak,» diye söylendi. «O canavarıyla iki okyanus aşırı El Barras'ın bol kadmiyumlu ham petrolünü taşıyacak. Bu şimdiye dek hiçbir armatörün cesaret edemediği bir iş!»

Nicholas, Ritz'deki dairesine dönünce hemen Samentha'yı aradı. Kuzey Amerika'da saat sabahın üçüydü. Genç kadın da evde olmalıydı.

Kısa süre sonra Samentha'nın sesini duydu. «Alo? Saat kaç? Kimsiniz? Tanrım, üç olmuş? Ne istiyorsunuz?»

Nick, «O adama pantolonunu giyip eve gitmesini söyle,» dedi.

«Nicholas!» Neşeli çığlığı bir gürültü izledi. «Allah kahretsin, masayı devirdim. Nicholas, orada mısın? Tanrı aşkına benimle konuş.»

«Seni seviyorum.»

«Lütfen tekrar söyle. Neredesin?»

«Paris’deyim. Seni seviyorum.»

«Oh!» Genç kadının sesi üzüntüyle hafifledi. «Sesin çok yakındaymışsın gibi geldi. Burada olduğumu sandım...» Sonra kendini topladı. «Ben de seni seviyorum.»

«Uyan, Kafanı topla. Sana söylemek istediğim bir şey var.»

«Uyandım... Hemen hemen yani.»

«Samentha, biri Key West’in otuz deniz mili kadar açığında Golf Strim’e içinde 40.000 oranında kadmiyum olan bir milyon ton ham petrol dökerse ne olur?»

«Bu sabahın üçünde zor bir soru, Nicholas.»

Nick, «Ne olur?» diye ısrar etti.

«Ham petrol bir taşıyıcı görevi yapar.» Yeni uyanmış olan Samentha durumu tasarlamaya çalışıyordu. «Denizin yüzünde bir santim kadar kalınlıkta bir tabaka oluşturur. Böylece birkaç bin mil uzunluğunda ve dört ya da beş yüz mil genişliğinde ham petrollü bir alan ortaya çıkar?»

«Peki sonuç?»

«Denize dökülen petrol Bahama’lardaki, Amerika Birleşik Devletleri’nin doğu sahilindeki bütün deniz yaratıklarını öldürür.» İyice uyanmıştı artık. Sesinde bir korku belirmişti. «Nicholas, sabahın üçünde böyle korkunç bir şeyi nasıl düşünebiliyorsun?»

«Ya insan yaşamı?»

«Büyük bir kayıp olur. Sülfid hemen su tarafından emilir. Böyle sülfidli suya dokunan da zehirlenir. Balıkçılar, tatil yapanlar, petrolün vurduğu kıyılarda dolaşanlar ölürler. Doğu sahilindeki insanların büyük bölümü gider, Nicholas. Yani yüz binlerce insan. Eğer Golf Strim bunu New Foundland, İzlanda ve Kuzey Denize de taşırsa oradaki bütün morina balığı yatakları mahvolur. Yine o çevrede bütün insanlar, hayvanlar ve kuşlar ölürler. Fakat bu çılgınca şeyi neden sordun, Nicholas?»

«Christy Nakliyat, El Barras yataklarından çıkarılan bir milyon ton ham petrolü Galveston’a taşıyacak. El Barras petrolündeki kadmiyum oranı 2000’le 42.000 arasında değişiyor.»

Samentha, «Bir milyon ton,» diye fısıldarken sesinde büyük bir öfke belirmişti. «Bu bir tür soykırım! Dünyanın deniz taşımacılığı tarihinde bundan daha öldürücü bir yük görülmemiştir sanırım.»

«Altın Şafak birkaç hafta sonra St Nazaire’de denize indirilecek, böylece felaket tohumları denize atılmış olacak. Petrolü taşıırken de Basra Körfezinden Ümit Burnuna gidecek. Dünyanın en tehlikeli denizlerinden biri de oradadır. Oraya yüzyıllık dalganın yuvası derler. Oradan Atlantik’e açılacak ve

Key West'le Küba arasındaki geçide girecek. Kasırgaların doğduğu yer olan Şeytan Üçgeni'nden geçecek.»

Sametha sakin bir sesle, «Bunu yapmalarına izin veremezsin, Nicholas,» diye konuştu. «Onlara engel olmak zorundasın.»

«Bu kolay olmayacak fakat her şeyi deneyeceğim. Sen de orada savaşmalısın. Tom Parker'i bul, Sametha. Gerekirse onu yataktan kaldır. Bu haberle Washington'a gitmeli. Basına, radyolara, televizyon istasyonlarına haber vermeli. Doğu Amex'i bir açıklama yapmaya zorlamalı.»

Sametha, «Çevre korumacılarını ellerinde dövizlerle Galveston'daki rafinerinin önüne yollayacağım,» diye söz verdi. «Ülkedeki çevre kirlenmesiyle mücadele eden her örgüt bize yardım edecektir. Büyük bir gürültü koparacağız.»

«İyi. Bunları yap ama Deniz Cadısı'nın suya indirilmesinde hazır bulunmayı da unutma.»

Nicholas bütün gün Ritz'deki telefonun başında oturarak Lazarus'un sözünü ettiği ve banda kaydettiği Christy Nakliyat hissedarlarını aradı. Bu adamlar. Altın Şafak'ın yapılabilmesi için kredi vermişlerdi. Her seferinde bu büyük şirketlerin tanıdığı yöneticileriyle konuştu. Her şeyi açıkça söyleyemedi; çünkü böyle yaparsa Duncan Alexander'a kendisini dava etmesi için fırsat vermiş olurdu. Sadece durumu ima ederek bu tanker işini tekrar gözden geçirmelerini önerdi.

Deniz, Nicholas'a olağanüstü iyi bir yaşam vermiş, onun servete, başarıya ve üne kavuşmasını sağlamıştı. Artık bu borcun birazını ödemesinin zamanı gelmişti. Fakat öte yandan bu soylu amacın altındaki gizli gurur ve nefreti de fark ediyordu. Altın Şafak kendi düşüncesiydi. Bunu ondan alıp rezil etmişlerdi. Şimdi tanker bir felakete neden olursa, herkes bunu ilk tasarlayan Nicholas Berg'i anımsayacaktı. Ayrıca Duncan Alexander kadınıyla çocuğunu da elinden almıştı. O düşmanıydı ve Nicholas her şeyde olduğu gibi bu işte de onunla bütün gücüyle mücadele edecekti.

Nicholas tekrar telefonu açıp Eaton Square'deki evi aradı. «Mrs. Chantelle Alexanders rica ediyorum.»

«Özür dilerim efendim. Mrs. Alexander Cap Ferrat'da.»

Nicholas teşekkür ederek telefonu kapattı ve bu kez Akdeniz sahilini aradı.

«Burası Mrs. Alexander'ın evi. Ben oğlu Peter Berg'im.»

Nicholas duyduğu sevgi yüzünden birden kanın yüzüne çıktığını hissetti. «Merhaba oğlum.» Sesi kulaklarına kuru, hatta ukalaca gelmişti.

«Baba!» Çocuk çok sevinmişti. «Baba...» Birden resmileşti. «Nasılsınız efendim? Mektuplarımı aldınız mı?»

«Hayır, almadım. Nereye yollamıştın?»

«Queens Gate'deki kata.»

Nicholas, «Bir aya yakın süredir oraya uğramadım,» diye cevap verdi.

«Bermuda ve Florida'dan attığın kartları aldım, baba. Sadece mektup yazarak anlatmak...» Bunu okul öğrencilerine özgü zafer ve yenilgilerin sayılıp dökülmesi izledi.

«Harika, Peter. Seninle gururlanıyorum.» Oğlunun yüzü gözlerinin önünde belirmişti; onun için pek az şey yapabildiği, kendisini çok ender görebildiği için suçluluk hissediyordu. Peter'e duyduğu özlem yüzünden kalbi sıkışmaktaydı.

Sonra kaçınılmaz soruyu duydu. «Senin yanına ne zaman gelebileceğim, baba?»

«Bunu annenle konuşmam gerekiyor. Peter. Fakat kısa süre sonra beraber olacağımıza söz veriyorum. Annen nerede?»

«Kayıkhane.»

«Beni oraya bağlayabilir misin? Onunla konuşmam gerekiyor, Peter.»

«Tabii.» Çocuk sesindeki düş kırıklığını gizlemeyi başarır gibi olmuştu. «Baba söz verdin değil mi? Yakında beraber olacağız...»

«Söz verdim.»

«Hoşçakal, baba.»

Hatta bir çıtırtı oldu, sonra kadının tatlı, sakin sesini duydu. «C'est Chantelle Alexander qui parie.»

«C'est Nicholas ici.»

«Ah, şekerim, sesini duymak ne güzel. Nasılsın?»

«Yalnız mısınız?»

«Hayır, arkadaşlarım öğle yemeğindeler. Pierre ve Mimi bugün Cannes'dan yatlarıyla geldiler.» Pierre, Avrupa'nın en büyük uçak fabrikatörünün oğluydu. Nicholas'ın gözlerinin önünde geniş terası, geride kalan tepelerin önündeki çam ağaçları ve kuleleri olan, fazla süslü, pembe renkli ev belirdi. Terasın hemen altında da özel iskele ve yat limanı vardı, Chantelle'in ziyaretçileri teknelerini orada demirlerlerdi.

«Duncan orada mı?»

«Hayır, hâlâ Londra'da. Gelecek haftaya kadar da gelmeyecek.»

«Haberlerim var. Paris'e gelebilir misin?»

«Olanaksız, Nicky. Yarın Monte Carlo'da olmam gerekiyor. Bahar balosu için Grace'e yardım ediyorum. Sonra Peter var. Onu yalnız bırakmayı da istemiyorum. Neden buraya gelmiyorsun? Yarın sabah dokuzda bir uçak var. Evdeki konukları başımdan atarım, yalnız konuşuruz.»

Nick hemen düşündü. «Tamam. Bana Negresco'da bir daire ayırtır mısın?»

«Saçmalama, Nicky. Burada on üç mükemmel yatak odası var. İkimiz de uygar insanlarız. Peter'in de seni görünce çok sevineceğini biliyorsun.»

Nicholas Nice Havaalanında uçaktan inince telin arkasında zıplayan ve başının üstüne kaldırdığı ellerini sallayan Peter'i gördü. Cote d'Azur'da beklenmedik bir bahar havası hüküm sürüyordu. Nick kapıdan çıkınca çocuk kendini tutarak ciddi bir tavırla el sıkı. Yine resmileşmişti. «Sizi gördüğüme çok sevindim, efendim.»

Nicholas, «On beş santim uzamış olduğuna yemin ederim,» diyerek eğilip çocuğunu kucakladı. Bir an birbirlerine sarılıp kaldılar. Sonra Peter onun kollarından sıyrıldı. İkisi de bu sevgi gösterisi yüzünden sıkılmıştı. Nicholas kasıtlı elini Peter'in omzuna dayayıp sıkı. «Araba nerede?»

Elini onun omzundan çekmeden yürüdü. Peter bu olağanüstü sevgi gösterisine alışmaya başlamıştı ve babasına yaslanırken göğsü gururla kabarıyordu.

Nicholas, böyle değişmemin, sevdiklerime daha doğal davranmamın sebebi nedir, diye düşündü. Bunun cevabı belliydi. Duygularını açıklamasını ona Samantha^ Silver öğretmişti.

Rolls Royce'a binince Peter, «Annem Grace'e gitti,» diye haber verdi. «Akşam yemeğine kadar yok.»

«Evet, bana söyledi. Günü seninle baş başa geçireceğiz.» Nicholas gülümserken şoför de malikânenin girişindeki beyaz sütunların arasındaki elektrikli kapıya geldi. «Ne yapacağız?»

Yüzdüler, tenis oynadılar ve Peter'in Arrowhead sınıfından olan kotrası Apaş'la uzun bir gezinti yaptılar Bir hayli güldüler ve konuştular. Nicholas akşam yemeği için kılığını değiştirirken, geçici olduğu için hemen sona erecek bu mutluluk yüzünden üzgündü.

Nick aşağıya inince, saçları duştan ıslanmış, yüzü güneş ve mutluluktan pembeleşmiş olan Peter, onun için içki hazırlamakta ısrar etti. Bir an sonra da Chantelle geniş merdivenden inerek salona girdi. Nicholas gözlerini ondan alamadığını hissetti. Son konuşmalarından beri onun daha da güzelleşmiş olması mümkün müydü? Yoksa o gece için daha dikkatle mi hazırlanmıştı?

Chantelle fildişi rengi ince ipekten uçşan uzun bir gece elbisesi giymişti. Büyük veranda kapısından süzölen günün son ışıkları incecik kumaştan geçerek bir an onun biçimli bacaklarının şeklini ortaya koydu. Kadın yaklaşıncı, Nicholas uzun elbisenin yine fildişi ipekle işlenmiş olduğunu fark etti. Chantelle çok şıktı ve işlemenin altından biçimli göğüsleri belli oluyordu.

«Nicky, seni yalnız bıraktığım için çok üzgünüm.»

«Peter’le çok eğlendik.»

Chantelle makyajla gözlerinin iriliğini ve biçimini daha belirgin hale koymuştu. Üstelik güzel yüzü boyasızmış gibi duruyordu. Saçları pırıl pırıl ve canlıydı. Fildişimsi rengi güneşte koyulaşmıştı biraz. Çıplak omuzları ve kolları açık bal rengine dönmüşü.

Nick onun çam ormanının önündeki antikalarla dolu denize bakan bu şahane evde ne kadar huzurlu ve zarif olduğunu unutmuştu. Büyük salonu özel bir pırıltı ve neşeyle dolduruyordu. İyi anımsadıkları şakaları tekrarlayarak kahkahalarla güldüler.

Nicholas ona kızamıyor, bu yerde Chantelle’in kendisini aldatmış olduğunu düşünemiyordu. Küçük yemek salonuna geçince eskiden yaptıkları gibi oturdular masaya. Sanki bir anda aradaki olaylar unutulmuş, mutlu yıllara dönmüşlerdi.

Chantelle onu rahatsız etmemek için sezgisinden yararlanıyor. Nicholas’a bir onur konuğuymuş gibi davranıyordu. Evin erkeği de Peter’di. Bir ara, «Peter, şekerim, tavuğu keser misin?» deyince, çocuk pek gururlandı ama kestiği tavuk harman makinesinden çıkmışa döndü. Kadının ikram ettiği yemek ve içkilerin geçmişte kalan anılarla ilgisi yoktu.

Peter geceyi uzatmak ve yatmamak için elinden geleni yaptı. Fakat Nicholas sonunda, «Gelip seni yatırırım,» deyince çaresiz duruma razı oldu.

Peter dişlerini ovarken Nick bekledi. Eğer yumuşaklıkla itiraz etmeseydi, bu diş ovma gece yarısına kadar da sürebilirdi. Sonunda çocuk yatağa girdi. Nicholas ona doğru eğilince de Peter sessiz bir umutsuzlukla onun boynuna sarıldı. «Çok mutluyum,» diye fısıldayarak Nick’i şiddetle yanağından öptü. «Daima böyle kalsaydık ne güzel olurdu, değil mi? Tekrar gitmene gerek olmasaydı, baba...»

Nick aşağıya indiğinde Liszt’in tatlı melodilerinden biri çalıyordu. Chantelle ince kristal balon kadehlere konyak koymuştu. «Peter yattı mı?» diye sordu. «Çok yorulmuş ama farkında değildi.» Nick’e konyak kadehini vererek dönüp kapıdan terasa çıktı. Nicholas da onun peşi sıra gitti. Taş korkuluğa dayanarak yan yana durdular. Hava açık fakat serindi.

Chantelle mırıldandı. «Çok güzel.» Ay ışığı denizde gümüşten bir yol oluşturmuştu. «Daima bunun düşlerime giden yol olduğunu düşündüm.»

Nick, «Duncan,» dedi. «Duncan Alexander'den söz edelim.»

Kadın hafifçe titreyerek kollarını göğüslerine bastırıp çıplak omuzlarını tuttu. «Bilmek istediğin nedir?»

«Ona hisse senetlerini kontrol hakkını verirken, hangi koşulları ileri sürdün?»

«Ona beni temsil için tam yetki verdim.»

Nick, «Peki bunu iptal için bir madde yok mu?» diye sordu. «Hangi koşullar altında kontrol tekrar eline geçebilir?»

«Boşanırsam ancak.» Sonra başını salladı Chantelle. «Fakat değiştirmek istersem hiçbir mahkeme itiraz edemez. Bu, Victorya devrinden kalma bir şey. İstediğim an Duncan'ın beni temsil etme hakkını elinden alırım.»

Nicholas, «Haklısın sanırım,» diye cevap verdi. «Fakat onun kasıtlı yetkisini kötüye kullandığını kanıtlayamazsan bu iş bir, iki yıl sürebilir.»

«Bunu kanıtlayabilir miyim, Nicky?» Erkeğe dönerek başını kaldırdı. «Verdiğim yetkiyi kötüye mi kullanmış?»

Nick ihtiyatla konuştu. «Henüz bilemiyorum.»

Fakat Chantelle atıldı. «Büyük budalalık ettim değil mi?» Nick konuşmayınca titrek bir sesle devam etti. «Senden hiç bir şekilde özür dileyemeyeceğimi biliyorum... Yaptıklarımı hiçbir biçimde ödeyemem. Fakat bana inan Nicholas... Ömrümde hiçbir şeye bu denli pişman olmadığımı söylüyorum. Lütfen bana inan.»

«Bu geçti, Chantelle. Bitti. Geriye dönüp bakmanın bir yararı yok.»

«Dünyada hiçbir erkek şu anda senin gibi davranmazdı. Kandırma ve kötülüğe, yardım ve teselliyle karşılık vermezdi. Bunu söylemeyi istiyordum.» Nick'e çok yaklaşmıştı; serin gecede vücudundan yükselen sıcaklığı, parfümünü duyuyordu. Nicholas. Genç kadın seçtiği kılıklar gibi parfümünü de kendine yakıştırmasını bilirdi.

Nick sert bir tavırla, «Hava soğuyor,» diyerek kadını kolundan tutup salona soktu ve o tehlikeli yakınlıktan kurtuldu. «Hâlâ konuşmamız gereken çok şey var.»

Yeşil renkli, tüylü kalın halıya basarak salonda dolaşırken Lazarus'dan öğrendiklerini anlattı. Chantelle daha da irileşen gözlerini ona dikmiş dinliyordu. Sözleri açıklamaya gerek yoktu. O Arthur Christy'nin kızıydı ve Duncan'ın Altın Şafak'ı kendi şirketine sigortalattığını, Christy'nin hisse senetleriyle sigorta primlerini ödediğini kolaylıkla anladı. Hem Duncan daha önce bu hisse senetlerini karşılık gösterip kredi sağlayarak tankeri yaptırmış da olabilirdi.

Sonunda kadın, «Bundan emin misin?» diye fısıldadı. Yüzünden kanı çekilmişti.

Nick dudak büktü. «Ben bir çene kemiği bulup buna göre bir dinazor yaptım. Biçimi biraz farklı olabilir ama tek şeyden eminim: Ortaya çıkan büyük ve tehlikeli bir canavar.»

Kadın tekrar fısıldadı. «Duncan, Christy Nakliyatı mahvedebilir.» Ağır ağır etrafına, içinde türlü değerli eşya bulunan salona, eve baktı. Bunlar onun yaşamının simgesiydi. «Bana ve Peter'e ait olan her şeyi tehlikeye attı.»

Nicholas cevap vermedi fakat kadının önünde durmuş, bu korkunç duruma gösterdiği tepkiye bakıyordu. Chantelle'in öfkesinin yavaş yavaş şaşkınlığa, sonunda da dehşete dönüştüğünü gördü. O zamana dek Chantelle'in korktuğuna hiç tanık olmamıştı. Fakat şimdi kendisini daima koruyan zırhı sırtından almaları tehlikesiyle karşılaştığı için ormanda kaybolmuş bir hayvana dönmüştü. «Her şeyi yitirebilir mi, Nicholas? Bunu yapamaz değil mi?» Güvene kavuşmayı istiyordu ama Nick bunu ona veremezdi.

Şimdi sadece acıyordu ona. Yıllardır tanıdığı Chantelle bundan önce hiç acımamıştı.

Kadın, «Ne yapabilirim, Nicholas?» diye yalvardı. «Lütfen bana yardım et. Oh Tanrım, ne yapabilirim?»

«Teknesi düzeltilip yeni uskurlar eklenene ve kontrol edilip sigortalana kadar Duncan'ın Altın Şafak'ı denize indirmesine engel olursun. Bu arada Christy Nakliyatın yönetimini de onun elinden alırsın.» Bunları söylerken kadına acıdığı yumuşak sesinden belliydi. «Bugünlük bu kadar yeter, Chantelle. Bu gece olanları öğrendin. Yarın buna nasıl engel olacağımızı konuşuruz. Valliumun var mı?»

Kadın başını salladı. «Durumlardan kaçmak için ilaç kullanmadım hiç.» Bu doğrudu. Chantelle'in cesur olduğunu biliyordu. «Burada ne kadar kalabilirsin?»

«Yarın on bir uçağında yer ayırttım. Yarın gece Londra'da olmam gerekiyor. Sabah konuşacak kadar vaktimiz var.»

İkinci katın camlı kapıları evin cephesi boyunca giden ve denizle özel yat limanına bakan balkona açılıyordu. Zaten bu kattaki beş büyük yatak odası da yine balkona açılmaktaydı. Dairenin oturma odasındaki aynanın arkasına gizlenmiş bir içki dolabı vardı; içine her türlü içki konulmuştu. Televizyon masasının üstünde o günkü İngiliz, Fransız ve Alman gazeteleri duruyordu. Nick, The Times'ı açıp borsa haberlerine baktı. Chrsity şirketinin hisse senetleri 5.15 Sterline yükselmişti. Bu, bir gün öncekinden 15 şilin fazlaydı. Demek durum borsada duyulmamıştı, henüz.

Nick üç saat önce yıkanmakla birlikte o gerilim yüzünden vücudunun kaşındığını hissediyordu. Yeşil mermerden banyoda on sekiz ayar altından yapılmış musluklar yunus balığı biçimindeydi. Dokunur dokunmaz yunusların açık ağızlarından kaynar su akmaya başladı. Chantelle, zevki sayesinde

buraya Paris'e özgü şahane bir hava vermişti.

Nick kaynar suyla duş yaparak yorgunluğunu attı ve kendisini pis sanmasına neden olan duygudan da kurtuldu. Önü camlı ısıtma dolabından aldığı beyaz havlulardan birini beline dolayarak yatak odasına geçti. Okyanus Kurtarmayı şeyhlere satması için hazırlanan anlaşmanın müsveddesi çantasındaydı. Bunu James Teacher'la yanında çalışan genç avukatlar okumuş ve düşüncelerini uzun notlar halinde belirtmişlerdi. Nicholas da ertesi gün Londra'da onlarla buluşmadan önce bu notlara göz atmak zorundaydı.

Kâğıtları alarak oturma odasına geçti. Daha ilk sayfaya bakar bakmaz, kâğıtları masaya attı ve kalkıp bir kadehe viski koydu. Yine rahat deri koltuğa oturup anlaşma müsveddesini alarak çalışmaya başladı.

Önce parfümü fark etti. Bu koku yüzünden kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Elindeki kâğıtlar hışırdadı. Ağır ağır başını kaldırdı. Chantelle küçük, çıplak ayaklarına basarak hiç gürültü etmeden gelmişti. Mücevherlerinin hepsini çıkarıp saçlarını açarak omuzlarına bırakmıştı. Onun için daha genç, daha çaresiz gözüküyordu. Üstüne kol ağızları ve yakası dantel olan kapalı bir gecelik giymişti. Ağır ağır koltuğa yaklaşırken ilk kez çekingendi. Koyu renk iri gözleri endişeliydi ve Nick yerinden kalkınca durup bir elini boğazına götürdü.

«Nicholas,» diye fısıldadı. «Çok korkuyorum ve çek yalnızım.» Bir adım daha yaklaşınca erkeğin dudaklarının gerildiğini görerek hemen durdu. Hafif sesle yalvardı. «Lütfen, beni geri çevirme, Nicky. Bu gece beni reddetme. Yalnız kalmaktan korkuyorum... Lütfen.»

Nick o zaman olacakları anladı. Bu gerçeği bütün gece kendisinden, gizlemişti. Fakat şimdi olan olmuştu ve bundan kaçınabilmek için de bir şey yapamazdı. Tüm direnme gücünü yitirmişti. Büyülenmiş gibi dururken kadının güzelliği ve uyandırdığı arzular yüzünden iradesinin yek olduğunu hissetti. Kafası birden karıştırdı.

Chantelle bunu anında anlayarak kayar gibi ilerleyip sessiz sedasız yaklaştı. Yüzünü, robdöşambrının açık bıraktığı çıplak göğsüne dayadı. Erkeğin temiz, güçlü kokusunu içine çekti.

Nicholas kolları iki yanında hareketsiz duruyor ve hâlâ karşı koyuyordu. Chantelle onu çok iyi tanırdı. Kendi güçlü prensiplerine karşı gelmeden önce büyük bir şaşkınlık geçirecekti. Evet, onu iyi tanıyordu. Nicholas da kendisi kadar sekse düşkün, ateşli bir yaratıktı. Hem onun iştahına karşılık verebilen tek erkekti Nick. Adamın direncini yıkmak için harekete geçerken birden ihtirasa kapıldı. Bu yüzden âdeta acı duyuyordu ve birden saldırıya geçmemek için bütün iradesini kullanması gerekti. Kendini kontrole çalışırken bacakları titriyor, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Ama hâlâ canı yanmış, şaşırmış, küçük çocuk rolünü oynayarak adamın iyiliğinden, merhametinden yararlanıyordu. Bu kadar acı çeken birini Nick geri çeviremezdi.

«Oh, Nicky, lütfen... Sadece bir an. Sadece bir kez bana sarıl. Lütfen... Tek başıma dayanmam. Sadece biran.»

Erkeğin ellerini kaldırdığını sezdi. Parmaklarını omuzlarında hissetti. O korkunç arzu artık

dayanılmaz hal almıştı, kontrol edemeyecekti. İner gibi hafif bir ses çıkardı ama bunun gücü vücudunu sarstı. Erkeğin hemen karşılık verdiğini de hissetti. Tam zamanında davranmış, kadınlara özgü zekâsı ona yol göstermişti. Omuzlarını okşayan parmaklar artık acımasızca etine batıyordu. Chantelle onun tüm kaslarının gerildiğini de anladı. Erkeği etkisine almasını sağlayan korkunç gücünü, âdeta baş döndüren gücünü bir kez daha anladı.

Nicholas uyanıp kendine gelince büyük bir pişmanlık duydu. Yataktan kalkarak altınli yeşil mermer banyoya gitti. Uykusuzluktan ve pişmanlıktan gözlerinin gerisinde bir yer ağrıyordu. Yunusların ağzından küvete kaynar su akıttı. Buharlanan aynada yüzüne bakınca gözlerinin altında koyu renk gölgeler belirmiş olduğunu gördü. Aynadaki sisli yüze, «Ahlaksız,» dedi. «Tanrının belası namussuz.»

Kahvaltı etmek için güneşli terastaki parlak renkli şemsiyelerin altında onu bekliyorlardı. Peter bir gece önceki gibi şendi. Hemen neşeyle Nicholas'a koştu. «Baba, baba!» Onu elinden tutarak masaya götürdü.

Chantelle uzun, bol bir ev elbisesi giymiş, saçlarını da omuzlarına bırakmıştı. Bu yumuşacık saçlar pek hafif rüzgârda bile ipek gibi dalgalanıyordu. Bunda da kasıt vardı. Chantelle hiçbir şeyi rastlantıya bırakmazdı. Bu şık fakat yakınlık sağlayan kılık, açılmış saçlarla ev kadını rolündeydi. Nicholas buna şiddetle karşı koyduğunu hissetti.

Peter yaşından umulmayacak bir olgunlukla babasının havasının değiştiğini sezdi. Kederi elle tutulacak kadar somuttu. Sitem ve üzüntüyle bakıyordu Nick'e. Sonra sözler dudaklarında kaldı ve başını tabağına doğru eğerek sessiz sedasız kahvaltısını yemeye başladı.

Nicholas sıra sıra dizilmiş türlü yiyeceği kasıtlı reddederek sadece bir fincan kahve aldı ve Chantelle'den izin istemeden bir yaprak sigarası yaktı. Kadının buna çok sinirleneceğini biliyordu. Sessiz sedasız bekledi ve oğlu kahvaltısını bitirince, «Annenle konuşmak istiyorum, Peter,» dedi.

Çocuk itaatle kalktı. «Sizi gitmeden önce görecek miyim, efendim?»

«Evet.» Nicholas kalbinin parçalandığını hissetti. «Tabii.»

«Yine tekneyle dolaşabilir miyiz?»

«Üzgünüm oğlum. Zamanımız olmayacak... Yani bugün.»

«Peki efendim.» Peter vakarla, dimdik yürüyerek terasın öbür ucuna gitti, sonra koşarak çam ormanına daldı.

Chantelle hafif sesle, «Onun sana ihtiyacı var, Nicky,» dedi.

«Bunu. iki yıl önce düşünmeliydin.»

Kadın onun fincanına kahve koydu. «İkimiz de budalalık ettik. Kabul... daha da beterini yaptık. Kötülük ettik. Benim Duncan'ım vardı. Senin de o Amerikalı çocuk...»

Nicholas hafif sesle, «Beni öfkelenendirme,» diye uyardı. «Bir gün için yeteri kadarını yaptın zaten.»

«Bu son derece basit, Nicholas. Seni seviyorum. Seni daima sevdim. Tanrım, sıska bir okul çocuğuyken sevdim seni.» Chantelle hiçbir zaman öyle biri olmamıştı fakat Nicholas ses çıkarmadı. «Seni Altın Kartal'ın köprüsünde gördüğüm günden beri sevdim. Yakışıklı kaptanı...»

«Chantelle, sadece Altın Şafakla Christy Nakliyatı konuşmamız gerekiyor.»

«Hayır, Nicholas biz birbirimiz için yaratılmışız. Babam bunu hemen anladı. Biz de aynı anda anladık... Bir çılgınlık, delice bir istek bundan bir an kuşkulanmama neden oldu.»

«Yeter, Chantelle.»

«Duncan budalaca bir hataydı ama önemi yok...»

«Hayır, önemsiz değil. Bu her şeyi değiştirdi. Bir daha eskisi gibi olamayız. Zaten...»

«Zaten ne, Nicky? Ne söyleyecektin?»

«Zaten kendime yeni bir yaşam kuruyorum. Senden tümüyle farklı biriyle.»

«Oh Tanrım, Nicky, ciddi misin?» Birden gülerek el çırpı. «Şekerim o senin kızın olacak kadar genç. Kırk yaş belirtisi bu. Lolita kompleksi.» Sonra adamın gerçek öfkesini, fazla ileri gittiğini anlayıp durumu kurtardı, «özür dilerim, Nicky. Bunu söylemem gerekirdi.» Bir an durup sonra devam etti. «Onun hoş bir küçük olduğunu söylemeliyim. Tatlı biri olduğundan eminim. Peter ondan hoşlandı.» Neşeli bir tavırla Samentha'yı aşağı görerek sanki Nicholas'ın çocukça bir yaramazlığıymış, önemi olmayan geçici bir çılgınlıkmiş gibi bir tavır takındı.

«Anlıyorum, Nicholas. Gerçekten anlıyorum. Fakat hazır olduğun zaman Peter, ben ve Christy Nakliyat seni bekliyoruz. Burası senin dünyan Nicholas.» Eliyle malikâneyi içine alan bir işaret yaptı. «Burası senin dünyan ve sen gerçekten buradan ayrılamazsın.»

«Yanıyorsun, Chantelle.»

Kadın, «Hayır,» diye başını salladı. «Pek ender yanılırım. Bu konuda yanılmış olmam imkânsız. Dün gece bunu kanıtladı. O ateş olduğu gibi yerinde duruyor. Ama şimdi diğer şeyleri... Altın Şafak ve Christy Nakliyatı konuşalım.»

Chantelle Alexander başını yukarıya kaldırarak büyük gümüş kuşun yükselmesini seyretti. Ondan sadece beş santim kadar kısa olan Peter de yanında durmuş uzaklaşan uçağa bakıyordu. Kadın küçük eliyle onun kolunu tutunca, çocuk, «Çok az kaldı,» dedi.

Chantelle, «Yakında yine bize gelecektir,» diye söz verdi. «Sen neredeydin, Peter? Babanın gitme zamanı gelince seni her yerde aradık.»

Çocuk mırıldandı. «Ormandaydım.» Onların seslendiğini duymuş fakat sarı kayalıklardaki kaçakçı koyu denilen yere gizlenmişti. Peter ağladığını Nicholas Berg'in görmesindense ölmeye razıydı.

Chantelle yumuşak bir sesle, «Eski günler geri gelse ne hoş olurdu, değil mi?» diye sordu. «Sadece üçümüz ha?»

Peter inanamayarak ona baktı. «Duncan Amca olmadan mı? Fakat bu olanaksız.»

«Bana yardım edersen değil, şekerim.» Kadın oğlunun ? yüzünü avuçlarının içine aldı. «Bana yardım edeceksin, değil mi?» Çocuk başını sallayınca da öne eğilip sevgiyle onu alnından öptü. «Aferin oğlum.»

«Mr.Alexander yok. Bir not bırakacak mısınız?»

«Ben Mrs. Alexander. Kocama acelem olduğunu söyleyin.»

«Oh, özür dilerim, Mrs. Alexander.» Sekreterin ihtiyatlı tavrı hemen değişti. Yaltaklanıyordu artık. «Sesinizi alamadım. Mr.Alexander şimdi sizinle görüşecek.»

Chantelle çalışma odasının penceresinden dışarıya bakıp sabırsızlıkla beklerken, Duncan cevap verdi. «Merhaba sevgilim. Ben de seninle konuşmak istiyordum. Gelecek salı St Nazaire'e gelmen gerekiyor. Onun için de...»

«Duncan...»

Fakat adam kendinden emin bir tavırla ve neşeyle devam etti. Chantelle bir yıldan beri onun böyle konuştuğunu duymamıştı. «Altın Şafak'ın hemen hemen dört hafta önce denize inmesini sağlıyorum.»

«Duncan, beni dinle.»

«Salı günü tankeri denize indireceğiz.» Bu başarısıyla gereğinden çok fazla gururlanıyordu. «Japon tersanesinde yapılan tankların doğrudan doğruya Basra Körfezine gönderilmesini sağladım. Tanker burada denize inecek ve içinde hâlâ ustalar olduğu halde yola çıkacak. Ümit Burnunu dönüp yol alacak tekneyi adamlar denizde tamamlayacaklar. El Barras'da tanklarını da, yükünü de alacak. Bu sayede yedi buçuk milyon dolara yakın bir tasarruf yapabiliyoruz...»

«Duncan!» Bu kez kadının sesindeki şey onun duraklamasına neden oldu.

«Ne var?»

«Salıya kadar bekleyemem. Seni hemen görmek istiyorum.» Adam güvenle, neşeyle güldü.

«Olamaz. Beş gün sonra.»

«Beş gün çok uzun.»

Duncan, «Ne var?» diye sordu. «Anlat bana.»

«Pekâlâ.» Parisli annesinden aldığı acımasızlık sesinde belirdi. «Anlatayım. Boşanmak istiyorum, Duncan ve Christy Nakliyattaki hisselerimin kontrolünü geri istiyorum.»

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Chantelle sakatlanmış bir farenin hareketini bekler gibi duruyordu.

«Peki ani oldu bu.» Adamın sesi tümüyle değişip kurulaşmış ve sıkıntılı olmuştu.

Kadın, «İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz,» diye onu yalanladı.

«Nedenin yok.» Seste korku da belirmişti şimdi. «Boşanmak sandığın kadar kolay değil, Chantelle.»

«Neden olarak şuna ne dersin, Duncan? Yarın öğleye kadar burada olmazsan hesap uzmanlarım Leadenhall Caddesine gelecekler. Mahkemeden de acele karar çıkaracağım...»

Devam etmesine gerek kalmadı. Duncan hemen atıldı. Sesinde kadının o zamana dek duymadığı bir panik vardı. «Haklısın. Hemen konuşmalıyız.» Bir an durup sakinleştikten sonra devam etti. «Bir Falcon kiralayıp öğleden önce Nice'de olurum. Uygun mu?»

Chantelle, «Seni alması için arabayı yollayacağım,» diyerek parmağını telefona bastırıp konuşmayı kesti. Sonra parmağını çekti ve karşısına çıkan santral memuruyla akıcı bir Fransızcayla konuştu. «Numarayı bilmiyorum. Fakat Miami Üniversitesinde Doktor Samentha Silver'le görüşmek istiyorum.»

«İki saatten daha uzun bir süre bekleyeceksiniz, madam.»

Chantelle, «Beklerim,» diyerek ahizeyi yerine bıraktı.

Nicholas'ın sabaha karşı telefon edip kadmiyumu bol ham petrolü haber vermesinden sonra, Samentha da, Tom Parker de boş durmamışlar, ellerinden geleni yapmışlardı. Fakat basın, radyo ve televizyon istasyonları onlarla ilgilenmemişti. Kimse kadmiyum zehirlenmesini, Ümit Burnu açıklarındaki fırtınaları duymamıştı. Enerji bunalımı, petrol tankerleri ve hava kirliliği de tatsız konulardı. Galveston'a gidip dev tanker Meksiko Körfezine girince rafineri önünde gösteri yapacak genç Teksaslılarla konuşmuşlardı. Sonunda yorgun argın Miami'ye dönmüşlerdi.

Samentha üniversiteye geldikten kısa süre sonra telefon çaldı ve sekreteri, «Hey, Sam,» diye seslendi. «Seni arıyorlar. Uluslararası.»

Kalbi deli gibi çarpmaya başlayan Samentha koştu. O anda işi de, her şeyi de unutmuştu. Heyecandan soluk soluğa ahizeyi kapdı.

«Siz Doktor Silver misiniz?»

«Evet.»

Santral memuru, «Lütfen konuşun,» dedi.

Samentha bağırdı. «Nicholas! Sevgili Nicholas sen misin?»

«Hayır.» Ses çok berrak ve sakindi. Samentha birden kalbinin korkuyla büzüldüğünü hissetti. «Ben Chantelle Alexander. Peter'in annesi. Sizinle karşılaşmıştık.»

«Evet.» Samentha'nın sesi birden kısılmıştı.

«Başka kaynaklardan duymadan önce durumu size anlatmamın yerinde olacağını düşündüm. Nicholas'la tekrar evlenmeye karar verdik.»

Samentha bürodaki tahta sandalyeye çöküp kaldı.

Chantelle bir an sonra, «Orada mısınız?» diye sordu.

Samentha fısıldadı. «Size inanmıyorum.»

Chantelle yumuşaklıkla, «Üzgünüm,» diye mırıldandı. «Fakat arada Peter var ve biz birbirimizi yeniden bulduk... Birbirimizi sevmekten vazgeçmemiş olduğumuzu anladık.»

«Nicholas bunu yapamaz...» Sesi titrediği için devam edemedi.

Chantelle, «Onu anlamalı ve bağışlamalısınız,» dedi. «Sizin zaafınızdan yararlanmaya kalkmayı istemiş olmadığından eminim.»

«Fakat, fakat biz... biz onunla...»

«Biliyorum. Lütfen bana inanın. Bu hiçbirimiz için kolay olmadı. Hepimizi düşünerek...»

«Biz birlikte bir yaşam planlamıştık.» Samentha başını deli gibi sallayınca topuzundan kurtulan bir tutam saç yüzüne düştü. «Buna inanmam. Neden bunu Nicholas bana söylemedi? O söyleyene kadar inanacak değilim.»

Chantelle'in yumuşak sesinde acıma vardı. «Durumu sizin için çirkinleştirmekten kaçabilmeyi çok isterdim, çocuğum. Fakat artık ne yapabilirim? Onun için size Nicholas'ın dün geceyi evinde, yatağında, kollarımın arasında, yani gerçekten ait olduğu yerde geçirdiğini söylemeliyim.»

Samentha Silver oturduğu yerde gençliğinin kendisini bırakıp gittiğini hissetti. Kendini çok yaşlı,

kederli ve olgun hissediyor, ondan önce yaşamış olan tüm kadınların acı ve üzüntüsünü içinde duyuyordu. Elini kaldırıp yanağına sürdü. Cildinin bir kocakarının ki gibi buruşmamış olmasına da şaşıtı.

«Şimdiki kocamdan boşanmak için harekete geçtim. Nicholas da Christy Nakliyatın başındaki yerine dönecek.»

Bu doğrudu. Samentha bunun doğru olduğunu o anda anladı. Kuşkusu kalmamıştı. Usulca ahizeyi yerine bırakarak gözlerini duvara dikti. Ağlamıyordu. Ona bir daha hiç ağlayamayacak ya da gülemeyecekmiş gibi geliyordu.

Chantelle Alexander kocasını dikkatle inceledi. Tarafsız davranarak duygularına kapılmadan bakmak istiyordu. Başını döndüren çılgınlıktan kurtulduğu için de bunu yapmakta güçlük çekmedi. Duncan uzun boylu, ince, yakışıklı bir erkekti. «Sigara içebilir miyim?» diye sorunca da hafifçe başını salladı. Sesi de başlangıçta onu çekmişti. Aksanı kusursuz olan adam, tatlı, derin bir sesle ve biraz da tembelce konuşuyordu. Chantelle onun konuşmasından ve tavırlarından hoşlanacak şekilde yetiştirilmişti. Ama bu züppe görünüşün heyecan verici bir kötülüğü gizlediğini de hissetmişti. Bu kötülük adamın kurt gibi gülerken gözüken bembeyaz dişlerinden ve gri gözlerindeki sert pırıltıdan belli oluyordu.

Duncan sigarayı Chantelle'in ilk sevişmeye başladıkları gece armağan ettiği altın çakmakla yaktı. Şimdi bile o sevişmenin anısı zevk vericiydi. Bir an içini eriten tatlı bir duyguya kapılarak koltuğunda rahatsız rahatsız kıtıldandı. O çılgınlığın nedeni, hem de iyi bir nedeni vardı ama şimdi her şey bitmişti. Bu yüzden pişmanlık duyacak da değildi. Bu yaşamının kendisinden esirgemediği bir devresiydi. Ayaklarının yerden kesilmesine neden olan yasak aşk, gençliğinin son ihtirası, orta yaşlılık denilen güzden önceki son maceraydı. Artık her şey bitmişti. Son aylarda iki erkeği dikkatle kıyaslamış, kararını da çabucak vermemişti.

Nicholas'ın o felaketten sıyrılarak yaşamını kurtardığını görmüştü. Her şeyini kaybedip tek başına kalan adam güç ve kararlılığıyla o bataktan çıkmıştı. Güç ve irade onu daima çekerti fakat yıllar boyunca Nicholas'a alışmış, bu alışkanlık da ilişkilerinde heyecan bırakmamıştı. Ancak Duncan'la geçen zaman yine Nicholas'ı çekici bulmasına yol açmıştı. Eski kocası ona yepyeni bir aşıkmiş gibi geliyordu. Üstelik kanıtlanmış değerleri ve nitelikleri olan bir erkekti. Duncan Alexander bitmişti. Gelecek Nicholas Berg'di.

Ancak yaşamındaki bu maceradan dolayı asla pişman olmayacaktı. Bu bir gençleşme dönemi idi. Nicholas'ın o hoş Amerikalı kızla ilgisine de üzülmecekti. Sadece daha sonra sevişmelerine tuhaf bir çeşni katacağı bu. Bunları düşünürken birden yine ihtirasa kapıldığını hissetti.

Duncan Alexander onun şehvetiyle, uçsuz bucaksız ihtirasıyla başa çıkacak güçte olmadığını ortaya koymuştu. Bunu sadece bir erkek başarabilmişti. Duncan da bunu anlamasına hizmet etmişti. Belki bir süre daha devam edebilirdi bu evlilik fakat Duncan Alexander, Christy Nakliyatı tehlikeye sokmuştu. Böyle bir olasılık hiç aklına gelmemişti Chantelle'in. Christy Nakliyat onun yaşamının bir gerçeği, temeliydi ve şimdi o temel sarsılıyordu. Duncan'ın cinsel çekiciliği kalmamıştı. Bunu hoş

görebilirdi ama diğerini asla.

Duncan'ın rahatsız olduğunu hissetti birden. Anlamı okunamayan iri kara gözlerden sıkılarak sigarasının dumanına bakmaya başlamıştı. Chantelle ona süzmekte fakat başka bir erkeği görmekte olduğunu anlayarak kendisini zorladı ve dikkatini kocasına verdi. «Hemen geldiğin için teşekkür ederim.»

«İş çok aceleye benziyordu.» Duncan ilk kez güldü. Çok parlak ve uygar bir tipti ama soğuk gri gözlerinde korku vardı ve endişesi gerilen çene kaslarından belli oluyordu. Chantelle aylardan beri ilk kez ona böyle dikkatle bakıyordu. Birden adamın zayıflamış olduğunu anladı. Ağzının iki yanında sert çizgiler belirmişti. Gözlerinin yanlarındaki incecik çizgileri ilk bakışta güneş yanığı gizler gibiydi. Duncan bu kez onun bakışına karşılık verdi. «Dün söylediklerinden...»

Kadın elini kaldırıp onu susturdu. «Bu bekleyebilir. Sadece sana olanların önlemini belirtmek istiyorum. Asıl önemli olan benim ve tröstün hisseleriyle ne yaptığın.»

Adamın elleri hareketsiz kaldı. «Ne demek oluyor bu?»

«Kendi hesap uzmanlarımın şirkete giderek her şeye bakmasını istiyorum...»

Duncan omuz silkti. «Bu zaman alır; Chantelle ve yönetimi bırakmak niyetinde olduğumu da sanmıyorum.» Son derece soğukkanlı ve sakindi. Korkusu da geçmişti.

Chantelle rahatlar gibi oldu. Belki de Nicholas'ın anlattıkları doğru değildi. Belki o tehlike sadece bir düşü. Christy Nakliyat çok büyük ve sağlam bir şirketti.

«Özellikle bu ara şirketten ayrılacak değilim. Yönetimden ayrılmamın Christy Nakliyat ve tröstün yararına olacağını kanıtlamak zorundasın.»

Kadın, «Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilim,» dedi.

«Bu kez böyle yapman gerekiyor. Beni seçtin ve...»

«Hiçbir mahkeme o anlaşmayı geçerli saymaz.»

«Olabilir, Chantelle, ama böyle bir zamanda bu işin mahkemelere düşmesini istiyor musun?»

«Korkmuyorum, Duncan.» Bir dansöz gibi çeviklikle ayağa kalktı. Siyah ipek pantolon ve topuksuz ayakkabılar onun daha ufak tefek gözükmesine neden oluyordu. Altın zincir belinin inceliğini büsbütün belirginleştirmişti. «Bir şeyden korkmadığımı bilirsin.» Adamın karşısına dikilip tehdit eder gibi parmağıyla işaret etti. Tırnakları damardan yeni akan kan rengiydi. «Korkması gereken sensin.»

«Beni neyle suçluyorsun?»

Kadın hisselerin elden çıkarılmasını, yeni hisse senetlerinin piyasaya sürülmesini, yapılan bütün

yolsuzlukları, yani Nicholas'dan öğrendiği şeyleri anlattı. «Hesap uzmanlarım işi bitirince sadece mahkeme Christy Nakliyatın kontrolünü bana vermekle kalmayacak, sevgili Duncan, seni de beş yıl ağır hapse mahkûm edecek sanırım. Böyle işleri onlar pek ciddiye alırlar bilirsin.»

Duncan gülümseyince, Chantelle öfkesinin birden zapt edilmez hal aldığını hissetti. Gözleri değişti, yanakları kızardı. «Bana gülmeye cesaret ediyorsun ha!» diye tısladı. «Bunu yaptığın için seni ezeceğim.»

«Hayır, hiçbir şey yapmayacaksın.»

Kadın, «İnkâr mı ediyorsun?» diye çıkışırken, Duncan elini kaldırıp başını sallayarak ona engel oldu.

«Bir şeyi inkâr etmiyorum, aşkım. Tam tersine daha, çok daha fazlasını yaptığımı itiraf edeceğim.» Sigarasını yat limanındaki dalgaların arasına attı. Usta bir aktör gibi sessizliğin etkisinden yararlanarak altın tabakasından bir sigara daha seçip yaktı. «Son birkaç haftadır birinin benim ve şirketin işlerini incelemekte olduğunu fark ettim.» Sigaranın dumanını üfleyip alaylı alaylı gülümseyerek kadını daha da öfkeliendirdi. Ama Chantelle bu arada güvenini yitirip korkmaya da başlamıştı. «Bu araştırmayı para ve endüstri alanında casusluk yaparak geçinen Lazarus adlı bir adamın yürüttüğünü anlamakta güçlük çekmedim. İşini iyi bilir, kendisini ben de kullandım. Hatta onu Nicholas Berg'e tanıtan da benim.» Hafifçe güldü. «Bazen ne saçma işler yapıyoruz. Hemen durumu anladım. Ancak Lazarus gerçeğin sadece yüzde yirmi beşini ortaya çıkarabilmiş.»

«Öyleyse inkâr etmiyorsun...» Chantelle sesindeki endişeyi hissederek kendisinden nefret etti.

Duncan aşağı gören bir tavırla onu susturdu. «Kes sesini, küçük budala ve beni dinle. Sana bu iş ne kadar battığını anlatacağım. Hesap uzmanlarını neden yollayamayacağımı açıklayamayacağımı açıklayacağım. Neden beni kovamayacağım, ne neden dediklerimi yapacağımı söyleyeceğim.» Durup Chantelle'in gözlerinin içine baktı. Şaşırان kadın ilk kez kaderinin kendi yönetiminden çıktığını hissederek bakışlarını kaçırıldı. Duncan memnun bir tavırla başını salladı.

«Şimdi beni iyi dinle. Christy Nakliyatın her şeyini Altın Şafak'a yatırdım.»

Chantelle ayaklarının altında yerin sarsıldığını hissetti. Kulakları uğulduyordu. Bitkin bitkin koltuğa çöktü. «Sen neden söz ediyorsun?» diye fısıldadı.

Kocası ona her şeyi açıkladı. «Ben tankerin maliyet hesabını iki yıl önce yapmıştım. Fiyatların birden artacağını, piyasanın durgunlaşacağını bilemezdim. Bu yüzden Altın Şafak'ın maliyeti iki misli arttı. Ben de dizayını değiştirerek dört uskuru bire, teknenin koruyucu çelik levhalarını yüzde yirmiye indirdim. Nicholas Berg'in tasarladığı bütün o ayrıntılı güvenlik sistemlerini de attım. Ancak böylece masrafları azaltabildim. Bu durumda tankeri Lloyds'un A1 klasına kaydetmezlerdi. Onun için tankeri sigorta edecek bir şirket aramaya başladım. Sigorta primleri korkunç yüksekti. Fakat hissedarları memnun etmek için bir şirket bulmalıydım. Christy Nakliyatın hisse senetlerini karşılık göstererek tankeri Londra ve Avrupa Bankasına sigorta ettirdim. Aslında bu benim şirketimdi. Bu arada maliyetler yeniden arttı. Ne kadar Christy Nakliyat hissesi varsa karşılık gösterip borç aldım.»

«Talihine tersine dönerse...» Duncan anlamlı anlamlı omuz silkti. «Yani Christy'nin bütün hisselerini aldığım kredilere karşılık olarak verdim. Seninkiler ve Nicholas'dan aldığımız hisseler de gitti. Bu bile yetmedi.» Duncan rahat rahat gülümsedi. «Sonra o korkunç rezalet oldu. Altın Maceracı buzların arasına sıkıştı. Bu kez kurtarma ödülünü verebilmek için altı milyon dolar bulmam gerekti. Bu işin sonuydu. Böylece tröstün de, Christy Nakliyatın da bütün hisselerini vermiş oldum.»

Kadın, «Seni mahvedeceğim,» diye fısıldadı. «Seni ezeceğim. Tanrı adına yemin ederim ki...»

«Anlayamıyorsun değil mi?» Karşısında kalın kafalı bir çocuk varmış gibi başını salladı. «Christy Nakliyatla kendini mahvetmeden beni ezemezsin. Sen de bu iştesin, Chantelle. Hem benden daha fazla battın. Her şeyin, her meteleğin, bu ev, parmağındaki zümrüt, piçinin geleceği, yani her şey Altın Şafak'a bağlı.»

«Olamaz.» Kadın gözlerini sıkıca kapattı. Yanaklarında renk kalmamıştı artık.

Duncan, «Korkarım öyle,» diye düzeltti. «Bu işi böyle planlanmamıştım. Altın Maceracıdan 200 milyon dolar kazanacağımı umuyordum ama o kazadan zarar gördük. Şimdi tazılarını çağırarak olursan kendilerine bol iş bulacaklardır.» Yine güldü. «Böylece biz de kovalar dolusu pisliğe gömülürüz. Bana kredi verenler de Altın Şafak'ın denize indirilmesini engellerler. Sana anlattığım gibi, tekne tam sigortalı da değil. Her şey pamuk ipliğine bağlı, Chantelle. Altın Şafak'ın denize indirilmesi ertelenirse, bir ay... yok bir hafta ertelenirse her şey kafamıza geçecek.»

Kadın boğuk sesle, «Kusacağım,» diye fısıldadı.

«Hayır, kusmayacaksın.» Duncan kalkıp ona yaklaşarak elinin tersiyle yüzüne iki sert tokat indirdi. Chantelle'e ilk kez bir erkek vuruyordu. Fakat itiraz edecek öfkeyi bile bulamadı kendinde. Sadece adama baktı.

Duncan, «Kendini topla,» diye hırladı. «Beni dinle. Sana olabilecek en kötü şeyi anlattım. Şimdi de iyisini anlatayım. Birlikte hareket edersek, sözlerimi eksiksiz yerine getirirsen, senin için bu yüzyılın en büyük işlerinden birini çeviririm. Altın Şafak'ın bir tek sefer yapması yeterli. Birkaç hafta içinde servetini iki katına çıkarmış olursun.» Kadın benliğinin derinliğine kadar sarsılmış, ona bakıyordu. «Doğu Amex'le bir anlaşma imzaladım. Altın Şafak tanklarını boşaltmak üzere Galveston yakınlarında demir attığı gün onu satın almak isteyecek bir düzine insan çıkacak, İnsanlar adımı anımsayacaklar. Gelecekte tankerlerden söz ederken Duncan Alexander'ı anacaklar.»

Chantelle, «Senden nefret ediyorum,» diye mırıldandı. «Gerçekten nefret ediyorum.»

Adam elini salladı. «Önemli değil. Bu iş bittiğinde şirketten ayrılacak durumda olacağım. Sen de gitmeme razı olacak duruma geleceksin. Fakat bundan bir saniye önce bile olamaz.»

«Bu iş başarılı olursa kaç para kazanacaksın?» Chantelle kendini toplamaya başlamıştı ve sesi güçleniyordu.

«Büyük para. Fakat asıl ödülüm kazanacağım ün ve başarı olacak. Ondan sonra da kendi istediğini

yapabilen bir adam olacağım.»

«Böylece ilk kez seni Nicholas Berg'le kıyaslamalarından rahatsız olmayacaksın, değil mi?» İsalet ettirdiğini anlayarak daha da saldırdı. Yaralamak, mahvetmek istiyordu. «Fakat sen de, ben de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Altın Şafak Nicholas'ın fikriydi. O hileye, yalana tenezzül etmezdi...»

«Sevgili Chantelle...»

«Sen hiçbir zaman... asla Nicholas gibi bir erkek olamayacaksın.»

«Kahrol!» Duncan öfkeden titriyordu.

Kadın bağırmaya başladı. «Sen hilekâr ve yalancısın. Bütün o pozlarına karşın yine de için için adi biri olduğunu hissediyorsun. Aşağılık, küçük...»

«Her karşılaşmamızda Nicholas Berg'i yendim.»

«Hayır, sen yenmedin, Duncan. Senin için onu yenen benim.»

«Seni onun elinden aldım.»

Chantelle, «Bir süre için,» diye alay etti. «Kısa bir macera için, sevgili Duncan. Fakat o istediği zaman beni hemen geri aldı.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Önceki gece Nicholas buradaydı. Hem beni asla başaramayacağın şekilde sevdi. Ona geri dönecek ve dünyaya da bunun nedenini açıklayacağım.»

«Kaltak!»

«O öyle güçlü ki, Duncan! Senin zayıf olduğun yerde o güçlü.»

«Sen de bir sürtüksün.» Adam dönerken durdu. «Salı günü St. Nazarie'de ol.» Fakat Chantelle onun yaralanmış olduğunu anlamıştı. Sonunda kabuğunu delip azap veren sinirlerine erişebilmişti.

«Nicholas o gece benimle dört kez sevişti. Ey eşsiz sevgili, Duncan. Sen bunu yapabildin mi hiç?»

«Salı günü St. Nazaire'de hazır bulunup alacaklılarıma gülümsemeni istiyorum.»

«Altın Şafak'la başarıya erişsen bile altı ay içinde Nicholas senin işini elinden alacak.»

«Ama o zamana kadar söylenenleri yapacaksın.» Duncan kendini zorla toplayarak yürüdü.

Kadın arkasından haykırmaya başladı. «Kaybedecek olan sensin, Duncan Alexander.» Sesi

öfkesinden ve umutsuzluğundan gitgide tizleşiyordu. «Bunu yapacağım... Sana yemin ediyorum.»

Duncan koşmamak için kendisini güç tutarak ağır ağır terasta ilerledi. Kadının öfke ve nefret dolu sesi etrafında çınlarken dimdik yürümeye gayret ediyordu.

Chantelle, «Layık olduğun sokaklara git!» diye bağırdı.

«Seni bulduğum çöplüğe dön.» O sırada adam merdiveni çıkararak gözden kayboldu. Artık hızla kaçabilirdi ama bacakları titriyor, kesik kesik soluyordu. Öfke ve kıskançlık yüzünden barsakları düğümleniyordu sanki.

Yüksek sesle, «Alçak,» dedi. «Namussuz Berg.»

«Tom? Tom Parker?»

«Evet. Kim arıyor?» Aralarında Atlantik Okyanusu olmakla birlikte ses çok berrak ve güçlü geliyordu.

«Nicholas... Nicholas Berg.»

Kalın ses memnurlukla yükseldi. «Nasılsın Nick? Aradığına sevindim, Sana erişmeye çalışıyordum. İyi haberlerim var.»

Nicholas içinin rahatladığını hissetti, «Samentha'yla mı ilgili?»

Tom güldü. «Hayır, işle ilgili. Senin iş. Dün üniversitenin yönetim kurulu bunu görüştü. Onlara seni sattım. Kararı imzaladılar. Artık bizdensin. Ne fevkalade değil mi?»

«Harika, Tom.»

«Biyoloji Fakültesinde doçent adayısın. Gelecek yılın sonunda kendi kürsün olacak. Bekle görürsün.»

«Sevindim.»

Tom, «Tanrım hiç de sevinmişe benzemiyorsun!» diye bağırdı. «Nen var oğlum?»

«Tom, Samentha'ya ne oldu? Onu bir türlü bulamadım.»

Nicholas havanın değiştiğini de sezdi. Sessizlik biraz uzun sürdü. Tom'un sesi hâlâ neşeliydi. «Bir araştırma gezisine çıktı. Keys'e gitti. Sana söylemedi mi?»

«Keys'e mi?» Nicholas'ın sesi endişe ve öfkeyle yükseldi. «Allah kahretsin... Fransa'da olacaktı güya. Yeni gemimin denize indirilmesinde hazır bulunacağına söz vermişti. Bir haftadan beri onu

arıyorum.»

Tom, «Pazar günü ayrıldı,» dedi.

«Ne yapmaya çalışıyor?»

«Kendisi bir ara bu soruyu sana sormak isteyebilir.»

«Bu ne demek, Tom?»

«Şey... Samentha ayrılmadan önce gelip Antoinettes ağlamış. Karımı biliyorsun. O herkesin annesi rolündedir.»

Nicholas bilemediği bir korkunun içini dondurduğunu hissetti. «Ne olmuş peki?»

«Aman Tanrım! Nick, herkesin aşk hayatının ince ayrıntılarını izleyeceğimi sanmıyorsun, değil mi?»

«Antoinette'le konuşabilir miyim?»

«Burada değil, Nick. Orlando'ya bir toplantıya gitti. Hafta sonuna kadar da gelmeyecek.» Yine sessizlik oldu.

«Böyle sert soluklar almak sana bir servete mal oluyor, Nicholas. Bu konuşmanın parasını sen ödüyorsun.»

«Sam'e ne olduğunu bilemiyorum.» Fakat Nick aslında bunu anlamış ve suçluluğa kapılmıştı.

«Dinle, Nick. Sana bir öğüt vereyim. Hemen buraya gelmeye bak. Bu kızla konuşman gerekli. Onu düşünüyorsan tabii...»

Nick hemen, «Düşünüyorum tabii,» diye atıldı. «Allah kahretsin, iki gün sonra gemim suya inecek. Tecrübe seferleri ve Londra'da da bir toplantım var.»

Tom'un sesi kesindi. «Bir erkek gerekenleri yapar.»

«İlk fırsatta geleceğim, Tom. Bunu kendisine söyler misin?»

«Söylerim.»

«Teşekkürler, Tom.»

«Yönetim kurulundakiler seninle tanışmak istiyorlar. Çabuk gel.»

«Olur. Söz veriyorum.»

Nicholas telefonu kapatarak büronun penceresinden dışarıya baktı. Tam karşıda kendi çekme gemisi ufku kapatıyordu. Son kat beyaz boyası sürülmüş olan teknenin burnunda Deniz Cadısı yazılıydı. Bunun altında da kayıtlı olduğun yerin adı vardı: Bermuda.

Deniz Cadısı çok güzel, şahane bir gemiydi ama Nick'in gözleri o anda tekneyi görmüyordu. Ani bir kayıp yüzünden sersemlemişti. Onu yitirme tehlikesiyle karşılaştığı ana dek bu güzel, altın kızın yaşamında ve geleceğiyle ilgili planlarında bu kadar yer tuttuğunu anlayamamıştı.

Samentha'nın o zayıflık gecesini öğrenmesine olanak yoktu. Fakat yine de büyük suçluluk duyuyordu. Aralarına başka bir şey girmiş olmalıydı. Sağ yumruğunu sıkarak pencerenin içine indirdi. Parmak üstlerinin derisi soyulduysa da acıyı fark etmedi. Sadece St.Nazaire'de kalmak zorunda olduğu için büyük bir sıkıntı duyuyordu. Bağımsız olmalı ve mutluluğunu izlemeliydi.

O sırada telefon çaldı. Nick hemen ahizeyi kaptı. Arayan Samentha olabilirdi.

«Nick.» Adam bu sesteki suçluluğu sezdi.

«Chantelle, neredesin?»

«La Boule'deyim.» Atlantik sahilindeki bu moda olan sayfiye yeri Chantelle Alexander'e büyük tersaneleri bulunan pis limandan daha yakışırdı. «Castille de kalıyorum. Tanrım ne berbat! Ne kadar kötü olduğunu unutmuşum.»

Uzun yıllar önce orada birlikte kalmışlardı fakat yaşam şimdi ne kadar farklı görünüyordu.

«Yalnız lokanta hâlâ şirin, Nicholas. Benimle öğle yemeği ye. Seninle konuşmam gerekiyor.»

«Buradan ayrılamam.» Aynı tuzağa tekrar düşmek niyetinde değildi.

«Çok önemli ama. Seni görmeliyim.» Sesin boğuklaştığını duyunca, kara gözlerin ihtirasla kısıldığını görür gibi olmuştu. «Bir saat... Sadece bir saat. Bana bu kadar zaman bulabilirsin artık.» Nick istememekle birlikte onun kendisini çektiğini hissetti. Onu hâlâ böyle etkileyebildiği için Chantelle'e kızdı.

Aksi aksi, «O kadar önemliyse buraya gel,» diye söylendi. Kadın içini çekti. «Peki, Nicholas. Seni nasıl bulacağım?»

Rolls tersane kapısının karşısına park etmişti. Nicholas yolu geçince şoför ona hemen kapıyı açtı.

Chantelle de öpmesi için yüzünü ona doğru çevirdi. Bulut gibi duran siyah saçları pırıl pırıl parlıyordu. Dudakları olgun meyva rengiydi, nemli ve aralanmıştı. Nick bu davete aldırılmayarak onu hafifçe yanağından öpüp karşı köşeye yerleşti.

Chantelle dudaklarını büzüp alayla göz süzdü. «Ne kadar namusluyuz, Nicky.»

Nicholas kontrol dolabının üstündeki düğmeye basınca şoförle aralarındaki cam sessiz sedasız yükselip kapandı.

«Hesap uzmanlarını gönderdin mi?» diye sordu.

«Yorgun ve bitkin gözüküyorsun, sevgilim.»

Nicholas onun sözü değiştirmeye kalkmasına aldırmadı. «Duncan'ın yaptıklarını araştırıyor musun? Altın Şafak'ta hâlâ çalışma var. Geceleri projektörlerin ışığında çalışıyorlar. Tersanedekiler onun yarın denize indirileceğini söylediler. Yani bir ay erken denize inecek. Ne oldu, Chantelle?»

«Mindin'de bir lokanta var. Köprüyü geçince...»

«Allah kahretsin, Chantelle. Oyun oynayacak vaktim yok.»

Fakat Rolls limanın dar yollarından koyarcasına geçerek ilerliyordu.

«Sadece beş dakika alır. Oranın en tanınmış yemeği de Armoricaine usulü Istakoz. Bunu Amerikan usulü Istakozla karıştırmamak gerekir. Kaymaklı salçayla pişiriyorlar. Nefis doğrusu.» Kadın neşeli bir tavırla konuşuyordu. «Peter sana sevgilerini söylememi istedi. Okulda futbol takımının renklerini taşıyor artık. Onunla gururlanıyorum.»

Nicholas ellerini ceketinin ceplerine sokarak kaderine razı olup yumuşak deri koltuğun arkasına yaslandı. «Bunu duyduğuma sevindim.»

O sırada St. Nazaire Köprüsüne geldiler. Epey yukarıda kalan köprüden limandaki bütün tersaneler görülüyordu. Çamurlu, geniş nehrin kıyılarında altı kadar tekne yapılmaktaydı. Ancak hepsi de Altın Şafak'ın dağ gibi karinasının yanında önemsiz kalıyorlardı. Sanki Eyfel Kulesi yan devrilmiş ve bir ucuna modern bir apartman bloku yapılmıştı. Bu tür bir teknenin yüzebileceğini insanın akli almazdı. Nick, Tanrım ne çirkin, diye düşündü. Sonra sesini yükseltti. «Hâlâ teknede çalışıyorlar.» Kaynak makinelerinin mavi alevlerini görebiliyordu. Suçlar gibi, «Hâlâ orada çalışıyorlar,» diye yineledi.

«Nicholas, yaşamda hiçbir şey kolay değil...»

«Duncan'la yüzleştin mi?»

«Sadece senin gibiler için kolaydır.»

Nick acı acı, «Duncan'la konuşmadın değil mi?» diye suçladı.

«Güçlü olmak senin için kolay. Beni ilk çeken şeylerden biri de buydu zaten.»

Nicholas neredeyse, yüksek sesle gülecekti. Bu kadının karşısında pek çok kez zayıflığını ortaya koyduktan sonra güçlü olduğundan söz etmesi saçmaydı. Yine ısrar etti. «Duncan'a gerçeği bildiğini söyledin mi?»

Fakat Chantelle ona gülümseyerek karşılık verdi. «Bir kadeh şarap içene kadar bekle...»

Nick, «Şimdi,» diye üsteledi. «Hemen şimdi söyle, Chantelle. Oyun oynayacak zamanım yok.»

«Evet, onunla konuştum. Kendisini Cap Ferrat'a çağırdım. Onu kuşkulandığın şeylerle suçladım.»

«İnkâr mı etti? İnkâr ettiyse artık elimde başka kanıtlar var...»

«Hayır, Nicholas, hiçbir şeyi inkâr etmedi. Bana bu işin sadece yarısını bildiğimi söyledi.»

Chantelle'in sesi birden yükseldi. Her şeyi telaşla anlatıyordu. Başına gelen felaketi tekrar anımsadığı için yine kendisine olan güvenini yitirmişti. «Servetimle kumar oynamış, Nicholas. Christy Nakliyatın aileye ait hisse senetlerini, tröstün hisselerini, benim hisselerimi aldığı kredilere karşılık göstermiş. Hem bunları bana söylerken alay ediyordu. Bu alçaklığı yaptığı için âdeta övünüyordu.»

Nicholas kadını dinlerken yerinde doğrulmuştu. «Onu yakaladık artık.» Başını salladı. «Tamam. Böylece” Altın Şafak'a engel oluruz. Mahkemeye giderek tankerin denize indirilmemesi için emir çıkarırız.»

Nicholas birden susarak kadına baktı. Chantelle 'hayır' der gibi başını sallıyordu. Gözleri doldu birden. Sonra bir damla yaş kayıp uzun siyah kirpiklerine takıldı ve bir şebnem gibi titredi.

Rolls nehrin kıyısındaki küçük lokantanın önünde durmuştu. Oradan da tersaneler görünüyordu. Şoför kapıyı açınca, Chantelle zarif bir hareketle indi ve Nicholas da yapacak başka bir şey kalmadığı için çaresiz onu izledi.

Lokanta sahibi mutfaktan çıkarak Chantelle'le ilgilendi hemen. Onu pencerenin önüne oturtup yemekleri ısmarlaması için bekledi.

«Oh, Muscadet içelim, Nicholas.» Kadının kendisini toplama gücü inanılmayacak gibiydi. Artık gözyaşları silinmişti. Kadehinin üstünden gülümserken pek güzel ve neşeliydi. Küçük camlardan süzülen güneş ışınları soğuk beyaz şaraba vuruyor, Chantelle'in ipek gibi saçlarını parlatıyordu.

«Bize içiyorum, Nicholas sevgilim. Biz eşsiz insanların sonuncularıyız.» Bu çok eskiden, başka bir yaşamdan kalma bir sözdü. Nick sinirlendiyse de şarabını sessiz sedasız içerek kadehini masaya bıraktı.

«Chantelle, Duncan'ı ne zaman ve nasıl durduracaksın?»

«Yemeği rezil etme, sevgilim.»

«Otuz saniye sonra çok öfkelenmeye başlayacağım.»

Kadın bir an onu süzdü ve sözlerinin doğru olduğunu anladı. İstemeye istemeye, «Pekâlâ,» diye mırıldandı.

«Onu ne zaman durduracaksın?»

«Bunu yapmayacağım, sevgilim.»

Nick ona bakakaldı. «Ne dedin?»

«Altın Şafak'ın denize indirilmesi ve sefere çıkarılması için elimden gelen her şeyi yaparak ona yardım edeceğim.»

«Anlamıyorsun, Chantelle. Sen milyonlarca ton zehirle insanların yaşamlarını tehlikeye atmaktan söz ediyorsun...»

«Saçmalama, Nicky. Bu kahramanca sözlerini gazetelere sakla. Duncan, Londra'nın su depolarına bir milyon ton kadmiyum da atsa umurumda değil. Benimle tröstün bu işten kurtarması koşuluyla her şeye razıyım.»

«Altın Şafak'ta belirli değişikliklerin yapılması için hâlâ zaman var.»

«Hayır, yok. Anlamıyorsun, sevgilim. Duncan bu işe iyice girmiş. Birkaç günlük bir gecikme bile iflasımıza neden olabilir. Duncan şirkette metelik bırakmamış, Nicky. Değişiklik yapmak için para yok. Bir şey için zaman yok. Sadece Altın Şafak'ı denize indirip sefere çıkarmamız gerekiyor.»

«Daimi çare bulunur.»

«Evet, bu işte çare de Altın Şafak'ın tanklarını ham petrolle doldurmak.»

«Duncan seni korkutmuş.»

Chantelle, «Evet korkuyorum,» diye kabul etti. «Ömrümde hiçbir şeyden bu kadar korkmadım, Nicky. Her şeyimi yitirebilirim... Dehşete kapıldım. Her şeyi kaybedebilirim.» Bunun korkusuyla titredi. «Böyle bir şey olursa kendimi öldürürüm.»

«Yine de Duncan'ı durduracağım.»

«Hayır, Nicky. Lütfen bu işi bırak. Hatırım için... Peter'in hatırı için. Biz Peter'in mirasından söz ediyoruz. Bırak Altın Şafak bir sefer... sadece bir sefer yapsın. O zaman güvende olacağım.»

«Bu, deniz için de korkunç bir tehlike. Kaç kişinin yaşamından söz ettiğimiziyse ancak Tanrı bilir.»

«Bağırma, Nicky. Herkes bakıyor.»

«Bırak baksınlar. O canavara engel olacağım.»

«Hayır, Nicholas, ben olmadıkça bir şey yapamazsın.»

«Buna da sen inan.»

«Sevgilim, sana söz veriyorum. İlk seferinden sonra Altın Şafak'ı satacağız. O zaman Duncan'ı da başımdan atacağım. Yine seninle beraber olacağız, Nicky. Sadece birkaç kısa hafta var önümüzde.»

Nick öfkesini göstermemek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. Kolalı beyaz sofra örtüsünün üstüne dayadığı yumruklarını sıkımişti ama sesi sakın ve düzgündü. «Bir sorum daha var, Chantelle. Samentha Silver'e ne zaman telefon ettin?»

Kadın söylenen adın kime ait olduğunu çıkarmaya çalışmış gibi şaşkın şaşkın baktı önce. «Samentha.., ah, senin şu küçük arkadaşın. Neden ona telefon edeyim?» Sonra yüzünün ifadesi değişti. «Oh, Nicky, böyle bir şey yapabileceğime inanmıyorsun, değil mi? Kimseye o eşsiz, o harika gecedен söz edebileceğime inanamazsın, değil mi?» Yine kederlenmiş ve uzanıp Nick'in elini okşarken iri gözleri yaşlarla dolmuştu. «Bunu yapabileceğimi düşünemezsin! Bu kadar kötü değilim. İstedğim şeyleri elde etmek için kalleslik etmeme gerek yok. İnsanlara boş yere acı çektirmek istemem.»

Nicholas sakın sakın, «Doğru,» diye kabul etti. «Bir seferde bir milyon insandan fazlasını öldürmez ve bir okyanustan fazlasını zehirlemezsin, değil mi?» İskemlesini itti.

«Otur, Nicky. Istakozunu ye.»

«Birden aç olmadığımı anladım.» Nick para cüzdanından iki tane yüz frank çekerek tabağının yanına attı.

Chantelle öfkeyle, «Gitmene izin vermiyorum,» diye tısladı. «Beni küçük düşürüyorsun, Nicholas.»

«Arabamı geri yollarım.» Nick güneşe çıktığı zaman titrediğini fark ederek şaştı. Çenelerini kasmaktan dişleri sızlıyordu.

Gece hava dönmüş ve sabah gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Yağmur geleceğe benziyordu. Nicholas rüzgârdan korunmak için paltosunun yakasını kaldırdı. Fakat St.Nazaire Köprüsünde, yani çok yüksekte durduğu için rüzgâr paltonun eteklerini uçuruyordu.

Kendisi gibi binlerce kişi de bu rüzgâra aldırılmayarak gemiyi görmeye gelmişlerdi. Köprünün korkuluğunun önünde üç sıra insan vardı. Yarım düzine polis tıkanan trafiği açmaya çalışıyordu. Nicholas Altın Şafak'ın hantal kışındaki renk renk bayrakları seçebiliyordu. Saatine bakınca öğleye birkaç dakika kalmış olduğunu gördü. Bir helikopter bulutların arasından çıkararak Costruction Navale Atlantique Tersanesinin üstünde döndü.

Nicholas dürbünü gözlerine götürerek bakınca, tankerin başının altında kalan platforma toplanmış insanları seçti. Platforma bir Fransız, bir de İngiliz bayrağı asılmıştı. Uzakları bandonun sesi

geliyordu.

Nicholas, Duncan Alexander' i gördü. Altın Şafak'a bakan adamın sarı saçları bulutların arasından süzülen ışıktaki maden gibi parlıyordu. Çok boylu olduğu için yanındaki kadın pek gözükmüyordu. Sonra Chantelle'in pek sevdiği mavimsi yeşil renkte bir palto giymiş olduğunu gördü. Kadının çevresinde altı kadar erkek vardı. Şampanya şişesini kırma törenine yardım etmeye çalışıyorlardı. Oysa Chantelle'in pek çok kez yapmış olduğu bir şeydi bu. İlk kez on dördüneyken şampanya şişesini gemiye vurarak kırmıştı. Arthur Christy'nin sevgili kızı. Bu da şirketin pek çok töresinden biriydi.

Nicholas bir an iyi göremediğini sanarak göz kırptırdı. Çünkü ona her şey şekil değiştirmiş ve hareket edermiş gibi gelmişti. Sonra Altın Şafak'ın dağ gibi teknesinin ileriye kaymakta olduğunu anladı. Bando Barseillese'i çalmaya başlarken dev tanker de hızlandı. Bu olağanüstü, hatta insanı duygulandıran bir görünümdü. Nick bile tüylerinin ürperdiğini, saçlarının diken diken olduğunu hissetti. Denizciydi ve yapılmış olan en büyük teknenin doğumunu seyrediyordu. Bu gemi çirkin bir canavara benziyordu fakat yine de onun bir parçasıydı. Başkaları o olağanüstü güzel dizaynı değiştirip piç etmişlerdi ama ilk plan onundu. Dürbünü tutan ellerinin titrediğini fark etti.

Altın Şafak'ın burnu suya vurdu, sonra ağırlığı yüzünden kızaktan hızla kayarak suların birden kabarıp köpürmesine neden oldu. Dalgalar homurtuyla kıyıya çarptılar. Sesi Nick bile durduğu yerden duydu.

Köprüden bakan insanlar sevinçle bağıyorlardı.

Nick, Tanrım ne kadar kocaman, diye düşünerek hayretle başını salladı. O sırada dört kılavuz motoru tankerin kışına yaklaştı. Bir mil uzunluğundaki teknenin nehirde açık denize çıkmasını sağlayacaklardı. Tankerin çelik kablolarını çekerek onu yavaş yavaş çevirdiler. Başı açık denize doğru dönen Altın Şafak hızlandı. Kaptanının yönetiminde kendi gücüyle ilerledi. Kılavuz motorları siren çalarak onu selamlarlarken, yüksek burnuyla suları yaran tekne kararlılıkla açık denize doğru gitti.

Kalabalık dağılmış, Nicholas tek başına köprüde kalmıştı. Altın Şafak'ın çelik kulelerinin sislerin arasına karıştığını görüyordu. Tanker kendisini altı bin mil güneyde kalan Ümit Burnuna götürecekti yolculuğuna başlamıştı.

Nicholas tersanedeki büroya girdiğinde akşamüzeri altıydı ve içeride kimse kalmamıştı. Bir koltuğa oturup yaprak sigarası yakarak adres defterini karıştırdı. Sonra telefonu açarak direkt Londra kodunu, ardından da numarayı çevirdi.

«İyi günler. Sunday Times gazetesi.»

Nicholas, «Mr.Herbstein orada mı?» diye sordu.

«Lütfen bekleyin.»

Nicholas beklerken defterini karıştırdı. Gazeteci yolculuktaysa kime başvuracağına karar vermeliydi. Ama birkaç saniye sonra adamın sesini duydu.

«Dennis, ben Nicholas Berg. Nasılsın? Senin için fevkalade bir hikâyem var.»

Dennis Herbstein'in yazısı kısa zamanda hazırlanmakla birlikte gazetecinin yeteneğini açıklıyordu. Lloyds'un temsilcileriyle, petrol şirketleriyle, İngiltere ve Amerika'daki ekoloji uzmanlarıyla konuşmuştu adam. Yazının ilgi uyandırması üzerine televizyondaki 'Bugün ve Yarın' programının prodüktörü gerek Nicholas Berg'i, gerekse suçladığı Christy Nakliyat ve Doğu Amex'i davet etmişti.

Çok şık giyinmiş, yakasına bir karanfil takmış, uzun boylu, ince bir adam olan konuşmacı Nicholas'a, «Önce size söz vereceğim,» dedi. «Bize kadmiyumun ne olduğunu anlatacaksınız.»

Televizyon stüdyosu bir hangar büyüklüğündeydi ve beton zeminde türlü Kalın siyah kablolar vardı. Çok yüksek olan loş tavan pek sepilemiyordu ama kurulan küçük sahnede sıcak, samimi bir hava yaratılmıştı. Yumurta biçimi koltuklarda rahat etmek olanaksızdı. Dimdik oturan Nick, bembeyaz ışıklı projektörlerin yüzünü yaktığını hissediyordu. Blucin ve tişört giymiş olan bir rejisör yardımcısı onun yakasına küçük bir mikrofon yerleştirerek, «Onların canına oku, ahabap,» diye fısıldadı.

Işıkların gerisinde, karanlıklarda kalan biri ciddi bir sesle sayıyordu. «Dört, üç, iki, bir.

Ekranasınız!» Orta kameranın kırmızı ışığı da yandı.

Konuşmacı, «Bugün ve Yarın Programına hoş geldiniz,» diye başladı. Sesi sıcak, cana yakın ve tatlıydı. «Geçen hafta Fransa'nın St Nazaire'deki bir tersanesinde dünyanın en büyük teknesi denize indirildi. «Adam birkaç cümleyle durumu özetlerken, Nicholas kameraların gerisinde kalan beyaz perdede Altın Şafak'ın denize indiği sırada çekilen filmin gösterildiğini fark etti. Havadan alınan bu filmi çok ilginç bulmuştu ve birden kameralar kendisine dönünce şaşaladı. Konuşmacı kısaca onu tanıtarak, «Mr.Berg'in bu gemi konusunda çok kesin fikirleri var,» diye ekledi.

Nicholas anlatmaya başladı. «Geminin şimdiki dizaynı ve durumu normal ham petrol taşımaya bile uygun değildir. Üstelik bu tankerin içinde çok zehirli bir madde sayılan kadmiyumlu ham petrol taşımaya karar verilmiştir.»

«İlk sözünüzün üstünde duracağım, Mr.Berg. Bu dizaynın güvensiz olduğu konusunda sizin endişelerinizi paylaşanlar var mı?»

Nicholas, «Lloyds tankerin A1 klasına alınmasını uygun görmemiştir.»

«Şimdi bize tankerin taşıyacağı kadmiyumu yüksek ham petrolden söz eder misiniz?»

Nicholas Atlantik Okyanusunun zehirlenmiş, verimsiz bir çöle dönebileceğini anlatabilmek için sadece on beş saniyesi olduğunu biliyordu. Üstelik bu kısa süre içinde Duncan Alexander de iki kez itiraz edip ustalıkla sözü karıştırdı. Daha Nicholas lafını bitiremeden konuşmacı saatine bakıp onu susturdu.

«Teşekkürler, Mr.Berg. Şimdi petrol şirketinin yöneticilerinden Mr.Kemp'i dinleyeceğiz.»

«Şirketim Doğu Amex, dünyadaki çevre kirlenmesi sorununun halledilmesine yardım için bilimsel araştırmalara iki milyon dolar ayırmaktadır. Doğu Amex'in modern teknolojisinin neden olduğu sorunlar karşısında çok duyarlı olduğunu belirtmeliyim.» Adam petrol şirketinden insanlığa yardım eden bir demekmiş gibi söz ediyordu.

Nicholas hemen araya girdi. «Şirketiniz geçen yıl dört yüz yirmi beş milyon net kâr sağladı. Böylece çevre kirliliği çalışmaları için 212'de bir oranında para verdiğiniz anlaşılıyor. Hem bunu da verginizden düşmektesiniz. Tebrikler, Mr.Kemp.»

Petrolcü rahatsız olarak devam etti. «Biz insanlar için daha iyi bir yaşam sağlamaya çalışıyoruz. Fakat yüzyıl geriye gitmemizin olanaksız olduğunu da anlıyoruz. Amatör ekolojicilerin romantik düşüncelerle bizi durdurmalarına izin veremeyiz. Onlar çığır açacak olan kadmiyum ayırma işlemiyle ilgili araştırmalarımızı durdurmamızı istiyorlar.»

Adam devam ederken konuşmacı yine saatine bakıp petrolcünün sözünü yarıda keserek Duncan Alexander'e döndü. «Mr.Duncan, süper tanker denilen gemimiz kadmiyum bakımından zengin ham petrolü taşıyacak. Mr.Berg'e nasıl cevap verirsiniz?»

Duncan anlamlı anlamlı güldü. «Mr.Berg bir zamanlar benim yerimde, yani Christy Nakliyatın başındayken Altın Şafak'ın dünyanın en harika fikri olduğuna inanıyordu. Kovulunca bu fikrin çok kötü olduğunu söylemeye başladı.»

Hepsi güldü, hatta ışıkların gerisinde kalan kameramanlardan biri de dayanamayarak kahkaha attı. Nicholas öfkeden yüzünün yandığını hissetti.

Konuşmacı, «Altın Şafak Lloyds tarafından A1 klasında sayılıyor mu?» diye sordu.

«Christy Nakliyat Lloyds'a kaydolmayı istemedi. Biz sigortamızı başka şirketlere yaptırдық.»

Nicholas öfkesine karşın yine de adamın çok iyi olduğunu düşündü. Kafası son derece hızlı çalışıyordu.

«Geminiz ne kadar güvenli, Mr Alexander?»

Duncan dönerek karşısında oturan Nicholas'a baktı. «Dünyanın en tanınmış gemi yapım mühendisleri ve makine mühendislerinin yapabileceği kadar güvenli.» Bir an durdu. Gözlerinde kötü bir pırıltı belirmişti. «Tankerin güvenli olmadığı konusundaki saçma söylentileri kendi inancımı ortaya koyarak ortadan kaldırmak istiyorum. Altın Şafak, El Barras'ın ham petrolünü alarak Basra Körfezinden dönünce, ben ve ailem, yani eşim ve üvey oğlum tankere bineceğiz. Cape Town'dan Meksika Körfezindeki Galveston'a kadar olan altı bin millik yolu bu gemiyle aşacağız.» Nicholas ses çıkaramadan ona şaşkın şaşkın bakarken de, «İşte Altın Şafak'ın güvenlik içinde görevini yapacağından bu kadar eminim,» diye ekledi.

Konuşmacı bu konuyu kapatmak için iyi bir son söz bulduğunu anlayarak, «Teşekkür ederim,» dedi. «Teşekkürler, Mr.Alexander Beni inandırdınız. Seyircilerimizin çoğunu inandırdığınızdan da eminim. Şimdi ikinci haberimize geçerek...»

Televizyon kamerasındaki kırmızı ışık söner sönmez, Nicholas ayağa fırlayıp Duncan Alexander'ın karşısına dikildi. Duncan ustaca rol yaparak öfkesini körüklemiş ve Peter'i tankere bindirme tehdidiyle de büyük bir endişeye kapılmasına neden olmuştu.

«Peter'i o ölüm tuzağına bindiremezsin,» diye çıkıştı.

Duncan sakın sakın cevap verdi. «Annesinin kararı bu. Arthur Christy'nin kızı olarak şirketi tam anlamıyla desteklemeye karar verdi.»

«Çılgınca bir reklam için oğlumun yaşamını tehlikeye atmanıza izin veremem.»

Duncan, «Buna engel olmaya çalışacağından eminim,» diye gülümsedi. «Bu çabalarının da Altın Şafak'ı durdurmak için yaptığın girişimler kadar etkisiz olacağından eminim.» Kasıtlı Nick'e arkasını dönerek petrolcüyle konuştu. «Bu işin mükemmel gittiğini düşünüyorum. Öyle değil mi?»

James Teacher yetmiş iki saat içinde mahkemeye başvurarak Chantelle Alexander'ın eski evliliğinden olan on iki yaşındaki Peter Nicholas Berg'in ham petrol taşıyan Altın Şafak'a bindirilerek Cape Town'dan Galveston'a gitmesine engel olacak bir karar almaya çalıştı.

Yargıç, James Teacher'i dikkatle dinledikten sonra karşı tarafın avukatına söz verdi. Sonunda sert bir tavırla Chantelle'e döndü. «Mrs. Alexander.» Karşısında alçakgönüllü bir tavırla oturan kadının güzelliğinden etkilenerek biraz yumuşadı. «Mrs. Alexander, oğlunuzu seviyor musunuz?»

Chantelle iri kara gözlerini ona dikerek cevap verdi. «Dünyada her şeyden fazla seviyorum.»

«Onu beraberinizde bu yolculuğa çıkaracağınız için endişeli misiniz?»

«Ben bir denizcinin kızıyım. Eğer bir tehlike olsaydı bunu anlardım. Oğlumu beraber götüreceğim için çok mutluyum.»

Yargıç başını sallayıp bir an kürsüsündeki kâğıtlara baktı. «Mr. Teacher, anladığıma göre çocuk annesine verilmiş, değil mi?»

«Öyle, sayın yargıç fakat çocuğun vasisi babası.»

Yargıç, «Bunu iyi biliyorum,» diye çıkıştı. Sonra daha ciddi bir tavırla devam etti. «Burada sadece çocuğun rahatı ve güveniyle ilgileniyoruz. Sözü edilen yolculuk tatilde yapılacak ve çocuk okulundan ayrılmak zorunda kalmayacaktır. Öte yandan davacı bu seferi yapacak geminin güvenliliğinden kuşkulanmamızı sağlayacak kanıtları ortaya koyamamıştır. Tanker, modem ve günümüzün her türlü yeniliğine sahip bir tekneye benzemektedir. Bu yüzden davacının isteğini kabul etmek, çocuğun annesini haksız yere kısıtlamak olur.» Dönerek Nicholas'la James Teacher'e baktı. «Bu yüzden isteğinizi kabul etmek için yeterli neden göremediğimi bildiririm.»

Bentley'in arkasında otururlarken ufak tefek avukat özür diler gibi mırıldandı. «Yargıç haklıydı tabii. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Bu aile anlaşmazlıkları...»

Nick'in onu dinlediği yoktu. «Peter'i alıp Bermuda'ya ya da Amerika'ya götürürsem ne olur?»

«Onu kaçıracaksınız!» James Teacher'in sesi birden yükselmişti. Telaşla Nicholas'ın kolunu yakaladı. «Lütfen bu düşünceyi kafanızdan çıkarın. Gittiğiniz yerde sizi bekleyen polislerle karşılaşacaksınız... Tanrım...» Yerinde rahatsız rahatsız kımıldandı. «Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Sizi hapse yollamakla kalmazlar, eski eşiniz bir daha çocuğu görmemeniz için mahkemeden karar da çıkarır. Vasiliğinizi sizden alabilirler. Bunu yaparsanız çocuğu kaybedersiniz!» Nicholas'ın omzunu okşadı. «Şimdi şeyhlerle yapacağınız anlaşmanın müsveddesine geçelim mi?»

Nick, Bentley'in köşesine büzülmüş oturuyordu. Birden konuştu. «Şeyhleri oyalayacak bir yol bulmanı istiyorum.»

«Aman Tanrım.» James Teacher iyice şaşırılmıştı. «O adamları yumuşatıp anlaşmayı hazırlayacak hale getirmek için bir aya yakın süredir uğraştım. Bu anlaşmanın her satırını kendi kanımla yazdım.»

«Kurtarma gemilerimi yönetme hakkına sahip olmalıyım.»

«Mr.Berg, yedi milyon dolardan söz ediyoruz.»

Nicholas hafif sesle, «Oğlumdan söz ediyoruz,» diye cevap verdi. «Onları oyalayabilir misin?»

«Eğer istediğiniz buysa bir şeyler yaparım.» James Teacher bezgin bir tavırla kucağındaki dosyayı kapattı. «İstediğiniz süre ne kadar?»

«Altı hafta... Altın Şafak bu süre içinde ilk seferini şu ya da bu şekilde tamamlamış olacaktır.»

«Bu yüzden işin tehlikeye girebileceğini biliyorsunuz, değil mi?»

«Evet, biliyorum.»

«Başka bir alıcı olmadığını da biliyorsunuz kuşkusuz...»

«Evet. Bu işi bildiğin gibi hallet.»

Nicholas uçaktan iner inmez Bermuda'nın yatıştırıcı etkisini hissetti. Bernard, onu, «Çıldırдың mı, Nicholas?» diye karşıladı. «James Teacher Araplarla oları işi altüst ettiğini anlattı. Lütfen bunun doğru olmadığını söyle.»

Nicholas teselli eder gibi onun omzuna vurdu. «Aman Bernard, senin komisyonun sadece yedi yüz bin dolar olacaktı.»

Bernard, «Demek bunu yaptın!!» diye inledi. «Her şeyi mahvettin.»

«Şeyhler bir aydan uzun süre bizi oyaladılar, Bernie, Onlara aynı şekilde karşılık verdim. Hem biliyor musun bundan pek hoşlandılar. Prens ilk kez doğrulup oturarak işe ilgi gösterdi. İlk kez aynı dili konuşuyorum. Altı hafta sonra da karşımızda olacaklardır.»

«Fakat neden? Anlayamıyorum... Neden bunu yaptığını anlat.»

«Denizcilik odasına geçelim. Sana her şeyi açıklayacağım.»

Nicholas denizcilik odasında okyanusların haritalarını beş dakika kadar inceledikten sonra konuştu. «Deniz Cadısı'nın son konumu şu. İyi yol alıyor mu?» Kurtarma gemisinin numarası yazılı yeşil plastik disk Atlantik'in ortasında bir yere yerleştirilmişti.

Bernie başını salladı. «Gemiden iki saat önce haber aldım. Jules de bu işte en usta olan kaptandır.»

Nicholas yine haritaya dalmıştı. Birden sesi kırbaç gibi sakladı. «Büyücü hâlâ Matritus'da.»

«Ana jenaratör için yeni armatür yollamam gerekti. Geminin o ıssız yerde arıza yapması sadece talihsizlik.»

«Ne zaman denize açılmak için hazır olacak?»

«Allen yarın öğleyin denize açılacağına söz verdi.»

Nicholas, «Ya Altın Şafak?» diye sordu.

«Tankerin ham petrol konulacak tankları üç hafta önce çekilerek El Barras'daki Doğu Amex'in rıhtımına getirmiş. Bunlar yükü alarak Altın Şafak'ın gelmesini beklemeye başlamışlar. El Barras'daki adamımın haber verdiği göre, dev tanker de geçen perşembe oraya varmış ve tankları kendisine bağlandıktan sonra hemen yola çıkmış.» Bernard elindeki cetveli Afrika'nın doğu sahiline doğru çekti. «O zamandan beri de gemiden ses çıkmadı. Fakat denildiği gibi saatte yirmi iki mil yapıyorsa, şimdi Mozambik ya da Maputo sahillerinin orada olmalı. Birkaç gün sonra da Kap'a yaklaşacaktır. Nasıl olsa Cape Town'dan postayı alacaktır. O zaman durumu öğreniriz.»

Nicholas sıkıntıyla, «Ve yolcu alacak,» dedi. Peter ve Chantelle'in Cape Town'a gitmiş olduklarını biliyordu. Bir gece önce oğluna telefon etmişti. Peter süper tankerle yolculuk yapacağı için pek heyecanlı ve sevinçliydi. Çok eğleneceğini, tankere helikopterle ineceklerini söylemişti.

Bernard Wackie konuyu değiştirdi. «Deniz Cadısı'na emir beklemesini söyledim. Jules bu yüzden çıldıracaktır. Sen de para kaybedeceksin.»

Nicholas mırıldandı. «O istediğim yerde kalacak.» Sonra Hint Okyanusunun ortasındaki küçük adaya baktı. «Büyücü'ye gelelim.»

Bernard başka bir dosyayı aldı. «Tamam. Büyücü'ye bir açık deniz çekme işi buldum.»

Nick, «Bunu iptal et,» diye atıldı. «Allen jenaratörünü onarır onarmaz tam yol Cape Town'a gitsin.»

Bernard, ona bakakaldı. «Tam yol Cape Town'a mı? Fakat neden, Nicholas?»

«Cap'ı dönmedikçe Altın Şafak'a erişemeyecektir. Ama Büyücü'nün onu izlemesini istiyorum.»

«Nicholas, sen çıldırdın mı? Bunun neye mal olacağını biliyor musun?»

«Altın Şafak'ın başı derde girerse bizim gemi onun bir ya da iki gün gerisinde olacaktır. Allen'e onu Galveston açıklarına kadar izlemesini söyle.»

«Nicholas, sen bu işi fena aklına taktın. Beni dinle. Bu işi dikkatle düşünelim. Altın Şafak'ın ilk yolculuğunda arıza yapması olasılığı yüzde bir değil mi? Bu yüksek bir oran mı?»

Nick, «Doğru,» diye kabul etti. «Yüzde bir.»

«Peki, bir kurtarma gemisini emir bekleterek boş tutmak sana kaç paraya mal olacak? Günde bin beş yüz dolara. Diğerini de dünyanın öbür ucundan tam yol Cape Town'a yollaman kaç gelir? Bu tam çeyrek milyon dolar eder. Artık paraya saygın kalmadı mı?»

Nicholas, «Şimdi şeyhleri neden oyaladığımı anlıyorsun,» diye gülümsedi. «Onların parasını yüzde bir olasılık için harcayamazdım fakat henüz tekneler onların değil. Benim. Deniz Cadısı ve Büyücü onların kurtarma' gemileri değil henüz. Benim onlar. Peter de onların oğlu değil.»

Bernard şaşırıldı. «Ciddisin. Ciddi olduğuna inanıyorum.»

Nicholas, «Doğru,» diye kabul etti. «Hem de çok ciddiym. Şimdi David Allen'e bir teleks çek ve Cape Town'a ortalama ne zaman erişebileceğini sor.»

Samantha Silver bir havluyu türban gibi başına dolamıştı. Yıkadığı saçları hâlâ ıslaktı. Diğer havluyu da bir sarong gibi vücuduna sarmıştı. Sıcak su dolu küvetten çıktığı için vücudu pembeleşmişti; sabun ve talk pudrası kokuyordu. Uzun bir araştırmadan sonra üstüne yapışan tuz ve sinen mangrov kokusunu atmak, tırnaklarının altına dolan bataklık çamurunu çıkarmak için günde iki üç kez böyle banyo yapmak gerekiyordu.

Gidip tavadaki gözlemeleri çıkarırken yanındaki telefon çaldı. Genç kadın parmaklarını yalayarak boş eliyle ahizeyi kaldırdı. «Sam Silver.»

«Tanrıya şükürler olsun. Endişeden neredeyse çıldıracaktım. Sana ne oldu, sevgilim?»

Dizlerinin bağı kesilen genç kadın hemen mutfak iskemlelerinden birine çöktü.

«Samentha, beni duyuyor musun?»

Kadın ağzını açtıysa da sesi çıkmadı.

«Bana ne olduğunu söyle...» Samantha'nın gözlerinin önünde erkeğin yüzü bütün canlılığıyla belirdi. Kaim siyah kaşların altındaki berrak yeşil gözleri, çıkık elmacık kemiklerini, sert hatlı çeneyi gördü. Nicholas'ın sesi titremesine neden oluyordu.

«Samentha.»

Genç kadın hafif sesle, «Karın nasıl, Nicholas?» diye mırıldanınca adam sustu. Artık ahizeyi iki eliyle tutup kulağına dayamıştı. Sessizlik birkaç saniye sürdü ama yeterliydi. Son iki hafta içinde birkaç kez kendisini bunun doğru olmadığına inandırmaya çalışmış, kötü niyetli bir kadının yalan uydurduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi içinden gelen sesin doğru olduğunu anlıyordu. Nick susmakla her şeyi itiraf etmişti. Samantha bunu izleyecek olan yalanı bekledi.

Nick, «Seni sevdiğimi söylememin bir yararı olur mu?»

diye fisıldadı. Samentha cevap veremedi fakat kederi arasında yine de bir huzur duydu. Nick yalan söylememişti. O anda yaşamının en önemli şeyi buydu. Bu yüzden kalbinin âdeta acı vererek çarptığını hissetti. Omuzları zangır zangır titriyordu.

Nick, «Seni almaya geliyorum,» Samentha güçlükle konuştu. «Burada olmayacağım.» Fakat içindeki duygulara engel olamıyordu. Daha önce ağlamamış, gözyaşlarını tutmuştu. Ama birden hıçkırmaya başlayarak telefonu vurup kapattı. Vücudu zangır zangır sarsılırken yanaklarından süzülen yaşlar çenesinden damlıyordu.

Peter Berg güvenlik kayışlarının içinde dönerek büyük Sikorsky helikopterinin camından dışarıya baktı. Gece zindan gibi karanlıktı. Bir süre sonra alçalınca çocuk gemiyi görerek heyecanla içini çekti.

Altın Şafak'ın bütün ışıkları yanıyor, kış kasarası karanlık ufka erişir gibi yükseliyordu. Bir kente benzeyen dev tankerin güvertesindeki iki sıra ışık, insana bir kentin boş kalmış bir caddesini anımsatıyordu. Uçsuz bucaksız gibiydi.

Helikopter tankerin üstünde beyaz daireyle belirtilmiş olan yere inince, Peter güvertenin su yüzeyine yakın olduğunu gördü. Bunun nedeni de büyük yükün tekneye yaptığı basınçtı.

Peter yürümeye başladığından beri gemilere girip çıkmıştı. O da bir deniz yaratığıydı. Gözleri de pek keskin olmakla birlikte, tecrübesiz olduğu için, çok uzun ve geniş güvertede çalışmaların devam ettiğini fark etmedi.

Peter'in yanında oturan Duncan Alexander, teknenin hareketine dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Herkesin sezemeyeceği kadar hafif hafif hareket ediyordu tanker. Duncan gözlerini kırpıştırıp tekrar baktı. Gemi baştan kışa kadar bir mil uzunluğunda dört dev tankı tutan ve kışındaki güçlü uskur sayesinde yol alan, birbirine geçme çelikten oluşmuş bir iskeleydi aslında. Her tank da kendi başına hafif hafif hareket etmekteydi. Bu yüzden dalgaları yararak ilerleyen gemi bir yay gibi geriliyordu. Ağır yükü yüzünden esnek çelik inler gibi sesler çıkararak tankların oluşturduğu dört ayrı dalgaya dayanıyordu.

Hiçbir tekne tam anlamıyla esneklikten yoksun olamazdı. Süper tankerin orijinal planında her tarafının esnek olması düşünülmüş ama sonradan bu dizayn değiştirilmişti. Alexander bu sayede iki bin tona yakın çelik tasarrufu yapmış, bunu da ortadaki dört tankı tutan ana sütunu inceltmekle sağlamıştı. Yine tankların gövdelerine iki kat çelik levha konulmasına da engel olmuştu. Altın Şafak'ı iyice soymuş sayılırdı. Sonunda kendi gemi yapım mühendisleri buna itiraz etmişlerdi. Adam da yeni plana göre tankları yapmaları için bir Japon tersanesiyle anlaşmıştı. Tersanenin mühendisleri teknenin güvenli olduğuna inandıklarını, ama o zamana dek hiçbir tankerin bir seferde bir milyon ton ham petrol taşımadığını da söylemişlerdi.

Helikopter inince gemiciler yardıma koşular. Biri Peter'i tutup güverteye bıraktı. Diğerleri de baştaki eşyaları aldılar. Güverteye ayak basan Chantelle Alexander, o anda çirkin çelik tekneye bir

güzellik getirdi. Kaçlın yeşil bir tulum giymiş, başına da Jean Pato'nun parlak renkli bir eşarbını takmıştı. İki gemi subayı hemen onu kıçdaki yüksek kasaraya götürdüler.

Duncan Alexander de karısının peşinden helikopterden inerek güverte birinci subayının elini sıktı.

«Kaptan Randal, saygılarımı ilettili, efendim. Kendisi kıyıya yakın olduğumuz için köprüyü bırakamadı.»

Duncan, «Anlıyorum,» diyerek tatlı tatlı gülümsedi.Dev gemi akıntıları ve fırtınalarıyla ünlü Ümit Burnuna fazla yaklaşmıştı. Chantelle'in helikopterin kulaklarını sağır eden gürültüsünden fazla rahatsız olmaması, yani bu yolculuğun kısa sürmesi için tankerin Robben Adasının kayalık sahiline tehlikeli şekilde yaklaşması gerekmişti.

Duncan tekrar gülümseyerek Peter Berg'in eline uzandı. «Gel oğlum.»

«Kendi başıma gidebilirim, efendim.» Peter ustalıklı onun elinden de, gülüşünden de kaçtı. Heyecanını gizleyerek büyük bir adam gibi ciddi ciddi ilerledi. Alexander yine sinirlendiğini hissetti. Hayır, duyguları daha yoğundu.

Berg'in köpek yavrusunun kendisini böyle reddetmesi karşısında daha da öfkelenildiğini anladı. Başlangıçta elinden geleni yapmasına karşın bu çocuğa yaklaşmamıştı. Duncan çocuğu kullanarak Nicholas Berg'in yüzüne bir tokat attığını anımsayıp öfkesinden sıyrıldı.

Berg bu piçi düşünmekten fazla bir şey yapmaya vakit bulamayacaktı. Chantelle'le çocuğun peşi sıra kıç kasaradaki parlak krom ve plastikten oluşan koridora girdi.

Burada güverteleri, bölmeleri düşünmek zordu. Modern bir blok apartmana benzeyen yerde insanın aklına zeminler ve duvarlar geliyordu. Onları sessiz sedasız beş kat yukarıdaki kaptan köprüsüne çıkaran asansör de gemide değillermiş gibi bir izlenim vermekteydi.

Kaptan köprüsü denizin çok yukarısında kalıyordu. Helikopter uzaklaşır uzaklaşmaz güverte ışıkları söndürülmüştü. Gecenin karanlığı, ses geçirmeyen çift kat camlı lombozlar yüzünden her yerden uzakta gibiydiler. Burundaki ışıklar yıldızlar kadar uzaktaydı sanki. Dev teknenin hafif hareketi belli belirsiz fark ediliyordu.

Süvariye de Duncan Alexander seçmişti. Aslında süper tankerin yönetimini filonun en kıdemli kaptanı olan Basil Reilley'e verilmesi gerekirdi. Ancak Reilley, Berg'in eski adamıydı. Duncan Altın Maceracı'nın karaya oturmasından yararlanarak eski denizciye emekliye ayrılmaya zorlamıştı.

Henüz otuzunu geçmiş olan Kaptan Randle bu sorumluluk için çok gençti. Ama Fransa'daki tanker okulunu birincilikle bitirmişti. Duncan kendisine süvariliği verdiğinden beri Randle onun güçlü bir müttefiki kesilmişti. Nicholas Berg'in kışkırttığı gazeteciler kendisini sorguya çekince de tankerin dizaynını ve yapımını savunmuştu. Kaptan tam anlamıyla sadıktı; bu yüzden Duncan onun gençliğini ve tecrübesizliğini önemsemiyordu.

Geniş çeneli, kalın boyunlu, tıknaz süvari asansörden pırıl pırıl kromlu, modern köprüye çıkan önemli konuklarını karşılamaya koştı. «Hoş geldiniz,» derken sesinde hem dostluk, hem de aşırı saygı vardı. Duncan onun Peter'e bile saygı gösterdiğini terk ederek memnun kaldı. Randle çocuğun bir gün Christy Nakliyatın başına geçeceğini sezecek kadar zekiymiş. Duncan ileriye görebilen insanlardan hoşlanırdı. Fakat Randle, Peter Berg'in sorularına hazır değildi.

«Makine dairesini görebilir miyim, kaptan?»

«Hemen şimdi mi?»

«Evet.» Peter'e bu soru saçma gelmişti. «Eğer mümkünse, efendim,» diye ekledi. Her şey anında yapılmalıydı.

Yarın geleceğin sisleri arasında kalıyordu.

Kaptan çocuğun çok ciddi olduğunu ve onu kolaylıkla başından atamayacağını anladı. «Gece makineler otomatik kontrole bağlanıyor. Şimdi orada kimse yok. Baş makinisti uyandırmak da haksızlık olur, değil mi? Bütün gün çok yoruldu.»

«Haklısınız.» Peter büyük düş kırıklığına uğramıştı fakat bu inandırıcı sözleri de kabul ediyordu.

«Yarın sabah kahvaltıdan sonra baş makinistin sana makine dairesini memnurlukla gezdireceğinden eminim.»

Baş makinist Glasgow'da üç oğlu olan bir İskoçtu. En küçük çocuğu da Peter kadardı. Bu yüzden adam Peter'i görünce bayağı sevindi. Yirmi dört saat içinde çocuk geminin maskotu haline geldi. Üstüne uyması için şirketin mavi makinist tulumlarından birini küçültmüşler, arkasına da Hintli kamarot 'PETER BERG' adını işlemişti. Baş makinist gibi o da kafasına sarı plastik şapkayı giyiyor, yakıt filtrelerini temizleyen ateşçilere yardım ettikten sonra arka cebinde taşıdığı üstüyle ellerini siliyordu. Bu tankerdeki en pis işti ama çocuk bundan çok hoşlanıyordu.

Peter en fazla makine dairesinden hoşlanmakla birlikte gemideki diğer bölümlerle de ilgileniyordu. Sabahları teftişe çıkan birinci subayla dolaşıyordu. Baştan başlayarak her tankı, her valfi ve tankların teknenin omurgasına tutturulan her ağır hidrolik keneti gözden geçiriyorlardı. Daha da önemlisi her bölmedeki göstergeye bakıyorlardı. Bunlar ham petrol tanklarının ana güvertelerinin altındaki havada ne kadar petrol buharı olduğunu gösteriyordu.

Altın Şafak'ın tanklarındaki petrol buharının zarar vermemesi için gemi makinesinin egzozundan çıkan gazlar özel bir filtreden geçirilerek temizleniyor, böylece elde edilen karbondioksitle karbon monoksit ham petrol dolu tanklardaki havaya karıştırılıyordu. Bu sayede petrolün buharı karbonla karışınca oksijeni az, patlamaz gaz halini almaktaydı.

Ancak yüzlerce valf ve bağlantılardan birindeki bir sızıntı tankların hava almasına neden olabilirdi. Onun için her gün göstergelere bakılarak tanklardaki hava denetleniyordu.

Peter, birinci subay kaptan köprüsüne çıkacağı zaman ondan ayrılarak ana pompa odasına gitmekteydi. Tanklara buradan karbon veriliyor, geminin dengesini sağlamak için dev santrfüj tulumlarıyla tankların birinden diğerine ham petrol naklediliyordu.

Çocuğu en ilgilendiren de sıra sıra kapaklı şişelerin durduğu numune dolabıydı. Bu şişelere yükleme sırasında alınan numuneler doldurulmuştu. Altın Şafak'ın dört tankına da aynı yatakların ham petrolü konulduğu için her şişenin üstünde eş etiket vardı:

EL BARRAS HAM PETROLÜ

YÜKSEK KADMIYUM

Peter bu şişelerden birini alıp ışığa tutmayı seviyordu. Ham petrolün ağır ve katran gibi olduğunu sanmıştı; ama suluydu ve ışıkta rengi pıhtılaşmış kan gibi duruyordu.

Pompacı, «Bazı ham petrol kara, bazısı sarı ve Nijerya'nınki de yeşildir,» diye anlattı. «İlk kez böyle kırmızısını görüyorum.»

Peter cevap verdi. «Buna kadmiyum neden oluyor herhalde.»

Pompacı ciddi ciddi başını salladı. «Öyle olmalı.» Gemideki mürettebat Peter Berg'i aşağı görmemeleri, kendisiyle eşitmiş gibi konuşmaları gerektiğini kısa süre içinde öğrenmişti.

Peter sabah on birde iyice acıkıyor ve hemen kuzineye gidiyordu. Orada kendisini ziyaret eden bir kral gibi karşıılıyorlardı. Birkaç gün içinde tankeri iyice öğrenmişti çocuk. Bazen o kocaman teknede saatlerce dolaşmasına kar sın hiç kimseye rastlamıyordu. Çok fazla yükü ve az mürettebatı olan tankerde insanların daima buldukları yer kış kasaranın üstündeki kaptan köprüsüydü. Peter her gün oraya da uğruyordu.

Vardiyadaki subay onu, «Günaydın, kurtarmacı,» diye karşılıyordu. Peter ilk sabah kahvaltıda, «Tankerler iyi ama ben babam gibi gemi kurtarma teknesi kaptanı olacağım,» dediği için kendisine bu ad takılmıştı.

Peter köprüde kısa süre kaldıktan sonra asıl yeri olan makine dairesine iniyordu. Baş makinist de, «Seni bekliyorduk, kurtarmacı,» diye homurdanıyordu. «Tulumunu giy be adam. Uskur şaftı tüneline gireceğiz.»

Günün tek sıkıcı zamanı yıkanıp üstündeki makine yağlarını attıktan sonra, en iyi kılığını giyerek kokteyl saatinde mal sahibi dairesinde kamarotluk yapmaktı. Annesi bu konuda ısrar ediyordu. Chantelle sadece kokteyl saatinde gemi subaylarıyla ahbaplık ediyor, Peter de nefret ettiği üvey babası Duncan Alexander'ın yanında geçirmek zorunda kaldığı bu saatlere sessiz sedasız katlanıyordu.

Bu arada annesiyle Duncan Alexander'ın arasındaki endişe verici gerilimi de fark etmişti. Geceleri mal sahibi kamarasından yükselen sesleri duyuyordu. Bir seferinde annesinin üzüntüyle

bağırıldığını işiterek ranzasından atlayıp yalınayak kamaraya gitmişti. Kapıya vurunca karşısında yakışıklı yüzü öfkeden kızarıp şişmiş olan Duncan Alexander'ı bulmuş, adam, «Git yat,» diye homurdanmıştı.

Peter sakin sakin, «Annemi görmek istiyorum,» diye diretince, Duncan da, «Sen iyi bir dayak istiyorsun,» diye parlamıştı. «Şimdi denileni yap.»

«Annemi görmek istiyorum.» Peter yerinden kımıldamayınca gecelikli Chantelle gelip ona sarılmıştı.

«Bir şey yok, şekerim. Hiçbir şey yok.» Ama kadının ağlamış olduğu belliydi. O olaydan sonra geceleri yüksek sesler duyulmamıştı.

Bununla birlikte Chantelle havuzun subaylar ve gemicilere yasaklandığı saatte yüzme ve güneşlenme dışında gününü hep dairede geçiriyordu. Yemeklerini orada yiyor, büyük lombozun önünde oturup dışarıya bakıyordu. Sadece geceleri gemi subaylarına mal sahibi karısı rolü yaptığı sırada canlanıyordu.

Buna karşılık Duncan Alexander kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. Sık sık Christy Nakliyatın Leadenhall Caddesindeki merkezine uzun şifreler yolluyordu. Sonra Altın Şafak'ın açık köprüsünde durup kuzey ufkuna bakarak son teleksine cevap beklerken, şirketin işlerini bu kadar uzaktan halletmek zorunda kaldığı için sinirleniyordu. Kuşku, sabırsızlık ve korku ona hiç rahat vermemekteydi.

Nicholas Berg aşağıda kalan Miami'ye baktı. Bermuda'dan kalkan uçak Biccayne Körfezine gelince alçalmaya başlamıştı. Nick içindeki endişe ve suçluluk duygusu yüzünden rahat edemiyordu. Ona büyük gereksinme duyulabileceği bir anda yerinden uzaklaştığı için kendisini suçlu hissediyordu.

Okyanus Kurtarmanın iki gemisi Atlantik'te bir yerlerdeydi. Büyücü, Altın Şafak'a erişmek için tam yol ilerliyor, Jules Levoisin de Deniz Cadısı'yla Amerika'nın doğu sahiline yaklaşıyordu. Gemi orada yakıt ikmalini yaparak Meksika Körfezine doğru gidecekti. Her an iki kaptanı da acele emir almaya gereksinme duyabilirdi.

Altın Şafak üç hafta önce Ümit Burnunu dönmüştü. Ondan beri Bernard Wackie tankerin konumunu saptayamıyordu. Diğer tekneler de onu görmemişti. Tanker Christy Nakliyatla uydu teleksi aracılığıyla bağlantı kuruyordu herhalde. Telsizleri susuyordu hep. Fakat tanker seferinin en kritik bölümüne yaklaşmaktaydı. Batıya dönerek Kuzey Amerika'nın kıta sahanlığının açığından ve adaların yanından geçecek. Meksika Körfezine girecekti. Peter Berg o canavardaydı ve Nicholas yine suçluluk duyuyordu. Yeri Bach Wackie'nin Bermuda'daki merkez binasındaydı. Orada koşulları değerlendirmesi ve kurtarma gemilerine emirler vermesi gerekirdi.

Oysa Bernard Wackie'yle sık sık bağlantı kuracağını söyleyerek yerinden uzaklaşmıştı. Ve bir tehlike olursa geriye dönmesi saatler, belki de günler alabilirdi.

Fakat içinden gelen ses her geçen saat ve günün Samentha'yla barışma olanağını azalttığını

söylemekteydi. Kendi kendine Samentha Silver'le evli olmadığını söylemesinin bir yararı olmuyordu. O gece zayıf düşerek Chantelle'le kaldığını, yerindeki her erkeğin aynını yapacağını düşünmesinin de yararı yoktu.

Samentha'ya ihanet etmişti. Bu yüzden korkunç bir acıyla karışık suçluluk duyuyordu. Şimdi nelerin mahvolduğunu, geriye ne kaldığını bilemiyordu. Sadece ömründe hiç kimseye Samentha kadar gereksinme duymadığının farkındaydı. Samentha hâla sonsuz gençlik ve bulmaya çalıştığı yeni yaşamı vaat ediyordu. Eğer sevgi söz konusuysa Samentha Silver'i âdeta umutsuzlukla seviyordu.

Nick geldiğinde orada olmayacağını söylemişti genç kadın. Onun yalan söylediğini ummak zorundaydı şimdi.

Samentha'nın sözlerinde samimi olabileceğini düşününce hasta gibi oluyordu.

Yanıdaki küçük Louis Vuitton valiziyle gümrükten çabucak çıktı. Telefon kulübelerine yaklaşarak saatine baktı, Altıyı geçiyordu. Samentha evde olmalıydı, Numarayı çevirirken birden kendisini topladı. «Neden telefon ediyorum? Burada olduğumu söyleyip evden kaçmasını sağlamak için mi?»

Çekingen bir âşık kadar talihsiz biri daha olamazdı. Telefonu kapatıp hemen Hertz'den bir araba kiraladı.

Renk renk boyalı Chevrolet kamyonet ağaçların altında duruyordu. Nick, Cougar arabayı onun arkasına park etti. Telli mutfak kapısına vurup içeriye daldı. Ocağın yanında bir kahve ibriği duruyordu; dokununca hâlâ sıcak olduğunu anladı.

Oturma odasına geçerek seslendi. «Samentha!»

Yatak odasının kapısı aralıktı, iterek açtı. Pamuklu bir pantolon takımı ve incecik çamaşırlar yatağın renk renk örtüsünün üstüne atılmıştı.

Ev boştu. Nick ön merdivenlerden kumsala indi. Çekilen deniz kumsalı süpürüp düzeltmişti. Burada sadece Samentha'nın ayak izleri vardı. Havlusunu da kenara atmıştı. Nicholas elini siper ederek alçalan güneşin kızılımsı ışıklarından gözlerini koruyup denize bakınca, genç kadının beş yüz metre kadar ileride olduğunu gördü.

Güneş ufku ateş gibi pırıltılı kırmızı renge boyayarak batarken bekledi. Telaşı kalmamıştı artık. Samentha yarım mil kadar uzaktaydı şimdi. Sonra dönerek sahile geldi. Bir eliyle saçlarını bükerek suyunu sıktı.

Nicholas kalbinin deli gibi çarptığını hissederek yaprak sigarasını uzağa fırlatıp kalktı. Samentha ürkmüş bir orman yarattığı gibi birden durdu. Bütünüyle hareketsiz kalmış, karşısındaki uzun boylu, esmer adama bakıyordu. Ne kadar genç, ince, yumuşak ve güzeldi.

Sonra, «Ne... Ne istiyorsun?» diye kekeledi.

«Seni.»

«Neden? Bir harem mi açıyorsun?» Sesi sertleşerek birden doğruldu. Nick onun gözlerindeki ifadeyi göremiyordu ama omuzlarını inatla geriye attığını fark etmişti.

Yaklaştı fakat Samentha kollarında hareketsiz kaldı. Dudakları da erkeğin dudaklarına karşılık vermiyordu.

«Sam, hiçbir zaman anlatamayacağım şeyler var...

Bunları kendim bile anlayamıyorum. Ama seni sevdiğimi çok iyi biliyorum. Sensiz yaşamım boş, tatsız ve çok kötü olacak...» Kadının sert kasları gevşemedi. Soğuk ve ıslak vücudu hâlâ kazık gibiydi. «Samentha, keşke mükemmel olabilseydim. Fakat değilim. Yalnız sensiz yaşayamayacağımı biliyorum.»

Genç kadın, «Bir daha aynı şeye dayanamam,» diye fısıldadı. «Bir daha aynı şeyi yaşayamam.»

Nick, «Sana gereksinmem var,» diye ısrar etti. «Bundan eminim.»

«Öyle olman gerekir, namussuz. Bir daha beni aldatmaya kalkarsan... aldatmanı sağlayacak bir şeyin kalmayacak... Onu dibinden sökerim!» Sonra erkeğe sıkıca sarıldı. «Oh Nicholas, senden nasıl nefret ettim ve seni ne denli özledim. Geri dönmekte ne kadar geciktin...» Dudakları yumuşak ve deniz tadındaydı.

Nick onu kucağına alarak kumsaldan geçti. Konuşmaya cesaret edemiyordu. O anda yanlış şeyler söylemek öylesine kolaydı ki...

«Nicholas, burada oturmuş aramanı bekliyordum.» Bernard Wackie'nin sesi sertti, gerilim içinde olduğunu pek gizleyemiyordu. «Buraya ne zaman dönebilirsin?»

«Ne yar?»

«İşler kızışmaya başladı. Hakkını teslim etmem gerekiyor, oğlum. Sen bu işlerin kokusunu alıyorsun.»

Nicholas bağırdı. «Söyle Bernie.»

Bernie, «Bu konuşma açık santrallardan geçiyor,» diye uyardı. «Her şeyi açıkça söylememi mi istiyorsun? Kimse sana oynadığın oyunun ne kadar sert olduğunu söylemedi mi? Ortada büyük bir rekabet var. Peynir kafalıları hazır bekliyorlar.» Nick onun Wittezee ya da başka bir büyük Hollanda kurtarma gemisini kastedtiğini anladı. «Onlar iki gün içinde bir çekme halatına asılabilirler. Yankiler de iyi numaradalar. McCormick, Hudson Nehrinin ağzına bir tanesini dikti.»

«Pekâlâ.» Nick zevkle rakip şirketleri anlatan Bernie'nin sözünü kesti. «Yarın sabah yedide bir uçak var. Ona yetişemezsem yarın öğleyin Nassau'dan aktarmalı gelirim. Beni karşıla.»

Bernard Wackie inanılmaz sezme gücünü ortaya koydu birden. «Kaçıp gitmeyecektin.» Daha başka vecizeler yumurtlayamadan Nicholas telefonu kapattı.

Samentha çırılçıplak, iki koluyla dizlerini göğüslerine doğru çekmiş, yatağın ortasında oturuyordu. Karışmış gür saçlarının gölgelediği yüzü kaybolmuş küçük bir çocuğunki kadar umutsuzdu. «Yine gidiyorsun,» diye mırıldandı.

«Daha yeni geldin ve hemen gidiyorsun. Oh, Tanrım, seni sevmek yaşamım boyunca karşılaştığım en zor iş, Nicholas. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.»

Nicholas yaklaşınca Samentha yüzünü onun göğsüne gömüp sıkıca sarılarak öylece kaldı.

«Gitmem gerekiyor. Altın Şafak için.» Genç kadın onun anlattıklarını sessiz sedasız dinledi. Sözlerini bitirince de sorular sormaya başladı. Eski pirinç karyolada birbirlerine sarılarak gece yarısından çok sonraya kadar konuştular.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama uykusuz olan Samentha yine de onun kahvaltısını hazırlamakta ısrar etti. Ocağa dayanarak kahve pişirirken sersemliğinin geçeceğini umarak radyoyu açtı.

«Günaydın, erken uyanan kuşlar. Burası W.W.O.K. istasyonu. Önünüzde yine güzel bir gün var. Isının 26 derece olacağı bildirildi. Yağmur olasılığı % 10. Ayrıca size Lorna adı verilen kasırgayla ilgili haberimizi de sunuyoruz. Kasırganın güneye doğru dönerek Antiller'e doğru gittiğini öğrendik. Onun için sakin olun, dostlar. Gevşeyip Elton John'u dinleyin.»

Samentha uykulu uykulu, «Elton John'u seviyorum,» dedi. «Ya sen?»

«O da kim?»

«İşte! Seni görür görmez çok ortak yanımız olduğunu anlamıştım.» Nick'e bakarak gözlerini kırıştırdı. «Bu sabah beni öptün mü? Bunu unuttum.»

Nicholas, «Buraya gel,» diye emretti. «Bunu unutacak değilsin.»

Genç kadın birkaç dakika sonra mırıldandı. «Nicholas, uçağını kaçıracaksın.»

«Kahvaltı etmezsem kaçırmam.»

«Zaten berbat bir kahvaltı olacaktı.» Samentha uyanmaya başlamıştı...

Genç kadın başını Cougar arabadan içeriye uzatarak onu son kez öptü. «Bir saatin var... Ancak yetişirsin.»

Nick motoru çalıştırdı ama Samentha hâlâ kapıyı tutuyordu.

«Nicholas, bir gün beraber olacağız... Yani planladığımız gibi daima birlikte olacağız ve sevdiğimiz işleri, istediğimiz gibi yapacağız. Öyle değil mi?»

«Sana söz veriyorum.»

Samentha, «Çabuk dön,» dedi. Nick gaz pedalına dayanarak arkasına bakmadan hızla oradan uzaklaştı.

Tom Parker'ın bürosunda sekiz kişiydiler. Oysa içeride sadece üç kişinin oturacağı kadar yer vardı. Diğerleri numunelerin durduğu raflara, duvarlara yaslanmış duruyorlardı.

Blucinli Samentha, Tom'un masasının kenarına ilişmiş, uzun bacaklarını sallıyor ve sorulan sorulara cevap veriyordu.

«Tankerin Florida Boğazından geçeceğini nereden biliyorsun?»

«Bu bir tahmin. Tanker, adanın yanından dönemeyecek kadar kocaman ve hantal. Nicholas buna inanıyor.»

Tom, «Öyleyse ben de kabul ediyorum,» dedi.

«Boğaz yüz mil genişliğindedir...»

Samentha, «Bunu söyleyeceğini biliyordum,» diyerek kızlardan birine döndü. «Buna Sally Anne cevap verecek.»

Sally . Anne atıldı. «Ağabeyimin Kıyı Korumada olduğunu hepimiz biliyorsunuz. Boğazlardaki trafik Fort Lauderdale'e bildirilir. Kıyı Korumanın uçakları da Büyük Bahama'ya kadar olan alanı sürekli tarar. Tanker boğaza girer girmez haber alacağız. Kıyı Koruma bize yardım ediyor.»

Durumu on dakika daha tartıştılar. Sonra Tom ovucuyla masaya vurarak hepsini susturdu. «Tamam. Şimdi çevre koruma görevlileri kadmiyumu yüksek ham petrol taşıyan tankerin karşısına çıkacak, değil mi? Tanker Amerikan kara sularına girmeden ona engel olmaya ya da onu oyalamaya çalışacak.»

Samentha, «Tamam,» diye cevap verdi.

«Peki, yapmaya çalıştığımız nedir? O zehirli ham petrolün Galveston'a götürülmesine engel olacağımıza inanıyor musunuz? Amacımızı belirleyelim.»

Samentha, «Kötü insanların zafere erişmesi için iyilerin bir şey yapmaması yeterlidir,» diye mırıldandı.

Tom homurdandı. «Saçmalama, Sam. Akli başında biri gibi konuşmuyorsun, daha işe başlamadan güvensizlik uyandıracaksın.»

Samentha güldü. «Pekâlâ biz tehlikeleri açıklayacak ve bunlara karşı olduğumuzu ilan edeceğiz.»

Tom, «Tamam,» dedi. «Bu daha iyi. Diğer amaçlarımız nelerdir?»

Gençler yeniden aralarında yirmi dakika kadar tartıştılar. Sonra yine Tom'un sesi duyuldu. «Peki, o tankerin karşısına çıkmak için boğaza neyle gideceğiz? Kanat takıp uçacak mıyız, yoksa yüzecek miyiz?»

Samanta bile sıkıldı bu kez. Destek olmaları için arkadaşlarına baktı. Fakat diğerleri ya tırnaklarını inceliyorlar ya da ani bir merakla pencereden dışarısını seyrediyorlardı.

Samanta, «Şey... biz düşündükte.»

Tom ona cesaret verdi. «Devam et. Üniversitenin malını kullanmayı düşünmüyordunuz tabii. Öyle değil mi? Bu ülkede başkalarının teknelerini almayı yasaklayan bir yasa vardır. Bu işin adı da korsanlıktır.»

«Biz...» Samanta çaresizlikle omuz silkti.

«Bir fakültenin saygı değer bir profesörü olarak bu suça katılmamı bekleyemezsiniz. Öte yandan araştırma yapan mezunlar uygun yere başvurarak tekneyi isterlerse, onların Dicky'le boğazlardan geçerek Büyük Bahama'ya gitmelerine izin verebilirim.»

Samanta bağırdı. «Çok iyisin, Tom.»

Tom, «Profesörünle ne biçim konuşuyorsun?» diye kaşlarını çatarken bir yandan da gülümsüyordu.

«Dün uçakla Heathrow'dan geldiler. Üç kişiler. İşte adları da burada.» Bernard Wackie bir not defterini masadan Nick'e doğru itti.

Nicholas kâğıda baktı. «Charless Grass... Onu tanıyorum. Navale Atlantique Tersanesinin makine başmühendisi.»

Bernard başını salladı. «Doğru. Adam göçmen bürosuna mesleğini ve kimin yanında çalıştığını bildirmiş.»

«Gizli bilgi değil mi bu?»

Bernard sırıttı. «Kuşlar bana bazı şeyleri haber verir.» Sonra yine ciddileşti. «Bu üç mühendisin küçük birer çantası varmış. Uçağa üstünde 'Sanayi Makinesi' yazılı üç yüz elli kilo ağırlığında bir de sandık yüklemişler. Onları alanda bir S6IN Skorsky helikopteri bekliyormuş. Bunu Christy Nakliyat Londra'dan kiralamış. Üç makine mühendisiyle makinenin bulunduğu sandık helikoptere alınmış ve taşıt hemen havalanarak güneye doğru gitmiş. Helikopter daha dönmedi.»

Nick, «Başka ne var?» diye sordu.

Bernard hayretle baktı. «Dahasını mı istiyorsun? Hiçbir şey sana yetmiyor mu?»

«Bermuda Kulesiyle helikopter arasındaki haberleşmeyi kaydetmedin mi?»

«Nicholas, bunun yapılamayacağını biliyorsun. Kontrol kulesiyle bir uçak ya da helikopter arasındaki sinyalleri dinlemek yasaktır.»

Nicholas kalkıp haritaya gitti. Bernard da onun yanına yaklaşarak sordu. «Bunlar ne anlama geliyor dersin?»

«Okyanusta Christy Nakliyata ait bir tekne en hızlı araçla makine yedekleri ve usta mühendisler istemiş. 350 kiloluk bir yükün uçak navlununu hesapladın mı hiç?» Nicholas doğrularak elini yaprak sigarası tabakasına attı. «Bundan da teknede arıza olduğu ya da makinenin arıza yapmak üzere olduğu anlaşılıyor. Tanker Bermuda'nın güney batısında bir yerde. Dört yüz elli mil çapındaki bir alanın içinde. Belki daha da yakın. Yoksa Bahamalar'dan yardım isterlerdi. Bir helikopterin çok uzaklara gitmesi olanaksızdır.»

Bernard, «Doğru,» diye cevap verdi. «Yalnız kocaman, bir çuval pirinç için de minicik bir taş bu.»

Nicholas gözlerini haritadan ayırmadan sertçe, «Bunun için üzülmeyi bana bırak,» dedi. Ama az sonra, «Özür dilerim,» diyerek adamın omzuna dokundu. «Oğlum o canavarda.» Yaprak sigarasından derin bir nefes çekti, üflerken sesi sakindi. «Hava nasıl?»

«060 derecede 15 mil gücünde bir rüzgâr var. Bin iki yüz metre yükseklikte stratokumulüs bulutlan toplanıyor.»

Nick başını salladı. «Düzgün alize rüzgârı esiyor demek. Bu küçük lütuflarından dolayı Tanrıya şükürler olsun.»

«Bildiğin gibi bir kasırga uyarısı aldık. Fakat Büyük Bahama'nın bin mil kadar güneyinden denize doğru gidiyormuş.»

«İyi. Lütfen Büyücü'den de. Deniz Cadısı'dan da tekrar konumlarımı, rotalarımı, sürat ve yakıt durumlarımı bildirmelerini iste.»

Bernard yirmi dakika sonra ona iki teleks kâğıdı uzattı.

Nicholas, «Büyücü iyi yetişti doğrusu,» diye mırıldanarak kurtarma gemisinin durumunu haritada işaretledi.

Bernard başını salladı. «Ekvatoru üç gün önce geçti.»

«Deniz Cadısı da yarın sabah Charleston'a erişecek. Bizden ileride olan bir tekne var mı?»

Bernard, «Hayır,» diye yanıtladı. «McCormick'in bir gemisi New York'da, Witterzee de

Rotterdam'a yaklaşıyor.»

«Peki, adada beni Büyücü'ye götürecek bir helikopter daha var mı?»

«Hayır. Sözümlü ettiğim 6IN'den başka Bermuda'da kalanı yok.»

«Büyücü'nün Hamilton'a gelir gelmez yakıt almasını sağlayabilir misin?»

«Bir saat içinde yakıt ikmali yaparız.»

Nicholas bir an durduktan sonra kararını verdi. «Lütfen Büyücü'de David Allen'e şu teleksi çek: BERG'DEN BÜYÜCÜ'NÜN SÜVARİSİNE ACELEDİR. TECRÜBE SEFERİ HIZIYLA YENİ ROTANIZ OLAN BERMUDA ADASI, HAMILTON LİMANINA GİDİN. LİMANA VARİŞ ZAMANINI BİLDİRİN.»

Bernard, «Demek işe girişeceksin?» dedi. «Hem de iki geminle, ha?»

«Evet, her şeyimle bu işe girişeceğim.»

Altın Şafak bir milyon ton ham petrol yüzünden yalpalayıp duruyordu. İyice su almış bir tekne gibi hareket etmekteydi. Dalgalar bordasına vurup güvertelerini ıslatıyor, deniz sancak küpeştesine erişiyor, zaman zaman bir dalga küpeşteyi de aşıyordu.

Gemi dört günden beri gücünü kaybetmiş, denizde bocalamaktaydı.

Tek uskur şaftının ana yatağı ekvatoru geçtikten sonra kızmış, kırk sekiz saat sonra da baş makinist tankeri durdurup yatağa bakmalarını ve gerekiyorsa onarım yapmalarını söylemişti. Duncan Alexander geminin durdurulmasına karşı çıkararak gerek baş makinistin, gerekse kaptanın doğru düşüncesini kabul etmeye yanaşmamıştı. Sadece istemeye istemeye tankerin hızını biraz azaltmalarına izin vermişti.

Baş makiniste de tanker yavaşladığı zaman arızayı bulup gereken onarımı yapmasını emretmişti.

Baş makinist dört saat içinde durumu anlamıştı. Yatağı yağlayan pompada bir sızıntı vardı. Fakat hız kesmek bile ana yatağın iyice zarar görmesini engelleyememişti. Artık Altın Şafak'ın teknesi şiddetli bir titreşimle sarsılıyordu.

Baş makinist sonunda Duncan Alexander'ın karşısına dikildi. «Pompayı sökmek zorundayım, yoksa yatak yanacak. O zaman makineyi bir iki saat değil tümüyle durdurmak zorunda kalacaksınız.» Baş makinistin rengi solmuş, dudakları titriyordu. Çünkü kendisine karşı gelenleri hemen şirketten atan Alexander'ın ayrıca kinci olduğunu ve mimlediği kişiyi mahvedene kadar da uğraştığını biliyordu.

Duncan Alexander başka yönden saldırıya geçti. «O pompa neden arıza yaptı? Neden daha önce

fark edilmedi? Bana bu, ihmal gibi görünüyor.»

Baş makinist böyle bir suçlamaya dayanamadı. «Bu gemide yedek bir pompa olsaydı, onu çalıştırır ve bu arada ilkinde de gereken şekilde onarırdık.»

Duncan Alexander kızarak arkasını döndü. Masrafı kısmak için Altın Şafak'ın dizaynını değiştirirken aynı sistemlerin eşinin yapılmamasını emretmişti. «Ne kadar zamana gereksinmen var?» Mal sahibi dairesinin salonunda durmuş, adama kötü kötü bakıyordu.

İskoç hemen cevap verdi. «Dört saat.»

Duncan aksi aksi, «Sana tam dört saat veriyorum,» diye homurdandı. «O zamana kadar pompayı onarmazsan yaşadığına pişman olursun. Bu konuda yemin ediyorum.»

Baş makinist yağlama pompasını söküp onardı ve yerine taktı. Duncan da köprüde, kaptanın yanındaydı. «Zaman çok zaman kaybettik,» dedi. «Bunu gidermeni istiyorum.»

Kaptan Randle ihtiyatla konuştu. «Bunu yapabilmek için ekonomik olan hızımızı aşmamız gerekir.»

«Kaptan Randle, bu gemideki yükün tonunun değeri 85 dolardır. Tankere bir milyon ton yük aldık. Onun için aradaki zamanın kapatılmasını istiyorum.» Duncan süvarinin itirazlarına aldırmadı. «Galveston'a belirli bir tarihte gitmek zorundayız. Sana bunu anımsatmama gerek yok sanırım. Tam zamanında orada olmalıyım.»

Randle başını salladı. «Peki, Mr.Alexander. Aradaki zamanı kapatacağım.»

Baş makinist de üç buçuk saat sonra köprüye geldi.

Duncan asansörden çıkan adama dik dik baktı. «Eee?»

«Pompayı onardım ama...»

«Aması ne?»

«İçimde bir his var. Biz onu uzun süre zorladık. O yatağın bir sorun çıkarmasından korkuyorum. Makineyi gücünün % 50'sinin üzerine çıkarmayın. Şaft açılıp incelenmedikçe bunu yapmamalısınız.»

Randle istemeye istemeye, «Saatte 25 mille gitmemizi emrediyorum,» dedi.

Baş makinist, üzgün üzgün kafasını salladı. «Yerinde olsam bunu yapmam.»

Duncan sert bir tavırla onu savdı. «Senin yerin makine dairesi.» Randle'a yola çıkmasını emrederek yine açık güverteye yerini aldı. Hava kararına dek orada durdu. Daha sonra aşağıya indiğinde Chantelle kendisini bekliyordu. Kadın divandan kalktı.

«Her şey yolunda mı?»

Duncan, «Evet,» diye cevap verdi. «Ve de öyle gidecek.»

O gece dokuzda makine yine otomatik kontrole bağlandı. Makine dairesinin personeli akşam yemeğini yemeğe gitti. Sadece baş makinist iki saat daha orada kaldı. Kendi kendine söylenerek uzun, dar şaft tünelinin yatağını düşünüyordu. Birkaç dakikada bir ağır döküme elini dayayıp arızayı haber verecek ısıyı ya da titreşimi duymaya çalışıyordu.

Gece on birde dayanamadı ve durmadan dönen uskur şaftına tükürdü. Parlak gümüş gibi duran çelik şaft bir ağaç gövdesi kalınlığındaydı. Sonra ağır ağır ayağa kalkan baş makinist gidip bütün sistemleri kontrol etti ve asansörle yukarıya çıktı.

Otuzbeş dakika sonra da minik transistörlerden biri şampanya şişesinden fırlayan mantar gibi ses çıkararak parçalandı. Kontrol odasında bunu duyacak ya da hafif dumanı görecektense kimse bulunmuyordu. Sistemin yardımcısı da yoktu. Yani ana makinede arıza olunca hemen devreye girecek yedek bir sistem yapılmamıştı. Isı yükselmeye başladığı zaman, bunu alarm sistemine bildirecek bir aygıt ve makineyi kapatacak otomatik bir şalter de yoktu.

Çok uzun süre çalışarak zaten hasar görmüş olan yatak bu kez iyice kızdı. Dönmekte olan şafttan pek ince, âdeta kıymık gibi bir parça uçup yatağın içine girdi. Tüm sistem kısa süre sonra kırmızı bir renk aldı. Yatağın dış kısımları kabarmaya ve kararmaya başladı. Fakat hâlâ makinenin büyük gücü şaftı döndürüyordu.

Pompanın vermekte olduğu yağ o sıcakta su kadar incelerken yanma noktasına geldi ve birden alev aldı. Şaft tüneli siyah dumanlarla doldu. Ancak o zaman alarmı çalışmaya başladı. Ziller köprüde, süvarinin, birinci subayın ve baş makinistin kamaralarında da çalıyordu.

Makine kontrol odasındaki konsola ilk yetişen de baş makinist oldu. Köprüden emir almadan hemen bütün devreleri kapatmaya başladı. Ancak bir saat sonra birinci subayın emrindeki şaft tünelindeki yangını söndürebildi. Bunun için de karbondioksit kullanmışlardı, çünkü soğuk su kızgın yatağın büsbütün zarar görmesine neden olurdu.

Baş makinist şaft donanımını sökmeye başladığı sırada ana yatak hâlâ çok kızgındı ve elindeki amyant eldivenleri bile kavuruyordu.

Şaftın bir bölümü delik delik olup kabarmıştı. Baş makinist gözle görülmemekle birlikte şafttaki binde bir santim eğilimin bile tehlike yaratacağını biliyordu.

Küfrederek çalışırken kulaklarına bu sözler bir ninni gibi geliyordu. Yağlama pompasını yapan fabrikayı, bunu tankere koyup deneyen kimseleri kalaylıyordu ama asıl Christy Nakliyatın yönetim kurulu başkanı olan inatçı adama sövmekteydi. Duncan Alexander hatalı tutumuyla bu iyi işleyen güzel makineyi dumanlan çıkan bir maden yığınının çevirmişti.

Baş makinist ancak sabah yedek bilyaları getirtti. Bunları tahta sandıklarındaki talaşların

arasından çıkardı. Tam yerlerine takacağı sırada sandıkların üstüne yanlış yazılmış olduğunu anladı. Bu bilyalar Altın Şafak'ın şaft yatağı için beş milimetre küçüktü. Bu küçük fark onları işe yaramaz hale koyuyordu.

İşte o zaman Duncan Alexander'ın uygar hali kayboldu. Kontrolünü yitirerek köprüde yirmi dakika kadar bağırp çağırdı. Bu durumdan kurtulmak için bir şey düşünmeye çalışmıyor, sadece Randle'la baş makiniste ağır sözler söylüyor, onları suçluyordu. Onun korkunç öfkesi Altın Şafak'ın bütün subaylarını âdeta felce uğrattı. Yüzleri bembeyaz kesilmiş olan subaylar suçluluk duyarak sessiz sedasız duruyorlardı.

Peter Berg acil bir durum olduğunu sezerek kimseye gözükmekten usulca yaklaşmıştı, üvey babasının hiddeti onu büyülemişti. Ömründe onun böyle bağırdığını görmemişti. Duncan Alexander'ın gözleri yuvalarından uğramış, neredeyse olgun birer üzüm gibi patlayacaktı.

Sonunda Duncan susup iki eliyle gür saçlarını karıştırdı. Hâlâ soluk soluğaydı ama kendini biraz toplamıştı. Randle'a, «Şimdi ne öneriyorsun?» diye sordu.

O sessizlikte Peter Berg atıldı. «Bermuda'dan bilya getirtebilirsiniz.»

Duncan birden döndü. «Sen buraya nasıl girdin? Haydi annenin yanına gitti.»

Peter kendi ihtiyatsızlığına şaşarak kaçtı. O uzaklaşınca baş makinist konuştu. «Yedekleri Londra'dan uçakla Bermuda'ya yollayabilirler...»

Randle de hemen araya girdi. «Bir gemi olmalı...»

«Ya da bize bu parçaları getirecek bir helikopter...»

Duncan Alexander, «Hemen teleksle Christy Nakliyatı arayın,» diye homurdandı.

Nick zevkle, ayaklarının altında güverte olması ne hoş, diye düşündü. Yine canlandığını hissetmişti. Kendi kendine güldü. «Ben bir deniz yaratığıyım. Ama bunu unutuyorum hep.»

Geride kalan Bermuda Adalarına bir göz attı. Büyücü hâlâ yarım yol gidiyordu. Boğaz geniş olmakla birlikte iki tarafta mercan kayalıkları vardı. David. Allen de sadece gemiyi açık denize çıkarmayı düşünüyordu. Ama 100 kulaç hattını geçince güverte subayına emir verdi. «Saat 0900'da tam yol.» Sonra Nicholas'ın yanına geldi. «Sizi karşılamak için pek fırsat bulamadım, efendim.»

«Teşekkür ederim, David. Geri gelmek çok hoş.» Nicholas ona gülümsedi. «Lütfen 240 derece manyetiğe döner ve gücü % 80'e çıkarır mısınız?»

David bu emri dümeniye tekrarladı. Sonra yerinde rahatsız rahatsız kımıldanarak kızdı. «Mr.Berg, subaylarım beni deli ediyor. Cape Town'dan ayrıldığımdan beri başımın etini yiyorlar.

Bir işin peşinde miyiz? Yoksa bu bir eğlence gezintisi mi?»

Nicholas bir kahkaha attı. Avın heyecanını, burnunda kokusunu duymuş ve büyük bir ödülün gelebileceğini hissetmişti. Şimdi Büyücü'deydi. Peter'in güvenliği konusundaki endişeleri de azalmıştı. Ne olursa olsun oğluna çabucak erişebilirdi. Kendini çok ama çok iyi hissediyordu.

«Ava çıktık, David. Ama durum henüz kesin değil...» Bir an durdu. «Vin Baker'i kamarama çağır. Angel'dan da bir ibrik kahveyle bir tabak sandviç iste. Kahvaltı edemedim. Karnımızı doyururken size durumu anlatırım.»

Baş makinist Nicholas'ın» yaprak sigaralarından birini kabul etti. Dört dolarlık sigarayı yüzünü buruşturarak kokladı. «Hâlâ ucuz şeyler içiyorsun.» Fakat gözlüğün arkasındaki gözleri zevkle parlıyordu. Sonunda dayanamayarak sırtıttı. «Kaptan bana ava çıktığımızı söyledi. Doğru mu?»

«Durum şu...» Nicholas onlara işi ayrıntılarıyla anlattı. Bir yandan da, yaşılanıyorum ve yumuşuyorum galiba, diye düşünüyordu. Eskiden bu kadar çok konuşmazdım...

İki adam onu ses çıkarmadan dinlediler, sözlerini bitince de Nick'in beklediği gibi akıllıca sorular sordular.

Vin Baker, Altın Şafak'a helikopterle götürülen, sandıkta ne olduğunu tahmin etti. «Bir jeneratör armatürüne benziyor. O tankerde her makine parçasının yedeği olmadığına inanmam.»

Baker makineyle ilgilenirken, David Allen de denizcilikle ilgili sorunlara dalmıştı. «Helikopter ne kadar uzağa gitmiş? Üssüne dönemedi mi henüz? Anlaşılan Tanker Florida Boğazına doğru gidiyor. En iyisi boğazın ağzındaki Matanilla resifine göre bir rota çizmek.»

Konuk kamarasının kapısına vuruldu ve Trog bir kaplumbağanınkini andıran gri, kırışık kafasını içeriye uzattı. Nicholas'a baktıysa da selam vermedi. «Kaptan, Miami bir kasırğa uyarısı yapıyor. Lorna adındaki kasırğa kuzeye doğru dönmüş. Bunun kuzey Ä kuzeybatıya doğru yirmi milden daha büyük hızla ilerleyeceğini bildirdiler.»

Kapıyı kapatarak çıkınca diğerleri birbirlerine baktılar.

Sonunda Nicholas konuştu. «Bir felakete hiçbir zaman bir tek hata neden olmaz. Buna birbirine yardımcı olan bir dizi yanlış yol açar. Bunların çoğu da küçüktür fakat talihsizlikle birleşince...» Bir an durdu. «Lorna adı verilen kasırğa da bu talihsizlik olabilir.»

Ayağa kalkarak küçük kamarada dolaşmaya başladı. Burada kendini kapana kısılmış gibi hissediyor ve şimdi David Allen'a ait olan kaptan dairesinde olmak istiyordu. Yine Baker ve David Allen'e döndü. İki de felakete uğrayacak bir avın kokusu almış, yaşlı deniz kurtlarına benziyordu. Onlara kızdığını hissetti. Oğlunun felakete uğramasını istiyorlardı.

«Size söylemediğim bir şey var,» dedi. «Oğlum Altın Şafak'ta.»

Lorna adı verilen, hızla dönerek ilerleyen kasırga iyice gelişmişti. Yüz elli millik bir alanı kaplıyordu ve ölçülemeyecek kadar vahşi bir güce sahipti.

Kasırga karayı hissederek matadorun pelerininin kımıldamasından çılgına dönen bir boğa gibi saldırdı. Haiti'nin yüksekte kalan yerlerini silip süpürüp dehşet saçarak Windward geçitinden arkadaki denize çıktı.

Hâlâ dönerek hızla ilerliyordu. Üç yüz mil kadar ileride 'Kasırga Düzlükleri' adı verilen alçak resifler ve kıyılar vardı. Yirmi mil hızla esen bu çılgın rüzgâr, bulutları karıştırarak kuzeybatıya doğru gitti.

Duncan Alexander mal sahibi dairesinin salonunda Degas'nın bale tablosunun taklidinin önünde duruyordu. Ellerini arkada kenetlemiş, kaşlarını endişeyle çatmıştı. Gözlerinin altındaki morumsu şişler epeydir uykusuz kaldığını açıklıyordu.

Altın Şafak'ın süvarisi, baş makinisti ve birinci subayı şöminenin iki tarafındaki XIV. Louis stilindeki koltuklarda oturuyorlardı. Charles Grass da berjere yerleşmişti. Sakatlanmış süper tankerin sahibi ve subaylarından uzak kalmak için bu yeri seçmiş benziyordu.

Grass Fransız vurgusuyla İngilizce konuşuyor ve zaman zaman da karşılığını bulamadığı için Fransızca sözcükler söylüyordu. Duncan bunları hemen çeviriyor, dört adam, gözlerini ona dikmiş dikkatle dinliyorlardı.

«Adamlarım öğleye kadar bilyaları yerlerine yerleştirip ana yatağı onarmış olacaklar. Şafta baktım ve denedim. Bir hasar göremedim ama hasar olmadığı anlamına gelmez bu. Onarımlarımız geçici olarak kabul edilmelidir.»

Susup Kaptan Randle'a döndü. «En yakın limanda gemiyi havuza çektirip onarmanızı öneririm. Oraya kadar da en düşük hızınızla gitmelisiniz. Ancak bu sayede geminin güvenceli olarak çalışması sağlanabilir.»

Randle yerinde rahatsız, rahatsız kımıldanarak Duncan'a bir göz attı. Fransız bu bakışı görmüştü ve birden sesi sertleşti. «Eğer ana şaftta çok hafif bir eğilme olmuşa hızı biraz yükseltmeniz onarılmaz hasara ve geminin yolda kalmasına' neden olabilir. Bu noktayı kesinlikle belirtmek isterim.»

Duncan hemen yumuşaklıkla araya girdi. «Tam yük aldık ve yirmi kulaç su çekiyoruz. Amerika'nın doğu kıyılarında güvenli limanlar yok. Zaten makine arızası dolayısıyla o karasularına girmemize izin vereceklerini de sanmam. Amerikalılar bizi sevinçle karşılamayacaklardır. En yakın ve güvenilir demirleme yeri Galveston açıklarında. Meksika Körfezinin Teksas kıyısı. Oraya da ancak yüz kulaçlık sınır dışında tanklarımızı çekme gemilerine teslim ettikten sonra gidebiliriz.»

Geminin güverte birinci subayı henüz otuzunu geçmemiş bir adamdı fakat o ana dek geminin sorunları karşısında son derece soğukkanlı davranmış ve gerekenleri yapmıştı. Dumanlarla dolan shaft tüneline ilk giren de o olmuştu. «Özür dilerim, efendim.» Hepsini dönüp ona baktı. «Miami kasırgayı haber verdi. Boğazlarla Güney Florida'yı da etkisine alacakmış. O yöne gidersek kasırgayla karşılaşırız.»

Duncan, «On beş mille gidersek Meksika Körfezine kasırgadan yirmi dört saat önce erişiriz,» diyerek doğrulaması için Randle'a baktı.

«Fırtınanın şimdiki hızına göre öyle... Fakat koşullar değişebilir...»

Birinci subay ısrar etti. «Özür dilerim efendim, ama sığınabileceğimiz en yakın yer Bermuda Adasının yanındır.»

Duncan, «Bu yükün değerini biliyor musun?» diye hırladı. «Hayır, bilmiyorsun. Öyleyse sana söyleyeyim. Tam 85.000.000 dolar. Bunun günlük faizi 25.000 dolayındadır.» Sesi daha da yükseldi. «Bermuda'da büyük onarım yapacak tersane yok.»

Salonun kapısı açılarak Chantelle Alexander içeriye girdi. Mücevher takmamıştı. İnci rengi sade kesimli ipek bir bluzla koyu renk yünlü bir etek giymişti. Fakat güneşten hafif bronzlaşan cildi yaldızymış gibi duruyordu ve makyajla gözlerinin iriliğini, biçimini iyice belirginleştirmişti. Kadının güzelliği hepsinin susmasına neden oldu. Bunun farkında olan Chantelle gidip Duncan'ın yanında durdu.

Yumuşak bir sesle, «Bu gemi ve yükünün Galveston'a gitmesi gerekiyor,» dedi.

«Chantelle...»

Kadın Duncan'ı sert bir hareketle susturdu. «Geminin gideceği liman ve rotası konusunda bir kuşku yok.»

Charles Grass, Kaptan Randle'a bakarak yasaların kendisine verdiği yetkiyi kullanmasını bekledi. Fakat genç kaptan ses çıkarmayınca Fransız alaylı alaylı gülümseyerek omuz silkti. Artık bu işten elini eteğini çektiğini belirtiyordu. «Öyleyse yardımcılarımınla birlikte gemiden ayrılmam için gerekenin yapılmasını rica edeceğim. Biz geçici onarımı tamamladık.» Grass yine 'geçici' sözcüğünü vurgulamıştı.

Duncan başını salladı. «Söylediğiniz gibi yola çıkarsak yarın sabah şafakta Florida'nın doğu sahilinin açığında oluruz. Helikopterin yakıtı az olmakla birlikte sizi Florida'ya bırakabilir.»

Chantelle bu konuşma sırasında gözlerini Altın Şafak'ın subaylarından ayırmamıştı ve aynı sakin sesle devam etti. «Helikopterle gemiden ayrılmak isteyen subayların istifasını kabule hazırım.»

Duncan kadının böyle yönetimi, eline almaya kalkmasına itiraz etmek için ağzını açacak oldu. Ama Chantelle başını kaldırarak ona döndü. Duruşu ve yüzündeki ifade adama birden ihtiyar Arthur

Christy'» anımsattı. Bu kadında da babasındaki sertlik, dayanıklılık ve korkunç irade vardı. Bunu o zamana dek fark etmemiş olmasına şaştı. Belki de şimdiye kadar onda bu nitelikleri aramak aklıma gelmedi, diye düşündü. Chantelle onun baş eğdiğini hissederek yine sakın sakın gemi subaylarına döndü.

Adamlar teker teker ondan gözlerini kaçırdılar. İlk ayağa kalkan Randle oldu. «İzninizle Mrs. Alexander, tekrar yola çıkmak için hazırlık yapmalıyım.»

Charles Grass durup kadına gülümsedi. Güzel bir kadına ancak bir Fransız erkeği böyle gülümseyebilirdi. «Şahane!» diye mırıldanıp hayranlığını belirtmek için zarif bir tavırla elini kaldırdı ve salondan çıktı.

Chantelle'le Duncan yalnız kalmışlardı. Kadın ağır ağır ona dönerken gözlerinde küçümseme vardı. «İşleri başaracak cesareti bulamadığın zaman bana haber ver. Olur mu?»

«Chantelle...»

«Beni ve Christy Nakliyatı bu işe sokan sensin. Şimdi ölümün pahasına da olsa bizi bu durumdan kurtaracaksın.» Dudakları incelerek çizgi halini aldı. Gözleri de kinle kısıldı. «Bunu yapmakla iyi edersin.»

Kıyı Korumaya ait Beechcraft Baron uçağının pilotu sabahın sisleri arasından çıkan olağanüstü tekneye bakarak, «Buna ne dersin?» diye sordu.

Pilot yardımcısı dürbününü düzeltilti. «Kocaman bir bebek. Adını okuyamıyorum.»

Geminin pek geniş olan burnu suları yarıp köpürterek ilerlemekteydi. Güvertesi göz alabildiğine gidiyor, arka kısmı da sisler arasında kayboluyordu.

Pilot başını salladı. «Bu daha çok Cape Kennedy'deki taşıt montaj binasına benziyor.»

Yardımcı pilot, «Doğru,» diye kabul etti. «16. kanaldan onu arayacağım.» Dürbünü gözlerinden çekip mikrofona uzandı, «Güneye giden tanker, burası yüz elli dokuz numaralı Kıyı Koruma uçağı. Beni duyuyor musunuz?»

Kısa bir sessizlikten sonra gemi cevap verdi. «Kıyı Koruma yüz elli dokuz. Burası Altın Şafak. Sizi duyuyorum. 22. kanaldan bağlantı kuracağız.»

İki yüz mil ötedeki Trog telaşla 22. kanalı bulurken masadaki izmarit dolu tablayı devirdi. Aynı anda kayıt aygıtıyla telsiz yön saptama aletini de çalıştırdı.

Sonra Kıyı Koruma pilotunun sesini duydu. «Günaydın Altın Şafak. Bağlı olduğunuz limanı ve yük manifestonuzu bildirirseniz memnun olurum.»

«Bu gemi Venezüella bandıralı.»

Trog söylenenleri heyecanla bloknota kaydedip sayfayı kopardı ve doğru Büyücü'nün köprüsüne gitti. Kötü kötü gülererek, «Altın Şafak telsizini çalıştırdı,» diye haber verdi.

Güverte subayı emir verdi. «Hemen kaptanı çağır. Mr.Berg'den de köprüye gelmesini rica et.»

Nicholas robdöşambrının kuşağını bağlayarak telsiz odasına daldığı sırada Kıyı Korumayla tanker arasındaki konuşma devam ediyordu.

Altın Şafak'ın Birleşik Devletler karasularının ve hükümetinin yetki alanının dışında kaldığını bilen Kıyı Koruma görevlisi çok nazikti. «Gideceğiniz limanı da bildirmenizi rica edeceğim.»

«Yükümüzü bırakmak üzere Galveston'a gideceğiz.»

«Tekrar teşekkür ederim. Kasırgaya karşı hazırlıklı olma uyarısını duydunuz, değil mi?»

«Evet.»

David Allen de Büyücü'nün telsiz odasının kapısında belirdi. Yüzü kızarmış, kaşları çatılmıştı. «Yine yol alıyor?» Düş kırıklığına uğradığı belliydi.

Nicholas öfkelenmiş hissetti. «Geminin rotasını değiştirip en kısa süre içinde Florida Boğazına girmenizi istiyorum,» diye çıkıştı. David Allen ona hayretle bakıp hemen köprüye döndü ve rotanın değiştirilerek süratin artırılması için emir verdi.

Nezaketle ısrar eden Kıyı Koruma görevlisinin sesi hoparlörden geliyordu. «Tehlikeli yükünüzü düşünerek Dry Tortuga sahiline geldiğinizde, kuzeye doğru bir rota izleyerek kasırganın saptanan yolundan uzaklaşmanızı önerebilir miyim?»

«Bekleyin.» Kısa bir sessizlik oldu. Telsizci güverte subayından emir alıyordu herhalde. Sonra AK m Şafak'ın sesi duyuldu. «Biz yarın 01.30'da Dry Tortuga kıyısı fenerinin yanında olacağız.»

«Kasırga merkezinin ilerisinde şiddetli hava beklendiğini ve Dry Tortuga kıyısı fenerine eriştiğiniz zaman güvende olabilmeniz için pek az zaman kalacağını saygılarımla ve resmi olarak bildirmeme izin verin.»

«Teşekkürler Kıyı Koruma yüz elli dokuz. Haberinizi seyir defterimize kaydedildi. Burası Altın Şafak. Sizden ayrılıyoruz.»

Kıyı Koruma görevlisinin endişelendiği belliydi. Tankere tornistan etmesi için emir vermeyi istediği anlaşılıyordu. «İlerlemenizi ilgiyle izleyeceğiz Altın Şafak. İyi yolculuklar. Ben Kıyı Koruma yüz elli dokuz. Bağlantıyı kesiyorum.»

Charles Grass bir eliyle lacivert beresini, diğeriyle de bavulunu tutuyordu. Eğilerek pervanesi dönen helikoptere doğru koştu. Bavulunu açık kapıdan içeriye atıp bir a,n durakladı. Sonra geri dönerek Altın Şafak'ın güvertedeki helikopter alanının dışında duran baş makiniste yaklaştı.

Onu kolundan yakalayarak eğilip kulağına bağırdı, Unutma dostum. Ona küçük bir bebekmiş gibi yumuşak davran. Hızını arttırman gerekiyorsa bunu çok yavaş yap.» İskoç kafasını salladı. «Talihin açık olsun!» Fransız, adamın omzuna vurdu. «Buna ihtiyacın kalmayacağını umarım.»

Sonra yine eğilip koşarak Sikorsky'ye daldı. Yüzü camın arkasında belirdi. Bir kez el salladı ve büyük helikopter havalanarak sislere girip gözden kayboldu.

Bacak üstlerine kadar çıkan lastik çizmeler giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıvamış olan Doktor Samentha Silver, elindeki midye dolu ağır kovalar yüzünden sendeleye sendeleye laboratuvara girerken, Sally Anne koridordan ona bağırdı. «Sam! Neredeyse seni bırakıp gidecektik!»

Genç kadın kovaları yere bırakırken yerlere tuzlu su sıçradı. «Ne var?»

«Johnny aradı. Çevre kirliliğiyle savaşan Kıyı Koruma devriyesi bir saat önce Altın Şafak'la konuşmuş. Onu Matanilla resifinin orada görmüşler. Eğer hemen yola çıkmazsak tanker bizden önce Biscayne Körfezine erişecek.»

«Geliyorum.» Sam ağır kovaları kaldırarak koşarcasına ilerledi. «Sizinle iskelede buluşurum. Televizyon stüdyosuna telefon ettiniz mi?»

Sally Anne ön kapıya giderken bağırdı. «Bir kamera ekibi yola çıktı. Çabuk ol Sam!»

Altın Şafak'ın güverte subayı radarın yanında durup ekrana dalgın dalgın bir göz attı. Sonra eğilip büyük bir ilgiyle on millik daire içinde parlayan toplu iğne başı gibi yeşil ışığa baktı. Başını kaldırarak tankerin kocaman burnunun önündeki rüzgârdan iyice kırışan suları araştırdı. Dümenciye, «Balıkçı teknesi,» dedi. «Yaklaşıyor. Hem de tam rotamızın üzerinde. Şimdiye dek bizi görmüş olmaları gere kir. Dönüp sancak tarafımızdan geçecektir.» Dürbünü indirerek kamarotun getirdiği fincanı aldı. «Teşekkür ederim.» Zevkle sıcak kakaoyu yudumlayarak harita masasına gitti.

Tankerin küçük subaylarından biri telsiz odasından çıkarak köprüye geçti. «Hâla gol olmadı.» Atlantik'in öbür yanında. Wembley Stadında oynanan Dünya Futbol Kupası maçını tartışmaya başladılar.

«Eğer berabere kalırsa o zaman Fransa...»

Telsiz odasından heyecanlı bir ses yükseldi. Subaylardan biri kapıya koştu, sonra sevinçle

sırıtarak döndü.

«İngiltere gol attı!»

Vardiyadaki subay neşeli neşeli güldü. «Böylece kupayı aldık demektir.» Sonra ani bir suçluluk duyarak görevinin başına döndü. Tekrar radara bakınca yine şaşırarak öfkeyle, «Ne yapmaya çalışıyor bunlar?» diye söylenerek denizi görmek için ilerledi.

Balıkçı teknesi dönmüş, onlara doğru geliyordu.

«Tanrı cezaları. Onlara bir düdük çalın!» Sis düdüğünün koluna asılıp üç kez çaldı. Bu hazin ses boğazın yeşil, sığ sularında yankılandı. Subaylar durumu yakından görmek için ön camın arkasına toplandılar.

Güverte subayı söylendi. «Yarı uykudalar galiba.» Hemen kaptanı köprüye çağırmayı düşündü, çünkü bu sularda manevra yapmak gerekebilirdi. Kendisi böyle bir sorumluluğu yüklenecek durumda değildi. Hızı kesmişlerdi ama yine de Altın Şafak'ın durabilmesi için yarım saat ve yedi mil gerekiyordu. Üstelik kıçtan şiddetli rüzgâr alıyorlardı. Bu dev gemiyle manevra yapmayı düşünen subay soğuk soğuk terlediğini hissetti. Balıkçı teknesiyle çarpışabilirlerdi. İki teknenin toplam hızı yüzünden aradaki mesafe her an daralıyordu. Hemen köprüyü süvarinin dairesine bağlayan düğmeye bastı. Bir an sonra Kaptan Randle koşarak, geldi.

«Ne var?» diye sordu. «Neden düdük çaldın?» «Küçük bir tekne tam rotamızda ve bize çarpacak.» Güverte subayı pek rahatlamıştı. Randle hemen sis düdüğünün koluna yapıştı.

«Tanrım, deli mi bunlar?»

Subaylardan biri dürbününü indirmeden, «Güverte kalabalık,» diye haber verdi. «Üst güvertede de bir film kamerası gördüm.»

Randle gitgide daralan mesafeyi endişeyle saptadı. Küçük balıkçı teknesi tankere fazla yaklaşmıştı. Allın Şafak vaktinde duramayacaktı.

Biri bağırdı. «Şükürler olsun, dönüyorlar!» «Bir bayrak sallıyorlar. Üstünde yazılar var. Ne yazdıklarını okuyabiliyor musunuz?»

Güverte subayı birden, «Rüzgarı başa alıp duruyorlar!» diye haykırdı. «Tam burnumuzun önünde dönüyorlar!»

Samentha Silver tankerin bu kadar büyük olacağını sanmamıştı. Tam karşılarındaki burun, ufku bir baştan diğerine kadar kaplıyordu; üstelik köpüren, yüksek dalgalara neden olmaktaydı.

Burnun iyice gerisinde bulunan kış kasaradaki köprü çok yüksekti. Tıpkı sahilden görülen büyük

bir Miami oteline benziyordu. Saldıran çeliğin tam önünde oldukları için genç kadın birden endişelendi.

Sally Anne, «Bizi gördüler mi dersin?» diye sordu. Samentha, bu güzel kızın sesinde de aynı endişeyi fark etti.

Cesaretini toplayarak, «Gördüler tabii,» diye bağırdı. «Onun için düdük çalıyorlar. Son anda dönüp yana kaçacağız.»

Dümenci Hank Petersen boğuk bir sesle konuştu. «Hız kesmiyor.» Samentha o anda Tom Parker'ın yanlarında olmasını istedi. Fakat Tom yine Washington'daydı. Dicky'i Tom'un yazılı izni olmadan ve tekneden iyi anlayan birini bulamadan alıp buraya gelmişlerdi. «Ne yapmak istiyorsun, Sam?» Hepsi genç kadına bakıyordu.

«Bu kadar büyük bir şeyin duramayacağını biliyorum fakat hiç olmazsa hız kesmesini sağlayacağız. Televizyoncular film çekiyorlar mı?» Samentha bu soruyu karar anını geciktirmek için sormuştu. «Yukarıya çıkıp bak, Sally Anne.» Sonra diğerlerine döndü. «Dövizi hazırlayın. Bunu görmelerini istiyorum.»

«Dinle, Sam.» Hank'ın güneş yanığı zeki yüzü endişeliydi. Ton balığı ve orkinos uzmanı olan adam dalgalı denizde tekne kullanmaya alışık değildi. «Bu iş hoşuma gitmiyor. Fazla yaklaştık. Tanker bize vurup dibe yollar da çarptığını bile hissetmez. Hemen dönmek istiyorum.» Tankerin sis düdüğü yüzünden sesi güçlkle duyuluyordu.

«Üzülme son anda kaçacağız. Tamam!» Samentha kararını verdi. «Dümeni iskeleye 90 derece kır, Hank. Onlara dövizi gösterelim. Ben güvertedekilere yardıma gidiyorum.»

Rüzgâr, açtıkları ince beyaz branda dövizi şiddetle sallıyordu. Küçük tekne yalpaya düşmüştü ve televizyon prodüktörü dümen köşkünün üstünden karmakarışık emirler yağıdırıyordu.

Samentha acı acı, keşke Nicholas Berg gibi kumandayı eline alacak biri olsaydı, diye düşündü.

Dick hızla dönüyordu. Samentha karşısındaki tankere bakarken karnına bir yumruk yemiş gibi şaşaladı. Dağ gibi ve çok yakınlarındaydı.

Güçlkle dövizin ucunu çevirebildi. Fakat beyaz branda iyice sarılmıştı. Onun için de sadece 'ZEHİRLEYENLER' sözcüğü görünüyordu. Yanında da sırttan bir kuru kafayla çapraz kemikler vardı.

Sally Anne kollarını sallayarak avaz avaz, «Geri git! Geri, git! Sularımızı zehirliyorsun!» diye haykırıyordu.

Her şey karmakarışık olup kontrolden çıkmıştı. Hank gaza dayanınca Dicky'nin dizel motoru şiddetle homurdandı, sonra birden sustu. O anda teknedekilerin de sesi kesildi. Hepsi hızını hiç kesmeden yaklaşan Altın Şafak'a bakıyordu.

Hank Petersen diz çökmüş alt güvertedeki motora giden kabloyla uğraşıyordu. Samentha, «Neden durdun?» diye bağıınca genç adam can evinden vurulmuş gibi baktı.

«Akaryakıt bağlantısına bir şey oldu. Yine tel koptu galiba.»

«Onaramaz mısınız?» Bu soru bir alaydan farksızdı. Bir mil ilerideki Altın Şafak hızını kesmeden sessizce ve dehşet saçarak geliyordu.

Kaptan Randle on saniye kadar hareketsiz kaldı. Yüzü solmuş, iyice gerilmişti. Çarpışmaya engel olmak için zamanında gemiyi durduramayacağını biliyordu. O küçük tekne hemen hareket edip sancak tarafından geçerek uzaklaşmazsa çarpışmayı önleyemeyeceklerdi.

«Kahrolun!» diye homurdandı. Hata balıkçı teknesindeydi. Deniz yasaları ve kuralları ondan yanaydı. Bu çarpışma Altın Şafak'a hiç zarar vermezdi. Belki burun boyaları sıyrılırdı biraz. Bu çılğın işteki amacı anlamıştı. Artın Şafak yola çıkmadan önce epey tartışmaya neden olmuştu. Üstünde kırmızı harfler ve kuru kafa bulunan döviz bir tekne dolusu delinin tankerin Amerikan sularına girmesine engel olmaya çalıştıklarını açıklıyordu.

Korkunç öfkelenişini hissetti. Bu tür insanlara çok kızardı. İş onlara kalsa dünyada tanker kalmayacaktı. Şimdi onu kasıtlı tehdit ediyor, mesleğini tehlikeye sokuyorlardı. Zaten o kasırgada tanken boğaza sokmak gibi zor bir görevi vardı. Her an önemliyen şimdi de bunlar çıkmıştı. Rotasını ve hızın koruyarak onları batırmak hoşuna gidecekti. Çünkü bunu hak etmişlerdi. Fakat kendisi denizciydi ve onun için de denizde can güvenliğine çok önem verirdi. Çarpışmamak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Yanındaki subaylardan biri, «Teknedekiler Kadın!» diyerek onun harekete geçmesine neden oldu. «Çoğu kadın!»

Bu kadarı yetti. Randle hemen yanındaki dümenciye emir verdi. «Dümeni iskeleye kır!»

İki adımda makine dairesi yönetim aygıtlarına erişti. Madeni kolu çekip 'tam' yol tornistan'a getirdi.

O anda değişen tempoyu ayaklarının altında duydu. Yedi güverte aşağıdaki büyük makine birden tüm şiddetiyle homurdandı ve ana yataktaki şaft olanca gücüyle ters yönde dönmeye başladı. Randle da yine ileriye baktı. Beş dakika kadar burun dümendenden gelen emre aldırmadan aynı yönü izledi. Ağır yük, rüzgârın basıncı ve akıntı yüzünden aynı rotayı izliyordu tanker.

Randle gemiye, «Dön,» diye fısıldadı. Bir yandan da tam önünde dalgalara kapılmış sallanan balıkçı teknesine bakıyordu. «Dön.» Sonra burunla balıkçı teknesinin arasındaki açı değişti. Geminin öne doğru olan hızında hafif bir azalma olduğunu da kontrol konsolundaki göstergeden anlaşıyordu. «Dön, Allah kahretsin dön.»

İleride balıkçı teknesi Altın Şafak'ın geniş ve dik burnunun gerisinde kaybolmak üzereydi.

Kaptan Randle yedi dakikadan beri gemiyi tam yol tornistanda tutuyordu. Birden tekne o ana dek olmayan bir şeyi fark etti. Ayaklarının altındaki güverte hızla sarsılırken tiz bir ses çıkıyordu. Altın

Şafak'ın dev gövdesinin böyle sarsılabilmesinden titreşimlerin korkunç güçlü olduğu anlaşılıyordu. Fakat elini makine dairesi yönetiminden, ayıramıyordu.

Sonra bir mucize olmuş gibi ayağının altındaki titreşimler kesiliverdi. Fakat bir denizci için bu da az önceki titreşimler kadar, hatta daha fazla endişe vericiydi. O anda kontrol konsolunun üstünde kırmızı tehlike ışıkları yandı. Kulakları sağır eden alarm zili çalmaya başladı.

Kaptan Randle ancak o zaman madeni kolu stop'a getirdi. Gözlerini ileriye dikerek baktı. Küçük tekne burnun arkasında kaybolmuştu.

Subaylardan biri uzanarak alarm zilini kesen düğmeye bastı. O ani sessizlikte hepsi donup kalarak çarpışmayı beklediler.

Altın Şafak'ın baş makinisti gözlerini kontrol konsoluna dikmişti. Geminin makinesiyle jeneratörlerinin çalışmasını göstergelerden izliyordu. Birkaç dolarlık tek bir transistörün arıza yapması yüzünden o canım makineler böyle büyük zarar görmüştü. Eğilip her devrenin düğmesine teker teker bastı. Fakat çok geç kaldığının farkındaydı. Yanına bir yağcı alarak hemen şaft tüneline gitti. Şaftın birden olanca hızıyla ters dönmeye başladığını gördü. Köprü birden Tam yol tornistan' emri vermişti. Bu çılgınlığa uyan şaft hızla dönüyor, çığlık atar gibi sesler çıkarıyordu. Kısa süre sonra da baş makinist madene sürtünen madenin neden olduğu feryada benzer sesi duydu.

«Tanrım, burasını havaya uçuracaklar!» diye bağırarak kenara tutundu. Ayaklarının altında çelik güverte sarsılıyor, onu âdeta zıplatıyordu. Dev şaftın yükseldiğini ve yatağında bükülmeye başladığını görünce gözlerine inanamadı. «Makineyi durdurun!» diye haykırdı. «Tanrı aşkına durdurun!» Ama madenin korkunç feryadı onun sesini bastırdı. Makine intihara niyetlenmiş gibi kendisini parçalıyordu.

Şaft da bir yılan gibi büküldü. Baş makinist dayanılmaz gürültüden korunmak için ellerini kulaklarına dayayarak su geçirmez bölmeye dayandı kaldı. Ama yataktan fırlayan ince bir çelik yüzüne çarpıp dudak üstünü kemiğe kadar yarıdı, burnunu yassılttı ve dişlerini dibinden kırdı. Adam öne devrilince de dönen, bükülen şaft onu çılgın bir hayvan gibi yakalayıp çekti ve vücudunu paramparça edip şaft yatağına sıkıştırarak ezdi.

Sonra ana şaft kızıp zayıfladığı yerden çürük bir dal gibi koptu. Ağır uskurun bağlı olduğu parça da bölmenin kılıcından çıktı.

Bu açıklıktan deniz içeriye saldırdı. Bir anda tüneli doldurup su geçirmez kapılara çarptı. Kırık şaft parçasının takılı olduğu yüz elli ton ağırlığındaki dev bronz uskur da dört yüz kulaç aşağıdaki denizin çamurlu dibine düşüp kaldı.

Altın Şafak kendisini sarsan hasar görmüş şaftından kurtulunca birden sakinleşti. İyice ağırlaşarak ilerlerken sular karinasına doluyordu.

Sametha korkunç bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Su insanları böyle bir tehlikeye atanın kendisi olduğunu biliyordu. Tanker de hız kesmeden geliyordu. Sadece başını birkaç derece döndürmüştü ama sürati aynıydı. Bu güç durumda tümüyle çaresiz kaldığının farkındaydı. Birden can yeleklerini anımsayarak Sally Anne'e seslendi. «Can yelekleri dümen köşkünün gerisindeki dolapta!»

Hepsi de dönüp endişeyle Sametha'ya baktı. O ana dek bu işi eğlenceli bulmuşlardı fakat şimdi ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Sametha kafasını kullanmaya çalışıyordu. Bir yıl önce Key West'de Dicky'nin kontağında yine böyle arıza olmuştu. Sametha, Tom Parker'in dizel motorun altındaki büyük hava filtresinin yanındaki bir şeyi çektiğini biliyordu. Karanlık makine dairesinde çalışabilmesi için elektrik fenerini tutarken görmüştü bunu.

Hemen merdivenden inip makine dairesine girdi. Dizel çalışıyordu ama küçük balıkçı teknesini yürütecek kadar güçlü değildi çalışması.

Yağlı güvertede kayan genç kadın, eli motorun kızgın egzozuna değince can acısıyla bağırdı. Kendisini toplayıp ilerledi ve hava filtresinin altındaki şeyleri çekiştirmeye başladı. Eline küçük bir yay geçti. Üstlerine gelen çelik devî düşünmemeye çalışarak bu yayı inceledi. Can yeleği de yoktu. Tankerin çarpmasıyla balıkçı teknesi dibe gidecek, o da burada ezilecekti.

Küçük yayın takılı olduğu yere bakınca düz bir kol gördü. Sarılıp kolu çekince dizel motor kulaklarını sağır edecek gibi bir ses çıkararak hızla çalışmaya başladı. O anda şaşırıldığı için kol elinden kaydı ve motor hemen sustu. Tekrar kolu bularak itince motor yine homurdandı. Balıkçı teknesinin birden hızlandığını fark etti.

Motorun yakıt almasını sağlamıştı. Yukarıdaki güverteden gelen çığlıkları duymuyordu. Altın Şafak'a ne kadar yakın olduklarını, Hank Petersen'in tekneyi oradan uzaklaştırmak için hâlâ küçük dümen köşkünde olup olmadığını da bilemiyordu.

Çarpışma korkunç oldu. Tahtalar ezilip parçalandı. Sametha hızla yerinden fırlayarak kızgın motora vurdu. Alnını çarptığı için gözlerinin önünde kör edici beyaz bir ışık belirdi. Sırtüstü devrilerek öylece kaldı.

Ne kadar süre baygın yattığını bilemiyordu ama ancak birkaç saniye sürmüş olacaktı. Yüzüne vuran deniz suyuyla kendisine geldi. Tepedeki tek, küçük ampulün ışığında yanındaki bölmeden içeriye püsküren suları gördü.

Gömleği ve bez pantolonu sırılsıklam olmuştu. Başını şiddetle ağrıyordu. Kafatası çatlamış gibiydi. Dizel motorunun hâlâ çalışmakta olduğunu hayal meyal fark etti. Tekne korkunç bir girdaba kapılmış dönüyor, sallanıyordu Acaba Dicky tankerin altında mı kaldı, diye düşündü.

Sonra böyle yalpaya düşmelerine dev teknenin dalgalarının neden olduğunu anladı. Dalgalar onları

acımasızca oradan oraya atıyordu fakat hâlâ suyun yüzünde idiler. Sürüne sürüne güvertede ilerledi. Sintine pompasının nerede olduğunu biliyordu. Tom'un hepsine öğrettiği tek şey buydu. Samentha kararlılıkla ana pompaya doğru ilerledi.

Hank Petersen dümen köşkünden fırlayarak telaşla can yeleğini giydi. Yandan suya atlayıp yüzerek tankerden uzaklaşmanın mı, yoksa teknede kalıp saniyeler sonraki çarpışmaya dayanmanın mı doğru olduğunu bilemiyordu.

Etrafında diğerleri de aynı şekilde kararsızlığa kapılmışlardı. Birbirlerine sokulmuş gökyüzünün yarısını kaplamış gibi gözükten çelik dağa bakıyorlardı. Sadece dümen köşkünün üstüne çıkmış ve tehlikenin farkına varmamış olan kameraman heyecanla film çekiyordu. Çılgına dönmüş adam sevinçle haykırıyor, çalışan kameranın sesi Altın Şafak'ın burnundaki dalganın homurtusuna karışıyordu.

Birden Hank'ın yanında dizel motoru hızla işlemeye başladı. Sesi yavaşladı, sonra yine yükseldi. Hank anlamayan gözlerle bakakaldı. Kıştan uskurun neden olduğu dalganın sesi geliyordu. Dicky uyuşukluktan sıyrılarak Golf Strim'in kısa dik dalgalarına cevap vermeye başladı.

Hank bir an daha öylece kaldı, sonra dümen köşküne dalıp dümeni çevirirken yandan dışarıya bakıyordu. Altın Şafak görüş alanını tümüyle kaplamıştı. Fakat Dicky hızla bir yana kaçarken tankerin bumu öbür yana dönüktü. Birkaç saniyeleri daha olsa kurtulacaklardı. Ama burnun dalgası onları yakalayarak Hank'ı dümenin üstüne doğru savurdu. Genç adam göğsünü çarparken kırılan kemiklerin sesini duydu. İki tekne birbirine vurunca tahtalar çatırdayarak paralandı. Hank da güvertenin öbür yanına devrilip kaldı.

Bir yerlere tutunarak kalkmayı denedi. Fakat küçük balıkçı teknesi şiddetli bir yalpaya düştüğü için yine yere devrildi. Tekrar tankerin yanına çarpan Dicky'nin tahtaları gürültüyle kırıldı. Sonra kurtuldu tekne. Artık dev tankerin dalgalarında çalkalanıyordu.

Hank sonunda ayağa kalkmayı başararak elini kırılmış kaburgalarına bastırıp iki büklüm kaldı. Dümen köşkünün camından dışarıya şaşkın şaşkın bakıyordu.

Varım mil ötedeki tanker rüzgâra doğru ağır ağır dönüyordu ve kıçında uskurun neden olduğu köpüklü dalgalar yoktu. Hank sendeleyerek kapıya gidip dışarıya baktı. Güverte hâlâ su içindeydi ama aldıkları su frengi deliklerinden akıp gidiyordu. Küpeşte parçalanmış ve büyük bir bölümü denize sarkmıştı. Paralanan tahtalar da güneşte beyaz kemik gibi duruyordu.

Samentha makine dairesinin merdivenini sürünürcesine çıktı. Alnının ortasında mor bir şiş belirmişti. Sırılsıklamdı ve elleri de makine yağından kapkara olmuştu. Yüzüne düşen ıslak saçları geriye iterken elinin üstündeki kırmızı yanık ortaya çıktı.

«Bir şeyin yok ya, Sam?»

«Tekneye su doluyor. Pompanın ne kadar süre dayanabileceğini bilmiyorum.»

Hank, «Motoru sen mi çalıştırdın?» diye sordu.

Samentha başını salladı. «Evet. Fakat bir daha böyle bir şey yapacak değilim. Başkası oraya insin. Ben sırarm savdım.»

Hank, «Ne yapacağımı bana göster,» dedi. «Sonra dümene geç. Biscayne'e ne kadar çabuk dönersek o denli sevineceğim.»

Samentha uzaklaşan Altın Şafak'ın arkasından baktı «Tanrım! Çok talihliymişiz!»

Nick elini gözlerine siper ederek gökyüzündeki bulutlara baktı. Uzun, ince, tüy gibi bulutlardan rüzgârın çok hızlı esmekte olduğunu anladı. Batı utkunda da gümüş renkli bulutlar toplasıyordu.

Altı saatten beri Golf Strim akıntısına kapılmış gidiyorlardı. Biraz ileride bir yerde de Altın Şafak güneye doğru yol almaya çalışıyordu. Akıntı yüzünden hızı azalmış olmalıydı; seksen mil yol kaybeden tanker bir süre sonra doğanın en korkunç fırtınalarından biriyle karşı karşıya gelecekti. Nicholas bunu yapmaya kalkan kimsenin kafasına şaşıyordu. Fırtına habercisi olan pamuk pamuk bulutlara baktı yine.

Nicholas sadece bir kez kasırganın içinden geçmişti. Bu da, on sekiz yıl önce Christy Nakliyatın küçük şileplerinden birinde üçüncü subayken olmuştu. O olayı anımsayınca korkuyla titredi.

Duncan Alexander böyle bir tehlikeyi göze aldığına göre çok umutsuz olacaktı. Her şeyiyle bu kumara girmişti. Nicholas onu zorlayan gücü anlıyordu, çünkü kendisine de aynı şey olmuştu. Fakat bu tehlikeyi göze aldığı için ondan ayrıca nefret ediyordu. Duncan Alexander, Nicholas'ın oğlunun yaşamını, bir okyanusun yaşamını ve varlıkları bu okyanusa bağlı milyonlarca insanın yaşamını tehlikeye atmıştı kendisine ait olmayan şeylerle kumar oynuyordu, Nicholas'ın istediği tek bir şey vardı: Altın Şafak'a bordalayıp oğlunu almak... Bir korsan gibi tankere çıkması gerekse bile bunu yapacaktı. Süvari dairesindeki kilitli, mühürlü kasada iki tüfek, iki çifte ve 6 adet de Walther PK.38 tabancası vardı. Büyücü akla gelebilecek her olasılığa karşı hazırlanmıştı. Kurtarılan bir teknede isyan çıkabileceği ya da korsanlık olacağı düşünülmüştü. Nicholas silahlı bir grupla tankere çıkmaya, daha sonra bir mahkemede yaptıklarının hesabını vermeye hazırdı.

Büyücü, Golf Strim'in dalgalarını yarıp etrafa köpükler saçarak ilerliyor, fakat Nicholas için yine de yeterince hızlı gitmiyordu. Sabırsızlıkla kaptan köprüsüne geçti.

David Allen başını kaldırarak ona baktı. Çocuksu yüzü derin bir düşünceyle hafifçe kırışmıştı. «Rüzgâr orta kuvvete inerek batıya doğru dönüyor.»

Nicholas başını salladı. «Lorna'nın en etkili olduğu yere doğru gidiyoruz. Biz merkeze yaklaşırken fırtına da çıkacaktır.»

Nick telsiz odasına geçince Trog ona baktı. Soru sormasına gerek yoktu. Çünkü Trog 'hayır' der

gibi başını sallamıştı. Altın Şafak, Kıyı Koruma görevlisiyle uzun uzun konuştuktan sonra telsizini susturmuştu.

Nicholas bu kez gidip radara baktı. Yuvarlak ekranı birkaç dakika inceledi. Genellikle kalabalık olan bu denizyolu garip bir biçimde boştu. Boğazda birkaç küçük tekne gördü. Bunlar balıkçı gemisi ya da yaklaşan fırtınadan kaçan yatları.

Birden telsiz odasının kapısı açıldı. Köprü çok sessiz olduğu için hepsi de radyo telsizden verilen sinyali duydu.

«SOS! SOS! SOS! Burası petrol tankeri Altın Şafak» Konumumuz 79 derece 5 dakika batı, 25 derece 43 dakika kuzey.»

Nicholas harita masasına erişmeden tankerle arasında hâlâ yüz mil olduğunu biliyordu. Haritaya bakınca yanlış olduğunu anladı.

«Uskurumuzu kaybettik ve ana şaftımız arıza yaptı. Kontrolden çıkarak sürüklenmeye başladık.»

Nick yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi. O büyüklükte bir gemi için bundan daha tehlikeli bir durum olamazdı... Ve Peter o gemideydi.

«Burası Altın Şafak, Birleşik Devletler Kıyı Koruma Örgütünü ya da yardım edecek durumdaki bir gemiyi arıyoruz...»

Nicholas üç adımda telsiz odasına erişince, Trog ona mikrofonu uzatıp başını salladı.

«Altın Şafak... Burası kurtarma gemisi Büyücü. Dört saat içinde yardım edebilecek konuma geleceğim... Alexander'e söyleyin. Lloyds'un açık bonosunu öneriyorum. Bunun hemen kabulünü isterim.»

Mikrofonu bırakıp yine köprüye geçti. David Allen'i kolundan yakaladığı sırada sesi sertti. «Rotayı tankerin bulunduğu konuma çevir. Baker'e de tam yol gitmesini söyle.» David'in kolunu bırakarak yine telsiz odasına gitti.

«Deniz Cadısı'nda Levoisin'e teleks çek. Bana, Altın Şafak'a ne zaman erişebileceğini bildirsin.» İki kurtarma gemisinin kasırgada hasara uğramış, kontrolden çıkmış tanker için yeterli olup olmayacağını düşündü bir an, Jules hemen cevap verdi. Charleston'da yakıt ikmali yapıp limandan altı saat önce ayrılmıştı. Tam yol gidiyordu ve Altın Şafak'a ertesi gün öğleüstü erişebilecekti. Yalnız meteorolojinin bildirdiğine göre kasırga da aynı saatte o konumda olacaktı. Bunu iki saat önce Miami'nin verdiği haberden öğrenmişlerdi. Nicholas teleksi okuyarak David Allen'e döndü.

«David, şimdiye dek böyle bir şey yapılmamış olduğunu biliyorum ama oğlum Altın Şafak'ta. Onun için geçici olarak geminin yönetimini almam gerekiyor.»

David, «Yine sizin birinci subayınız olarak görev yapmakla gurur duyarım,» derken sözleri

içtendi.

«Eğer iyi bir kurtarma yaparsak süvari hakkı yine senin olacak,» diye söz verdi Nicholas. Genç adamın omzuna vurarak teşekkür etti. «Tankere halat atma hazırlıklarıyla ilgilenir misin, lütfen?»

David dönüp uzaklaşacağı sırada onu durdurdu. «Oraya eriştiğimizde ancak en korkunç kâbuslarında görebileceğin bir havayla karşılaşacağız... Bunu aklından çıkarma.»

Trog bağırdı. «Teleks. Altın Şafak önerimize cevap veriyor.»

Nicholas telsiz odasına giderek haberin bir iki satırını okudu:

TANKERİ ŞİMDİKİ KONUMUNDAN GALVESTON SAHİLİNE ÇEKMEN İÇİN GÜNLÜK KİRALAMA ÖNERİRİM.

Nick, «Namussuz!» diye kükredi. «Oğlum gemideyken ve kasırga yaklaşırken benimle oyun oynamaya kalkıyor.» Öfkeyle yumruğunu avucuna vurdu. «Ben de sana aynı numarayı yapacağım! Bana Kıyı Koruma Örgütünün Fort Lauderdale'deki merkezini bul. Şefle konuşacağım. Onu Kıyı Koruma tehlike frekansından bul ki rahat konuşayım.»

Hemen bağlantıyı kuran Trog pis pis gülüyordu.

Nicholas, «Albay Ramsden,» dedi. «Ben Büyücü'nün süvarisiyim. Kasırga Lorna'nın etkisini kaybetmesinden önce Altın Şafak'a erişebilecek tek kurtarma gemisi de benim. Amerika'nın doğu sahili açıklarında 22.000 beygir gücü olan tek kurtarma gemisi de benim, sanırım. Altın Şafak'ın süvarisi Altmış dakika içinde Lloyds'un açık bono önerisini kabul etmezse, gemimin ve mürettebatımın güvenliğini düşünerek en yakın limana kaçmaya çalışacağım. Size, içinde bir milyon ton çok zehirli ham petrol bulunan, kontrolünü kaybetmiş bir teknenin kasırga koşullarında karasularınıza gireceğini haber veriyorum.»

Kıyı Korumanın şefi kalın sesli, kendisinden emin, otoriter biriydi. «Bekle Büyücü, Şimdi 16. kanaldan Altın Şafak'la konuşacağım.»

Nicholas, Trog'a 16. kanalı bulmasını işaret etti ve Ramsden'in, Duncan Alexander'e söylediği sözleri dinlediler.

«Geminiz kontrolsüz durumda, bir kurtarma gemisinin denetiminde olmaksızın Amerika Birleşik Devletleri karasularına girecek olursa, bana verilen yetkiyi kullanarak teknenize el koyacağım. Sularımızın kirlenmemesi için uygun bulduğum işlemi yapacağım. Bu işlemlerden birinin de yükünüzü ortadan kaldırmak olduğunu bildirmeliyim.»

£>n dakika sonra Trog, Duncan Alexander'ın Nicholas Berg'e çektiği teleksi uzattı. Lloyds'un açık bonosunu kabul ediyor ve bir an önce Altın Şafak'ı çekmek için elinden geleni yapmasını istiyordu.

Nick Büyücü'nün korunan açık köprüsünde bunu okurken, birden çıkan rüzgâr elindeki kâğıdı gömleğine yapıştırdı. Başını kaldırıncaya rüzgârın hızla doğuya doğru dönerek Golf Strim dalgalarının tepelerini köpürttüğünü gördü. Batmakta olan güneş ufku tümüyle kaplamış elan sirüs bulutlarını kızıla boyuyordu.

Nicholas'ın o ara yapabileceği başka bir şey yoktu.

Büyücü tam yol ilerliyordu. Mürettebatı sessiz sedasız çalışıyor, halat atmak için hazırlık yapıyordu. Nick'in bütün yapabileceği beklemektir ve en zor olanı da buydu.

Güneş batar batmaz etrafa karanlık çöktü. Nicholas güney ufkunun üstünde beliren karanlık dağ gibi şekli hayal meyal seçebiliyordu. Sabırsız bir canavara benziyordu bu. Nick büyülenmiş gibi buna bakarken, gece Lorna'nın korkunç yüzünü gizledi.

Gece zindan gibi karanlıktı, ne bir yıldız, ne de bir ışık kaynağı vardı. Büyücü bata çıka ilerliyordu. David Allen seslendi. «Barometre hızla yükseliyor. Birden 10.5'e fırladı.»

«Alçak basınçlı dar ve uzun hava alanı,» diye mırıldandı Nick. Bu klasik bir kasırga oluşmasıydı. «Şimdi onun içine gireceğiz.»

O konuşurken birden karanlık kalktı. Gökyüzü korlar dökülmüş gibi yanmaya başladı. Deniz de sanki bir ocağın kapağı açık kalmışçasına garip kırmızı bir ışıkla parlıyordu.

Büyücü'nün kaptan köprüsünde hiç kimse konuşmuyor, bir katedralde huşuyla dua eden kimseler gibi başlarını havaya kaldırmış, gökyüzüne bakıyorlardı.

Tepelerinden alçak bulutlar o korkunç renkle parlayarak hızla geçiyordu. Yavaş yavaş ışık soldu ve değişti. Şimdi kokmuş etin üstünde beliren daha soluk, pis parlak yeşile dönüşmüştü.

İlk konuşan Nicholas oldu. «Şeytanın Feneri.» Kapıldıkları duygudan onları kurtarmak için konuşmak istedi.

Bu batıla inanmak doğru değildi. Sadece fırtına bulutlarının dorukları batı ufkunun altında kalan güneşin ışıklarını böyle yansıtıyordu. Ama gemicilerin inandığı bir efsane olan Şeytanın Fenerinin, laneti bir gemiyi kaderine götürdüğü efsanesinin içyüzünü açıklamak için bir söz bulamadı.

Bu garip ışık yavaş yavaş kayboldu ve gece eskisinden daha karanlık, daha korkunç oldu.

Nicholas subaylarını oyalamak için bir şey buldu. «David, radar bağlantısı kurabildik mi?»

Birinci subay kendini güçlkle toplayarak radar ekranına baktı. «Bu mesafeden hâlâ kesin bir şey gözükmüyor.» Sesi pek hafif çıkmıştı.

Nicholas onun yanına geldi. Florida sahili ve en yakındaki adalarla Büyük Bahamalar kesinlikle belli oluyordu. Nicholas onlara bakarken, kurtarma gemileriyle o dev ödülün manevra yapabileceği

yerin pek dar olduğunu düşündü.

Sonra tecrübeli gözleri yayılma alanının hemen kenarındaki şekli seçti. Radar alanı tararken bekledi. Her seferinde bu şekil daha belirginleşiyordu.

«Radar bağlantısı tamam,» dedi. «Altın Şafak'a Altmış beş mil uzaktan radar bağlantısı kurduğumuzu bildirin. Onları gece yansından önce çekmeye başlayacağımızı söyleyin.» Sonra belli belirsiz o eski gemici sizlerini mırıldandı. «Tanrı isterse ve hava izin verirse tabii.»

Büyücü'nün kaptan köprüsündeki ışıklar subayların gece görüş uzaklığını sağlamak üzere azaltılıp pembeleştirilmişti. Dördü tankerin yattığını bildikleri yere doğru bakıyorlardı.

Geminin radar ekranındaki imgesi parlak ve kesindi. Aralarında ancak iki mil vardı fakat köprüden gözükmüyordu tanker.

Altın Şafak'la ilk bağlantı kurduklarından beri barometre birden yükselmiş, sonra hızla inmeye başlamıştı.

100.5'dan 99.0'a düşmüş, hâlâ da iniyordu. Etraflarında fırtına gitgide yüksek sesler çıkararak ulumaktaydı. Büyücü'nün ana güvertesinin yirmi bir metre yukarısına yerleştirilmiş projektörleri bile yağmurdan oluşan beyaz perdeleri yaramıyordu.

Birden şiddetli fırtına haykırarak daha da güçlenirken yağmur perdelerini araladı. Nicholas Altın Şafak'ı bir an gördü. Dev tankerin bütün güverte ve iskele ışıkları yanıyordu. Kısa direğinde de kontrolden çıkıp sürüklenmekte olduğunu belirten çift kırmızı ışık vardı. Güvertesi köpüklü sular içinde kalan gemi tıpkı denize batmış bir mercan kayalığını andırıyordu.

Nicholas dümenciye, «Sancağına yaklaş,» dedi.

Artık yağmura karşın görebildiği tankere çabucak yanaşabilecekti. David Allen ona bir şey beklermiş gibi bakarken, «Derinlik?» diye sordu.

«Yüz on altı kulaç. Boğazdan, Florida kıyısına doğru sürüklenmişler.»

Nicholas, «Önce kıştan halat atacağım,» diye açıklayınca David bunun yerinde bir karar olduğunu anladı.

Kimse tankerin burnuna erişip halatı bağlayamazdı. Deniz dalgaları bunu aşıyordu.

David, «Ben kışa gideyim,» deyince, Nicholas ona engel oldu. «Hayır, David. Senin burada kalmanı istiyorum. Çünkü Altın Şafak'a ben geçeceğim.»

«Efendim...» David ona kıyının hemen yakınındayken halat atmakta gecikmenin tehlikeli olduğunu söylemek istiyordu.

«Kasırga bütün gücüyle bizi etkisine almadan tankerdeki yolcuları indirmek için tek fırsat bu.»

David itirazın anlamsız olduğunu anladı. Nicholas Berg oğlunu almaya gidiyordu.

Altın Şafak'ın yüksek kaptan köprüsünden, bordalarına yaklaşan kurtarma gemisinin güvertesini görüyorlardı. Annesinin yanında duran Peter Berg can yeleğini üzerine geçirmişti ve başında da kod kadife bir kasket vardı.

Çocuk, «üzülecek bir şey yok,» diye annesini teselli etti. «Babam burada. Artık her şey yoluna girecek.» Korumak ister gibi kadının elini tuttu..

Büyücü tankerin bordasına sokulurken fırtınada sallanıyordu. Bir milyon ton ham petrol yüzünden karinası iyice suya gömülü olan tanker de yalpaya düşmüştü. Büyücü yavaş yavaş sokuldu.

Duncan köprüünün gerisinde kalan telsiz odasından çıktı. Tankerin sallantısına aldırmadan dengesini koruyabiliyordu ama yüzü öfkeden kızarıp şişmişti.

«Berg buraya geliyor!» diye bağırdı. «Değerli zamanı ziyan ediyor.,. budala! Ona hemen derin sulara gitmemiz gerektiğini söyledim.»

Peter Berg birden onun sözünü keserek bağırdı. «Bakın!»

O ana dek gece ve fırtına kurtarma gemisinin baş kulesindeki insanları gizlemişti. Muşambalar giymiş, can yelekleri takmış adamlar sıırıslıklamdılar ve makas köprüsünü indiriyorlardı.

Peter haykırdı. «İşte babam! Öndeki o!»

Büyücü'nün çıkarma köprüsü, tankerin kış güverte küpeştesinin üç metre üstünde kaldı. Çekme gemisinde en önde olan adam koşarak köprüden geçti. Bir an homurdanarak köpüren yeşil suların üstünde durup dengesini buldu, sonra bir buçuk metre genişliğindeki açıklığın üstünden atladı. Altın Şafak'ın küpeştesine tutundu ve kendini yukarıya çekti.

Kurtarma gemisi hemen ayrılıp tankerin sancak tarafının on beş metre kadar açıklığına gitti. İki tekneyi birbirinden ayırmaya çalışan dalga ve fırtınaya karşı koyarak orada bekledi. Bu manevra göze pek kolay gözükecek şekilde büyük ustalıkla yapılmıştı.

Peter gururla, «Babam halatla geldi,» dedi. Chantelle aşağıya bakınca, ince naylon halatı tankerin kışındaki iki gemicinin çektiğini gördü. Bu sırada Büyücü'nün yangın kontrol kulesinden brandadan yapılmış, kovaya benzeyen bir kurtarma koltuğu vinçle karşıya geçiriliyordu.

Asansörün kapısı hafif bir iniltiyle açıldı. Nicholas Berg kaptan köprüsüne çıktı. İMuşambasından akan sular yerleri ıslatıyordu.

«Baba!» Peter koşarak ona gitti. Nicholas hemen durup eğilerek onu kucakladı. Sonra bir kolunu oğlunun omzuna atarak Chantelle ve Alexander'ın karşısında durdu.

Sakin bir sesle, «İkiniz de yaptığınızdan memnun kalmışsınızdır sanırım,» dedi. «Kendi hesabıma bu geminin kurtulma şansının pek fazla olmadığına inanıyorum. Onun için de kurtarma işi için gerekli olmayan herkesi tankerden aldıracağım.»

Duncan atıldı. «Senin kurtarma geminin 22.000 beygir gücün var ve bununla...»

Nicholas buz gibi bir sesle konuştu. «Buraya erişmek üzere olan bir kasırga var.» Homurdanan geceye bir göz attı. «Bu daha başlangıç.» Randle'a döndü. «Gemide kaç kişinin kalmasını istiyorsun?»

Kaptan bir an düşündü. «Kendim, bir dümenci, çekme halatlarına bakacak, gerekeni yapacak beş gemici ve yükü kontrol edecek pompa dairesi mürettebatı.»

«Sen dümencilik edeceksin. Ben pompa dairesini kontrol ederim. Sadece üç gemiciye gereksinmem var. Bana gönüllüleri getir. Geri kalanları yolla.»

Randle itiraza kalkıştı. «Fakat efendim...»

«Kaptan, kurtarma gemisinin süvarisi olduğumu, yetkinin bana geçtiğini sana anımsatmama gerek var mı?» Nicholas cevap beklemeyerek döndü. «Chantelle, Peter'i af .ve kıç güverteye git. Önce sizi kurtarma gemisine yollayacağım.»

Duncan daha fazla dayanamadı. «Buraya bak, Berg. Çekme halatını bağlamamı istiyorum. Bu gemi tehlikede.»

Nicholas, «Onlarla git!» diye kükredi. Ne yapacağıma ben karar veririm.»

Chantelle de kocasına bakarak hain hain güldü. «Onun dediğini yap, sevgilim. Sen kaybettin. Tek kazanan Nicholas artık.»

Duncan, «Kes sesini,» diye tısladı.

«Kıç güverteye gidin.» Nick'in sesi çok sertti.

Duncan birden atıldı. «Ben gemide kalacağım. Bu benim sorumluluğum. Bu geminin o limana gideceğini söylemiştim ve gidecek. Burada kalacak ve görevini yapmanı sağlayacağım, Berg.»

Nicholas bir an onu süzerek soğuk soğuk güldü. «Kimse sana korkak diyemez. Başka şeyler söyleyebilirler. Fakat korkak diyemezler. İstersen kal. Birine daha gereksinmemiz olabilir.» Peter'e döndü. «Gel, oğlum.» Onu tutarak asansöre götürdü.

Nicholas kıç güverte küpeştesinin önünde oğluna sıkıca sarıldı. Yanağını onun yanağına dayadı.

«Seni seviyorum, baba.»

«Ben de seni seviyorum, Peter. Hem de anlatamayacağım kadar çok... Ama artık gitmelisin.»

Çocuğu kurtarma koltuğuna yerleştirip geri çekildi.

Sağ kolunu havaya kaldırarak salladı. Büyücü'nün filika güvertesindeki vinççiler hemen çalışmaya başladılar. Çocuk iki gemi arasında gerili ve pek inceymiş gibi duran naylon halata takılı kurtarma koltuğuyla kurtarma gemisine doğru gitti. Dalgalar iki gemiyi birbirine yaklaştırınca halat gevşeyip aşağıya doğru sarkıyordu. Aç dalgalar koltuktaki çocuğu kapmak için uzanıyorlardı sanki. Bir an sonra halat iyice geriliyor ve kopup çocuğu denize atacakmış gibi oluyordu. Neyse Peter sağ salim kurtarma gemisine erişti. Dört çift güçlü el uzanıp onu kurtarma koltuğundan aldı. Peter babasına el salladı, sonra hemen oradan uzaklaştırıldı. Boş koltuk geri geliyordu.

Nicholas ancak o zaman Chantelle'in koluna asılmış olduğunu fark etti. Başını çevirerek onun yüzüne baktı.

Yağmurdan kirpikleri ıslanıp birbirine yapışmıştı. Kalın muşambayla can yeleğinin altında bir çocuk gibi ufak tefek gözüküyordu. Eskisi kadar güzeldi ama iri kara gözleri pek endişeliydi.

Boğuk bir sesle, «Nicholas, daima sana gereksinme duydum,» dedi. «Fakat şu andaki kadar ihtiyacım olmamıştı hiç.»

Her şeyi fırtınada uçup gitmekte olan kadın korkuya kapılmıştı.

«Sen ve gemiden başka bir şeyim kalmadı.»

Nick haşin bir tavırla, «Hayır, sadece gemin kaldı,» diye cevap verirken o büyüünün bozulmuş olmasına şaştı. Kadının kolaylıkla etkilediği ruhu şimdi ona karşı sertleşmişti. Birden Chantelle'den kurtulduğunu anlayarak büyük bir huzur duydu. Her şey bitmişti. şimdi bu fırtınada özgürdü artık.

Kadın da bunu sezmişti. Gözlerindeki korku gerçek dehşete döndü. «Nicholas, beni terk edemezsin! Oh Nicholas, sen ve Christy Nakliyat olmazsa ben ne yaparım?»

Nick Altın şafak'ın güvertesine gelen kurtarma koltuğunu yakalayarak sakin sakin, «Bilmiyorum,» diye cevap verdi. Kadını da oğlu gibi kolaylıkla tutup koltuğa oturttu. «Açıkçasını istersen, bu umurunda bile değil, Chantelle.» Sağ kolunu kaldırıp salladı. Koltuk suyun üstünden kayarak geçerken Chantelle bir şeyler bağırdı. Fakat Nicholas dönmüş, üç gönüllünün beklediği yere gidiyordu.

Bir bakışta onların iriyarı, güçlü kuvvetli ve becerikli gemiciler olduğunu anladı. Hemen kalın çelik kabloyu bağlamak için gerekli kalın deri eldivenlere, tel kesicilere ve domuz tırnaklarına baktı. «Tamam, işe yararsınız. Son adam da buradan ayrılır ayrılmaz kurtarma gemisinden bir haberci getireceğiz.»

Bu işe alışık olmayan adamlarla gitgide kötüleşen hava koşullarında çalışmak kolay değildi. Onun için de Büyücü'den atılan kalın tel halatı tankerin kıçına sağlam naylon halatlarla bağlamak bir saatlerini aldı. Fakat zaman pek çabuk geçmişti. Nick geri çekilip saatine bakınca afalladı. Bu rüzgârda karaya hızla yaklaşıyor olmalıydılar kuşkusuz. Kıç kasaraya girip koridorda sulardan izler

bırakarak asansöre gitti.

Kaptan Randle dümenin başında kaşlarını çatmış duruyordu. Duncan Alexander de hemen bağırarak suçlama ya başladı. «Çok oyalandınız.»

Tankerin kontrol konsolundaki göstergelerden biri altlarında sadece otuz sekiz kulaç su kaldığını gösteriyordu. Üstelik tankerin yüklü karın bölümü yüzeyin yirmi kulaç altına kadar inmekteydi. Doğuya doğru esen korkunç rüzgâr onları sahile doğru atıyordu.

Nick bu büyük tehlikeye karşın telaşını ya da endişesini belli etmeden Randle'ın yanına gitti. El mikrofonunu yerinden çıkararak, «David, bizi çekmeye hazır mısınız?» diye sordu.

David, Allen'in sesini başının üstündeki hoparlörden işitti. «Hazırım, kaptan.»

«Bu fırtınada dönebilmen için dümeni iskeleye kıracağım.» Randle'a bakarak başını salladı. «Tam iskele.»

Randle, «45 derece iskele,» dedi.

Çekme halatı gerilince bir heyecan duydular. Sonra Büyücü dev tankeri fırtınada çevirerek çekip açık sulara götürmek üzere harekete geçti. Tanker ancak boğazın derin sularına erişirse kasırgada kendini koruyabilirdi belki.

Artık Altın Şafak'ın tam kasırganın yolunda olduğu belliydi. Fırtına birden saldırarak onlara gerçek yüzünü gösterdi. Uzakta, sakin dünyada güneş doğuyordu ama burada şafak yoktu. Çünkü gökyüzü ya da ufuk diye bir şey yoktu. Sadece çılgınlık, fırtına ve su vardı. Bu üçü birbirine karışarak bir tek güç oluşturuyordu.

Onlara bir ömür kadar uzun gelen bir saat önce kasırga, rüzgârın yön ve hızını saptayan aygıtı kaptan köprüsünün üstünden uçmuştu. Onun için de Nicholas fırtınanın ne yönünü, ne de gücünü bilebiliyordu artık.

Kaptan köprüsünün camlarının gerisinde fırtına denizin üst tabakasını kaldırıyor, önlerini görmelerini engelleyen beyaz perdeler halinde camlara savuruyordu. Tank güvertesi bembeyaz suların altında kaybolmuştu. Hatta köprünün açık yerlerinin, küpeşterleri bile gözüküyordu.

Tekne fırtınanın saldırısı karşısında inliyor, gıcırıyor, koca çelik güverte fırtınanın basıncı yüzünden geriliyordu.

Büyücü'yü görmeye de olanak yoktu. Fırtınanın büyük elektrik gücü radar tarama alanını da sadece birkaç mile indirmişti ve buna da pek güvenilemezdi. Kurtarma gemisiyle telsiz bağlantısı da kuramıyorlardı. Sadece cızırtılı parazit duyuluyordu. David Allen'in kopuk kopuk sözcüklerini anlayabilmek olanaksızdı.

Nicholas inleyen, sarsılan kaptan köşkünde hapsolmuş ve çaresiz kalmıştı. Gökyüzünün korkunç

güçleri gözlerini kamaştırıyor, kulaklarını uğuldatıyordu. Yapabilecekleri bir şey yoktu.

Randle süper tankerin dümenini tam ortaya getirip kilitlemişti. Duncan ve üç gemiciyle birlikte harita masasının yanında duruyordu. Yüzleri solmuş olan adamların hepsi de düşmemek için sıkıca bu masaya yapışmışlardı.

Yalnızca Nicholas kaptan köprüsünde huzursuz huzursuz dolaşüyor, zaman zaman kış camlarına giderek boşuna dışarısını görmeye çalışıyordu. Çekme halatıyla bağı ve kurtarma gemisini görebilmek için uğraşmaktaydı. Sonra gidip fırtına tırabzanına tutunarak kontrol konsolunda tankların durumuna bakıyordu. Şimdilik tanklar yerli yerlerinde duruyorlardı. Nicholas'ın tankeri kıçtan çektiirmesinin nedeni, kasaranın o zayıf tankları fırtınadan biraz korumasını sağlamaktı.

Fakat yine de bir an olsun tank güvertesini görebilmeyi umutsuzlukla istiyordu. Pompa kontrol gereçlerinde bir arıza olabilirdi. Tanklardan biri yarılmış olabilirdi. O anda belki de Altın Şafak'ın zehiri denize akmaktaydı.

Ne Büyücü'yü, ne tankeri, ne de halatı görebiliyordu. Sadece ayaklarını bastığı zeminden çekilmekte olduklarını anlıyordu. İlk iki saat içinde Büyücü tankeri üç buçuk mil hızla çekerek boğazın derinliklerine götürmüştü. Altlarında yüz elli kulaç su vardı; ama şimdi rüzgârın hızı yine artmış, fırtına tankeri sürüklemeye başlamıştı. Büyücü'nün büyük çift uskuruna ve 22.000 beygirlik gücüne karşın Amerikan kara sularına doğru yüz kulaçlık hatta sürükleniyorlardı.

Nicholas umutsuzlukla göstergelere bakarken, Deniz Cadısı nerede, «diye düşünüyordu. İki milden biraz daha fazla bir hızla sahile doğru gidiyorlardı ve ileride kayalar vardı. Deniz Cadısı oyunu kazanmasını sağlayacak as olabilirdi. Bu korkunç denizi aşır vahşi rüzgârlara karşı koyarak gelebilir ve onları bulabilirse, her şeyin yoluna girme olasılığı vardı.

Nick tutuna tutuna telsiz odasına gitti. Bir eliyle mikrofonun düğmesine bastı.

«Deniz Cadısı. Deniz Cadısı. Ben Büyücü. Deniz Cadısı'nı arıyorum.»

Nicholas kulağını aygıtla yaklaştırarak o hışırtı ve homurtular arasında bir şeyler duymaya çalıştı. Uzaktan bir insan sesi geldi. Fakat cızırtılı bir fısıltıdan farksızdı. Bir tek kelimeyi bile anlayamadı.

Tepesinde yırtılan madenin çıkardığı korkunç sesi işitti. Mikrofonu bırakarak sendeleye sendeleye köprüye çıktı. Kulakları sağır edecek bir gürültü oldu. Sanki dev bir balyozla tepelerine vuruluyordu. Hepsini başlarını kaldırıp baktı. Köprünün üstü içine göçer gibi oldu, sonra direkler, teller, kablolar bir an camların önünde gözüküp fırtınaya kapılarak uçup gittiler.

Nick bunun ne olduğunu ancak bir an sonra anlayabildi. «Radar anteni!» diye bağıarak iki adımda aygıtı erişti. Bir göz atması yeterliydi. Ekran simsiyah olmuştu. Gözlerini de yitirmişlerdi artık. Üstelik, inanılmaz şiddetteki fırtına sesi daha da yükseliyordu.

Duncan birden bir şeyler haykırarak Nicholas'a kontrol konsolunu işaret etti. Radar aygıtına tutunmuş olan Nick büyük çaba harcayarak döndü ve onun gösterdiği yere baktı. Hız birden artmıştı.

Sekiz mille gidiyorlardı ve su derinliği de doksan iki kulaçtı.

Nicholas umutsuzluktan içinin buz kesildiğini hissetti. Ayaklarının altında güvertenin hareketi değişmişti. Radar antenini koparan fırtına başka zararlar da vermiş olmalıydı.

Bu zararın ne olduğunu anladığında kusmak istedi. Fakat emin olması gerekiyordu. Yandaki kötü hava tırabzanına tutunarak asansöre doğru gitti. Köprüdekiler dikkatle onu gözlüyorlardı. Ama bu gürültüde altı metre uzaktan bile sesini duyurmasına olanak yoktu. Sadece bir gemici onun niyetini sezerek harita masasını bırakıp tutuna tutuna Nicholas'ın yanına geldi.

Nick, «Aferin sana,» diyerek onu kolundan yakaladı, yuvarlanarak asansöre girdiler. Bu tabut gibi küçük asansörle aşağıya inerlerken birbirlerine seslerini duyurmak için haykırıyorlardı.

Nicholas adamın kulağına, «Çekme halatı,» diye bağırdı. «Çekme halatını kontrol et.»

Asansörden çıkınca tutuna tutuna koridorda ilerleyerek çift fırtına kapısına geldiler. Nick iç kapıyı itmek istedi ama rüzgârdan açılmıyordu.

Yine gemiciye bağırdı. «Yardım et.» Birlikte kapıya yüklendiler, hafifçe aralanınca basınç kalktı. Fakat fırtına sekiz santim kalınlığındaki maun kapı kanatlarını kolayca yerlerinden çıkardığı gibi alıp götürdü. Nicholas'la denizci açık kapı ağızında kalakaldılar.

Rüzgâr onlara saldırıp sürükleyerek güverteye çarptı. Üstlerini buz gibi suyla ıslatıp yüzlerini ustura gibi kesiyordu.

Nicholas yuvarlanarak gidip kış küpeşteye vurdu. Çarpma çok hızlı olduğu için ciğerlerinin ezildiğini sandı. Rüzgâr onu oraya yapıştırmıştı ve tuzlu sular gözlerini kör ediyor, soluğunu kesiyordu. Yeni doğmuş bir bebek gibi çaresizlik içinde yatarken gemicinin ince sesle bağırdığını duydu. Bu ses iradesini zorlamasına yardım etti. Fırtınaya karşı koymak için umutsuzlukla küpeşteye tutunarak dizüstü doğruldu.

Adam hâlâ haykırıyor. Nicholas ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek ilerledi. Bu fırtınada ayağa kalkmak olanaksızdı. Küpeşteye dayandığı için böyle ilerleyebiliyordu.

İki metre ötede küpeşte parçalanmış, uzun bir bölümü denize doğru sarkıyordu. Denizci de buna tutunmuştu. Fırtına onu aldığı gibi küpeşteye çarpmış ve bu hızla küpeşte parçalanmıştı. Adam bir kolunu sallanan parçaya dolamıştı, omzu kırıldığı için diğer kolu yanında sallanıyordu. Nick bakmak için başını kaldırdı. Adamın ağızı içine göçmüş, kıpkırmızı kanlar arasından kırılmış ön dişleri görünüyordu.

Nicholas karnının üstünde sürünerek ona yaklaşırken, fırtına inanılmayacak bir güçle gelip kırılan küpeşteyle buna sarılmış adamı aldığı gibi götürüverdi. Bir an içinde göz alan bembeyaz fırtınada kayboldular. Nick de kenara doğru fırlatılırken olanca gücüyle kalan küpeşteye sarıldı. Bunun büküldüğünü ve yerinden oynamaya başladığını hissetti.

Yine dizlerinin üstünde sürüne sürüne oradan uzaklaşmaya çalıştı. Rüzgâr yüzünü tokatlıyor, gözlerini kör edip soluğunu kesiyordu. Öyle görmeden ilerlerken eli iskele babasına değdi. Bir sevgili gibi iki koluyla buna sarılarak kaldı. Boğulacak gibi olmuştu. Rüzgârın zorla ağzından burnundan soktuğu tuzlu sular yüzünden öğürüyordu.

Yine kör gibi etrafı yoklayarak Büyücü'nün çelik halatını aradı. Eli buna değince sevindi. Bir eliyle kavrayamayacağı kadar kalın, sağlam bir çelik halattı bu. Sürünerek yaklaşıncaya sevinmekte acele etmiş olduğunu anladı. Halat gevşemişti.

O zaman korktuğu şeyin olduğunu anladı. Çok güçlü olan fırtına, kalın çelik halatı bir iplikmiş gibi koparıvermişti. Altın Şafak kontrolsüz kalmıştı ve bu vahşi rüzgâr onu karaya doğru atıyordu.

Nicholas birden büyük bir yorgunluk duydu. Güvertede yüzüstü yatıp halata tutunarak gözlerini kapatıp öylece kaldı. Rüzgâr onu da suya atmak istiyor, muşambasını balon gibi şişiriyor, yüzünü tırmalıyordu. Parmaklarını açıp kendini bırakıvermesi ne kadar kolay olacaktı. Bu arzuya karşı koymak için bütün iradesini kullanması gerekti..

Sakatlanmış bir böcek gibi ağır ağır sürünerek kış kasaranın parçalanmış kapısından koridora girdi. Fakat fırtına onu izliyor, çılgınlık atarak deniz sularını savuruyordu. Nick bir sarhoş gibi yandaki tirabzana sarılmıştı.

Açıktaki fırtınadan sonra asansör ona bir kilisenin içi kadar sessiz ve sakin geldi. Duvardaki aynada kendisine bakınca, gözlerinin fırtına ve tuzlu sudan kan çanağına dönmüş olduğunu gördü. Yanaklarıyla dudakları da derileri kazınmış gibi kızartıp bereleşmişti. Yüzüne dokundu. Burnunda ve dudaklarında hiç his yoktu.

Asansör kapısı açılınca sendeleyerek kaptan köprüsüne çıktı. Harita masasının başındaki adamlar kımıldamadılar, sadece ona baktılar.

«Bir adam kaybettim,» derken sesi tuzlu sudan ve bitkinlikten iyice kısılmıştı. «Fırtına onu aldı. Denize götürdü.»

Yine de hiçbiri kımıldamadı ve ağzını açmadı. Nicholas ciğerlerine kaçan su yüzünden öksürmeye başladı. Göğsü sancıyordu. Biraz kendini toplayınca devam etti. «Çekme halatı kopmuş, sürükleniyoruz. Bu havada Büyücü bize tekrar halat atamaz.»

Bütün gözler köprünün ön tarafındaki camlara, bunun gerisindeki aşılmaz beyazlığa dikildi.

Nicholas onların büyülenmiş gibi kalmalarına neden olan havayı bozarak harita masasının üstündeki sinyal dolabına uzanıp bir karton kutu dolusu imdat fişeği çıkardı. Kutuyu açıp fişekleri masaya döktü. Bunlar üstlerinde su geçirmez türden kâğıdı olan ince, uzun silindirlerdi. Yakılınca kırmızı alevler çıkarıyorlardı. Suyu düştükten sonra bile yanmaya devam ediyorlardı.

Nick yarım düzine fişeği muşambasının iç cebine sokarken, «Beni dinleyin,» diye bağırdı. Adamlar sadece bir metre uzaktaydılar ama sesini duyurabilmek için böyle yapması gerekiyordu. «İki

saat sonra karaya oturacağız. Karaya çarpar çarpmaz bu gemi parçalanmaya başlayacak.»

Durup yüzlerini inceledi. İçlerinde durumu tek anlamayan Duncan'dı galiba. O masadan bir avuç işaret fişegi almış soru sorar gibi Nicholas'a bakıyordu.

«Yirmi kulaca geldiğimiz zaman size haber vereceğim. Tekne dibe değdiği an salı denize indirmeye çalışacağız. Talihiniz yardım ederse rüzgâr sizi sahile atabilir.»

Tekrar durdu. Randle'la iki gemicinin sahile erişme olasılığının ne kadar az olduğunu anladıklarının farkındaydı.

«Size gemiden ayrılmanız için yirmi dakika vereceğim. O sırada tanklar da paralanmaya başlamış olacak...» Melodrama kaçmak istemiyor, ancak nasıl konuşması gerektiğini de bilemiyordu. «İlk tank delinir delinmez ben bir fişek yakacağım. Bununla dışarıya akacak olan ham petrolü tutuşturacağım.»

«Tanrım!» Randle'ın sesi yükseldi birden. «Bir milyon ton ham petrol! Korkunç bir yangın olur!»

Nicholas bezgin bezgin konuştu. «Golf Strim'e bir milyon ton petrol karışmasından çok daha iyidir herhalde.»

«Hiçbirimiz kurtulamayız. Bir milyon ton. Bir atom bombası gibi patlayacaktır!» Yüzü bembeyaz kesilen Randle titremeye başlamıştı. «Bunu yapamazsınız!»

Nicholas, «Daha iyi bir çare düşün!» diyerek masadan ayrılıp sendeleyerek telsiz odasına gitti. Onun uzaklaşmasını izleyen Duncan elindeki fişekleri ceketinin cebine soktu.

Nicholas mikrofonu açmış, hafif sesle konuşuyordu.

«Deniz Cadısı, Deniz Cadısı... Deniz Cadısı. Burası Altın Şafak.» Ona sadece parazit cevap verdi. «Büyücü... Büyücü. Burası Altın Şafak.»

Nick umutsuzca bağlantı kurmaya çalışırken kış kasara zangır zangır sarsıldı. Gemi parçalanıyordu. Dev tanker böyle havalara dayanacak biçimde yapılmamıştı.

Nicholas telsiz odasının açık kapısından kontrol konsolunu görebiliyordu. Geminin altında sadece yetmiş kulaç su vardı şimdi. Fırtına tankeri karaya doğru sürüklüyordu.

Nicholas büyük bir umutsuzlukla, «Deniz Cadısı,» diye çağırdı yeniden. «Burası Altın Şafak. Beni duyuyor musunuz?»

Fırtına saldırınca tanker bu darbeye inleyerek yana doğru yattı.

Randle sendeleyerek ön camlara doğru giderek parmaklığa tutunup geminin yüküyle ilgili göstergelere baktı. Tanklarda hasar olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

«Cevap ver Büyücü.» Nicholas bir yandan da kaptanı izleyerek, neyse hâlâ kafasını

kullanabiliyor, diye düşünüyordu. İskandil suyun Altmış sekiz kulaç olduğunu göstermekteydi.

Randle ağır ağır doğrularak dönerken fırtına birden saldırdı yine. Nicholas karnına inen yumruğu hissetti. Kontrol konsolunun üstündeki cam korkunç bir gürültüyle kırılarak parçaları içeriye savruldu.

Parçalardan biri camın önünde duran Kaptan Randle'ın başını giyotinle kesilmiş gibi uçurdu. Yere yığılan adamın boynundan fişkırarak kanlar içeriye dolan suyla karışarak pembemsi bir renk aldı.

Raflarından koparılan seyir defterleri, haritalar rüzgârda oraya buraya savruluyordu.

Nicholas yüzünü bir koluyla koruyarak kaptana yaklaştı ama onun için yapabileceği bir şey yoktu. Randle yerde bırakarak diğerlerine bağırdı.

«Camlardan uzak durun.»

Adamları Decca bilgisayarı ve seyir aygıtlarının bulunduğu gerideki bölmenin arkasına topladı. Dördü birbirlerinden cesaret almış gibi yan yana duruyorlardı ama fırtına insafa gelecek gibi değildi. Kumanda köprüsüne dalarak havayı su zerrecikleriyle dolduruyor, üstlerinden giysilerini yırtmaya çalışıyordu. Ayak bileklerine kadar suya batmışlardı.

Randle'ın hareketsiz kalmış, ıslanmış vücudu sularda gidip geliyordu. Nicholas cesedi kollarının altından tutarak sürükleye sürükleye telsiz odasına götürüp telsizcinin ranzasına yatırdı. Kanlar ütülü, temiz beyaz çarşafı hemen kırmızıya boyadı. Nicholas battaniyeyi cesedin üstüne örterek sendeleye sendeleye köprüye döndü.

Geminin parçalanmakta olduğunu anlamıştı. Fırtına bir akbaba gibi tankere saldırıyor ve parçalarını koparıyordu artık. Adamları su hattının yakınına götürmesi gerektiğini biliyordu. Böylece gerektiği an hemen kendilerini suya atabilirlerdi. Fakat beyni bu gürültüden uyuşmuş gibi öylece duruyordu. Kalan gücünü her şeyi paralayan fırtınadan korunmak ve çılgınca sallanan gemide ayakta durabilmek için harcıyordu.

Geminin altında sadece elli yedi kulaç su kaldığını anladı. Barometre de 99.5'i gösteriyordu. Nicholas barometrenin daha fazla düşebileceğini sanmıyordu. Dönerek gelen kasırganın tam ortasındaydılar herhalde.

Büyük bir çabayla kolunu kaldırarak saate baktı. Sabahın onuydu. Kasırga iki buçuk saatten beri onları hırpalıyordu. Birden yanan büyük bir ışık parçalanmış damdan içeriye girdi. Bir an hepsinin gözleri kamaştı. Nicholas ellerini kaldırarak gözlerini korurken ne olduğunu anlayamamıştı. Sağır olduğunu sandı, çünkü fırtınanın o korkunç homurtusu kesilmişti.

Sonra durumu anlayarak, «Gözü,» diyebildi. «Kasırganın gözündeyiz.» Sesi kulaklarına bir tuhaf geldi. Sendeleyerek öne doğru gitti.

Altın Şafak hâlâ sallanıyor ve iki tarafa 45 derece yalpa yapıyordu ama fırtınanın korkunç

basıncından kurtulmuştu. Pırıl pırıl güneş ışınları tekneyi aydınlatıyordu. Hızla dönen bulutların arasındaki açıklıktan gelen ışık sahneye tutulan projektörler kadar parlaktı. Nick başını çevirerek hızla geçmekte ve gerilemekte olan bulut duvarına baktı. Fırtınanın gözünün tepelerinden ne kadar sonra uzaklaşacağını düşünüyordu. Bunun pek uzun sürmeyeceğinden emindi. En fazla yarım ya da bir saat sonra fırtına onlara yine tüm şiddetiyle saldıracaktı. Ama bu kez rüzgâr tam aksi yönden esecekti, çünkü gözü geçerek dönen bulut duvarının öbür yanına varmış olacaktı.

Nicholas korkunç hızla geçen bulutlara bakmaktan vazgeçerek gözlerini tankerin güvertesine dikti. Bir tek bakışta Altın Şafak'ın öldürücü hasara uğramış olduğunu anladı. Baştaki iskele tankı hidrolik bağlantısından yarı kopmuştu. Diğer üç tankla yirmi derecelik bir açı oluşturuyordu. Tank güvertesi de bir devin kireçlenmiş kolu gibi bükülmüştü.

Altın Şafak'ın belkemiği kırılmıştı. Kırılma Duncan'ın çelikten tasarruf etmek için tekneyi zayıflattığı yerden olmuştu. Ancak dört tanktaki ham petrolün hafifliği sayesinde tekne ayrılmamış, öyle kalmıştı. Tankların o ana dek delinmemesine şaşıyordu. Yük göstergelerine bakınca tanklardaki ham petrol ve gazların hâlâ normal olduğunu gördü. O ana kadar bu konuda talihleri yardım etmişti. Fakat kasırganın öbür ucuna geçtiklerinde, Altın Şafak'ın zayıflamış karinasının ayrılacağını ve bu arada tankların da parçalanacağını biliyordu.

O zaman kafasını zorlayarak karar verdi. Bu kararın iyi olup olmadığını bilmiyordu ama uygulamak niyetindeydi.

«Duncan,» diye seslendi. «Seninle gemicileri kurtarma sallarından birine yollayacağım. Ancak şimdi sallardan birini indirme olanağımız var. Fırtına tekrar başlayınca yükü yakmak için ben teknede kalacağım.»

Duncan deli gibi bağırmaya başladı. «Gemim güvende artık. Gemimi parçalamak istiyorsun... Tek amacın beni mahvetmek!» Sallanan güvertede saldırmaya kalktı. «Kasıtla yapıyorsun bunu. Kazandığımı biliyorsun artık. Gemiyi batıracaksın. Beni ancak bu şekilde durduracağını anladın.» Yumruk atmaya yeltendi ama Nicholas eğilip Duncan'ı yakaladı. «Beni dinle!» diye haykırdı. «Bu sadece kasırganın gözü...»

«Beni durdurmak için her şeyi yaparsın sen. Bana engel olacağına yemin etmiştin...»

Nicholas, «Yardım edin,» diye seslenince iki gemici Duncan'ın kollarına yapıştı. Çılgına dönmüş adam deli gibi debeleniyor, Nicholas'a sövüyordu. Öfkeden yüzü şişmiş ve allak bullak olmuştu. «Beni mahvetmek, gemimi yok etmek için her şeyi yaparsın sen...»

Nicholas iki gemiciye emir verdi. «Onu filika güvertesine götürün.» Duncan'la makul konuşamayacağını anlamıştı. Geri dönerken birden bütün vücudu gerildi. «Durun!» diye bağırarak adamların köprüden ayrılmalarına engel oldu.

Birden o korkunç bitkinlik ve umutsuzluktan sıyrılmıştı. İçine yeni bir gücün dolduğunu hissediyordu. Çünkü gerileyen o korkunç gri bulut duvarının gerisinde, bir mil ötede birden güneşe çıkan Deniz Cadısı'nı görmüştü. Kurtarma gemisi, köprüsüne kadar yükselen dalgaları cesaretle,

yararak yaklaşıyor, fırtınayı ve tehlikeyi düşünmeden geliyordu.

Nicholas, «Jules,» diye fısıldadı.

Ancak usta bir gemi kurtarmacının yapabileceği gibi geliyordu Jules. Kasırganın uzaktaki duvarından önce tankere erişmek için son sürat yaklaşıyordu.

Nick boğazına bir şey tıkanığını yaşların gözlerini yaktığını hissetti. Bir mil geride Deniz Cadısı'nın hemen iskele tarafında olan Büyücü'yü de fark etmişti. Büyücü de fırtına duvarından fırlamış kardeş gemi kadar hızla ilerliyordu.

Nicholas yüksek sesle konuştu. «David... Sen de David...» O zaman kurtarma gemilerinin radar bağlantısını kaybetmemiş olduklarını anladı. Onlar saatlerden beri o kasırgada Altın Şafak'a yaklaşmak için fırsat beklemişlerdi.

Tepedeki hoparlörden parazitler arasında Jules Levoisin'in sesi yükseldi. İyice yaklaşmış, fırtınanın sakin gözünde olduğu için bağlantı kurabilmişti. «Altın Şafak. Burası Deniz Cadısı. Cevap ver, Altın Şafak.»

Nicholas hemen mikrofonu kaptı. «Jules.» Teşekkür ya da tebrikle zaman kaybetmedi. «Tankları alıp tekneyi bırakacağım. Anlıyor musun?»

Jules hemen cevap verdi. «Tankları alacağımı anlıyorum.»

«Büyücü önce iki iskele tankını alıp arka arkaya çeksin. Ondan sonra sen de sancak tarafındaki tankları alırsın.»

«Tekneyi kurtarmalısın.» Duncan kendisini tutan iki gemiciden kurtulmak için boğuşuyordu. «Tanrı belanı versin, Berg! Beni mahvetmene izin vermeyeceğim!»

Nicholas emirlerini bitirene kadar onun çılgın gibi bağırmasına aldırmadı. Sonra mikrofonu bırakıp Duncan'ı omuzlarından yakaladı. Birden insanüstü bir güce kavuşmuş gibiydi. Adamı bir çocukmuş gibi sarstı. «Tanrının cezası ahmak! Fırtınanın birkaç dakika sonra tekrar başlayacağını bilmiyor musun?»

Duncan'ı çektiği gibi iki gemicinin elinden alıp tank güvertesine bakması için ileriye sürükledi. «Yaptırılmış olduğun canavarın işinin bitmiş olduğunu göremiyor musun? Uskurun yok! Omurgası kırılmış ve fırtına başladıktan birkaç dakika sonra da kasarası gidecek.»

Duncan'ı çevirerek yüzüne baktı. «Her şey bitti. Talihimiz varsa canımızı kurtarıyoruz. Daha da talihliysek yüküde kurtarıyoruz.»

«Fakat anlayamıyor musun... Tekneyi kurtarmak zorundayız... Bu olmazsa...» Duncan debelenmeye başladı.

Güçlü bir adamın çılginca öfkesiydi bu. Bir iki dakikanın içinde tehlikeli bir hal alacaktı. Zaman da yoktu. Büyücü tankları almak için Altın Şafak'ın iskele tarafına yaklaşmıştı.

«Tankları alıp gitmene izin veremem!» Duncan, Nicholas'ın elinden kurtuldu. Gözlerinde çılginca bir pırıltı belirmişti.

Birden saldırarak sağ ayağıyla Nick'in kasığına tekme atmaya kalktı. «Seni geberteceğim, Berg!» diye haykırıyordu. Nicholas yana dönecek zamanı ancak bulabildi. Bacağını kaldırıp kasığını koruyunca Duncan'ın tekmesi bacağının üstüne geldi. O anda korkunç bir acı duyarak bacağı uyuştı. Ama kontrol konsoluna ve sağlam bacağına dayanıp Duncan'ın göğsüne şiddetli bir yumruk attı. Ciğerlerinden hava birden boşalan adam iki büklüm oldu. O zaman Nick, Duncan'ın yüzüne de bir yumruk vurarak onu yere serdi.

Sonra sinyal dolabına gidip raftan üç küçük alıcı vericiyi alarak gemicilere birer aygıt verdi. «Tankların çekilmek için nasıl ayrılacaklarını biliyorsunuz, değil mi?»

Biri, «Birkaç kez denemiştik,» diye cevap verdi.

«Öyleyse gidelim.» Bu, bir düzine adamın yapması için düşünülmüş bir işti. Ama onlar sadece üç kişiydiler ve Duncan'dan da hayır yoktu. Nicholas onu Altın Şafak'ın kış alt güvertesinde bırakmıştı.

Süper tankerin baş güvertesinde bazen boğazlarına kadar sulara gömülerek çalıştılar. Hidrolik kenetleri açıp gaz valflarını kapattılar. Kalın lastik çizmeler, muşambalar hareketlerini kısıtlıyordu. Birkaç dakikada baş güverteyi su içinde bırakan dalgalar da onlara engel olmaktaydı. Neyse sonunda baş iskele tankını tekneden ayırabildiler. Ondan sonra güçlerini yitirmelerine neden olan bu işi arka tankta da tekrarlamaları gerekti.

Büyücü büyük uskurlarını çalıştırarak uzaklaşırken iki tankı da kışına bağlamış çekiyordu. Nick iki değerli dakikayı harcayarak küpeşteye dayanıp baktı. İnanılmaz bir görünümdü bu. Parla* siyah balinalara benzeyen koca tankları cesur, küçük gemi almış gidiyordu.

Nick portatif alıcı vericiyi çalıştırdı. «Deniz Cadısı, çekmeye hazır mısınız?»

Jules Levoisin ilk fişek halatını kendi eliyle attı. Nicholas, ateş kontrol kulesine çıkmış olan tombul fakat çevik, ufak tefek adamı seçti. Fişek, hızla gelen gri kasırğa bulutlarının önünde ince, beyaz dumandan bir iz bıraktı. Naylon halat Nicholas'ın durduğu yerin üç metre ilerisine düştü.

Deli gibi telaşla çalışmaya başladılar. Jules Levoisin zarif hatlı kurtarma gemisini onlara iyice yaklaştırdı. Nicholas başını kaldırıncası Fransızın kendisine cesaret vermek ister gibi güldüğünü gördü. Sonra fırtınaya baktı.

Bulut duvarı düzgün, kaygan ve griydi. İyice yaklaşmıştı, aralarında en fazla on mil vardı. Güneş kaybolmuş, dönerek hızla yaklaşan kurşunî bulutlar onu gizlemişti.

Sancak tarafındaki ön tankın kışkaçları çalışmıyordu. Fırtına sırasında hidrolik kışkaca akım veren

hat kopmuş olacaktı. Nick ve gemicilerden biri bunu açmak için el pompasını çalıştırdılar. Fakat tank kenetlerden bir türlü kurtaramıyordu.

Nick umutsuzlukla, Jules'e, «Çekin» diye emir verdi. «Olanca gücünle çek. Fırtına beş mil uzaktaydı, korkunç fısıltısını şimdiden duyuyordu. Jules iki motorunu da çalıştırınca çekme halatı gerildi. Sonra madeni, sert bir ses çıktı ve tank, Altın Şafak'ın karinasındaki yuvasından ayrıldı. O ana dek tanklardaki ham petrolün hafifliği sayesinde yüzebilen tekne de çökmeye başladı.

Nicholas'ın üstünde durduğu iskele bükülerek döndü. Nick can havliyle oradaki kola tutunurken, korkuyla büyülenerek ayrılmaya başlayan tankere baktı.

Tank güvertesi zayıf olan orta kirişten büküldü. Bunun arasına da sancak yanındaki kış tankı sıkışmıştı. Tıpkı bir ceviz kıracağıının arasına sıkıştırılmış dev bir cevizi andırıyordu. Üstelik içi sıvı dolu, yani yumuşaktı. Kabuğu da ancak bir karış kalınlığındaydı.

Nicholas dönen, sallanan iskelede koşarken telaşla alıcı vericiye sarıldı. Yarım mil kadar uzaktaki gemiciye «Ayır!» diye bağırdı. «İki tankı bağlayan zinciri ayır.»

İki sancak tankı kalın zincirlerle birbirlerine bağlıydı ve öndeki tank da kalın tel halatla Deniz Cadısı'na bağlanmıştı. Eğer iki tankı ayıramazlarsa Deniz Cadısı da bağlı kalmış olduğu Altın Şafak gibi batmaya mahkûm olacaktı.

Tankları ayırma merkezi, tam güvertesinin gerisinde ve en yakındaki gemici de bundan iki yüz metre uzaktaydı.

Nicholas adamın sarsılan, dönen iskelede sendeleyerek ilerlediğini gördü. Gemici tehlikeyi anlamıştı ama telaşlanması çok kötü sonuç verdi, Çünkü tam iskeleden aşağıya atladığı sırada altındaki güverte ayrıldı. Gemici bir canavarın çelik ağzını andıran yere düşüp beline kadar battı. Sonra hareket halindeki çelik levhalar birleşti. Gemici feryat ederken bir dalga güverteyi yıkadı. Su geri çekildiğinde ezilip parçalanan adam yok olmuştu.

Nick de güvertenin aynı noktasına erişti. Çelik levhaların birbirlerinden ayrılıp birleşmelerini saptadı ve öldürücü aralığın üstünden atladı.

Kontrol yerine erişip küçük çelik kulübeye girerek ayırma düğmesinin bulunduğu kutuyu açtı. Elinin yanıyla; düğmeye dayandı. Geminin jeneratörlerinin sağladığı akım yüzünden dört ağır zincirden hafif bir alev çıktı. Sonra halkalar ortadan ayrıldı. Yarım mil ötedeki Deniz Cadısı kurtulduğunu hissederek tam yol ilerleyerek sancak baş tankını da çekip götürdü.

Nicholas küçük çelik kulübenin kapısına yapışarak geri kalan tek tanka baktı, Bu, hâla Altın Şafak'ın bükülmüş, hareket halindeki çelik güvertesinin arasına sıkışmış duruyordu. Birden sert, pis bir koku etrafı sardı. Aynı anda öğürmeye başlayan Nick, tankın patladığını ve petrolün dışarıya fişkırdığını gördü.

«Nicholas! Nicholas!» Omzuna astığı alıcı verici çalışıyordu. Aygıtı alıp dudaklarına götürdü.

«Söyle, Jules.»

«Nicholas, seni almak için dönüyorum.»

«O yükle dönemezsin.»

«Burnumu kış güvertenin sancak küpeştesine dayayacağım. Tam köprünün ön kanadının altına. Atlamaya hazır ol.»

«Jules, sen çıldırmışsın!»

Jules, «Elli yıldan beri böyleyim,» diye kabul etti. «Hazır ol.»

Nicholas yalvardı. «Önce çektiğin yükü at, Jules.» Kurtarma gemisinin peşinde o ağır tankla manevra yapması olanaksızdı. «Onu daha sonra alırız.»

Jules oralı olmadı. «Sen büyükbabana yumurta kırmasını öğretiyorsun.»

«Dinle Jules, dört numaralı tank delindi. Yangına karşı hazırlıklı olmalısın. Ben Deniz Cadısı'na geçince bir fişek atıp ham petrolü tutuştururuz.»

«Seni duyuyorum. Nicholas, ama keşke duymasaydım.»

Nick kontrol kulübesinden çıkarak yine açılıp kapanan yarığın üstünden atladı. Çelik merdivenden ana iskeleye tırmandı. Omzunun üstünden bakınca uçsuz bucaksız bulut ve rüzgârdan oluşmuş gri duvarın hızla yaklaştığını gördü. Son derece korkunç olan bu görünüm yüzünden bir an sendeledi, sonra kışa doğru koştu.

Geriye kalan tek gemici yüz metre kadar ilerideydi. O da Jules Levoisin'in son haberini duymuş, kararlılıkla kurtarma gemisinin yanaşacağı yere doğru gidiyordu.

Jules Levoisin dört yüz metre kadar İleride, kabaran dalgaların arasında manevra yaparak Deniz Cadısı'nı döndürüyordu. Başka zaman olsaydı Nicholas, Fransızın gemisini ve ağır yükü böyle ustalıklı yönetmesine hayran olurdu. Ama artık sadece bir tek şeyi yapabilecek gücü kalmıştı.

Hava leş gibi kokuyor, ham petrolün ağır buharı Nicholas'ın boğazını, ciğerlerini yakıyordu. Kış kasaraya erişerek fırtına kapısından dalıp alt güverteye indi.

Orada bekleyen Duncan Alexander hemen döndü. Nicholas, «Tankerden ayrılıyoruz,» diye haber verdi. «Deniz Cadısı bizi alacak.»

Duncan çok sakin ve kendisine hakimdi. Uyumlu bir sesle ve kibar bir vurguyla konuşmaya başladı. «Seni ilk gördüğüm günden beri nefret ediyorum. Bunu biliyor muydun?»

Nicholas onun kolunu yakaladı. «Şimdi bunlara vakit yok.»

Duncan Nick'in peşi sıra geçide çıktı. «Oyun bu değil, mi, Nicholas? Güç, servet ve kadınlar. Bizim oynadığımız oyun buydu.»

Nicholas'ın onu dinlediği yoktu. K1ç güvertede Jules'un belirttiği sancak küpeştesine, köprünün altına gelmişlerdi. Deniz Cadısı da dönmüştü ve beş yüz metre uzaktaydı. Artık Nicholas'ın, Jules Levoisin'in gemiyi nasıl yönettiğini izlemeye vakti vardı.

Duncan hâlâ sakin sakin konuşuyordu. «Seninle bir oyun oynadık. Güç, servet ve kadınlar...»

Aşağıda Altın Şafak'ın ana güvertesinden ham petrol denize dökölüyor, suların üstüne yayılıyordu.

Duncan makul bir tavırla, «Ben kazandım,» dedi. «Her seferinde ben kazandım.» Ceplerini karıştıırıyordu ama Nicholas ne onu dinliyor, ne de bakıyordu. «Şimdiye dek hep kazdım.»

Duncan cebinden kendini tutuşturan türden bir fişek, çıkardı. Bunu iki eliyle tutarak işaret parmağını ateşleme halkasına taktı.

«Bunu da kazanacağım, Nicholas. Oyunu ben alıp seni yeneceğim.» Birden halkayı çekip fişegi yakarak bir eliyle tuttu. Fosforlu fişek kırmızı alevler çıkararak yanıyordu.

Nicholas ancak o zaman Duncan'a döndü ve fişegi görünce de hareket edemeyecek kadar şaşırıldı. Sonra kendini toplayarak onun elindeki fişegi kapmak için saldırdı.

Ama sarışın adam çok hızlı davranıp birden fişegi ana güvertede ham petrol sızdıran tanka doğru savurdu.

Fişek çelik tanka çarpıp zıpladı, sonra petrol içindeki güverteye düşerek kaldı.

Küpeştenin yanında donup kalmıştı Nicholas. Korkunç bir patlama bekliyordu fakat bir şey olmadı. Fişek güvertede yuvarlanarak ve kırmızı alevler çıkararak yanıyordu.

Duncan, «Petrol tutuşmadı!» diye haykırdı. «Neden yanmıyor?»

Petrol buharı sadece kapalı bir yerde ateşle karşılaşınca potlardı. Bu açık havada petrolün tutuşması için ısınması gerekiyordu.

Fişek yuvarlanarak bir frengi deliğinin içine düştü.

Oradaki, ham petrolün içinde yanmaya devam etti. Ancak bir süre sonra ham petrol tutuştu. Kırmızı bir alev hemen güverteyi sardı ve boğucu, yoğun siyah bir duman yükseldi. Deniz Cadısı'nın bumu Nicholas'ın durduğu yerin altına dayanır dayanmaz Nick'in yanındaki gemici hemen aşağıda kalan güverteye atladı.

«Nicholas!» Jules'un hoparlörden gelen sesi gök gürültüsü gibiydi. «Atla, Nicholas.»

Nick küpeşteye dönerek atlamaya hazırlanırken, Duncan onu arkadan yakalayıp bir kolunu

boğazına doladı. «Hayır!» diye haykırdı. «Burada kalacaksın, dostum. Bir yere gitmeyeceksin. Burada benimle kalacaksın.»

Boğucu, siyah bir duman onları sardı. Jules'un hoparlörden gelen sesi Nicholas'ın kulaklarında çınlıyordu.

«Nicholas, gemiyi burada tutamam. Hemen atla!»

Duncan onu yakalamış geri çekiyor, küpeşteden uzaklaştırıyordu. Nicholas birden ne yapması gerektiğini anladı. Adamın koluna karşı koyacak yerde kendisini arkaya attı. Birlikte kasaraya vurdular ve altta kalan Duncan'ın kolu gevşedi. Nicholas da bundan yararlanarak dirseğini onun kaburgalarının altına vurdu. Vücudunu belden öne bükerek, kendi bacaklarının arasından uzanıp Duncan'ın ayak bileklerini yakaladı. Aynı anda kendisini geriye doğru atıp güverteye düştü.

Duncan kesik kesik soluyarak kollarını açınca, Nicholas yerinden fırladı ve yağlı dumanlar yüzünden öksürerek yine küpeşteye koştu. Aşağıda tankerle Deniz Cadısı'nın burnu arasındaki açıklık gitgide büyüyor, kurtarma gemisinin çektiği yükün ağırlığı tankerden uzaklaşmasına neden oluyordu.

Nicholas küpeşteye çıktı ve bir an durduktan sonra atladı. Güverteye çarparken dişleri hızla birbirine vurdu. Bacağı altında bükülerek incindi. Bir kez yuvarlandıktan sonra elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu.

Altın Şafak'a baktı. Tankeri siyah dumanlar tümüyle kaplamıştı. Alevler ham petrolü ısıtıyor, daha çabuk yanmasını sağlıyordu. Kara duman sütununun arasından kırmızı alevler gökyüzüne yükseliyorlardı.

Deniz Cadısı kurtulmak için hızla ayrılmaya çalışırken fırtınanın ilk dalgası onlara saldırdı. O arada dumanları da dağıtınca, tankerin yüksek kış kasarası ortaya çıktı.

Duncan Alexander tank güvertesindeki homurdanan cehennem alevlerinin yukarısında küpeşteye dayanmış duruyordu. Kollarını açmıştı ve yanıyordu. Elbisesi tutuşmuş, saçları bir meşaleden farksızdı. Orada alevlerden oluşmuş bir haç gibi duruyordu. Sonra yavaş yavaş kararıp büzüldü ve yaptırmış olduğu korkunç geminin yanan güvertesine devrildi. Kara dumanlar bir cenaze pelerini gibi onu sardı.

Nicholas kasırganın homurtusunda sesini duyurabilmek için ağzını Jules Levoisin'in kulağına yaklaştırarak bağırdı. «Bizi tankerden iyice uzaklaştırılmaz mısınız?»

Yan yana durmuş, tavandaki kollara tutunarak çılgınca sallanan teknede ayakta kalmaya çalışıyorlardı.

Jules de haykırarak cevap verdi. «Makinelere tam yol verirsem çekme halatını koparırım.»

Deniz Cadısı bir başının, bir kışımın üstünde yükseliyordu. Kaptan köprüsünden ilerisini görmek olanaksızdı, Sadece yeşil dalgalarla beyaz köpükleri seçebiliyorlardı.

Kasırga yine bütün gücüyle onları yakalamıştı. Radar ekranına bakınca Altın Şafak'ın yanan karinasının kıçtan sadece yarım mil açıkta olduğunu görüyorlardı.

Birden camlar simsiyah kesildi. Kaptan köprüsündeki ışıklar birer ateş parçası gibi parladı. Jules Levoisin dönünce, Nicholas, «Duman bulutu bu,» diye açıkladı. İçerisi hidrokarbon kokuyordu, çünkü yangın tehlikesine karşı Deniz Cadısı'nın bütün lombozlarıyla vantilatör delikleri kapanmıştı. Temiz hava ana makine dairesinin üstündeki büyük Carrier ünitesi vantilatör aygıtları aracılığıyla her tarafa veriliyordu. «Altın Şafak'ın rüzgârını alıyoruz.»

Korkunç bir rüzgâr Deniz Cadısı'nın sancak tarafına doğru yatmasına neden oldu. Gemi birkaç dakika doğrulamayarak öylece kaldı. Mürettebat can havliyle bulabildiği yere sarılmıştı. Arkadaki ağır yük de geminin daha aşağıya doğru çekilmesine yol açıyordu.

Fakat Deniz Cadısı her denize dayanabilecek şekside yapılmıştı. Fırtına bir an duraklar gibi olunca gemi güvertelerine dolan suları alarak doğruldu.

Jules endişeyle gürlledi. «Büyücü nerede?» Fransız iki geminin çarpışmasından korkuyordu. Dev gibi yükleri çeken iki geminin birbirlerine yakın yerde ve kasırgada manevra yapmaya çalışmaları korkunç bir karabasandı.

Nicholas radara baktı. «On mil doğumuzda. Fırtınaya yakalanmadan yola çıktılar...»

Nisanda bir sabah kurtarma gemisi Deniz Cadısı, Galveston açıklarında Altın Şafak'ın 3 numaralı tankını dört küçük kılavuz teknesine teslim etti. Onlar tankı Doğu Amex'in Houston'un altında kalan boşaltma rıhtımına götüreceklerdi.

Denk Cadısı'nın Kaptan David Allen'in yönetimindeki kardeş gemisi Büyücü de kırk sekiz saat önce aynı yerde 1 ve 2 numaralı tankları teslim etmişti.

İki gemi Lloyds'un açık bono anlaşmasına göre 85.000 milyon dolar değerindeki ham petrolün yüzde yetmiş beşini kurtarmışlardı. Nicholas kurtarılan ham petrolün değerinin tanklarla birlikte en az 65.000 milyon dolar ettiğini saptamıştı. İki gemi de hâlâ onundu. Kurtarma ödülünün büyük payını da kendisi alacaktı. Henüz şirketini şeyhlere satmamıştı ama tankı Florida Boğazından Teksas'a götürürlerken, James Teacher her gün telaşla birkaç teleks çekmişti. Şeyhler anlaşmayı bir an önce imzalamak istiyorlardı. Fakat Nicholas onları bir süre daha bekletecekti. Nicholas, Deniz Cadısı'nın açık köprüsünde durarak dev gibi tankı çekmeye çalışan dört küçük tekneye baktı.

Bir yaprak sigarası yakıp kazandığı servet dışında neler elde ettiğini düşündü. Ham petrolün sadece dörtte biri denize dökülmüş ve bu da yanmıştı. Böylece canlılar da tehlikeye düşmemişlerdi.

Şimdi ham petrol dolu tankları Doğu Amex'e teslim ediyordu. Ne yaparsa yapsın tankerlerin El Barras'ın kadmiyumlu petrolünü taşımasına engel olamazdı. Fakat hiç kimse bu konuda Duncan Alexander gibi dikkatsiz davranmaya kalkışamazdı artık.

Artık ömrünce uğraşacağı işi biliyordu. İnsanların denizi zehirlemelerine engel olacaktı. Bunun için gerekli serveti vardı. Tom Parker de ona diğer olanakları sağlamıştı.

Ömür boyu sürecektir bu işte kiminle çalışacağını da biliyordu. Gözlerinin önünde, sonsuza dek yanında yürüyecek, yaşamına ışık ve neşe katacak olan altın saçlı genç kadın canlandı.

«Samentha!»

Bu adı yüksek sesle söyledi. Birden işe başlamak için sabırsızlandığını hissetti.

